

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHAYLA BLACK

MORE THAN

Crawle
YOU

MORE THAN WORDS SERIES

FAZLASI SERİSİ

KELİME LERDEN ÖTE DİZİSİ
SHAVD A BEACK

SENI ARZULAMAKTAN DAHA FAZLASI

Kelimelerden Daha

Fazlası, 4. Kitap Shayla

Black tarafından yazıldı

Bu kitap Shayla Black'in özgün bir yayınıdır.

Telif Hakkı © 2018 Shelley Bradley LLC

Google Play Sürümü

Google Play Sürümü

Kapak Tasarımı: Rachel Connolly

Fotoğrafçı: Sara Eirew Fotoğrafçı

Düzenleme Blue Otter'dan Amy Knupp

ISBN: 978-1-936596-49-2

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, açık yazılı izin alınmaksızın -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

e-Kitaplar devredilemez. Satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez, çünkü bu yasadışıdır ve bu çalışmanın telif hakkını ihlal eder.

Tüm hakları saklıdır.

SHAYLA BLACK HAKKINDA

Shayla Black, altmıştan fazla romanıyla *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarıdır. Yirmi yıldır geleneksel, bağımsız, yabancı ve sesli yayıncılar aracılığıyla çağdaş, erotik, paranormal ve tarihi romanlar yazmaktadır. Kitapları milyonlarca kopya satmış ve bir düzine dilde yayımlanmıştır.

Tek çocuk olarak yetiştirilen Shayla, öğretmenlerinin üzüntüsüne rağmen kendini bol bol hayal kurarak oyaladı. Üniversitede okumaya olan sevgisini keşfetti ve hayal dünyasında dönen hikayeleri yayınlamak bir kariyere sahip olabileceğini fark etti. Pazarlama/Reklamcılık bölümünden mezun olmasına ve faturalarını ödemek için kurumsal Amerika'da çalışmaya başlamasına rağmen, kalbi her zaman karakterleriyle birlikte oldu. Son dokuz yıldır tam zamanlı bir yazar olarak hayalini yaşadığı için çok heyecanlı.

Shayla şu anda Kuzey Teksas'ta harika destekleyici kocası, kızı ve iki şımarık tekir kedisiyle birlikte yaşıyor. "Boş" zamanlarında reality TV izlemekten, okumaktan ve eklektik bir müzik karışımı dinlemekten hoşlanıyor.

Benimle çevrimiçi bağlantı kurun:

[Web sitesi](#)

[VIP Okuyucu Bülteni](#)

[Facebook Yazar Sayfası](#)

[Facebook Kitap Güzelleri Sohbet Grubu](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)

[Google +](#)

[BookBub](#)

[Goodreads](#)

[YouTube](#)

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen yorum yapın veya başkalarına tavsiye edin ki onlar da bulabilsinler.

Yukarıdaki bağlantılardan biri aracılığıyla benimle etkileşime geçerek iletişimde kalın. Özel alıntılar için VIP Okurlar bültenime abone olun ve haftalık canlı video sohbetleri ve diğer eğlenceli şeyler için Facebook Kitap Güzelleri grubumda takılın. Okurlarla etkileşime girmeyi seviyorum!

SENİ ARZULAMAKTAN DAHA FAZLASI HAKKINDA

Ben Evan Cook-milyarder teknoloji girişimcisi ve dulum. Profesyonel olarak her şeye sahibim. Ama karım öldüğünden beri özel hayatım darmadağın oldu. Yeniden evlenmek bariz bir cevap gibi görünüyor, bu yüzden bir ilan verdim. Fazla bir şey istemiyorum. İdeal kadın sadece akıllı, düzenli, güzel ve yardımsever olmalı - hem yatakta hem de yatak dışında - romantizm beklemeden. Tam önüme bakmayı hiç düşünmemiştim... ama seksi, küstah asistanım Nia Wright'ın mükemmel aday olabileceği ortaya çıktı.

Birlikte geçirdiğimiz beklenmedik derecede ateşli bir geceden sonra, yabancılarla görüşmeyi bırakıp onunla evlenmeye hazırım. Kağıt üzerinde, listemdeki her kutuyu işaretliyor. Hepsinden iyisi, bana aşık olmayacak kadar mantıklı. Çok geç olana kadar mantığımdaki hatayı göremedim. Kalbimi ilk kez kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ve kesinlikle Nia'nın beni tüketebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama o bizi ayırabilecek bir sır saklıyor. Çok geç olmadan onu arzulamaktan daha fazlasını yapabileceğimi kanıtlayabilir miyim?

Birine onu sevdiğinizi söylemenin sonsuz yolu vardır. En güçlü olanlardan bazıları hiç kelime gerektirmez. Bu seriyi ilk tasarladığımda kafamdan geçen gerçek buydu; harfleri bir araya getirerek cümleler oluşturmanın bu duyguları anlatmaya yetmeyeceği kadar eksiksiz bir aşk hakkında yazmak. Bunun yerine, bu seri için tercihim müzik oldu.

Müziğe *bayılırım*. Her zaman müziğe dalmış durumdayım ve günde saatlerimi kulaklığımı takarak geçiriyorum. Müzikle yazarım. Müzikle düşünürüm. Hatta müzikle uyurum. Yolculuk için anlamlı olduğunu düşündüğüm şarkıları hikayeye dahil etmekten heyecan duydum. Bunu şu şekilde düşünüyorum: Bir filmin müziği vardır. Bir kitabın neden olmasın?

Ben de bir tane yarattım.

Seçtiğim şarkılardan bazıları tanidik gelecektir. Bazıları eski. Bazıları daha yeni. Bazıları popüler. Bazıları belirsiz. Hepsi (bana göre) uygun ve doğrudan kalpten geldi. Kitabı yazarken bu şarkıların çoğunu dinledim.

Maksimum anlayış (ve his) için, bu şarkılara aşina olmanızı ve okurken ya onları çalmanızı ya da kafanızda yuvarlamanızı şiddetle tavsiye ederim. Telif hakkı yasaları nedeniyle şarkı sözlerini tam olarak kullanamıyorum, ancak Nia ve Evan'ın hikayesi için en anlamlı olanların özünü size vermeye çalıştım. Ayrıca bir Spotify çalma listesi oluşturarak bu şarkıları dinlemenizi kolaylaştırdım. Tüm keyfi yaşamak için [buraya](#) tıklayın.

Sevgiler ve mutlu okumalar!

İLK TARİH - Blink 182

FALLINGFORYOU - The 1975

SEN VE BEN - Lifehouse

KISS ME - Sixpence None the Richer

GOD ONLY KNOWS - Beach Boys

THANK YOU - Dido

TRULY - Lionel Richie

BOO'D UP - Ella Mai

A COUPLE OF FOREVERS - Chrisette Michele

GOODBYE - Natalie Imbruglia

BREATHE AGAIN - Sara Bareilles

GERİ DÖNÜŞ - Çekül

IT'S NOT OVER - Daughtry

WHATEVER IT TAKES - Lifehouse

IF - Bread

İÇİNDEKİLER

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı Sayfası	
Shayla Black	
Hakkında	
Shayla Black'in Serisi	
Seni İstemekten Daha Fazlası	
için Övgü Seni İhtiyaç	
Duymaktan Daha Fazlası için	
Övgü Seni Sevmekten Daha	
Fazlası için Övgü Kitap	
Hakkında	
Önsöz İthaf	
<i>Birinci Bölüm</i>	
<i>İkinci Bölüm</i>	
<i>Üçüncü Bölüm</i>	
<i>Dördüncü Bölüm</i>	
<i>Beşinci Bölüm</i>	
<i>Altıncı Bölüm</i>	
<i>Yedinci Bölüm</i>	
<i>Sekizinci Bölüm</i>	
<i>Dokuzuncu Bölüm</i>	
<i>Onuncu Bölüm</i>	
<i>Onbirinci Bölüm</i>	
<i>Oniki Bölüm</i>	
<i>Onüçüncü Bölüm</i>	
<i>Ondördüncü Bölüm</i>	
<i>Onbeşinci Bölüm</i>	

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Kelimelerden Daha Fazlası Serisi

Aşkın rengi yoktur.

BİRİNCİ BÖLÜM

Evan

Seattle, Washington 2

Kasım Perşembe

Başarılı genç girişimci eş, iş hostesi ve cinsel partner arıyor. İdeal aday yirmi iki ile otuz yaşları arasında, gösterişli, zeki, organize, eğitilmiş ve çekici. Çocuk veya romantizm yok. Mizah anlayışı isteğe bağlı. Hawaii'ye taşınmalı.

Dakikalar önce yazdırdığım kelimeleri okurken asistanımın masasına doğru ilerliyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Nia Wright'a sayfayı uzattığımda sayfayı tarıyor, sonra inanmaz kara gözlerle bana kaşlarını çatıyor. "Kişisel bir ilan mı? Becca'nın yerine *bu şekilde mi* geçeceksin?"

Çenemi sıkarak kâğıdı elinden aldım. "Kimse onun yerini dolduramaz."

Karım ve doğmamış çocuğum altı ay kadar önce bir trafik kazasında öldüler. On altı yaşımdan beri Becca benim değişmezim oldu. Onsuz, paylaştığımız çatı katı çok sessiz geliyor. Konuşacak kimsem yok. Cinsel dürtülerim azgınlığa. Ben boşum.

Kayboldum.

"Peki neden bir yabancıyla deniyorsun?" Nia başını sallıyor.

Adil bir soru sordu ve ben de ilk vardığım sonucu yeniden gözden geçirmek zorunda kaldım. Ama hayır. Cevap hala açık görünüyor.

"Kurumsal ve kişisel ihtiyaçlarımı karşılaması için bir kadını eğitmek ve ardından ona para ve iş güvencesi sağlamak, iş ilişkimize yatırım yapmayan bir avuç yükleniciye ödeme yapmaktan çok daha mantıklı görünüyor."

Bunu yapabilirim elbette. Neredeyse yirmi yedi yaşındayım ve değeri bir milyar doları aşan, büyüyen bir şirketin başındayım, yani sorun para değil. Ama bir kişinin yapabildiği işi yapmak için beş kişiyi işe almak verimsiz ve savurgan görünüyor. Mantıksız. Embecilic. Bir profesyonele ödeme yapmakla ilgili ahlaki bir sorunum olmasa da ve hizmetleri için bir şef ya da fahişe tutmak arasında *çok* az fark görsem de Becca bunu çok farklı görürdü. Evet, hayatıma devam etmemi isterdi. Şimdiye kadar yapmadım. Ama asla karımı bilerek küçük düşürmez ya da onurunu kırmazdım.

"Yanınızda bir yabancının olmasının yaşam kalitenizi gerçekten artıracaklarını düşünüyor musunuz?" Nia dikkatle soruyor.

Bu hesaplanmış bir risk, ama almaya hazır olduğum bir risk. "Daha kötüsü olabileceğini sanmıyorum."

Aptalmışım gibi benimle alay ediyor. Başka bir çalışanın itaatsizliğine tahammül edemezdim.

Nia farklı. Hem sadık hem de aklı başında olduğunu defalarca kanıtladı, bu da benim ihtiyaç duyduğum iki özellik. Onun fikirlerine değer veriyorum; Stratus Solutions ile ilgili her konuda sağ kolum olmasının nedeni de bu.

Altı yıl önce yirmi beş yüz dolar, biraz donanım, kodlama becerilerim ve ciddi bir cesareten başka hiçbir şeyim olmadan kurduğum altyapı santrali.

"O zaman bunu hiç düşünmemişsiniz. Ve reklamınız bir yalan."

Kaşlarımı çatma sırası bende. "Ne dedin? Her kelimesi doğru."

İç çekerek ayağa kalkıyor ve sayfayı bir kez daha elimden kapıyor. "Burada yazması *gereken* şey şu: Zeki işkolik, oturma odasında June Cleaver ve yatak odasında Lolita arıyor. İdeal aday, konuklara hizmet etmesini ya da bana hizmet etmesini isteyene kadar dilsiz olan bir süper model. Duygusal karışıklık riski yok. Emrime amade olmalı."

Tamam, belki de reklamın onun versiyonunda az da olsa doğruluk payı vardır. "Her nasılsa, bunun çok daha az yanıt getireceğinden şüpheleniyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gözlerini deviriyor. "Bütün bu fikir çok saçma. Bunu eHarmony'de mi yoksa LinkedIn'de mi yayınlayacağımı bilemiyorum."

"İş için doğru kadını istiyorsam, ondan yerine getirmesini beklediğim tüm görevleri ana hatlarıyla belirtmeliyim ki en nitelikli adayı bulabileyim."

Nia bana ofladı. "Evlilikten bahsediyorsun, orta düzey bir yöneticiden değil. Neden tanıdığın biriyle çıkmıyorsun? Ondan hoşlanıp hoşlanmadığını gör. Birlikte birkaç ay geçirin, daha derin bir ilişki için uygun olup olmadığınızı anlayın. Zamanı Becca'yı unutmak için kullan. Neden bana kafanı sallıyorsun?"

"Noel'den önce evlenmeyi planlıyorum. İş dışındaki hayatımdaki her şey bir felaket ve Maui'ye taşınmaya hazırlanmakla ve bu düşmanca satın almayı savuşturmakla o kadar meşgulüm ki temizleyemiyorum." En iyisi evdeki dağınıklığı toparlamayı bir profesyonele bırakmak. "Bu yüzden bu ilanı bugün aklınıza gelebilecek her yere vermenizi, tüm yanıtları taramanızı ve önümüzdeki Cuma gününe kadar bana en nitelikli adaylardan oluşan bir liste vermenizi istiyorum."

Ellerini, dar bir kömür eteğin örttüğü kalçalarına dayıyor. "Karını *seçmene* yardım etmemi ister misin?"

Sorusu ve bariz hoşnutsuzluğu kafamı karıştırdı. "Mantıklı. Beni iyi tanırırsınız ve mükemmel bir karakter yargıcısınızdır."

"Hiç bir arkadaşlık sitesine girdin mi?"

"Tabii ki hayır." Becca'nın ölümüne kadar mutlu bir evliliğim vardı.

"Böyle bir reklamın kaç tane deliyi ve servet avcısını cezbedeceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Ben sosyal açıdan beceriksizim, saf değilim. Tabii ki biliyorum. İşte bu yüzden işimi bilen bir kadına sahip olduğum için şanslıyım.

senin gibi."

Nia sertçe oturur. "Tamam. Halledeceğim. Ama gerçekten, en azından sosyal çevrenden biriyle çıkmayı denedin mi? Deli olmadığını bildiğin biriyle?"

"Kim olabilir ki? Tanıdığım nitelikler listeme uyan tek bekar kadın sensin. Ve çıkıyorsun" - parmaklarımı şıklatıyorum, son erkek arkadaşının adını hatırlamaya çalışıyorum- "Brett?"

"Brick," diye düzeltiyor.

Daha aptal gibi mi? Onunla tanışmadım; bu yaz onu şirket pikniğine getirmedi.

Ama tam bir dangalak gibi konuşuyor.

"O". Özür dilerim. Kiminle görüştüğünü asla hatırlayamıyorum." Çok çabuk değişiyor. "Ondan Haziran'da ayrıldım."

Bu da yaz boyunca neden daha fazla saat çalışmayı sorun etmediğini açıklıyor. "Şaşırdım. Zeki,

hırslı ve iyi bir işi olduğunu söylemişsiniz."

"Öyle. Ama çok konuşurdu ve pek bir şey yapmazdı."

Kaşlarımı çattım. "Verdiği sözleri yerine getirmedi mi?"

"Hecelemek zorunda mıyım?" İç çekiyor. "Brick yatakta berbattı."

"Ah." Boğazımı temizliyorum, Nia'yı bu adamla çıplak hayal etmeye çalışıyorum. Hayal edemiyorum. Güzel bir kız, sanırım. Egzotik. Teni hoş bir kakao tonunda. Bir erkeğin libidosunu harekete geçirmek için sık sık fotoğrafı çekilen türden kıvrımlara sahip. Asistanım hakkında hiç *böyle* düşünmemiştim. Bu hiç profesyonelce değil. Şimdi başlamayacağım. "Bir dahaki sefere, beni ilgilendirmeyen şeyler hakkında soru sormamamı hatırlat."

İşyerinde taciz çok gündemde olan bir konu. Ofiste uygunsuz şeyler konuştuğum için dava edilmemeyi tercih ederim. Ama aynı zamanda Nia'ya bir asistan ve bir insan olarak da değer veriyorum. Söyleyecek bir şeyi olduğunda onu dinlemediğimi düşünmesini istemiyorum.

"Hayır." Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Çok kişiselleştirdim. Özür dilerim. Konuşacak kimsem yoktu ve..." İç çekiyor. "Keşke erkekleri anlayabilseydim. Büyürken anlamam gereken biri olmadığı için kafam hep karışık gibi hissediyorum."

Nia babası hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Çocukluğunun bir parçası değildi. Babası, yanında çalışan annesini hamile bırakmış, sonra da annesine yaklaşan babalık haberini verince kadını satın almış. Annesi Nia'yı tek başına büyütmüş, iki yıl önce trajik bir şekilde gribe yenik düşmeden önce evlenmemiş, hatta ciddi biriyle çıkmamış.

"Pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum." Çoğu erkekten farklı işlediğimin farkındayım. Onlar rekabetçi sporlar, bira içmek ve müstehcen şakalarla gelişirler. Ben daha çok iyi bir zihinsel mücadeleyi, iyi bir viskiyi ve video oyunlarını tercih ederim. "Benim tipimle çıkmazsın. Büyürken bana zeki ve bilgisayar ineği derlerdi. Ama Dungeons and Dragons'da çizgiyi çektim."

Esprilerim nedense onu güldürüyor. "Sınırların olduğunu bilmek güzel. Sadece... bazı erkekler yatakta başka birinin daha olduğunu unutuyor gibi görünüyor. Hatta ilişkide bile. Brick'i terk ettiğimden beri ruhumu biraz yokladım ve artık çok az tanıdığım erkeklerle çıkmamaya karar verdim. Önce arkadaş olmalıyız." Şaşırtıcı bir şekilde parmaklarını omzuma doluyor. "İlan vermek yerine bunu düşünmelisin. Her önüne gelenle evlenme. Perişan olursun. Neden dağınıklığın için yardım etmeme izin vermiyorsun? Bu sana daha kalıcı bir çözüm bulman için zaman kazandırır. Dağınıklığı toparlamaya bayıldığımı biliyorsun."

"Çok cömertsin ama bütün gün çalıştıktan sonra benim için yemek ya da temizlik yapmanı da beklemiyorum.

Market alışverişi ve ayak işlerini yapmak da iş tanımınızda yok."

Artı, bir de seks meselesi var. Nia'ya tekrar bakıyorum. Aslında güzelden de öte, şimdi gerçekten bakıyorum. Çok güzel. Çarpıcı. Onu yatağa atmak zor olmazdı.

Ve gerçekten bu düşünce zincirinden kurtulmam gerekiyor.

"Önemli bir şey değil. Zaten kendim için yemek yapmam gerekiyor. Aslında iki kişilik akşam yemeği hazırlamak daha kolay. Sana internetten nasıl alışveriş yapılacağını gösterebilirim. Temizlik... Elimden geleni yaparım, bazılarını kendin halletmeyi öğretirim ve geri kalanını kiralamana yardımcı olurum. Diğer ayak işlerini biz hallederiz. Kuru temizlemeciyi aynı yerde kullandığımıza göre kolay olmalı, değil mi?" Ben başımı sallayınca devam etti. "Gördün mü? Biz hallederiz."

"Denediğin için minnettarım-"

"Seni muhtemelen perişan edecek biriyle tekrar bir ilişkiye girmekten kurtarmak için." Bırakmadan önce omzumu bir kez daha sıktı. "Bunu yapıyorum çünkü sen daha fazlasını hak ediyorsun. Hayatının geri kalanını seni gerçekten önemseyecek biriyle geçirmek istemiyor musun?"

Belki bu eninde sonunda önemli olacaktır. Şu anda sadece mevcut sorunlarımızı ve onlarla iyi başa çıkamadığım gerçeğini görebiliyorum. Elbette soruyu öyle bir ifade etti ki, hayır dersem aptal gibi görüneceğim. Belki de öyleyimdir. Duygusal IQ'm ayakkabı numarama yakın olduğu için Becca sık sık bana kendi mantığını açıklamak zorunda kalırdı. Ama Nia ve benim benzer sorunlarımız var, ama tersine. O erkekleri anlamıyor çünkü babasız büyüdü ve ben de beş yaşındayken ölen annemi zar zor hatırlıyorum. Koruyucu ailelerimin hiçbirisi boşlukları doldurmadı. Bu yüzden kadınlar kafamı karıştırıyor. Hiçbir zaman hislerime dayanarak karar vermediğimi söylemiyorum... ama bunu hayatım boyunca beş kereden az yaptım. Günlük mü? Bununla başa çıkamazdım.

"Ofis dışında benimle ilgilenmeni beklemiyorum, Nia."

"Eğer seni hayatının en büyük hatasını yapmaktan alıkoyacaksa, yaparım." Sonra bana ikna edici bir gülümseme gönderdi. "Bu gece yemek yapmama izin ver. Büyük teyzemin meşhur New Orleans bamyasından yaparım..."

Nia bir keresinde baharatlı, çorbamsı cenneti bir ofis yemeğine getirmişti ve damak tadım anında aşık olmuştu. Ayrıca, aylardır ev yemeği yememiştim. "Pazarlık taktiklerin çok acımasız."

Kendini tutamıyormuş gibi omuz silkiyor. "En iyisinden öğrendim."

Bu doğru. Nia, üniversiteden arkadaşım ve şu anki CFO'm Sebastian Shaw ile birlikte nakit zengini Colossus Investment Corporation ile yaptığımız görüşmelerin her adımını dikkatle takip etti. Üç tekliflerini de reddettim. İlk ikisi son teknoloji veri depolama teknolojim için bana piyasa değeri sunamadı. En son satın alma makul bir seviyeye yaklaştı... ama yine de yeterince kazançlı değildi.

İç çekerek asistanıma teslim oluyorum. Nia'ya hayır demekle hiç iyi olamadım, özellikle de zayıf noktalarıma baskı yaptığında. Midem kesinlikle bunlardan biri. "Pekâlâ. Yardımın ve yemek için minnettarım."

"Bamya kaynamaya devam ederken, evinizin etrafındaki bazı projelerle ilgileneceğiz ve umarım hayatınızı yeniden düzene sokmaya başlayacağız."

"Teşekkürler. Köşemde olduğun için şanslıyım. Üniversiteden yeni mezun olmuş azimli bir kızı işe almanın yaptığım en iyi şeylerden biri olacağını kim bilebilirdi ki?"

Nia'nın gülümsemesi etrafındaki her şeyi aydınlatıyor gibi görünüyor. "Gülünç derecede zeki bir kurucusu olan yeni ama büyümekte olan bir şirkete şans vermenin bu kadar harika sonuçlanacağını kim bilebilirdi?"

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiğim bir zamanda ilk kez rahatlıyorum. "Sanırım bamyanın pişmesi biraz zaman alıyor."

Peki buradan ne zaman ayrılmalıyım?"

"Beş buçuğa kadar tüm malzemeleri hazırlayıp ocağınıza koyarsam, sekiz gibi yemek yemiş oluruz."

Tamam mı?"

Aslında, mükemmel olacak. En son ne zaman yalnız bir akşam geçirmediğimi zar zor hatırlıyorum. "Elbette."

"Evinde görüşürüz o zaman." "Teşekkürler."

Olsa olsa gülümsemesi genişler. "Benim için bir zevk."

Eve vardığımda saat neredeyse altı olmuştu. Nia kapımın önünde elinde yemek torbaları ve ayaklarının dibinde büyük bir tencereyle bekliyor. Üzerinde vücudunu saran gri bir sweatshirt ve onu kalçasından bileğine kadar saran aynı renkte bir tayt var. Duruyorum. Onu nadiren gündelik kıyafetler içinde görüyorum.

kiyafetler giyer ve asla bu kadar formda bir şey giymez. Etekleri ve ipek bluzlarıyla her zamanki takım elbisesine hiç benzemiyor. Rahat görünüyor. Kadın. Yemyeşil. Yutkunuyorum. Hiç randevu sıkıntısı çekmemesine şaşmamalı.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Üzgünüm geciktim." Asansörden aceleyle çıktım, bir elimle kapımı açtım ve diğer elimle market poşetlerini topladım. "Onları ben alırım."

Her şeyi tek başına taşıdığı için belli belirsiz de olsa kendimi suçlu hissediyorum. Becca da hep aynısını yapardı ve ben yardım etmek için hiç yanlarında olmadığımndan nefret ederdim. Ama Nia hayatımı düzenlemek için gönüllü oluyor. Tembellik ederek ya da nankör bir pislik gibi görünerek ona borcumu ödeyemem.

"Sorun değil," diye ısrar ediyor beni içeri kadar takip ederken, sonra nefesi kesiliyor.

Hiç şaşırmadım. Burası kasırga vurmuş gibi görünüyor. Buraya sadece ben hasta olduğumda iş bırakmak için gelmişti. Becca o zamanlar burayı bizzat tertemiz tutmak konusunda ısrarcıydı; hiçbir tür kaosa tahammül edemezdi ve çevresini kontrol etmek isterdi. OKB'li eşim gittikten sonra evi onun gibi nasıl koruyacağıma dair hiçbir fikrim ya da eğilimim yoktu.

Nia'yı mutfağa götürüyorum. Tencereyi ocağa koyuyor, sonra elleri kalçalarında bir daire çiziyor. "Şaka yapıyor muydun. Bu bir enkaz."

Sahip olduğum hemen hemen tüm bulaşıkların lavaboda yığılı olduğunu fark ederek irkiliyorum. Taşanlar tezgâhları dolduruyor. Muhtemelen yatak odamı ve banyomu da onun üzerine yıkmamalıyım. "Ne yazık ki hayır."

"Tamam..." Çantasını bir kenara bırakıp bamyayı ısıtıyor, sonra da kollarını sıvıyor. "Bulaşık makinesini çalıştırmayı biliyor musun?"

"Eminim bir yolunu bulabilirim." "Ama hiç denemedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

Birkaç hafta öncesine kadar tüm zamanımı ofiste geçiriyordum. Bu beni evimin ne kadar boş olduğunu düşünmekten alıkoyuyordu. Becca'nın öldüğü o korkunç Nisan gününden beri, yalnız olduğum gerçeğinden kaçınmak için burada mümkün olduğunca az zaman geçiriyorum. Onun büyük boy yatağımızda yer kapladığı hissini taklit etmek için yanımdaki yatakta yastıkları dolgunlaştırdım. Yanımda nefes alışının sesini taklit etmek için bir uygulama bile indirdim. Son zamanlarda giderek daha az işe yarıyor. Çoğu gece karanlık tavana bakıp etrafımdaki boşluğa mantıklı bir cevap bulmaya çalışıyorum. Karım fikri hala en iyi çözüm gibi görünüyor.

"Siz bana ilanımı nereye verdiğinizi söylerken ben de... um, bununla ilgileneceğim."

Nia tereddüt ediyor, sonra musluğa uzanıp açıyor. "Henüz bir şansım olmadı. Çoğu arkadaşlık sitesi sizden bir profil doldurmanızı istiyor, müstakbel eşiniz hakkında birkaç cümle söylemenizi değil."

"Profil mi?" Kulağa sıkıcı ve zaman alıcı geliyor.

"Evet. Sonuçta, veri tabanından birini seçen tek kişi siz değilsiniz; bir kadın da sorulara verdiğiniz yanıtlara göre sizi seçmek zorunda. Bilgilerinize bakan muhtemel flörtleriniz ilgi alanlarınızın neler olduğunu, boş zamanlarınızda neler yapmaktan hoşlandığınızı, dini ve ruhani felsefelerinizin neler olduğunu, en iyi arkadaşlarınızın sizi nasıl tanımlayacağını ve-"

"Ben bir eş arıyorum, gerçek bir romantik ilişkiye başlamak değil. Bir flört profili benim için

tamamen zaman kaybı olur."

Lavabodaki bulaşıkları yıkamaya başlarken başını sallıyor. "Bunu yapmamak olasılıklarınızı azaltıyor. Denizaşırı bir posta siparişi gelini mi tercih edersin?"

"Devlet bürokrasisi ve evrak işleriyle uğraşacak sabrım yok. Ülkede zaten yasal olarak bulunan birini istiyorum."

İç çekiyor. "Şaka yapıyordum ve ciddi olduğumu düşünmüş olman korkutucu. Elimden geleni yapacağım ama seni uyarmadığımı söyleme. Bardakları bulaşık makinesinin üst rafına koy."

Kaşlarımı çatarak söylediğini yapıyorum. "Bu sorunu yaşayan tek varlıklı adam ben olamam."

"Evan, cidden mi? Çoğunun zaten karısı var ve bir yandan da yatmak istiyorlar."

Haklı olduğu bir nokta var. "Belki de Harlow, Keeley ve Britta'yı aramalıyım."

"Yeni tanıştığın aileni tanıdığın için seni takdir ettiğimi biliyorsun ama kız kardeşin ve erkek kardeşlerinin eşleriyle altı ay önce tanıştın. Seni mutlu edebilecek bir kadın bulmana yardımcı olacak kadar iyi tanıyorlar mı?"

Hawaii'ye yaptığım bir taşınma keşif gezisi sırasında uzun zamandır kayıp olan kardeşlerimin izini sürdüm. Kardeşlerimle aynı biyolojik babayı paylaşıyor olmamıza rağmen, hala bir şekilde yabancı gibydiler ama... "Zaten Maui'de yaşıyorlar ve muhtemelen bekar arkadaşları var."

"Kim olduğunuzu, ne istediğinizi ya da neler yaşadığınızı bilmiyorlar." Yüzüme bakmak için suyu kapattı. Yüzüm ona bunların hiçbirini umursamadığımı söylüyor olmalı çünkü iç geçiriyor. "Ayrıca, biriyle tanışmak için Maui'ye taşınmayı beklersen Noel'e kadar evlenemezsin."

"Birkaç hafta içinde Şükran Günü'ne gideceğim. O zaman beni tanıştırmalarını isteyeceğim." "Şu anda birini bulma konusunda gerçekten ciddi misin?"

"Eş pozisyonunu mümkün olan en kısa sürede doldurma konusunda ciddiyim."

Yüzünü kızgınlık kaplıyor. "O zaman bırak ben halledeyim. Çabucak bir şeyler bulurum." Başımı sallıyorum. "Siz sadece adayları tarayın, gerisini ben hallederim."

"Seni kendi haline bırakırsam ne ya da kimi bulacağından endişeleniyorum."

Nia haklı olabilir. Kişiler arası iletişim becerilerim berbat. Becca beni anladığı ve romantik beklentileri olmadığı için şanslıydım.

"Pekala. Bana birini bulman için sana Şükran Günü'ne kadar süre veriyorum. Ama yine de o ilanın yedek olarak verilmesini istiyorum."

"İyi." Sesi hiç de iyi gelmiyor, onun yerine bana kirli tabaklarımdaki kabuk bağlamış yiyecekleri nasıl kazıyacağımı ve sonra onları bulaşık makinesine nasıl yerleştireceğimi göstermeye odaklanıyor. "Nasıl oldu da kendi mutfağını nasıl temizleyeceğini hiç öğrenemedin? Hiç yalnız yaşamadın mı?"

Gülüyorum. "Evlenmeden önce sekiz felaket ay boyunca. Ondan sonra her şeyi Becca yaptı." "Bakıcı ailelerinizden hiçbiri size bulaşık makinesi yıkatmadı mı?" Sesi şok olmuş gibi geliyor.

"Hayır. Başka işler de yaptım ama Diana'yla yaşamaya başlamadan önce hayatımın büyük bir kısmını bloke etmişim. Ben onun eski kulübesini çalışır durumda tuttuğum sürece, o da ufak tefek temizlik işlerini hallediyordu."

On sekiz yaşına bastığım gün bavullarımı topladım ve koruyucu annemin evinden ayrıldım. Diana harikaydı, anneme en yakın kişiydi ama devlet bana bakması için ona ödeme yapmayı kestiğinde, çatısı altında mali bir yüke ihtiyacı kalmamıştı. Washington Eyaleti'nin kırsal kesiminde çok fazla iş yok, özellikle de altı aydan fazla bir işte çalışmamış aç bir sanatçı için. Ayrıca, rüzgarla yapışık ikiz olduklarına yemin ediyor, bu yüzden kız kardeşi onu nereye götürürse oraya gidiyor. Bana altı yıl boyunca çok ihtiyaç duyduğum, sıra dışı da olsa bir ev verdiği için, şimdi ona dünyanın öbür ucuna gidebilmesi için finansal güvence veriyorum.

"Büyürken annem ve ben ev işlerini sırayla yapardık. Onun sloganı, her şeyi benim için yapmanın bana kendi başımın çaresine bakmayı öğretmeyeceğiydi. Bu yüzden hem yemek

yapabiliyorum hem de ev tamir edebiliyorum. Şimdi sana yardım edeceğim." Elinde bir güveç kabı tutuyor. "Burada ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Komşularımdan biri Becca'nın cenazesinden kısa bir süre sonra bana lazanya getirdi." Muhtemelen yıkayıp iade etmeliydim ama Becca'nın mutfağında daha fazla vakit geçirmek istemedim.

zorunda kaldım. Onun yokluğu bana yalnız olduğum gerçeğini çok fazla hatırlatıyor.

"Biliyor musun, bulaşık yıkamak roket bilimine benzeseydi muhtemelen daha iyi anlardın."

"Haklı olduğuna şüphe yok," diye alaycı bir şekilde itiraf ediyorum.

"Bunun içine biraz bulaşık deterjanı ve sıcak su koy, sonra da ıslanması için tezgâhın üzerine koy." Nia tabağı elime tutuşturdu.

Tabanı kalın bir siyah ve yeşil kabuk tabakası kaplıyor. "Petri kabına ait bir şeye benziyor."

"Kesinlikle öyle." Gözlerini deviriyor ama dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. Ben de ona gülümsüyorum ve sonunda biraz görgü kurallarım olduğunu hatırlıyorum. "Şarap?"

Nia kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Sende var mı?"

"Evet." Çoğunun insanların yıllar içinde bana verdiği şişeler olduğundan bahsetmiyorum - doğum günleri, kurumsal etkinlikler, harika bir yıl için tebrikler / yeni ofisler / doğacak bebek gibi şeyler. Sadece kilerin kapısını açıyorum. "Bir koleksiyonum var. Bir göz atın."

Çoğunlukla boş olan raflara doğru yürüyor. "Şu tabak yığını üzerinde çalışmaya devam et. Muhtemelen akşam yemeğinde tavuk ve deniz mahsulleriyle beyaz şarap içmeliyiz ama ben iyi bir kırmızıyı severim. Merlot olsun. Olur mu?"

"Sanırım. Hiç denemedim." Becca içki içmezdi, ben de sadece Sebastian'la takılırken içerim.

"Hayattaki görevimin senin ufkunu genişletmek olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Nia'nın geçmişi hakkında sadece rastgele detaylar biliyorum. Georgia'da büyümüş, daha sonra yüksek öğrenimine devam ederken tamamen farklı bir deneyim yaşamak istediğine karar vermiş, bu nedenle kuzeydoğu ve kuzeybatıdaki kurumlara başvurmuş ve sonunda Washington Üniversitesi'ne gitmeye karar vermiş. Berbat asgari ücretli işlerde çalışırken dört yıl içinde iletişim bölümünden onur derecesiyle mezun oldu ve işletme alanında yan dal yaptı. Üniversite yıllarının yazlarını maceralarla doldurdu - Avrupa'yı sırt çantasıyla dolaştı ve Güney Amerika'nın kırsal köyleri için temiz su tesisleri inşa etti. Mezuniyet için destansı bir seyahat için para biriktirdi ve dünyanın diğer tarafını görmek için tek başına Afrika'ya gitti. Özellikle de ben kabuğumdan pek çıkmadığım için ona büyük bir kredi veriyorum.

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Parmağını bana doğru sallarken kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. "Sakın unutma. Tirbuşon mu?" Omuz silkiyorum.

"Ben etrafa bakacağım. Sen yıkamaya devam et."

Ben aylardır biriken cam ve porselen yığınıyla uğraşmaya devam ederken onun çekmeceleri karıştırdığını ve kendi kendine mırıldandığını duyuyorum. Neredeyse hiç kullanmadığım için en azından ocak nispeten temiz.

"Ah-ha!" Birkaç şangırtı ve tıkırtıdan sonra, zafer kazanmış bir şekilde aleti havaya kaldırıyor. "Bulduum." Birkaç dakika sonra şişeyi açmış ve birazını iki temiz bardağa doldurmuş. "Neye kadeh kaldıralım?"

"Ben mi kendimi toparlıyorum?"

"Bu aile içi karmaşa dışında, kimse senden daha iyi hareket edemez. Yeni olasılıklara ne dersin?"

Temiz bir ev ve yeni bir eş gibi mi? "Yeni olasılıklara o zaman." Bardakları tokuşturup yudumluyoruz. Aslında o kadar da kötü değil. Şaşırdım.

Sonraki iki saat boyunca iş hakkında konuştuk ve oturma odamın berbat halini düzelttik, ben de ortalığa yayılan ve midemi guruldatan baharatları görmezden gelmeye çalıştım. Becca yavan yemekleri tercih ederdi ama ben baharatlı şeyleri severim. Nia'nın kaydattığı şey harika kokuyor.

Hazır olduğunda dolaplarımın yarısını yeniden düzenlemiş, buzdolabımı baştan aşağı nasıl fırçalayacağım konusunda beni yönlendirmiş ve aylarca birikmiş dergi ve postaları mutfak masasından alıp çöpe ya da ev ofisime atmış oluyor.

Çatı katım yeniden normale yaklaşmaya başladı. Ama artık evim değil.

Bir lokma bamya yutuyorum ve masanın karşısındaki Nia'ya bakıyorum. Onu tanıdığımı fark ediyorum... ama tanımıyorum. Bana çeşitli gerçeklerini ve anılarını anlattı, ama ben onun flört profiline ait olan türden şeyleri bilmiyorum. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmiyorum.

"Uh-oh," diye mırıldanıyor ve bir ısırtığı şarabıyla yıkıyor. "Bana çözmen gereken bir problemmişim gibi bakıyorsun. Bu beni korkutuyor."

Gülüyorum. "Yarın ofise döndüğümde seni proje listeme eklemeyeceğim." "Tanrıya şükür."

Yine ona bakıyorum. Nia'yı haftanın beş günü görmeye alışkınım. Ama ona hiç gerçekten baktım mı?

"Biliyor musun, daha önce düşünüyordum da..." diye başlıyor. "Ocak ayında Maui'ye taşındığında her şey çok tuhaf olacak. Artık ofisimde, masamın yanında olmayacaksın. Bir sorum olduğunda, birkaç adımdan çok daha uzakta olacaksın."

Bu şekilde düşünmemiştim. Uzaktan çalışmak bizim için hiçbir zaman sorun olmadı; seyahat ettiğimde bunu yaptık. Ama birdenbire Nia'nın yirmi altı yüz mil uzakta olmasının mantıklı olup olmadığını merak etmeye başladım. Ona çok şey için güveniyorum. "Haklısın."

"Belki... o kadar uzağa taşınmak zorunda değilsin."

Bunu iyice düşündüm. Hayatımda verdiğim beş duygusal karardan biri olabilir. "Seattle'da kalamam."

Çok fazla tarih. Çok fazla anı. Gerçek bir bağlantı yok... belki Nia hariç. Birdenbire onu arkamda bırakmaktan nefret eder oldum.

Yüzü yumuşuyor. "Belki burayı satıp başka bir yer bulsan-"

"Geriye kalan tek ailem Maui'de yaşıyor."

"Biliyorum ama onların yanına taşınmak zorunda mısınız? Hepsi yeni evlendi ve bebek sahibi olmaya hazırlanıyor. Bir grup yeni evlinin etrafında olmak seni gerçekten daha az yalnız hissettirecek mi?" Kaşlarımı çattığımda ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Çok fazla şey söyledim. Tabii ki onlar senin ailen ve karar senin."

"Bu hareketin size ani görünmesini anlıyorum. Ama benim kararım kesin."

Başını sallıyor, pek heyecanlanmıyor ama kabulleniyor. "Şunu söylemeliyim ki, eğer Hawaii'de benimle daha iyi çalışacağına karar verirsen, taşındığında ben de giderim. Taşınmak zorunda olmadığımı söylediğini biliyorum ama..."

Burada bir hayatı olduğu için sormadım. Çünkü her zaman birileriyle ilişkisi vardı. Çünkü gerekli görünmüyordu. Ve belki de Becca her zaman daha deneyimli bir asistandan faydalanacağım konusunda ısrar ettiği için. Sebep ne olursa olsun, şimdi Nia'yı geride bırakma kararımı yeniden düşünüyorum.

Şarap kadehine bakarak, "Sadece söylüyorum," diyor. "Yani, Sebastian'ı götürdüğüne göre-"

"İstesem de gelmesini engelleyemezdim. Buradaki griden ve yağmurdan nefret eder." Ve sanırım onları özleyeceğim. Bana yaklaşıyorlar, özellikle de bu son altı ay.

"Evet, bu konuda çok açık konuştun."

"Gelmeye gönüllü olduğun için teşekkürler. Bunu ciddi olarak düşüneceğim."

"Senin için ne uygunsa." Omuz silkiyor. "Ailem ya da kalmak için özel bir nedenim yok, o yüzden... neden olmasın?"

Yemeği bitiriyoruz, şişenin geri kalanını paylaşıyoruz ve rahat bir iş sohbeti yapıyoruz. Masadan kalktığımızda saat dokuzu biraz geçiyordu. Ay, Space Needle ve Elliott Körfezi'nin çılgın manzarasının üzerinde büyük gümüş bir küre gibi asılı duruyor. Bu manzarayı özleyeceğim ama Maui'de başarılı emlakçılar olan iki üvey kardeşim Maxon ve Griff'in bana aynı derecede büyüleyici bir şey bulacaklarından eminim.

Nia masayı toplamaya başlıyor, ben de onu takip ederek her şeyi lavaboya yığmasına yardım ediyorum. Bamyı tenceresinin kapağını kapatıp buzdolabına koyuyor. "Bir ya da iki öğün daha yiyebileceğin kadar yemek artığı var. Bulaşıkları senin yıkamana izin vereceğim, böylece yeni becerilerini geliştirebilirsin."

Benim için iyi olduğunu biliyorum ama... "Bunu takdir etmem mi gerekiyor?"

Gülüyor ve ben ay ışığının onun koyu, pırıl pırıl tenindeki parıltısına vuruluyorum. Pembe dudaklarında parlayan beyaz dişleri, omuzlarına dökülen tombul, gevşek bukleleri ve bu andan önce sahip olduğunu hiç fark etmediğim dolgun göğüsleri.

Kahretsin. Bunları düşünmeyi bırakmalıyım. Onun hakkında. Ben onun patronuyum; etkileşimimiz kişisel olamaz.

"Yapmayacağını biliyorum ama bunu sert bir aşk olarak düşün," diye şaka yaptı. "Şimdi... çarşaflarınızı en son ne zaman değiştirdiğinizi bilmek istiyor muyum?"

Sorusu beni dondurdu. Kaybolmuş ve utanmış arasında bir yerde görüldüğümünden eminim. Gerçek şu ki, Becca onları ölmeden iki gün önce değiştirdi ve ben onları çıkarmaya hiç cesaret edemedim. Bunu düşündüm ama her denediğimde sanki onu hatırlatan bir şeyi daha hayatımdan çıkarıyormuşum gibi hissettim. Ölümünden aylar sonra bile Becca, teknik olarak dişli kalbimde hala suçluluk duygusu uyandırabiliyor.

"Sorma," diye itiraf ediyorum sonunda. "Nasıl olduğunu biliyor musun?" Belli belirsiz.

"Evet."

Nia sanki beni okuyormuş gibi başını eğiyor. Üç yıl boyunca "çalışan eşim" olarak çalıştıktan sonra, bunu gerçekten yapabileceğine dair içimde korkunç bir his var. "Benim yapmamı ister misin?"

Yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum. Becca gitti ve geri gelmeyecek. Çarşaflarını yatakta tutmak bunu değiştirmeyecek. "Lütfen. Temiz bir takım bulacağım."

"Pekala." Koridorda beni takip ediyor. "Gitmeden önce kirli olanları çamaşır makinesine atacağım." "Çöpe at onları." Onları bir daha görmek istemiyorum. Ve onları Hawaii'ye götürmeyeceğim.

Oradaki her şey yeni olacak, Becca tarafından hiç dokunulmamış olacak. "Eğer eminseniz...

Çamaşırlarınızın geri kalanı ne olacak?"

Her hafta yeni bir çift iç çamaşırı ve çorap sipariş ettiğimi itiraf etmekten şaşkırtıcı derecede

utaniyorum. Geri kalan her şey kuru temizlemeye gidiyor. "Çamaşır makinesini ve kurutucuyu nasıl çalıştıracağımı gösterirsen yaparım."

Bir zamanlar karımla paylaştığım yatak odasına ulaşır ışığı yaktığımızda, "Ben seni başlatırım," diyor usulca. "Vay be."

Evet, odaya yayılmış bir ayakkabı, kravat, çorap ve tişört ormanı var. "Bu bir felaket. Biliyorum."

Burası eskiden benim sığınağımdı, yatmadan önce son bir rapor okumak ya da hafta sonları televizyon izlemek için en sevdiğim yerd. Şimdi buraya gelmekten nefret ediyorum. Ne zaman gelsem Becca aklıma geliyor. Bu gece, bu his çok güçlü. Burayı geride bırakmaya bu kadar hevesli olduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

"İyi haber şu ki, tamir edilebilir."

"Teşekkür ederim. Gerçekten," diye mırıldanıyorum, garip bir dürtü hissediyorum... Bilmiyorum. Ona sarılmak mı? Hayır, daha fazlası, ama fiziksel temas asistanıma minnettarlığımı ifade etmek için uygun bir yol değil. Ayrıca, şu anda kafamdan geçenler daha bulanık. Ona yakın olma isteğim kesinlikle profesyonelce değil ve anlamıyorum. "Seni yalnız bırakıp bulaşıkları yıkayacağım."

Ben giderken Nia başını sallıyor. Bu akşamki kaseleri duruladıktan sonra, daha önce elde yıkadığımız son tavaları da bir kenara koyuyorum. Sonra bulaşık makinesini boşaltıyorum, ancak tekrar doldurmak için. Temiz eşyaların nereye ait olduğundan emin değilim, bu yüzden her şeyi bir yere itiyorum ve tekrar bulabileceğimi umuyorum.

O otuz dakika içinde odamı düzenledi, yatağımy yeniden yaptı ve çamaşırlarımı yıkamaya başladı. Koridorda ilerlerken kendi kendine mırıldandığını duyabiliyorum. Evde başka birinin olması güzel. İyi bir arkadaş oldu. Gittiğini görmekten nefret edeceğim. Ama yakında eve dönmek zorunda kalacak. Zaten her şeyin ötesine geçti. Yorgunluk beni gece iki civarında bir yere götürene kadar ona eşlik etmekte ısrar edemem. Ve bu gece onunla ilgili düşüncelerim ne kadar sorgulanabilir olsa da, ne olacağını bilmiyorum. Gitmesine izin versem daha iyi olur.

Kendime bunu söylerken bile, ona daha fazla eşlik etmek için yatak odasına doğru yürüyorum. Ve Nia'yı gördüğümde duruyorum.

Dirseklerinin ve dizlerinin üzerinde, belli ki bir şey arıyor. Tek görebildiğim eğilmiş olduğu. Yumuşak, yuvarlak poposu görüş alanımı dolduruyor. O anda, ellerimi -dişlerimi- içine sokmak istiyorum.

Vay anasını.

Nefes almayı bırakıyorum. Göz kırpmayı bırakıyorum. Bir şehvet şimşeği beni sarsıyor. Pürüzlü kalp atışlarımın aniden kulaklarımda gümbürdediğini duyabiliyorum.

Seks yapmayalı neredeyse 200 gün oldu. Her zaman güzel kadınlar görüyorum. Seattle onlarla dolu. Stratus Solutions da öyle. Becca'nın ölümünden bu yana, onun kıvrak, sırık gibi yoga arkadaşlarından bazıları beni ev yapımı bir güveç ve sarılmadan daha fazlasıyla rahatlatmak isteyeceklerini bile ima ettiler. Hiç cazip gelmedi.

Şimdiye kadar.

Nia oflayıp puflayarak saçlarını geriye atıyor ve topuklarının üzerine oturuyor. İnce gri sweatshirt'ü yukarı kalkıyor, alttaki bant ince belini çevreleyerek kıvrımlarını vurguluyor. Ofiste genellikle karmaşık bir şekilde tutturduğu saçları abanoz dalgalar halinde sırtının yarısına kadar dökülüyor.

Aniden, etrafında dönüyor. Başka tarafa bakmalıyım... ama yapamam. Kızardı. Gözleri parlıyor. Ve pürüzsüz, çıplak karnının lanet olası bir şeridi gömleğinin eteğinin altında görünüyor, aşırı yüklenmiş duyularımla flört ediyor. Yutkunuyorum ve sikimin ne kadar sert olduğunu görmemesini umuyorum. Onun için.

Hemen söyleyecek bir şey bulmalıyım.

Nia beni kurtardı. "Yatağının altında kaç tane çorap olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve düşüncelerimi onun bedeninden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Sorusuna odaklanmaya çalıştığımda, ani çekimimin şoku beynimi dağınıklıktan uzaklaştırıyor ve aniden onunla yaptığımı hayal edebildiğim her şeye geri döndürüyor. Ona.

Bir şekilde başımı sallamayı başarıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Bu benim dürüst cevabım. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu neden oluyor. Bundan sonra ne yapacağım.

Alay ediyor. "Onları bir noktada buraya atmış olmalısın. Bulabildiğim kadarını buldum. Yıkama işi bittiğinde muhtemelen birkaç çift eksik kalacak. Yatağın altında resim tuvalleri olduğunu biliyor muydun?"

"Evet." Kızarmamaya çalışıyorum.

"Becca'nın mıydı?"

Onlar benim. Diana bana gençken resim yapmayı öğretti. Eskiden bunu rahatlatıcı bulurdum. Uyuyamadığımda ya da bir iş sorununu çözemediğimde, beynimin analitik yarısını kapatıp kimsenin izlemediği ve uymam gereken kuralların olmadığı bir anda tamamen yaratıcı olana odaklanmak, bilinçaltımı ikilemimi çözecek kadar serbest bırakırdı.

Becca öldüğünde bunların hepsi sona erdi. Tuval üzerinde birkaç fırça darbesi onun gittiği gerçeğini değiştirmeyecekti. Sahip olduğum azıcık yaratıcılık için kazma isteğim kurudu. Her şeyi yatağın altına tıktım ve bir daha çıkmamak üzere orada bıraktım.

Nia'ya yalan söylemiyorum. Onun yerine omuz silkiyorum. "Onları daha sonra kaldıracağım ve altında çorap bulup bulamayacağıma bakacağım."

"Tamam." Elinde bir avuç uyumsuz çorapla ayağa kalkıyor. "Bunları çamaşır sepetine atacağım. Bir sonraki yükte gidebilirler."

Çamaşır odasına doğru ilerliyoruz, o suyun sıcaklığından bahsediyor, ben de onun güzel kıcının sallanışına takılmamaya çalışıyorum.

Birkaç dakikalık eziyetli çamaşır konuşmasından sonra oturma odasına geri dönüyor. Takip ederken gözlerimi ondan alamıyorum. O durduğunda, ben de duruyorum. Ve olması gerekenden daha yakın durduğumu fark ediyorum. Yavaş bir daire çizerek dönmesini ve el işlerini incelemesini izlerken nefes alışım sertleşiyor.

"Bu daha iyi görünüyor." Başını sallıyor, memnun görünüyor. "Hem de çok. Her şey için teşekkür ederim."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Bu gece sizin için başka bir şey yapabilir miyim?"

Kulağa geldiği gibi bunu kastetmiş olamaz. Birdenbire aklıma seks geldiği için sadece öneriyi duyuyorum. Yine de nasıl cevap vereceğim?

"Ben, um..." *Seni çok fena becermek istiyorum.* Tanrım, az önce bunu mu düşündüm?

"Sen ne?" Endişeli ve şaşkın arasında bir yerde görünüyor.

Onu duvara yaslasam, dudaklarımı yumuşak, yastık gibi dudaklarının üzerine koysam ve kaşları çatılana kadar onu sertçe öpsem ne yapardı?

Bu soru beni terletti. "Nia, ben-"

Ne söyleyeceğime karar vermeden kapı çaldı. Uzun bir nefes aldım. *Lanet olsun.* Saat neredeyse on olduğuna göre, bu sadece Sebastian olabilir. Nia'yla aramızda gelişebilecek her şeyi böldüğü için lanet mi ediyorum, yoksa beni feci bir hata yapmaktan kurtarmaya geldiği için Tanrı'ya şükür mü ediyorum, bilmiyorum.

"Aç kapıyı, yalnız." Sebastian aramızdaki masif tahtaya vuruyor. "Konuşmam gereken bir sorun ve üzerinde adın yazan bir şişe var."

Nia yakındaki sandalyeden çantasını alır. "Görünüşe göre bunu çok yapıyor."

"Her zaman." Yalnız çok fazla zaman geçirmediğimden emin olmaya çalıştığını biliyorum. Genellikle, hoş bir dikkat dağıtıcıdır. Bu gece, keşke evde kalıp lanet futbol maçını izleseydi.

"Peki, ben gideyim ve sizi erkek erkeğe zaman geçirmeniz için yalnız bırakayım. Aklına yardıma ihtiyacın olan başka bir şey gelirse bana haber ver. Yarın gece meşgul değilim."

Cuma gecesi randevusu yok mu? Hem şok oldum hem de heyecanlandım ve ikisini de hissetmeye hakkım yok. "Ayaklarımın üzerinde durmama yardım ettiğin için sanırım şimdi anladım."

Bunu söylemek zorundayım çünkü onu tekrar davet edersem, ona aletim için yardıma ihtiyacım olduğunu ve soyunup bacaklarını açarak bana en iyi şekilde yardım edebileceğini söyleyeceğimden endişeleniyorum.

Evet, bu profesyonellikten çok uzak, davalık olmaya doğru gidiyor.

"Tamam o zaman. Sabah görüşürüz."

"Tanrım," diye bağılıyor Sebastian. "Sıçtığın ya da mastürbasyon yaptığın için mi kapıya gelmen bu kadar uzun sürdü?"

Nia'nın dudaklarından bir kahkaha dökülür, sonra eliyle kapatır. "Sadece ofiste sabırsız olduğunu sanıyordum."

Başımı sallıyorum ve Bas anı tamamen öldürdüğü için cevap vermeye odaklanıyorum. "Ondan çok daha kötü durumda."

Yüzünü buruşturuyor. "Bununla iyi eğlenceler. Gecenin geri kalanını Bas'ı yatıştırmaktan daha eğlenceli bir şey yaparak geçireceğim. Aklıma ayak tırnaklarımı sökmek geliyor."

"O kadar da kötü değil."

Nia şüpheli bir kaş kaldırır. "Uh-huh."

"Aman Tanrım. Sosisini pataklamayı bırak da şu lanet kapıyı aç." Sebastian tahtaya vuruyor.

"Kapa çeneni," diye karşılık veriyorum, dudaklarımın kenarlarında gizlenen bir gülümsemeyle.

"Hazır olduğumda açacağım." "Neden seni zahmetten kurtarmıyorum?" Kapı kolunu kavrayıp çeviriyor, sonra da kapıyı çekip açıyor. "Merhaba,

Bas. Her zamanki çekici halinle davrandığını gördüğüme sevindim."

"Nia..." Son on yıldaki en iyi arkadaşlarımdan biri, hoş bir sürprizmiş gibi adını söylüyor.

"Burada olduğunu bilmiyordum, özellikle de bu saatte."

"Ona yardım ediyorum."

"Öyle mi? Bunu yapmanın birkaç yolunu düşünebilirim," diyor Bas imalı bir şekilde.

Bir dakika önce benim düşündüğümden farklı bir şey düşünmemesine rağmen, bunu yüksek sesle söyledi. Önerisini saygısızca ve haddini aşan buluyorum. Büyük ihtimalle Nia da öyle. Buna müsamaha göstermeyeceğim.

"Aklını başına topla," diye çıkıştım ve dişlerimi göstererek onu duvara doğru ittim. "Ve kapa çeneni.

Yukarı."

Bas gözlerini kırıştırdı ve ellerini teslimiyetle kaldırır. "Hey, şaka yapıyordum. Bir şey demek istemedim..." Sert bakışlarım neyse ki ağzını kapatması için onu motive ediyor.

Dikkatimi tekrar kapıdan çıkan Nia'ya veriyorum. Kendime engel olamıyorum. Daha iyi düşünmeden uzanıp omzunu kavriyorum. Elektrik ısısı tenimde cızırdıyor. Dizlerim neredeyse bükülüyor.

Kahretsin.

"İyi misin? Arabana kadar sana eşlik edebilirim."

Kapalı otoparkta başına bir şey gelmemeli. Güvenli ve sadece lüks binanın sakinlerine açık, ama karanlıkta tek başına yürümesinden hoşlanmıyorum. Akşamımızın böyle bitmesini istemiyorum.

Ben de ondan ayrı kalmak istemiyorum.

"Ben iyiyim. İyi geceler."

Sebastian kapıyı arkasından kapatmadan önce el sallayarak "İyi geceler tatlım," diye sesleniyor.

Yalnız kaldığımız anda kaşlarını kaldırarak kapıya yaslanıyor. "Peki, ne zamandır Nia'yı beceriyorsun ve benim nasıl haberim olmadı?"

İKİNCİ BÖLÜM

Cumartesi, 4 Kasım

"Bana neden burada olduğumuzu ^{tekrar} söyle. Burası her neresiyse," diyorum Sebastian'a sedanından çıkarken. "Görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

Burası bir tür tiyatro olduğuna göre, işle bir ilgisi olduğundan şüpheliyim. Ön taraftaki dev tabelada eski moda harflerle sadece BBB REVUE yazıyor. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Sebastian içeri girip korse, file çorap ve başka pek bir şey giymeyen bir hostesle alçak sesle konuşurken etrafıma bakıyorum. Burası neredeyse teatral, Viktorya döneminden kalma kötü şöhretli bir ev gibi. Loş ışıklandırma ve kırmızı kadife, çok sayıda koyu renkli ahşap, süslemeler ve detaylar. Kabinler duvarları kaplıyor. Yukarıda bir balkon var ve korkulukları saran rahat yuvarlak masalar aşağıdaki zemini ve sahneyi görüyor.

"Burası neresi?" Hostes bizi neredeyse ön ve merkezde ama yine de bir şekilde gölgede kalmış bir masaya götürürken Bas'a mırıldanıyorum.

"Sadece... bekle." Otururken bana gülümsedi. "Bunu ilginç bulacaksın."

Bas'ın ilginçlik anlayışı beni endişelendiriyor.

Daha oturmayı yeni başarmıştık ki, üzerinde neredeyse hiçbir şey olmayan bir garson masamıza yanaştı. "Selam çocuklar. Bu gece ne içiyorsunuz?"

"Scotch," diye
cevaplıyor Bas. "İki
olsun," diye
ekliyorum.

"Harika." Güneyli aksanlı sarışın bize arsızca gülümsüyor. "Size gecenin mezesinin kalamar olduğunu söylemem gerekiyor ama o şey o kadar kötü kokuyor ki, yemin ederim bacakları yeniden çıkacak ve kendi kendine yürüyüp gidecek. Biraz ister misiniz?"

Bu parlak tavsiyeyle mi? "Sanırım pas geçeceğiz."

Eğilerek bana göğüs dekoltesinin mükemmel görüntüsünü veriyor. "Akıllı adam." Sebastian boğazını temizliyor. "Bu gece buraya gelmemiz için ısrar eden adam benim."

Garson kız gülüyor, sonra bir elini kalın, altın rengi dalgalarının arasından geçiriyor. "Bu seni daha da zeki yapar. Sonra ne yapıyorsun?"

Sorusunu göz kırparak noktaladığına göre ciddi değil. En azından ben öyle düşünmüyorum.

Ne tür bir yer garsonlarını yüzyılın başındaki fahişeler gibi giydirir ve böyle çirkin flörtlere izin verir? Burası bir striptiz kulübü değil. Direkler yok, yüksek sesli müzik yok, Destiny adında biri 80'lerin metal klasikleri eşliğinde kalçalarını sallayıp üstünü çıkarmıyor. Ama ne düşüneceğimi bilmiyorum.

"Peki, Şimdi." Bas sırtıyor. "Bu sana bağlı, sevgilim."

Cazibesini kullanmakta iyidir. Rakamları manipüle ettiği gibi kadınları da manipüle ediyor.

-Düzgün, verimli ve mükemmel bir Şekilde. Doğruyu söylemek gerekirse, onun pikaplarına her zaman biraz hayranlık duymuşumdur.

beceriler. Onları istediğimden değil, ama yanılmazlar. Kadınlar konusunda hiç böyle bir yeteneğim olmadı. Buna hiç ihtiyacım olmadı. Rebecca Martin'i ilk kez 16 yaşındayken öpmüştüm. Ondan sonra ayrılmaz olduk. İki yıl sonra da evlendik. Başka bir kadınla ne yapacağımı hiç düşünmedim.

Bu yüzden Nia'ya olan ani isteğim kör edici.

Dün ofise girdiğimde tuhaf duyguların geride kalacağını, ona bakıp hemen kıyafetlerini soymayı ve masamın üzerine yatırmayı düşünmeyeceğimi umuyordum. Ne yazık ki aşırı iyimsermişim. Dün sabah onlarca kez giydiği bir şeyi giyerek içeri girdi: bembeyaz bir bluz, kalçasının yarısına kadar yırtmaçlı siyah bir etek ve ayak bileklerini saran askılı stilettolar. Birden o ayakkabılar "sik beni!" diye bağırıyor. O anda, gerçekten ama gerçekten ona itaat etmek istedim... Perşembe gecesi istediğim gibi. Ve dün gece. Bu gece de pek iyi görünmüyor.

Becca'nın ölümünden kısa bir süre sonra, seks arzum yeniden ortaya çıktı. Başka bir kadın istemiyordum. Sadece rahatlamak. Elim çok iyi çalışıyordu ama hayali yatak partnerimin yanına koyabileceğim ne bir bedenim ne de bir yüzüm vardı. Şimdi, Nia'yı aklımdan çıkaramıyorum.

Bu benim öngöremediğim bir sorun.

Bas ve garsonun gülüşü beni hayallerimden uyandırdı. Onun gösterişli yakışıklılığına ve pürüzsüz cazibesine kapılmaya hazır görünüyor. Ama sarışın birkaç dakika sonra uçup gidiyor ve dostum iç çekerek onun gidişini izliyor.

"Beni buraya ekürin olmam için mi getirdin? Sevişmek için desteğe ihtiyacın yok ve benim de yapabileceğim bir sürü iş var." Ayağa kalkmak için hareket ediyorum.

"Sakın gitme. Seni buraya getirdim çünkü a) her zaman çalışamazsın, b) Becca'dan uzaklaşman gerektiği gerçeğinden kaçmayı bırakmalısın ve c) dediğim gibi, görmen gereken bir şey var."

"Burada bir şey mi var? Ne?"

Omuz silkiyor ama yüzü muziplikle dolu.

"Oh, şimdi anlıyorum." Başımı salladım. "Biriyle yatmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Biliyorum. Ama herhangi biri tarafından değil. Bu senin tarzın değil." Arkasına yaslandı ve bana baktı. "Öncelikle, Nia ile aranızda bir şey olmadığından emin misin?"

Kafamın içinde sayılmaz. "Geçen gece bu ölü atı dövdük. Bana acıdı çünkü aylardır ev yemeği yememiştik ve evim tam bir felaketti. Daha fazla yorum yapmayı bırak."

"Neden zahmet ettiğini hiç düşündün mü? Neden umursadığını?"

Aslında var. "Çünkü o başkalarına yardım etmeyi seven iyi bir insan. Kocasını şehir dışındayken ve büyük oğlunun futbol maçı varken Marcy'ye bakıcılık yaptı. Ayrıca Don ve eşi 4 Temmuz hafta sonunda yeni bir eve taşındıklarında onlara yardım etti. Art niyet aramıyorum."

Çünkü karşılığında onun da bana karşı ateşli olduğunu düşünseydim, tedbiri elden bırakıp dava açma riskini göze alır ve onu yatağıma atardım.

O zaman asistanın olmazdı, salak, ve sen nerede olurdun?

"Yapmalısın. Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor."

Alay ediyorum. "Bence sen delisin. Bence de bırakmalısın."

Eğer yapmazsa, olasılıklara odaklanacağım. Nia sadece Becca'dan beri ilgimi çeken ilk kadın değil, aynı zamanda kanımın kaynadığını hissettiren tek kişi. Hayır.

Anlıyorum, ona çok az dokundum.

"Pekâlâ. Arkamıza yaslanalım, gösterinin tadını çıkaralım ve bu gecenin neler getireceğini görelim."

Her ne planladıysa, en azından Ekim ayı kâr ve zarar tablolarından daha eğlenceli olacak. Belki bu program, her ne ise, Colossus Yatırım Şirketi'nin Cuma günü saat beşten hemen önce sunduğu en yeni teklifi ve bugün oğlumun ya da kızımın doğmuş olması gerektiği gerçeğini aklımdan çıkarmama yardımcı olur.

Mart ayında kadın doğum uzmanı Becca ve bana bebeğin doğum tarihini verdiğinde, dört Kasım kulağa o kadar da uzak gelmemişti. Daha biz ofisten çıkmadan, Becca öfkeyle çocuk odası için bir dekoratör tutma ve potansiyel dadılarla görüşme planları yapıyordu. Özel okulları bile tartıştık.

O zamanlar hayatımın şimdi ne kadar farklı olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Elbette," diyorum sonunda. Muhtemelen çatı katımda tek başıma oturup endişelerimi dile getirmekten ve kaybettiklerime ağıt yakmaktan daha iyidir ve daha sağlıklıdır.

Garson kız yine şımarık bir sırtış, birkaç içki ve bir sebze tepsisiyle geri dönüyor. Sonraki on dakika boyunca, müstehcen giyimli daha fazla kadının sahne boyunca örtülü perdeye girip çıktığını görüyorum, bazıları takdir eden seyircilere kalça veya kıç gösteriyor. Diğerleri düpedüz kıpırdanıyor, flört ediyor ve sataşılıyor.

"Tanrım, yavru kedilere bayılıyorum," diye mırıldanıyor
arkamdaki kırk yaşlarındaki adam. Eğilip Bas'a bakıyorum.

"Kedi yavruları mı?"

Gülümsüyor. "Gösterinin sorunsuz
ilerlemesine yardımcı oluyorlar." "Ne tür bir
gösteri?"

Bas cevap veremedi oda kararır. Sahneye bir spot ışığı vurur. Sonra kırmızı kadife smokinli bir adam elinde mikrofonla ışık huzmesinin ortasında durur. "Hoş geldiniz! Kim hareketli bir Cumartesi gecesine hazır?"

Kalabalık coşkuyla tezahürat yapar. Hiç katılımcı olmayan Bas bile alkışlıyor ve ıslık
çalıyor. "Deneyimli konuklarımız kimler? Duyalım bakalım."

Arkadaşım daha da yüksek sesle alkışlayarak beni
şaşırtıyor. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Evet. Geçen hafta sonu basketbol arkadaşlarımdan biriyle. Bir kez ziyaret ettim ve geri
dönmem gerektiğini anladım. Bakalım sen de aynı şeyi hissedecek misin?"

Bu şifreli not üzerine sandalyesinde arkasına yaslanıp sahneye odaklanıyor ve bana da aynısını
yapmaktan başka seçenek bırakmıyor. Sinirli bir şekilde bir kereviz sapını ısırıyorum ve neden bu
kadar heyecanlandığımı merak ediyorum.

"Bu gece burada geri dönen pek çok arkadaş var," diye övüyor sunucu. "Sizi görmek her zaman
güzel. Bakirelerimiz kimler? Elinizi kaldırın. Utanmayın."

Sessizce oturduğumda, Bas beni masanın altından tekmeliyor. İsteksizce kolumu başımın
üzerine kaldırıyorum. Spot ışığı odanın içinde geziniyor ve birkaç kişiyi vurgulamadan önce bana
odaklanıyor, sonra da ev sahibimize geri dönüyor.

"Mükemmel. Hadi senin kirazını patlatalım. Kim harika bir gösteriye hazır?"

Aksine, desibel seviyesi tekrar yükselir. İnsanlar, özellikle de erkekler heyecanlanıyor.
Huzursuzluğum ciddi bir şekilde geri döndü.

"O zaman Bawdy Boudoir Burlesque Revüsü için hazır olun!"

Müzik havayı doldurur - çoğunlukla trombonlar ve saksafonlar - eski müziğe canlı, seksi bir hava verir. Sonra perdeler açılıyor ve yapay bir kızıl saçlı, simsiyah bir bezelye ceket, silindir şapka ve topuklu ayakkabılarla sahneye fırlıyor. Arkasında, Fransız hizmetçi kostümleri giymiş bir düzine kadın onun etrafında kümeleniyor.

Canlı korno bölümü, önceden kaydedilmiş müzik kulübün etrafındaki hoparlörleri doldurmadan önce sessizliğe bürünür. Özellikle kızıl saçlı kadın ceketini çıkarıp bir kenara fırlattığında, parıltılı bir sütyen ve tanga ortaya çıkıyor, ardından sadece bir çift tüylü toz bezi ve birkaç pastiyile örtünene kadar daha da soyunmaya devam ediyor.

"Burlesk mi?" Masanın karşısındaki Sebastian'a kaşlarını kaldırıyorum. "Görmem gerektiğini düşündüğün şey bu mu?" Başımı sallıyor, gözlerini sahneden zorlukla ayırıyor.

"Bas, yarı çıplak kadınlara aval aval bakmama gerek yok." "İzlemeye devam et. Daha iyi olacak."

Ne şekilde?

Neredeyse çıplak olan kızıl saçlı sahneden iner inmez, solgun poposu müziğin kapanış ritimleriyle sallanırken, sadece Flamenko kıyafetleri olarak tanımlayabileceğim etekler, dekolte yakalar ve parlak kırmızı rujlar giymiş başka bir kadın sürüsü öne ve ortaya koşuyor. Latin bir güzel, daha daracık, ölümcül kırmızı bir kostüm giymiş olarak sahneye çıkıyor. Gömleksiz bir kaslı adam da onu takip ediyor. Birlikte dans ediyorlar... tabii buna dans denebilirse. Bana dikey, ritmik seks gibi geldi.

Bu kadını istemiyorum ama biraz aksiyon istiyorum. Ne yazık ki, şu anda Nia'dan başka biriyle yapmayı hayal edemiyorum.

G-string'e kadar inen bir striptiz ve sallanan püsküllerden sonra, esmer ve partneri tango yaparak gözden kayboluyor, zemini parıltı ve pullarla kirletiyor.

Latin dansçıların yerini geleneksel Alman kıyafetlerinin bir parodisi olan büyük memeli sarışın bir barmaid alırken garson sessizce yanımızdan geçip Bas'a ve bana birer içki daha getiriyor. Bir korse göğüslerini yukarı kaldırıyor ve eteği uygunsuz bir şekilde kısa görünüyor. Beyaz diz altı çorapları, parlak siyah topuklu ayakkabılarıyla tamamen çelişen bir okul kıyafeti. Köşede dilleri neredeyse ağızlarından sarkan bir grup erkeğe doğru ilerlerken elinde iki büyük bardak taşıyor. Büyük bardakları yere bırakmak yerine dönüp eğiliyor, kıcını kıvırıyor ve minik bir tanga ortaya çıkarıyor. Çıplak yanaklarından birinde ŞAPŞAL kelimesi yazıyor. Diğerinde ise BEN yazıyor. Ona en yakın olan orta yaşlı adam mutlu bir şekilde itaat ediyor.

Birkaç dakika sonra barmen kadının yerini şeffaf yeşil vinil elbise giyen Asyalı bir kadın alıyor. Görünüşte şeytani bir gülümsemeyle çılgın bir bilim adamı gibi dev bir tencereyi karıştırıyor, ardından iş kıyafeti giymiş erkek dansçılardan birini inine götürüyor, elbisesini fırlatıyor ve karışımına dalıp ıslak, azgın ve neredeyse çıplak çıkana kadar onu bakışlarıyla baştan çıkarıyor. Bir başka seks-ayağa kalkma numarası başlar.

Bas'ın neden gelmem için ısrar ettiğini hâlâ bilmiyorum. Tüm bu cinsel hatırlatmalar beni sadece tahrik ediyor.

Son ikili sahneden ayrılırken cüzdanımdaki birkaç banknota uzanıyorum. "İlginç bir akşam için teşekkürler ama sanırım bir Uber çağırıp eve gideceğim. Geç oluyor ve yorgunum."

"Yorgun musun?" diye papağan gibi tekrarlıyor. "Cumartesi gecesi saat daha on bir bile olmadı." Omuz silkiyorum. "Pek uyuyamadım."

Hiç denemeyin. Evin her yerinde Becca'yı görmek yerine, şimdi Nia'yı hayal ediyorum. Mutfağımda. Yatak odamda. Yatağımda.

Neden ondan başka bir şey düşünemiyorum ki? "Bana

gece yarısına kadar zaman ver. O zamana kadar bir anlamı olur." Tereddüt etmiyorum. "Benden bu kadar."

Birden bana meydan okuyan bir sırtış attı. "Şu uğraşmaktan nefret ettiğin tedarikçinin adı neydi?"

"Bill Rhodes."

"Doğru. Bir sonraki üç aylık toplantı için şehre geldiğinde, senin için gönüllü olarak onunla golf oynamaya gideceğim. Akşam yemeğini bile ben yaparım."

Oturuyorum. Şimdi baştan çıktım. Bill Rhodes'u sevmiyorum. Golf oynamayı daha da az severim. Bu adamla on iki saat geçirmek tam bir işkence. "Çok kötüsün."

"Ben yardımseverim," diye düzeltiyor.

"Eğer yardımsever olsaydın, beni kalmaya zorlamadan Bill ile ilgilenmeye gönüllü olurdun."

"Bunu senin için yapıyorum. Bana sonra teşekkür edersin."

Ben daha bunun nasıl mümkün olduğunu sormadan sahneye başka bir oyuncu çıkıyor, bu otuzlu yaşlarında ağır bir komedyen. Zamanında Jackie Gleason'a çok benziyor. Aktör gibi de konuşuyor. Bunu biliyorum çünkü ben büyürken Diana, *The Honeymooners*'ın tekrarlarını izlemeyi severdi. Komik biri. Rahatlıyorum, onu eğlenmek için kolay buluyorum.

Yarım saat sonra, daha önce kırmızı kadife smokiniyle sahneye çıkan sunucu şimdi yeşil bir korse, tam makyaj ve çılgın topuklu ayakkabılarla sahneye çıkıyor. Söylemeliyim ki, topuz bıyığıyla çok garip görünüyor.

Sebastian gülüyor, sonra ona düşünceli bir bakış atıyor. "Biraz etkilendim."

"Korse içinde bu kadar iyi görüneceğini düşünmüyor musun?"

"Daha iyi görünürdüm," diye alay ediyor Bas. "Ama o topukların üzerinde yürüyemeyeceğimden eminim." Adam haklı. Ben de yürüyemezdim.

"Şimdi, bu akşamki büyük finalimiz için... Hepinizin beklediği an. Burleskin tek, en güzel tanrıçası Precious Noire'a büyük bir BBB hoş geldin diyelim!"

Adam sahneden çekilir ve perdeler açılır. Vücudunu saran ve onu tepeden tırnağa örten beyaz pullu bir elbise giyen Afro-Amerikan bir kadın, saçları tepesinde ağırbaşlı bir şekilde sabitlenmiş olarak sahne ışıkları altında vals yapıyor. Bir maske yüzünün büyük bir kısmını kapatıyor, libidoma çılgınca şeyler yapan kırmızı boyalı bir çift dudak dışında.

Müzik müstehcenleştikçe öne doğru eğiliyor, kostümündeki yırtmaç kalçasını ortaya çıkarıyor ve kalçasının bir anlık görüntüsüyle benimle alay ediyor. Bir eliyle kocaman beyaz tüylü bir yelpazeyi açıyor ve omzunun üzerinden nazlı bir bakış fırlatmadan önce göğüs dekoltesinin cazip vadisini kapatıyor. Onu takip eden ve üzerinde tayttan başka bir şey olmayan bir adam görüyorum. Cehennem gibi sert ve bunu saklamak için hiçbir hareket yapmıyor.

Gülünç bir şekilde parçalanmış ve yırtılmış erkek dansçı ona arkadan yaklaşıyor ve solgun ellerini koyu renk omuzlarına dolayarak kollarından aşağıya doğru okşuyor. Kadın titriyor ve kıpırdanıyor. Sonra erkek dansçının eteğindeki yırtığı bulup genişçe açıyor ve zarif kalçalarını ve altındaki kırmızı simlerle süslü küçük külotu ortaya çıkarıyor.

Lanet olsun, stilettolarla seks yapıyor. Terlemeye başladığımı hissediyorum.

Önündeki dizini kaldırıp sonra yavaşça yana doğru açtığı anda, arkasındaki adam kalçasını eline alıp ağzını açıkta kalan boynuna doğru indiriyor. Başını geriye atıyor, dudaklarını ayırıyor. Sikim hemen tepki veriyor.

Bu kadın daha önce hiç görmediğim şekilde şehvetli, şahsen değil. Tabii, filmlerde falan. Ama bir şekilde onunla aynı odada olmak bunu gerçek kılıyor. Cinselliği elle tutulur gibi; hissediyorum.

O anda seve seve sahneye çıkar ve o adama onu bana vermesi için bir milyon dolar teklif ederdim.

Bunun yerine, sandalyemde kayıyorum ve bir sonraki adımın ne olacağını beklerken kendimi zorlukla nefes alırken buluyorum. Beni uzun süre bekletmiyorlar.

Adam kadını yüzüne doğru döndürür, kalçasını kalçasının üzerine sabitler, ardından destek kolunun üzerine sırtını bükür. Kollarını tam bir güvenle açarken, yüzü seyirciler için baş aşağı olacak şekilde eğilir.

Ona dokunuşunu izlerken kıskanıyorum. Ki bu hiç mantıklı değil.

Ama bu iç kemirici kıskançlık, boştaki elini elbisesinin önünü açmak için kullandığında daha da artar. Yavaş yavaş, sarkan halkaları ve tüyleriyle bir erkeğin dikkatini çekmek için tasarlanmış, ısıltılı kırmızı-beyaz sütyenini ortaya çıkarıyor. Bir omzundan elbisesini okşarken ve kusursuz, pırıl pırıl tenini ısıtırken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Adam onu tekrar yüzüne doğru kaldırdığında, kız onunla alay ediyormuş gibi geri çekiliyor ama adam elbisesini diğer omzundan tutup çekiştiriyor. Elbise vücudundan düşüyor ve bana kışının muhteşem bir görüntüsünü veriyor, dolgun, dik yanakları neredeyse tamamen açıkta. Beli, gür kalçalarının üzerinde inanılmaz derecede küçük görünüyor. Ellerini saçlarına atıp tokalarını çözdüğünde, koyu renk bukleler sırtının yarısına kadar iniyor... Gözlerimi birden tanıdık gelen bir şekle çekiyor.

Şaşkın bakışlarımı Bas'a diktim. "Bu Nia mı?"

"Çabuk çözmüşsün. Etkilendim. Onun o olduğundan emin olmak Perşembe gecesine kadar sürdü." Perşembe gecesini mi? Onu evimde gördüğü zaman mı? "Neden o zaman? Senin için neyin önemi vardı?" "Kıçı. O gri pantolonun içinde gördüğümde..." Omuz silkiyor. "Bu çok açık."

Adam haklı. Gözlemine öfkelenmek istiyorum, ama bu kadar açıkken onun gergin, sulu arka tarafının bol güzelliğini tespit ettiği için onu nasıl suçlayabilirim?

"Ona bakmayı kes," diye bağıriyorum, talebimin saçma olduğunu fark ettiğimde bile. Bütün oda Nia'ya kilitlenmiş durumda.

"Beni dövecek misin?" Etrafına bakar. "Diğer bütün erkekleri dövecek misin?"

Dişlerimi sıkıyorum ve açıklayamadığım patlayıcı bir öfkeyi tutmaya çalışıyorum. Mantıklı değil. Birincisi, burada olmayı, vücudunu kapıdan giren herkese göstermeyi seçiyor. Nedenini anlamıyorum ve anlamayı talep edeceğim. Ama buna hakkım yok. O benim karım ya da kız arkadaşım değil. Benim için çalışmadığı zamanlarda ne yaptığı konusunda bana bir açıklama borçlu değil.

Bundan nefret ediyorum.

Yumruklarımı sıkarak, onunla dans eden orospu çocuğunun elbisesini sahneye fırlatmasını ve avucunu boynundan göğüs dekoltesine ve karnına doğru vücudunda gezdirmesini izliyorum... sonra daha da aşağıya. Şu anda onun neresine dokunduğunu bilmek istemiyorum. Sadece onu boğazlamak istiyorum.

"Bana yine aranızda bir şey olmadığını mı söyleyeceksin?" Bas beni yemliyor.

"Ona hiç dokunmadım."

"Ama sen istiyorsun."

Yüzündeki bilmiş sırıtışı görmezden geliyorum. "Bırak onu."

"Daha önce gitmek istemiştin." Masadan uzaklaşıyor. "Hâlâ çıkmaya hazırsan ben de giderim."

"Olduğun yerde kal."

Bas meramını anlattı ve ben de anlamakta güçlük çekmiyorum. Her nasılsa, Nia benim için bir

asistandan daha fazlası oldu.

Bu konuda ne yapacağım ben?

Trombonun sesi daha müstehcen hale gelirken ve saksafon havayı daha da ısıtırken, Nia seyirciye bakıyor ve avuç içleri göğsünden kalçasına kadar kıvrımlarını izlerken bile vücudunu çapkınca yuvarlayarak sahnedeki adamı cezbediyor. Müziğin ritmiyle öne doğru itiliyor ve kalçalarını yumuşak bir şekilde sallayarak seksi taklit ediyor. Ecstasy görünüşte onu dönüştürüyor.

Yüzüne o ifadeyi gerçekten koymak istiyorum. Buna mecburum. Benim için gelirken nasıl görüldüğünü, nasıl ses çıkardığını, nasıl hissettiğini en azından bir kez öğrenmeden tamamlanacağımı sanmıyorum.

Bu pek çok nedenden dolayı aptalca. Tamamen mantıksız. Ve şu anda bunu umursayacak durumda değilim.

Partneri arkasına yanaşıyor, kalçalarını kavıyor ve vücudunu onunkiyle birlikte yuvarlıyor. Tanrım, seksi o kadar gerçekçi taklit ediyorlar ki. Çıplak olsalardı, adamın gerçekten kızın kıcını avuçladığına ve içine girdiğine inanırdım.

Patlamak üzereyim. Sandalyemin kollarına tutunup kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kendime bunun bir rol olduğunu hatırlatıyorum. Hiçbiri gerçek değil. Ama vücutları o kadar uyumlu, o kadar akıcı ki, Nia'yla bu adamın daha önce sevişmiş olduklarına dair kötü bir şüpheye engel olamıyorum.

Düşünce yakıyor. İçim yanıyor. O benim değil. Ama şimdi onun içinde olmak istiyorum.

Sonra adam kadının etrafına uzanır, parmak eklemleri köprücük kemiklerini fırçalar, sonra onu tekrar yüzüne döndürür. İri elleriyle göğüslerini avuçluyor gibi görünüyor. Saniyeler sonra sutyenini çekip bir kenara fırlatıyor. Sonra daha güneye uzanıyor ve külotundaki bir kat süslemeyi çıkarıyor, tangasını küçültüyor ve o tatlı kıcını daha da açığa çıkarıyor.

Sırtı seyirciye dönük olan Nia iki büyük beyaz yelpazesini vücudunun ön tarafını örtecek şekilde açıyor ve bir kez daha küçük kalabalığa dönüyor. Gülümserken, dudaklarını büzerken ve bizim göremediğimiz şeylerle herkesle dalga geçerken sanki tam içime bakıyor.

İkiye bölündüm. Bir yandan, şu anda o tüylü kalkanların arkasında ne olduğuna gözlerimi dikmezsem patlayacakmışım gibi hissediyorum. Öte yandan, eğer beni gösterirse, odadaki sert aletli diğer tüm erkekleri de göstermiş olacak. Bu düşünce beni cinayete meyilli yapıyor.

Ama Nia ne istediğimi bilmiyor ya da umursamıyor, sadece gösterisine devam ediyor, kalçalarını yavaş, şehvetli bir ritimle bir o yana bir bu yana kaydırırken, partneri arkasında dönüyor, dudakları çıplak omuzlarında, bileğinden tutup yelpazeyi yavaşça göğüslerinden uzaklaştırıyor. Göğüsler olgun ve gerçek, simetrik ve pürüzsüz ve sadece sarkan püsküllü bir çift kırmızı pastı ile örtülü.

Kıpırdanıyor, parmak uçlarıyla kalabalığa baştan çıkarıcı bir fırça atıyor ve partneri yelpazeyi elinden alırken saf bir zevkle gözlerini kapatıyor, ardından bacaklarının arasındaki gizemin üzerinde sallanmaya devam eden diğer elindeki ikizine uzanıyor. Müzik yükseliyor. Görünüşe bakılırsa adam arkadan tekrar kadının içine giriyor, sonra tüylerden oluşan yaprağı kadının vücudundan çekip alıyor ve sahnenin diğer tarafına fırlatıyor.

Nefes alıyorum. Nefesimi tutuyorum. Bakıyorum. Giydiği küçük tanga onu neredeyse açıkta bırakıyor. Bu beni kışkırtıyor. Beni tahrik ediyor. Kahretsin, yüzündeki özenle hazırlanmış maske, pastili ve tangasının toplamından daha fazlasını örtüyor.

İçimde bir şeyler değişiyor. Artık asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum. Ve Nia dans etmeye devam ediyor, sanki beni tamamen mahvettiğinin farkında değilmiş gibi benimle alay ediyor.

Lanet olsun, nasıl oldu da son üç yıldır onun ne kadar seksi olduğuna dair hiçbir fikrim olmadı?

Artık bunu unutamayacağımı anladım. Ve bu gece, bir kadını geçeceğimden şüphelenmeye başlıyorum.

pişman olabilirim.

Ama Nia'nın her hareketi beni ona doğru yönlendirirken kendimi durduramıyorum.

Müzik gümbür gümbür durduğunda, son bir kez dönüyor, yavaşça dönerken kalçaları yuvarlanıyor, poz vermeden önce bana dünya standartlarındaki kıcına son bir bakış attırıyor. Müzik durdu. Tiyatro karanlığa gömülüyor.

Tüm mekan alkışa boğuldu. Bu benim işaretim. Ayağa kalkıyorum.

"Onu bulacak mısın?" Bas'ın alkış seslerini duyuyorum.

"Haklısın, bulacağım."

Evin ışıkları yandığında, gülümseyerek anahtarlarını masaya uzatıyor. "Al bunları. Ben eve Uber'le giderim."

Onları topluyorum, sonra tereddüt ediyorum. "Hata mı yapıyorum?"

"Nasıl olabilirsin ki? Bundan sonra ne olursa olsun, evde oturup çoktan gitmiş bir kadın için suçluluk duygusu içinde boğulmandan çok daha iyi. Ve şu anda Nia'yı arzuladığın kadar bir şeyi arzuladığını hiç görmemiştin."

Çirkin ama haklı.

Siktir et. Altı numaralı duygusal kararı vermek üzereyim. Ve umurumda değil.

ÇENEM KISILI, üzerinde SADECE ÇALIŞANLAR yazan bir kapıdan içeri süzülüyorum ve sanki buraya aitmişim gibi davranarak gölgelerde asılı kalıyorum. Kimse bana seslenmiyor ya da neden burada olduğumu sorgulamıyor. Ortam kalabalık ve kaotik. Kostümlerini yarı giymiş ya da dar salonun iki yanındaki küçük odalardan sokak kıyafetleriyle çıkan dansçılar etrafımı sarıyor.

Yanımdaki Alman barmaid, üzerinde bir kot pantolon ve önünde ütülenmiş bir kedi yavrusu olan pembe bir tişört olduğu için şaşırtıcı bir şekilde komşu kızı gibi görünüyor.

Ona döndüm. "Nia nerede?"

Sarışın, Precious Noire'in gerçek adını bilmeme şaşırmış görünüyor. Ve muhtemelen tedirginliğimi de görüyor. "Sağdaki son kapı."

Teşekkür edecek kadar soğukkanlı değilim. Bunun yerine başımı sallıyorum ve koridorda hayatımın en aptalca hatası olabilecek şeye doğru ilerliyorum.

Latin dansçının ve birkaç Fransız hizmetçinin yanından omuz silkerek geçip beden denizinde ilerliyorum, sonra asistanımın yakışıklı dans partnerine çarpıyorum. Ona dik dik baktım. Bana boş boş baktı. Anında fark ettiğim bir şey var. Gaydarım kesinlikle sessiz. O da en az benim kadar heteroseksüel.

Nia'nın soyunma odasının etrafında korumacı bir şekilde dolanırken, hırlayarak omuzlarımla yanından geçiyorum. Kolumu tuttu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Nia'yı görmek için. Bırak gitsin."

Gözleri kısıldı. "Seni mi bekliyor?"

Hayır. Aslında, onu şok etmek üzereyim. Hoş karşılanır mıyım bilmiyorum ama Bas'ın beni istediğine dair teorisini test edeceğim. Eğer haklıysa... işler çok hızlı karışabilir.

Onu silkeleyip odaya giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Arkamda, o pisliğin hemen kapı kolunu salladığını duyuyorum. Onu dışarıda tutmak için ağırlığımı kapıya veriyorum ve arkamdan

kilitliyorum.

Nia davetsiz misafirimin sesine doğru dönüyor, üzerinde bir karış sahne makyajı, ipeksi beyaz bir bornoz var ve başka hiçbir şey yok.

Beni tanıdığı anda ağzı açık kaldı. Yüzüne şok yayıldı. "E-Evan?" "Nia." Başka kelime bulamıyorum. Gözlerimi dikip bir ayağımı diğerinin önüne atmaktan başka bir şey yapamıyorum.

diğer. Hissetmeye hakkım olmadığını bildiğim öfke ve sahiplenme duygusunu kesinlikle yatıştıramıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Benim de sana sorum bu," diye hırlıyorum. "Neden yabancılar için kıyafetlerini çıkarıyorsun?"

Arkasını dönüp bana göz kırpmıyor. Küfür ettiğimi duyduğunu hiç sanmıyorum. Ofiste profesyonel davranırım, tamamen kurallara uyarım. Ama şimdi sert nefes alırken ve meme uçları ince sabahlığını delerken edepli davranamıyorum.

Çenesini kaldırıp bana dik dik bakıyor. Tavrıyla ilgili her şey bir boğanın önünde kırmızı bir pelerin sallamak gibi.

"Bu burlesk, striptiz değil," diye tersliyor. "Bunu para için yapmıyorum. Dans etmeyi sevdiğim için yapıyorum."

"Öyle mi? Sen de o pisliğin ellerinin üzerinde olmasından hoşlanıyor musun?" Beynimin mantıklı tarafı bana haddimi aştığını söylese de arkamdaki kapıyı işaret edip ona doğru yaklaşıyorum. "Onunla ayakta seks yapmaktan hoşlanıyor musun?"

Burun delikleri açılıyor. Ağzı sert bir çizgi halinde bastırıyor. "Son baktığımda, *patron*, özel hayatımı sana gerekçelendirmek zorunda değilim."

Haklı olduğu gerçeği beni daha çok kızdırıyor. "Davranışlarınız Stratus Solutions'a kötü yansıtıldığında yaparsınız."

Bana sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Bundan daha iyisini yapmalısın. Seyirciler arasında kimse benim kim olduğumu bilmiyor. Maskemi asla çıkarmıyorum ve gerçek adımları asla kullanmıyorum. Sahnede yaptığım hiçbir şey itibarınızı lekeleyemez." Kollarını göğsünde kavuşturarak yaklaşıyor. "Neden dürüst olup seni gerçekten rahatsız eden şeyin ne olduğunu söylemiyorsun? Biraz açık saçık giyindiğim ve sahnede Kyle'la birlikte döndüğüm için bu kadar kızgın olmadığını biliyorum."

Gerçeği ağzımdan kaçırmanın bilgeliğini tartışıyorum. Beynimin mantıklı kısmı susmamı, gitmemi ve Pazartesi günü hiçbir şey olmamış gibi davranmamı söylüyor. Diğer her parçam o geminin çoktan kalkmış olduğunu biliyor. Özellikle sikim kartlarımı masaya koymaya, Nia'yı kollarıma almaya ve bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenmemeye hevesli.

"Haklısın. Kızgınlığım çünkü onu becerdiğini düşünüyorum."

Sanki ona tokat atmışım gibi sarsılıyor. "Bu seni ilgilendirmez ama neredeyse iki yıldır birlikte değiliz. Benim bir fahişe olduğumu düşündüğünü bana bildirdiğin için teşekkürler."

Haklı olduğumu duymak beni çok kızdırıyor. Kelimeleri ağzıma tıkması sabrımın kalan kısmını da öldürüyor ve profesyonel nezakete benzeyen her şeyi yok ediyor.

Onu kendime yaklaştırmak kollarını sıkamamaya çalışıyorum. "Bunu *hiç* söylemedim. Ya da öyle düşünmedim. Sana dokunduğunu bilmeye dayanmadığımı söylüyorum. Hâlâ onunla bir şeyler yapıyor olman hoşuma gitmiyor. Neden burada bağırığımı ve kızdığımı bile anlamıyorum. Ben sadece..."

İçimde kopan fırtınayı nasıl kelimelere dökebilirim? Hiçbir fikrim yok ama hepsini bir şekilde dışarı çıkarmam gerekiyor yoksa patlayacağım.

"Kıskanç mı?" Yüzünde yumuşak bir saskınlık beliriyor.

Şaşkınlığıyla ilgili bir şey itirafı benden koparıyor. "Evet."

"Çünkü sen... beni istiyorsun?"

Dişlerimi sıkıyorum ve tüm bunları ona anlatmanın bilgeliğini tekrar düşünmeye çalışıyorum. Ama içimde tutamıyorum. Sıcak ipeğin yumuşaklığı ve avuçlarımın altındaki sıcak kadın beni neredeyse çözüyor. "Evet. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Kırk sekiz saat boyunca kendime hissettiklerimin saçma olduğunu ve bunun -her ne ise- mükemmel rahat, verimli çalışma ilişkimize girmesine izin veremeyeceğimi söyledim. Ama kapatamıyorum. Onunla savaşıyorum. Yokmuş gibi davranamam."

"Yapmayı tercih ettiğin şey bu mu? Kafanı kuma gömüp hissetmemeyi mi?" İncinmiş görünüyor.

Yüz ifadesi kendimi pislik gibi hissetmeme neden oluyor. Nia her zaman anlayışlı sorular sorar. Neden şimdi farklı olsun ki?

Başımı sallıyorum. "Aylardır -belki de yıllardır- ilk kez yaşadığımı hissediyorum."

Nia sessizce bana bakıyor, bakışları benimkilerle kaynaşmış. Kafasından yüzlerce düşüncenin geçtiğini gördüğüme yemin edebilirim. İlk defa tek bir tanesini bile okuyamıyorum.

"Bir şey söyle." Eğer yakında söylemezse, ne yapacağımı bilmiyorum. Bundan sonra olacaklardan sorumlu olup olamayacağımı bile bilmiyorum.

"İçki mi içiyordun?"

"Seni ne kadar çok istediğimi bastırarak kadar değil."

"Cinsel geçmişim hakkındaki görüşlerinize rağmen mi? Peki ya iş ilişkimiz?"

Haksız değil, ama bunlar dikenli sorular. Etraflarında dikkatlice manevra yapmam gerekiyor. "Şu anda sana dokunmaktan başka hiçbir şeyin benim için önemi yok."

Nia cevabımı çiğnemedi ve hayır demesi için tüm nedenleri hatırlamadan önce onu kendime doğru çekiyorum. Nefes nefese kaldı. Yumuşak vücudu sert, ağrıyan sikimle temas ettiği anda inliyorum ve onu daha sıkı tutuyorum, yüzünü kavriyorum ve ağzımı ayırık dudaklarına indiriyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLERİMİN ALTINDA, Nia donuyor.

Duruyorum ve en önemli soruyu sormadığımı fark ediyorum. "Sen de beni istiyor musun?"

Yüzümü tararken hırıltılı nefeslerim havayı deliyor, görünüşe göre bir şey arıyor. Ne olduğunu bilmiyorum.

Aniden bana doğru atılıyor, kollarını bana doluyor, sonra ağzını benimkinin üzerine yerleştiriyor.

Dudaklarımızın buluştuğu an, dizginlenemez bir heyecan şoku. Arzu sistemimi dolduruyor, duyularımı doyuruyor ve beynimi kapatıyor. Yumuşak dudaklarının arasından geçip dilimi onunkine doğru iterken inliyorum. Onun kabul iniltisi ve gömleğimi kavrayan parmakları ihtiyacım olan tek onay.

Hiç tereddüt etmeden kollarımı ona doluyorum ve avuçlarımı etli kıcıyla dolduruyorum, sonra onu kendime doğru kaldırıyorum. Günlük spor alışkanlığının daha sağlıklı bir insan yaratacağına dair mantığıma kısa bir teşekkür anı ayırıyorum. Onu zonklayan şaftıma karşı tutmak, böylece onu kendime doğru öğütmek kolay. Ve o kadar tatlı ki, tüm vücuduma bir uyarılma ürpertisi gönderiyor.

Nia gırtlaktan gelen bir iniltiyle bana doğru daha da açılıyor ve kalçalarını benimkilerle senkronize bir şekilde yuvarlıyor. Sürtünme beni sendeletiyor. Dizlerim neredeyse bükülüyor. Aramızdaki sıcaklık... beni tüketecek. Ama önümüzdeki otuz saniye içinde onun içine girmezsem, kendiliğinden yanacağım.

Ağzımı Nia'ninkinden ayırıyorum. Ben odayı tararken birlikte sertçe nefes alıyoruz. "Yatak?" "Futon." Arka taraftaki bir paravanın arkasındaki alanı işaret ediyor.

Başımı sallıyorum ve ağzını tekrar alıyorum, beş toprak yiyen adımla birlikte rahatça buruşuk gri yüzeye çıkıyorum.

Onu yere yatırırken, bornozunu sabitleyen kuşağı avucumun içine aldım. "Durmamı ister misin?" "Hayır."

"Beni içinde istiyor musun?"

Sarsıntılı bir şekilde başımı sallıyor. "Şimdi."

Tanrım, bu gerçekten oluyor mu? Üç gün önce, Nia ideal bir asistandı. Şu anda, o benim en büyük fantezim.

Nefesimi keserek bornozunu yırtıp açtım. Tamamen çıplaktı. Fermuarımla uğraşırken vücudunun cömert kıvrımlarını ve gölgeli vadilerini takdir ediyorum. Sikim serbest kalır kalmaz kendimi elime alıyorum ve ağrıyan tepemi onun ipeksi, kaygan açıklığına doğru hizalıyorum. "Son şansın. Yoksa seni beceririm."

Nia kalçalarını etrafıma sarıyor ve boynuma öpücükler konduruyor. "Acele et."

Normalde bu kararın ne kadar akıllıca olduğunu uzun uzun tartışırdım. Lehte ve aleyhte bir liste hazırlar, seçeneklerimi her açıdan inceler ve ardından istediğim sonuç için en mantıklı sonucu

seçerdim. Bu gece, ilkel yanımla beynimi temel işlevlerine kadar soydu. Artık bunun akıllıca olup olmadığı, mantıksız davranıp davranmadığımı ya da bundan pişmanlık duyup duymayacağımı umurumda değil.

Nia Wright'a ihtiyacım var.

Ateşli ellerimle kalçalarını kavıyorum, dudaklarını tutuyorum, sonra onu etrafımda hissetmezsem ölecekmişim gibi içine giriyorum. Çünkü öleceğim.

Ve kendimi onun içine daldırdığımda, Nia her santimini alıyor. Uzun, işkenceli bir inilti çıkarıyorum, olabildiğince derine dalmak için zorlanıyorum. Zevk beni bombardımana tutarken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Bu ana kadar onun ne kadar mükemmel hissedeceğini, etrafımda ne kadar yumuşak ve misafirperver olacağını nasıl fark etmedim?

Sonra hiçbir şey düşünmüyorum çünkü Nia eğilip haykırıyor, öpüşmemizi kesip nefesini kesiyor ve başını geriye atıyor. Amı kenetlenirken tırnakları omuzlarıma batıyor.

"Sıkısın," diye homurdanıyorum.

"Beni dolduruyor ve geriyorsun. Yanıyor. Oh, kahretsin. Evet..."

Altımda dönüyor ve sallanıyor, kalçaları geri sallanıyor, amının sıkı cennetini cızırtılı uzunluğuma kaydırıyor, ta ki sadece horozumun başı onun sıcaklığıyla yıkanana kadar.

Çenemi sıkıyorum, dişlerimi gösteriyorum. Taşakların derinliklerine gömülmekten daha azı kabul edilemez.

"Yapma," diye uyarıyorum, ellerimi onun altına sokuyorum, parmaklarımı kıkına sokuyorum ve onu benim için daha geniş açıyorum.

"Ne?" Kelimeyi pantolonunun içine alma şekli beynimi karıştırıyor ve aşırı yüklenmiş libidomla oyun oynuyor.

"Benden kaçmaya çalışma. Bunun için artık çok geç."

Sonra onu tüm gücümle kendime çekiyorum ve eskisinden daha derine iterek içine giriyorum. Derinliklerinde bir noktaya kadar giriyorum ve tekrar iniliyor. Tırnakları daha sert batıyor.

"Bu çok iyi," diye kulağıma fısıldıyor. "Tabii ki evet."

Sözleri beni cesaretlendiriyor ama vücudu bir kez daha benden uzaklaşıyor, ta ki beni sıkı sıkıya kavradığı yerden neredeyse çıkarana kadar. Beynimin bir köşesinde, beni onunla birlikte hareket etmeye, içeri ve dışarı itmeye ve dehşet verici bir sona ulaşana kadar aramızda sürtünme yaratmaya teşvik ettiğini fark ediyorum. Ama bedenimin ilkel dürtüleri bana mümkün olduğunca derine dalmamı, sıkı durmamı ve zamanın sonuna kadar orada kalmamı söylüyor.

Ağzını tekrar alıyorum, alt dudağını ısırırken kıkını sıkıyorum ve içine doğru ilerliyorum. Isırık dudaklarının birbirine yapışmasına neden oluyor. Tadı beni daha derine çekiyor, ben de zorla ağzına giriyorum. Benimle savaştığından değil. Hayır, beni daha hayvani seslerle ve dilinin baştan çıkarıcı girdabıyla karşılıyor.

Karşılıklı olarak tatmin edici bir pozisyona geldiğimizi düşünüyorum, çünkü tekrar elimde kıvranmaya başlıyor, aramıza mesafe koymaya çalışıyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum.

"Benimle hareket et, Evan. İçeri ve dışarı kay. Bana karşı her muhteşem santimini hissetmek istiyorum."

O böyle söyleyince, ben de istiyorum. Hemen şimdi istiyorum. Ve onun geldiğini görmek istemiyor muyum? Evet, istiyorum. Yüzünü görmeli, tutuşunu hissetmeli, çılgınlıklarını duymalı ve benim için çözülmesini sağladığımı bilmeliyim.

Bu düşünceyle içimdeki vahşi bir şey zincirlerinden boşandı. Kalbim yüksek vitesa geçiyor. Vücudum hızlanıyor, her kasım geriliyor. Bakışlarım onun göz kırpmayan bakışlarına nüfuz ediyor, tıpkı sikimin onun seksine yaptığı gibi. Nefes nefese, beklenti dolu ve o kadar tahrik olmuş

görünüyor ki başım dönüyor, çıldırıyorum ve aklım başımdan gidiyor.

"Siktir, evet."

Arkama yaslanıp ona vurmaya başlamadan önce yüzünün zevkle dolduğunu zar zor görebiliyorum. Derin, uzun, hızlı vuruşlar, paylaştığımız hisler ile vücudundan çıkarmaya niyetlendiğim orgazm arasında sahip olduğu engellere topyekûn bir saldırıdır.

Ona tekrar tekrar daldığımda, alnımda ter boncukları oluşuyor. Parmaklarım uyuşuyor. Kulaklarımın arasında çarpan kükreyen kalp atışları dışında kafam tamamen sessiz. Zevk beni kasıp kavuruyor.

Nia gerilmeye başlıyor. Teşvik edici inlemeleri hızlanıyor ve oktavlanıyor, ta ki boynumu emerken ve ayak bileklerini arkamda sanki hiç bırakmaya niyeti yokmuş gibi çaprazlarken tenime doğru iletene kadar.

Ciğerlerim körük gibi çalışıyor, düzensiz nefesler alıp kaba hırıltılarla veriyorum. Basınç artıyor. Tek algılayabildiğim Nia olana kadar duyularım genişliyor. Teni parmak uçlarımin altında kadife gibi. Dudakları bana karşı beklenmedik derecede tatlı. Etrafımdaki kokusu cehennem gibi sarhoş edici.

İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir aradığım her şey onda var.

Altımda, tırmalıyor ve zorlanıyor, ağlıyor ve kıvranıyor. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesinde yıkıcı bir coşku patlamasına saniyeler kaldı. Bunu istiyorum. İhtiyacım var. Onu arzuluyorum-ve onu

-O kadar kötü ki, beni altında ezmek üzere olan o büyük zevke teslim olmadan bir nefes daha alabileceğimi sanmıyorum.

Ama Nia'nın hareket etme şekli, çaresizliği ve feryadı, tırmanıyor... ama henüz uçurumun kenarında değil. Onsuz gitmemin imkanı yok.

Kim olduğumu ve bu ısrarın nereden geldiğini bile bilmiyorum. Elimi saçlarının arasına sokup gözlerimiz buluşana kadar çekiştirmek zorunda hissediyorum, bu sırada ayağa kalkıp hamlemin açısını değiştiriyorum. Sonra elimi kalçasına, başparmağımı da klitorisinin üzerine koyuyorum.

Hassas çıkıntıyı ovuyorum. "Benim için boşalacaksın, değil mi?"

Özlem dolu bir hıçkırık ve omurgasının bükülmesiyle gözleri yarı kapanır.

"Evet." "Ne? Daha yüksek sesle söyle," diyorum ki benim için inlediğini tekrar duyabileyim.

"Evet!"

Yalvarması beni başka hiçbir şey gibi tahrik etmiyor. Daha fazlasına sahip olmalıyım. Daha fazla tutkusuna, yalvarışına açgözlüyüm.

"Tekrar söyle. Şimdi söyle."

"Senin için geleceğim..."

Ve öyle. Tomurcuğu başparmağımın altında şişiyor ve sertleşiyor. Bu pozisyonda, akan kanın zengin, koyu sarı teninin alt tonunu daha da koyulaştırdığını görüyorum. Boğazı çalışıyor. Dudakları ayrılıyor. Göğsü yükselip alçalırken meme uçları mükemmel noktalara doğru boncuklanıyor. Gövdesinin uzun çizgisine bir bakış beni daha da heyecanlandırıyor, özellikle de bakışlarım şişmiş amına takıldığında, o kadar güzel, dolgun ve mükemmel bir şekilde çıplak ki.

"Yap şunu," diye çaresizlik içinde bağıriyorum. "Hemen şimdi!"

Şilteye tutunmak için boş yere uzanıyor ve omurgası bükülerek eğiliyor. Tekrar sokuyorum, beni o kadar sıktığını hissediyorum ki daha derine itmek zor geliyor. Ama dişlerimi sıkıyorum ve sebat ediyorum. Benim için parçalanışını izleyeceğim, sonra onu zevk uçurumuna kadar takip edeceğim ve hiç olmadığım kadar doruğa çıkacağım. Bunu zaten biliyorum, hissediyorum.

"Evet." Kollarıma tutunup sıkıca kavrarken çılgınca başını sallıyor. "Evet! İşte bu. Bu çok iyi... Oradayım. Evan!"

ıgılık atıyor. Dokunuşumla klitorisi taşa dönüşüyor. Amcığı ritmik bir şekilde beni sıkıştırıp sıkarken vücudu kıpırdıyor. Ecstasy yüzünü keskinleştiriyor ve ben onun yüzünü asla unutmayacağımı biliyorum.

ağzını bir O'ya, vücudunu da ellerimde yumuşak bir macuna dönüştürüyor.

Bakışlarım hâlâ ona kilitlenmiş, kendimden geçerken gördüğüm en güzel, en akıl almaz manzarayı izliyorum. Zirveye ulaştığı her an onu izlemek istiyorum ama benimki beni eziyor. Patladığımda gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum ve nefesimi kesen ve akıl sağlığımı mahveden acımasız, çarpıcı acıyı yaşıyorum.

Bu gece ve bu an -hatta bu kadın- beni mahvetti.

Ben nefesimi tutmaya çalışırken, o oflayıp pufluyor. Gözlerimi açıyorum ve onu bakarken buluyorum. Bağlantımızın sarsıntısı beni sarsıyor. Sonra binlerce düşünce aynı anda aklıma geliyor. Sadece sekreterimle seks yapmakla kalmamış, hayatımda ilk kez karımdan başka biriyle cinsel ilişkiye girmiştım.

"Tanrım," diye tükürdüm, yüzüm gerilmişti. "Az önce ne oldu?"

Yanağımı yumuşak avucunun içine alıyor. "Bunu yapma, Evan. Anı mahvetme."

En başta böyle bir şey olmamalıydı. Mantıklı beynim bunu biliyor. Suçluluk duygusu bana bağıyor. Becca Nia'yı hiç sevmedi; onaylamazdı. Ayrıca, birlikte çalışıyoruz. Bu gece olanlar bundan sonra her şeyi garipleştirecek.

Tüm bunlara rağmen, keşke olmasaydı demeye dilim varmıyor. "Seni incittim mi?"

Nia kaşlarını çatıyor. "Camdan yapıldığımı mı sanıyorsun? Öyle olsaydın daha fazlası için çığlık atar mıydım?" Kollarımı okşuyor ve kendi kollarını boynuma dolayarak beni kendine yaklaştırıyor. "İnanılmazdı."

"Öyleydi." Bu konuda yalan söyleyemem. "O zaman lütfen pişman olma."

Yapmayacağıma dair ona söz veremem. Bunun yerine, onun üzerinde geziniyorum, ciddi yüzüne bakıyorum. Çok yaklaştık.

Eğer eğilirsem, onu öpebilirim... şu anda yapmak için can attığım gibi. Ama yapmıyorum.

"Sonra ne olacak?" Omuz silkiyor. "Ne istersek."

Nia bunu söylemeden önce iki kere düşünmeli. Şu anda bile onun üzerinden inmeme, kıyafetlerimi giymeme ve profesyonel ilişkimizdeki bu muazzam ihlali unutmaya çalışmam gerektiğini fark ediyorum. Diğer yanıma ise o cini şişesine geri sokamayacağımdan oldukça emin. Ve eğer kapısının her zaman açık olduğunu bilirim... Suçluluk bir yana, onu her zaman isteyeceğim.

Çünkü Nia'yla seks yapmak içimi dışıma çıkardı ve hiçbir mantık bu gerçeği değiştirmeyecek.

"Bundan sonra gerçekten birlikte çalışabilir miyiz?" Elim kalçasında sıkılaşıyor. Sıkım hâlâ sert. onun içinde. "Gerçekten mi?"

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi beni okşamaya devam ediyor. "Neden olmasın? İkimiz de yetişkiniz.

Sorumluluk sahibiyiz. Özel hayatla profesyonel hayatı birbirinden ayırabiliriz."

Mantıksal olarak bu doğru görünüyor. Gerçekçi olarak? Bilemiyorum. Temelde, çıplak bir seviyede arzuladığım kişi tüm profesyonel işlerimin içindeyken işime odaklanmaya hiç çalışmadım. Şimdilik başımı sallıyorum. Doğru olmadığı kanıtlanana kadar onun varsayımını kabul edeceğim. "Umarım haklısındır." "Haklıyım. Sadece... bunu çözeceğiz. Çözmek zorundayız." Yüzü yumuşuyor ve ayağa kalkıp öpücük konduruyor.

Dudaklar. "Ama bu birlikte olduğumuz tek zaman olamaz."

Tüm çekincelerime rağmen tereddüt etmedim. "Haklısın. Olamaz."

Olması gerektiği halde ve ben bunu çok iyi biliyorum.

Nia sanki kabul etmem rahatlatmış gibi bir nefes veriyor. Bu gecenin dünyamı tamamen sarstığının farkında değil mi?

Belki de değildir. Belki de her zaman başka erkeklerle harika, spontane seks yapıyordur.

Kafamın içindeki o lanet sestten nefret ediyorum. Haklı olabileceğinden daha da çok nefret ediyorum. "Bu gece benim evime gelmek ister misin?" diye fısıldıyor umutla.

Kesinlikle. Bu benim ilk düşüncem. Sonra kendimi durduruyorum. "Pazartesi gününe hazır olabilmek için dağ gibi işim var."

Ancak reddetmemin tek nedeni son satın alma teklifini incelemek değil. Az önce olanları sindirmek için zamana ihtiyacım var. Bu geceyle ilgili hiçbir şey benim seks anlayışıma uymuyor. Nia bana beklediğimden ya da hazır olduğumdan çok daha fazlasını verdi. Ayrıca göz açıp kapayıncaya kadar Becca'nın artık tutkuyu paylaştığım tek kadın olmadığı gerçeğiyle uzlaşmak için de zamana ihtiyacım var. Ve şu anda özlemini çektiğim kişi rahmetli eşim değil.

Anlayamadığım bir nedenden ötürü, bu gerçek beni çok etkiliyor. Yüzümü buruşturarak Nia'nın yumuşak bedeninden çekiliyorum. Hemen daha soğuk hissediyorum. Tek başıma.

Altımda, nefesi kesildi. "Havlu makyaj masasının üzerinde. Kahretsin."

Birkaç adım ötesini gösterdiğinde, ayağa fırlayıp alıyorum ve ona uzatıyorum. "Dağınıklık mı? Özür dilerim.

Becca'dan beri..."

"Anlamıştım." Kendini temizlemeye başlar.

Havluyu elinden geri alıyorum ve işi hallediyorum. Ne de olsa pisliği ben yaptım. Ve bu bana yakın durmak, ona dokunmak için bir neden daha veriyor.

"Evan, sana bir şey söylemem gerekiyor," diyor aniden. Sesinin titremesine şaşırdım. "Korunmadığımızı yeni fark ettim ve ben... doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

"Ne?"

Kafamın arkasında bir yerde, soruyu sorarken kendimi duyuyorum. Ama Nia'nın bundan sonra söyleyeceğini hayal ettiğim onca şey arasında bu bomba hiç aklıma gelmemiştir. Gelmeliydi. İkimiz de prezervatifi düşünecek kadar dikkatli değildik. Ama eğer hayal ettiğim gibi aktif bir seks hayatı varsa, nasıl oluyor da yirmi kez hamile kalmıyor?

"Yapamam," diye açıklıyor. "Doğum kontrol hapı migren yapıyor. RİA korkunç ruh hali değişimlerine neden oldu. Genelde prezervatif konusunda ısrar ederim ama aramızdaki her şey çok hızlı gelişti."

Bu yetersiz bir ifade. Nia'ya dokundum ve tamamen aklımı kaybettim. Beni ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünmüyordum. Becca da bebek istediğine karar vermeden önce yıllarca doğum kontrol hapı kullanmıştı. İkimizin de başka bir cinsel partneri olmadı, bu yüzden hayatımda hiç prezervatif kullanmadım. Başka bir kadınla her şeyin ne kadar farklı olacağını anlayacak kadar uzun süre durmadım.

Elbette düşündüğümde bu gerçek o kadar açık ki kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama sakın ve derli toplu olmaya çalışıyorum ve kendimi kurulumak için havluyu ölümüne tuttuğumu gizliyorum. Becca'yı ve bebeğimizi bir anda kaybettikten sonra, başka bir hamilelik olasılığını düşünmüyorum.

Sonuncusunu kaybettiğimden beri kendime geledim.

Sonunda sikimi pantolonumun içine sokuyorum ve gömleğimi yeniden düzenliyorum. Nia kıpırdamıyor, sadece şilteye yayılmış yatıyor, göğüsleri her nefeste usulca hareket ediyor, yüz ifademi incelerken hâlâ çıplak.

"Daha önce bir şey söylemeliydim."

Yüzü o kadar özür dolu ki, onunla korunmasız seks yapmama bilerek izin verdiğini

düşünemiyorum. Ama bu iyi değil. "Ben de aynı derecede suçluyum. Sormam gerekirdi."

"Döngümün başındayım. Bir şey olmaz."

Ama garantisi yok. Bu son derece korkutucu.

Gerginliğimi yutuyorum. "Gitmeye hazırsan, seninle arabana kadar yürüyeyim."

"Benimle eve gelmen için seni ikna edemeyeceğime emin misin? Sabahları Fransız tostusu..."

Teklifi cazip ve bana flörtöz bir gülümseme vermeye çalışıyor. Ama yüzündeki belirsizliği görüyorum. Onu şimdi terk ettiğim için muhtemelen tam bir piçim ama kafam bir volkan gibi fokurduyor. Her zaman dengeli biri olmuşumdur, herhangi bir ruh halinden etkilenmeye yatkın değilimdir. Şimdi içimi kemiren huzursuzluk, Nia'nın beni bir şekilde değiştirip değiştirmediğini merak etmeme neden oluyor.

"Yapamam." Ayrıca başka bir zaman teklifini kabul edeceğime dair söz veriyorum. Nia'yla aramızdaki ilişkiyi yürütüp yürütemeyeceğimizi ya da nasıl yürüteceğimizi bilmiyorum.

Eğer başa çıkamazsanız ve ondan ayrılırsanız, o zaman kızar, hayal kırıklığına uğrar ve acı çekerse, o zaman ne olacak?

İyi bir şey değil.

"Pekâlâ." Bornoğunu vücuduna sarıp neredeyse tepeden tırnağa tekrar örtünürken sesi şimdi kırılmış ve biraz incinmiş gibi geliyor.

"Nia, bu gece olanlar işte hiçbir şeyi değiştiremez. Kimse bilmemeli."

Gözlerini kaçırıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Elbette."

Onu incittim. Orospu çocuğu. Aramızdaki her neyse daha on dakika bile olmadı ve ben şimdiden çuvalladım. Belki de anlamlı bir insan etkileşimi için yaratılmamışımdır. Belki de beni anlayabilecek tek kadın soğuk ve gömülü ve sonsuza dek gitti.

"Üzgünüm ama olanları sır olarak saklamak ikimiz için de mantıklı," diye mırıldanıyorum, sonra konuşmaya devam edersem sadece onu üzecek daha fazla şey söyleyeceğimi fark ediyorum. "Pazartesi günü daha fazla konuşuruz, tamam mı? O zaman görüşürüz."

"Görüşürüz."

Nia başını sallar sallamaz kendime arkamı dönüp gitmemi söylüyorum. Oyalanmamalı, geceyi burada geçirebileceğime dair ona boş yere umut vermemeli ya da romantik bir eğilimim olduğunu düşünmesi için ona herhangi bir sebep vermemeliyim. Ama o üzgünken, özellikle de yanlış olan her şey benim suçumken, kendimi gitmeye zorlayamam.

Kendime yapma dememe kalmadan onu omuzlarından tutup ayağa kaldırıyorum ve kendime doğru çekiyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, ona dokunduğum anda, onunla birlikte olmanın doğru ya da yanlış olup olmadığını umursamıyorum. Sadece ihtiyacım var. Yüzündeki özlem onun için de aynı şeyi söylüyor.

Başımı eğip onu yavaşça, şefkatle öptüğümde beni yarı yolda karşılıyor, odaya girdiğimde ağzına saldırma şeklimden çok farklı. Acele etmemek, kokusunun ve lezzetinin tadını çıkarmak, onu tutkuyla değil şefkatle öpmek farklı hissettiriyor. Ama başımın dönmesi, kalbimin güm güm atması ve sikimin taş gibi sertleşmesi uzun sürmüyor.

Lanet olsun, çok güçlü ve eğer dikkatli olmazsam dikkatimi dağıtabileceğini hissediyorum. Bir zayıflık. Bir bağımlılık.

Her nasılsa, ağzının tadını çıkarmayı bırakacak iradeyi kendimde bulmayı başarıyorum, alnına bir öpücük konduruyorum ve geri çekiliyorum. "Güle güle."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi, 6 Kasım

"SABAH. Çörek getirdim." Sebastian bir düzine kutuyu ofisimdeki konferans masasına fırlattı ve bir sandalyeye oturdu. "Yumulun ve şu rakamları gözden geçirelim."

Saat sabah yediyi biraz geçiyor. Erken geldim. Sık sık yaparım çünkü her zaman çok iş vardır. Ama bugün hiç düşünmedim. Uyku zor ve üretkenlik yokken neden evde kalayım?

Huzursuzluğumun sebebi bir saat içinde burada olacak. Nia ve ben cumartesi gecesinden beri konuşmadık. İkiye bölündüm. Bir yandan, ofisteki statükoyu korumalıyım. Stratus'la ilgili odağımızı kaybedemeyeceğimiz kadar çok şey oluyor. Öte yandan, dünü onu anlamadığım bir şekilde özleyerek geçirdim. Düşüncelerim karmakarışık. Onunla ilgili dürtülerim var.

Bundan hoşlanmıyorum. Hiç çelişkiye düşmedim. Neden her şey farklı?

Becca'yla hiç böyle bir iç kaos yaşamamıştım. O beni severdi, ben de onu. Birbirimize bağlandık çünkü ikimiz de korkunç ev hayatları ve berbat koruyucu ailelerden acı çekmiştik. Diana beni on iki yaşında kurtarmıştı ama ben Becca'yı yasal olarak yapabildiğim en kısa sürede onun yaşadığı cehennemden çıkardım. Bana minnettardı ve gelişmekte olan işimle ilgili olmayan her şeyle ilgilenirdi. Onun arkadaşlığından hoşlandım. Seks güzeldi. Hayat güzeldi.

Nia'nın içinde olmakla ilgili hiçbir şey hoş olarak adlandırılmaz. Yaptığımız şey sadece hoş değildi. Ham, zorlayıcı ve unutulmazdı.

Ve cehennem gibi kafa karıştırıcı.

Dün karşılaştırma yapmaktan kaçındım ama Becca sahip olduğum diğer tek cinsel partner. Bir kadınla birlikte olmanın bir başkasıyla aşağı yukarı aynı eylemi gerçekleştirmekten neden çok farklı olduğunu merak etmek doğal değil mi? Çıkarabildiğim tek sonuç, Becca'nın biz yeminlerimizi etmeden önce de eliyle beni düzenli olarak rahatlatıyor olduğuydu. Nia, sadece düzenli ve sıkıcı hale gelen mastürbasyonla bozulan, aylarca süren korkunç bir bekârlığa son verdi. Sadece bastırılmışım. Elbette bugün onunla seks yapsaydım, aynı kan çalkalayıcı, kalp çarptırıcı, şimdi yapmalıyım aciliyetini hissetmezdim.

"Evan?"

Dönüp CFO'ma bakıyorum ve tamamen dikkatliymişim gibi görünmeye çalışıyorum. "Evet. Rakamlar. Hadi yapalım şu işi."

"Zaten öyleydin. Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın." İç geçirdi. "Beni ilgilendirmez ama Cumartesi gecesi ben gittikten sonra Nia'yla aranızda ne oldu?"

"Haklısın; bu seni ilgilendirmez."

Bas benim en eski arkadaşım. İstesem de ona yalan söyleyemem. Birincisi, beni çok iyi okur. İkincisi, onu kandıramam. Ama ona defolup gitmesini söylemekte bir sorun görmüyorum.

"Aman Tanrım. Onu becerdin."

Dişlerimi sıkarak uzun bir süre tamamen sessiz kalıyorum. Becca'dan ayrılmam konusunda verdiği tavsiyeyi sonunda dinlediğim için mi yoksa bunu asistanımla birlikte yaptığım için mi daha çok şaşırdığını anlayamıyorum.

"Cuma günkü teklif on beş milyon nakit ve önümüzdeki yaz halka arz edildiklerinde Colossus hisse senedi opsiyonlarında otuz milyonluk bir artıştı." Konuyu değiştiriyorum. "Önceki tekliflerinden daha kârlı ve piyasa değerine daha yakın."

"Benimle konuşmayacaksın, ha?"

"Nia hakkında mı? Hayır. Bu teklif hakkında, elbette. Tüm gün boyunca. Benim en büyük şikayetim, halka arz gerçekleştikten sonra hisselerinin fiyatını bilmemizin mümkün olmaması. Dolayısıyla teklifin değeri ilk arzın ardından önemli ölçüde düşebilir."

"Buna inanmıyorsunuz. Douglas Lund beş yıl önce görevi devraldığından beri organizasyonun büyüklüğünü neredeyse üçe katladı. Adam finansal açıdan çok zeki ve gemiyi birdenbire yanlış yöne sürüklemesine imkan yok. Tahminimce hisselerin değeri ilk altı ay içinde en az yüzde yirmi beş daha artacak."

Bas muhtemelen haklı ama... "Ya olmazsa?"

"Yine de yaklaşık beş yüz milyon nakit ve anlaşmanın değerini bir milyar dolara çıkaran diğer hisse senetleriyle birlikte yürüyüp gidiyorsunuz. Tek yapman gereken birkaç kağıt imzalamak ve iki yıl boyunca COO olarak kalmak. Sonra otuz yaşında ve çok zengin olacaksın ve hayatının geri kalanını istediğin her şeyi yaparak geçirebilirsin. Al bunu."

Söylediği her şey geçerli. Ben de benzer düşüncelere sahiptim. Toplamda öyle bir para ki, sadece ben değil, çocuklarım, torunlarım ya da onların çocukları da hayatlarında bir gün daha çalışmak zorunda kalmayacaklar. Elbette çalışacağım. Hiçbir zaman boş duran bir adam olmadım ve hedefleri olmayan ya da zorlukları benimsemeyen insanlardan hoşlanmam. Bu yüzden kesinlikle kuracak ve başarılı olacak başka bir iş bulacağım ve acele etmeme lüksüne sahip olacağım. Çoğu insan bu finansal bağımsızlığı sadece hayal eder. Evlatlık verilen fakir bir çocukken bu kadar paraya sahip olmayı kesinlikle hayal bile edemezdim. Ve kırk yaşına kadar bir milyar kazanma hayalime ulaşmakla kalmayıp onu on yıl geride bırakacağım.

"Ne yazık ki anlaşma bu haliyle hala doğru değil."

Bana bıkkın bir iç çekiş veriyor. "Neden tereddüt ediyorsun? Stratus'u sıfırdan kurduğun için mi? Sen başladıktan ancak üç ay sonra sana katıldım, yani ben de en az senin kadar bağılıyım. Bencil bir piç olsaydım, anlaşmayı kabul etmemen için seninle konuşurdum çünkü Colossus'takiler devralınca muhtemelen küçülmeye gideceğim. Ama bunu sorun etmiyorum çünkü senin için en iyisi bu. Duygusal olarak bağlı olduğunu biliyorum-"

"Ben duygusal bir adam değilim."

"Pek bir şey değil. Bunun neden farklı görüldüğünü anlıyorum ama evet demek doğru bir hareket."

Böyle bir teklifi bir daha asla alamayacaksın dostum."

"Katılmıyorum."

"Teknolojinizin, başka bir dev firmanın hem bireyler hem de şirketler için en iyi veri depolama çözümüne sahip olduğunuza karar verip altyapınız ve tescilli teknolojiniz için size müstahcen miktarda para ödemeye razı olacağı kadar uzun süre geleceğin dalgası olarak kalacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Başka bir alıcı çıkacağını sanmıyorum; bu konuda haklısınız. Bu teklifi kabul edersem masada

para bırakmış olacağımı söylüyorum."

"Oh, anladım. Lund'un kanını akıtmak istiyorsun çünkü ondan nefret ediyorsun. Dikkatli ol..."

Kuşkusuz, ilk tanıştığımızda bana sümüklü bir çocukmuşum gibi davranan egoist, orta yaşlı bir hıyar. O zamandan beri de bu eğilimi sürdürüyor, başımı okşuyor ve beni yanlış yönlendiriyor.

Bu şekilde. Onunla uğraşmak umurumda değil ama bu süreçte kendimi mahvedeceğimi düşünseydim bunu yapmazdım.

"Geçmişte sevmediğim insanlarla iş yaptım. Buraya arkadaş edinmek için değil, mümkün olan en iyi anlaşmayı yapmak için geldim. Ama az önce de belirttiğiniz gibi, eğer satarsam, işten çıkarılabilirsiniz. Stratus'un mevcut çalışanlarından herhangi biri risk altında." Şu anda yaklaşık yedi yüz kişi çalıştırıyorum. "Yıllardır gösterdikleri sadakat ve sıkı çalışmanın karşılığını vermek için pazarlık edebileceğim her türlü korumayı hak ediyorlar."

Bas bana bakakaldı. "Anlaşmadan daha fazla para istiyorsun, anlıyorum. Lund'un daha fazlasını ödeyebileceği konusunda haklı olabilirsiniz. Ama mevcut işçilerinizi şımartmak için bir milyar dolar harcamaya razı olamazsınız. Hadi ama."

"Değilim," diye teminat veriyorum. "Ama geleceklerini bir süre daha garanti altına alabilirsem - ve evet, Lund'a sadık kalabilirsem- bunu yapacağım."

"Çok fazla endişelenmeyin. Sizin için çalışan herkes akıllı. Şirket oyununu anlıyorlar. Mutsuz olurlarsa ya da satıştan sonra duvardaki yazıyı görürlerse, başka işler aramaya başlarlar. Elinizden geldiğince pazarlık yapın, *elveda* deyin ve sonra da bankaya kadar gülün."

"Götlük yapma, Shaw." Nia nefesimi kesen deniz mavisi tonunda, vücudu saran bir elbise, bej topuklu ayakkabılar giymiş ve gülümseyerek içeri giriyor.

Vay anasını. Bir bakıştan sonra, üzerindeki her dikişi sökmek, onu masanın üzerine fırlatmak ve bacaklarının arasına girmek için can atıyorum.

Doymuşluk ve ilgisizlikle ilgili teorim buraya kadarmış.

Bu sabah Cumartesi gecesinden daha farklı görünüyor - bir karış siyah göz kalemi, takma kirpikler, keskin kırmızı dudaklar ve tüm o parıltılar olmadan. Bugün makyajı ince. Kahverengiler gözlerini vurguluyor. Yanaklarında hafif bir kızarıklık var. Odadaki ışıklar parlak teninin yumuşak ışıltısını yakalıyor. Dudakları, onları öpmek için beni çaresiz bırakan saf bir dut rengi.

Üç yıl boyunca ona baktığımda nasıl bir kadın değil de bir asistan gördüm? Bir sevgili mi? Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim artık bunu yapamayacağım.

Bas, Nia'ya kocaman bir gülümseme atıyor. "Wright, biliyorsun bu benim cazibemin bir parçası."

Ofiste uzun süredir soyadlarıyla anılıyorlar. Genelde arkadaş canlısıdırlar. Bugün, Bas'ın ona spekülatif bir şekilde bakmasından hoşlanmadım.

"Ha! Ne tılsımı?" Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bunu bir de çalışanların bakış açısından düşünün. Üç yıl sonra emekli olmak için gün sayan Perkins'i ele alalım. Emekli maaşına güvenecek. Evan satılırsa ve Colossus yan haklar yapısını değiştirirse ne olacak? Altın yıllarını Outer Banks'te balık tutarak geçirebilecek mi yoksa sonunda işe geri dönmek zorunda mı kalacak? Peki öğrenim yardımı alan çalışanlara ne olacak? Sağlık planımıza güvenenlere? İşten çıkardıkları işçilere ne olacak? Hepsi yarı yarıya sevecekleri yeni işler bulabilecekler mi? Herhangi biri bulabilecek mi?"

Peki ya Nia'nın kendisi? Ben onun üniversiteden sonraki ilk işvereniyim. Benden başka kimse için çalışmadı. Ya ona saygılı davranmayan birine yardım etmeye başlarsa? Ya da kendini ondan etkilenen başka bir yönetici için çalışırken bulursa, ona dokunursa ve...

Sikeyim.

Kabul edilemez. Eğer satarsam, onu da yanımda götürürüm. Takip etmesi şartıyla. Şu anda bilmiyorum. Odaya girdiğinden beri beni kabul etmedi. Otuz altı saatten daha kısa bir süre önce, bir erkeğin girebileceği kadar derin bir şekilde onun içinde değilmişim gibi mi davranacak?

"Günaydın, Nia."

"Günaydın," diyor dalgınca, çantasını ve kahve fincanını masaya bıraktıktan sonra Bas'la benim aramdaki sandalyeye kayıyor.

Bu kadar mı? Bana hiç bakmayacak mı? "Özel önerileriniz var mı?"

"Çalışanları korumak için mi? Colossus'un üç yıl boyunca haklarınızı ödemesini sağlayın. Onlara on sekiz ay boyunca kimseyi işten çıkaramayacaklarını söyleyin. İşten çıkardıkları Stratus çalışanları için eğitim yardımı ve yerleştirme hizmetleri sağlamaya zorlayın. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Bu geçici bir önlem. Ben gittikten sonra hiçbir şey onları sonsuza kadar koruyamaz." Bunların elde etmeye değer tavizler olduğu konusunda hemfikirken neden ona karşı şeytanın avukatını oynadığımı bilmiyorum. Benimle konuşmasını sağlamak için bu kadar çaresiz miyim?

"Hiçbir şey olmayacak" diye savunuyor. "Ama satış konusunda gerçekten ciddiyseniz..." "Sence yapmamalı mıyım?"

"Hayır demek aptallık olur," diye araya giriyor Bas. "Başka bir iş kurabilecek kadar genç ve bağlantıları var. Ya da sadece geri çekilebilir. Hayırseverlik yapabilir. Kendi tropik adasını satın alabilir. Ne isterse onu yapar."

Onun mantığına karşı çıkmak zor. Bu satın alma konusunda bana tavsiyede bulunan kişinin yerinde olsaydım, muhtemelen bana istediğim son birkaç şart ve dolar için pazarlık yapmamı ve sonra anlaşmayı kabul etmemi söyledim.

"Kimse bu işi Evan kadar önemsemeyecek. Ve bence sattığına pişman olacak." Sanki çok açılmış gibi omuz silkiyor. "Kalbi Stratus'la birlikte."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kalpler iş dünyasına ait değildir."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, Bas'a bakarken hayal kırıklığı yüzünü geriyor. "Çörekleri uzat Shaw."

Bas, bir yığın kağıt peçeteyle birlikte itaatkar bir şekilde yapar. Kutuyu açar ve bir Boston kreması çıkarır, sonra da ağzına götürür. Dudakları çikolata kaplı, krema dolu karışımı sardığında, uzun, alçak bir iniltiyle ısıyor. Anında sertleşiyorum. Birden, ben içini okşarken tırnaklarını sırtıma geçirdiğinde çıkardığı iniltileri ve sızlanmaları hatırlamadan edemiyorum.

Bu düşünce silsilesi tartışmamıza yardımcı olmuyor. Ya da benim ruh halime. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davrandığı her an içimi bir öfke kaplıyor.

"Bir tane alacağım," diyorum ona - aslında çörek istediğimden değil, sadece bana bakmasını istediğimden.

Tereddüt ediyor, sonra kutuyu iterek masaya doğru kaydırıyor. Sonunda kirpiklerini kaldırıp bana doğru bakıyor. Gözlerimiz buluştu.

Anında zing.

Bas, "Çalışanlar için koruma talep etmeniz güzel, ancak bunun bir risk olduğunu size bildirmeliyim," diyor. "Lund sert bir adamdır. Taleplerle gitmek onu kızdırabilir."

"Hiç sanmıyorum. Stratus'u istediğini zaten kanıtladı. Eğer defalarca masaya geri döndüyse ve bana piyasa değerine bu kadar yakın bir teklif verdiyse, çalışanlara güvence vermek gibi basit bir şey onu kaçırmaz, özellikle de personelin bilgi birikimine ihtiyacı olduğu için. Bunu anlayacak kadar zeki. Bu yüzden benden iki yıl boyunca COO olarak kalmamı istiyor."

"Umarım haklısındır," diye mırıldanıyor Bas, çörek kutusuna odaklanarak. "Bir tanesini yiyip geri kalanını dağıtacak mısın yoksa hepsini istifleyecek misin?"

Kaşlarımı çatarak seçkiden bir tane koparıp peçetenin üzerine bırakıyorum, sonra diğerlerini

masanın diğ er tarafına itiyorum. "Haklıyım."

Kutudan bir tane çıkarıyor. "İyi tarafından bakarsak, karşı koymamız daha önce hiç göstermediğimiz bir ilgi olarak yorumlanabilir. Colossus'a sunman için bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Bir şeyler hazırla. Bitirdiğinde bakmak istiyorum ama onun yerine sana sunum yaptıracağım."

"Bu Lund'u mutlu etmez. Seninle arkadaş olmak istediğini biliyorsun."

Homurdanıyorum. "Her neyse. Kendim ve Stratus için en iyi anlaşmayı istiyorum. Çok hevesli görünmek beni oraya götürmez."

"Yeterince adil. Wright, neden benimle gelip fikirlerini paylaşmıyorsun? Bunu yollayabileceğimiz bir şeye dönüştürürüz."

"Elbette." Nia çöreğin son lokmasını ağzına atıyor ve parmaklarına kaymak sızınca diliyle yakalıyor. "Hemen geliyorum."

Parmağını emerek temizlerken dudaklarının şehvetli büzülüşünü ve kaygan dilinin kayışını izliyorum. Bir anda sertleşiyorum ve neredeyse soğukkanlılığımı kaybedecek kadar ağrımaya başlıyorum. Daha da kötüsü, bana eziyet etmeye mi çalışıyor yoksa tembel Pazar günü boyunca ilişkimizi yeniden gözden geçirdi ve o kadar da harika olmadığına mı karar verdi anlayamıyorum.

Bas kapıdan çıkınca Nia ayağa kalkar, sonra kahvesini ve çantasını alır. "Düşüncelerimi toparlamam ve her şeyi biçimlendirmem çok uzun sürmez. Gün sonuna kadar onaylayan için bir taslak hazırlamış olurum. Kişisel ilanınız üzerinde de biraz düşündüm. Sanırım ne yapacağımı biliyorum. Cuma gününe kadar elinizde bir aday listesi olacak."

Kapı tokmağını eline aldığı anda ayağa kalkıyorum. "Bekle."

Nia dönüp gözlerini kırıştırıyor, beklentiyle bakıyor. "Ne oldu? Bir şey mi unuttum?"

Gerçekten de dayanılmaz bir zevki paylaşmamışız gibi mi davranacak? "Bilmiyorum. Sen unuttun mu? Gerçekten seks yaptığımızı unuttun mu?"

Nia bir iç çekişle kapıyı aralayıp koridora bakar. Sebastian'dan ya da başka birinden iz yok. Kapıyı kapattıktan sonra bana dönerken derin bir nefes alıyor. "Ne istiyorsun, Evan?"

"Benimle konuşman için. Aramızda hiçbir şeyden daha fazlası olduğunu kabul etmen için."

Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Cumartesi gecesi pantolonunun fermuarını çektikten sonra bana ofiste aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyledin. İsteklerini yerine getiriyorum."

Hakkını yemeyelim, sanki başka bir günmüş gibi davranıyor. Bana özlem dolu, uzun bakışlar atmıyor. Yalnız olduğumuz için bana yaklaşıyor. İçine girdiğimde ve onu doruğa çıkardığımda nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi davranmıyor.

Bunu ben istemiştim. Ama şimdi razı olduğu için bundan nefret ediyorum. "Seni incitmek için söylemedim."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama bakışlarını tekrar kaçırmadan önce yüzünde acının dalgalandığını görüyorum. "Rahatlamaya ihtiyacın vardı. Beni her zaman görüyorsun, bu yüzden güvende olduğumu biliyorsun. Ben bir erkeği tuzağa düşürmek için her şeyi yapacak çılgın bir kız arkadaş tipi değilim. Ve beni kulüpte neredeyse çıplak dans ederken gördüğünde, muhtemelen kolay göründüm. Bastırılmış cinsel öfkeni boşaltmak için beni seçmiş olman mantıklı. Sorun değil. Umarım şimdi daha iyi hissediyorsundur."

Kahvesini dikkatle dengeleyerek düğmeyi çeviriyor.

Hiç düşünmeden avucumu kapıya dayayıp açamayacağından emin oluyorum. Sonra kilitliyorum ve diğer elimi sert yüzeye koyarak onu kollarımın arasına hapsediyorum, bu konferans salonunun penceresi olmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Henüz hiçbir yerine dokunmuyorum. Ama o kadar çok istiyorum ki tek düşünebildiğim bu.

"Soyunma odana girmedim çünkü seni yakalamanın kolay olacağını düşündüm. Ne düşünüyordum bilmiyorum ama kesinlikle sırf ben istedim diye bacaklarını açacağını düşünmedim. Cinsel dürtülerimi azaltacağını umarak da yapmadım. Ve kesinlikle 'güvenli' ya da 'uygun' olduğun için de değildi." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Yaptım çünkü kendimi durduramadım."

"Kaşındı, değil mi?" Yakınlığının onu etkilediğine dair elimdeki tek ipucu boynunun dibinde atan küçük nabız. Onun dışında çıldırtıcı derecede soğukkanlı görünüyor. "Devam ediyorsun. Ben hallederim. Olanları unutacağız ve normale döneceğiz."

Lanet olası aklını mı kaçırdı? "Yaptığımız şeyi unutacağımı mı sanıyorsun? Unutabilir miyim ki?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, keşke geri alabilsem diyorum. Belki de tek gecelik ilişkilerden hoşlanıyordur. Belki de paylaştığımız seksi özellikle unutulmaz ya da özel bulmadı. Belki artık beni istemiyordur.

"Ne diyorsun o zaman? Ne istediğinizi bilmiyorum."

Aramızda ofis adabını korumayı unutmaması ve ben onun tadında boğulana kadar beni öpmesi için. "Seni istiyorum. Cumartesi gecesi yaşadıklarımızı tekrar yaşamak istiyorum. Burada profesyonel bir ortamı korumamız gerektiğini biliyorum. Eğer birileri ofiste ateşli bir kaçamak yaptığımızdan şüphelenirse, bu ikimizi de zayıflatabilir."

Başını eğiyor ve başını sallıyor. "Haklısın. Bırakın çıkayım. Bas'ı bulup işe koyulacağım."

Kıpırdamıyorum. "Ofisten uzakta işlerin statükoda kalmasıyla ilgili bir şey söylemedim."

"Peki sence bu neye benziyor" -aramızda eliyle işaret ediyor- "patron ve asistan olmadığımız zaman?"

Harika bir soru. "Bilmiyorum. Senden daha fazlasını istediğimi bilmemin ötesinde bir şey düşünmedim."

"Hmm. Ama gelecek ay henüz tanımadığınız biriyle evlenmek istiyorsunuz. Bu nasıl olacak?"

Bir başka harika soru. "Bunu ben de bilmiyorum. Her seferinde bir gün alacağız, sanırım."

"Anlıyorum." Parlak bir gülümseme yapııştırıyor. "Bu arada, kimsenin seviştiğimizi bilmesini istemiyorsan, kapının kilidini aç ve gitmeme izin ver."

Haklı olduğunu biliyorum ama yine de... "İki dakika daha. Yarın akşam ne yapıyorsun?" "Kuaför randevum var."

"Çarşamba mı?"

"Elbise provası. Bir arkadaşımın düğününde nedimeyim."

"Perşembe ve Cuma günleri şehir dışında olacağım." İç çektim. Karşılaştığımız tüm zorluklar arasında yoğun programlarımızı da listeye ekleyebilirim. "Cumartesi gecesi?"

"Dans ediyorum."

Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Donup kaldım. "Yani yine yabancılar için kıyafetlerini mi çıkarıyorsun?"

"Eğer burlesk sanatını en bayağı unsuruna indirgemek istiyorsanız, sanırım öyle."

Adaletsiz davranıyorum. Sahiplenici. Bir pislik. Nefes veriyorum, bunu onun bakış açısından görmeye çalışıyorum. Ama tek hayal edebildiğim, ona bakan ve benim yaptığım gibi ona dokunduklarını hayal eden sert aletli erkekler,

Özellikle de dans ettiği eski sevgilisiyle. "Ya istemezsem?"

"Sevdiğim bir şeyden ya da kim olduğumdan herhangi bir adam için vazgeçmeyeceğim, özellikle de bir kez takıldığım biri için. Ayrıca, bir sözleşme imzaladım. Önümüzdeki iki cumartesi sahneye çıkacağım. Aralık başında ve Ocak ayının tamamında daha fazla performans için görüşmeler yapıyoruz."

Yani kısacası, beğenmemem umurunda değil. Neden umursasın ki? Parmağına yüzük takmadığım sürece, ona ne yapacağını söylemeye hakkım yok.

İşte bu ilginç bir fikir.

"İstersen kulübe gelip izleyebilirsin. Ama gelirsen soyunma odamda seks yapmak yok. Sen gittikten sonra Kyle'dan bir sürü pislik yedim."

"Eski sevgilin mi?" Onun ne düşündüğü umurunda mı?

Nia sabır için derinlere iniyormuş gibi iç çekiyor. "O artık sadece benim ortağım ve arkadaşım, patronumu becermenin berbat bir fikir olduğunu düşünen biri. Ve eğer bu konuda kavga edeceksek, belki de haklıdır."

"Kavga etmiyoruz," diye ısııyorum ve sonra kendimi tutuyorum.

Nia dövüşmüyor. Ben dövüşüyorum. Lanet olsun, daha kaç şekilde kendim gibi davranamayacağım? Neden bu kadar düğümlemiş durumdayım?

"Güzel. Şimdi işe koyuluyorum. Kenara çekilip gitmeme izin verir misin?"

Buna ihtiyacım var. Eğer yapmazsam, Nia onu taciz ettiğimi iddia edebilir. Bu da isteyeceğim son şey, özellikle de benimle konuşmasına ihtiyacım varken.

"Pazar günü görüşebilir miyiz o zaman?"

Tereddüt ediyor, sonra da duymak istemediğim bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi bakıyor. "Kyle ve benim antrenmanımız var. Ama olmasaydı bile, bunun ne olmasını istediğine karar verene kadar ofis dışında birbirimizi görmemiz gerektiğinden emin değilim. Sıradan bir seks mi yapıyoruz yoksa bir tür ilişkiye mi başlıyoruz? Bu soruya cevap verene kadar bir araya gelmemiz için bir neden olduğundan emin değilim." Beni dürtüyor ve ben de yolundan çekiliyorum çünkü çekilmeliyim. Ve çünkü sorusu beni şaşkına çeviriyor.

Onunla ne yapıyorum ben?

"Pekâlâ. Haftaya konuşuruz."

Beni omuz silkmesini bekliyorum. Şimdiye kadar kararımın onun için hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyordu. Onun yerine yüzü yumuşuyor. "Umarım öyledir."

Düğmeyi çevirip toplantı odasından çıktığında onu durdurmaya çalışmadım.

Kararımı vermek için bir haftam var. Onu gözümün önünden ayırma düşüncesinden şimdiden nefret ediyorum, gerçi Kyle'la birlikte olma düşüncesinden nefret ettiğim kadar değil. Ama düşüncelerimin nereye gittiğini biliyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Pazartesi, 13 Kasım

Nia ile kişisel bir etkileşime benzer bir şey yaşamadığımızdan beri dayanılmaz bir hafta oldu. Her saniyesi berbattı ama kararımı verdim. Onu yalnız yakaladığım an ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorum.

Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Hayır, duygularını. Nia mantıklı biri ama sonuçta kalbiyle hareket ediyor.

Şehirden ayrılmadan önce onu tekrar görmeye çalıştım. Her zaman bir toplantıdaydı ya da yeni yönetici asistanlarından bazılarını eğitiyordu veya telefonda konuşuyordu. Los Angeles'a vardığımda onu aramaya çalıştım. Hiç bağlantı kuramadık. Cumartesi gecesini, BBB Revüsü'ne dönmenin akıllıca olup olmadığını tartıştım. Ama Kyle'ın ellerini kızın üzerine koymasını ve daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamış gibi onu kuru kuru becermesini izleyecek havada değildim. Davranışlarımdan sorumlu olabileceğimden şüpheliydim.

Bu yüzden bekledim, işe gömüldüm, Lund'un tezgahına neredeyse hiç ek para sağlamayan cevabını araştırdım. Çalışanlarım için bana pek çok güvence veriyor... ama yeterli değil. Bu yüzden cevabımın hala hayır olduğunu anlamam uzun sürmedi. Bu da bana Nia'ya kafayı takmak için çok fazla zaman bıraktı.

Ona kararımı söylediğimde ne diyecek?

Ofisimdeki saate bakıyorum. Sekize beş dakika var. Genelde şimdiye kadar burada olurdu. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum. Ona dokunmak için her fırsatı kolluyorum. Beynimi tüketiyor.

"Günaydın." Masasına giderken ofisimin kapısının önünden geçerken el sallıyor. Bugün, zengin tenini ve kadınsı kıvrımlarını ortaya çıkaran deve rengi bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılarla bana eziyet etmeyi seçti.

Onu istiyorum. Şimdi. Onu ofisimde, masamın üzerine yayılmış, seksi ayakkabılarını yönetici koltuğumun kollarına koymuş, ben onun vücudundan bir yemek yaparken hayal ediyorum. Hem sesli hem de çığlık atıyor, ama onu dilime ve sikime alma şansı için ofiste bunu yapmanın bir yolunu bulabilirim.

Şimdilik ihtiyacımı ve sinirlerimi yutuyorum ve onun için zorlandığımı fark etmemesini umuyorum. Bu an için günlerce bekledikten sonra, gerginim. Ellerimi pantolonuma sildim. "Günaydın. İçeri gelsene. Konuşalım."

"Vaktim yok," diyor çantasını ve kahvesini masasına bırakırken, bana unutulmaz poposunun en iyi görüntüsünü veriyor. Sonra özür dileyen bir ifadeyle bana dönüyor. "İlk randevunuz iki dakika içinde."

"Randevu mu?" Bir saat önce baktığımda takvimim bugün bomboştu.

Hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. "Takvim yine mi senkronize olmadı? Özür dilerim. Bugün

için sekiz yeni davetiyeniz olmalı, her saat başında bir tane, öğle yemeği için bir saat eksi."

"Kiminle görüşüyorum?"

"Adaylarınız." "Ne için?"

Şaşkınlık kaşlarını örüyor. "Karınız için bulmamı istediğiniz adaylar. Bekle..." Masasına dönüp bir çekmece açtı, sonra bir dosya klasörü çıkarıp uzattığı elime tutuşturdu. "Nihayetinde görüşmeniz için seçtiğim kadınların profillerini ve ilgili belgeleri yazdırdım. Bunlar en iyilerin en iyileri. Diğerleri..." Yüzünü buruşturuyor. "Cuma öğleden sonra bu listeyi hazırlarken çok güldüm diyelim. Dosyayı açarsanız, profiller adaylarla tanışacağınız sıraya göre düzenlenmiş, tıpkı doldurduğunuz son birkaç işte olduğu gibi. Her şey anlaşılır olmalı. Ama herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin."

Ciddi olup olmadığını sormadan masasındaki telefon çalıyor. Hemen cevap verdi. "Ben Nia Wright." Bir duraklama. "Mükemmel. Evet, lütfen onu yukarı gönderin." Bir duraklama daha. "Ziyaretçi kartının sadece bir saatliğine aktif olması gerekiyor. Aslında, bugün gelen tüm ziyaretçilerin aynı erişime ihtiyacı olacak." Bir baş sallama daha. "Teşekkürler."

"Nia, bu konuyu konuştuğumuzda bir aday listesi istemiştin. Listeye bakıp seçim yapmak istedim. Senden kimseyle yüz yüze görüşme ayarlamamı istemedim. Potansiyel eşlerle ofiste mülakat yapmayı hiç düşünmedim. Resepsiyondaki Joy'un ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Tüm adaylara, yaklaşan kurumsal etkinlikler için düşündüğümüz parti planlayıcıları olduklarını belirtmelerini söyledim. Gerçeği sadece sen ve ben biliyoruz."

"Sağduyunuz için teşekkür ederim, ancak bu kadınlarla görüşmeden önce sizinle konuşma şansım olmasını isterdim. Benden bundan sonra aramızda ne olmasını istediğimi düşünmemi istedin ve ben de düşündüm. Tartışmamız gerek-"

"Ve yapacağız." Başını sallıyor. "Mutlu değilsen özür dilerim. Evlenmek için acele ettiğini söylediğin için inisiyatif almaya ve süreci başlatmaya çalıştım."

"Herkesi ara ve iptal et."

"Yapamam. Sadece sizinle tanışmak için beş adayın uçakla gelmesini ayarladım. Elbette e-posta adresleri bende var. Ama şimdi fark ettim ki hiçbirinin telefon numarası bende yok." Yaptığı hatadan rahatsız olmuş gibi kendi kendine bakıyor. "Cuma günü çok dağınıktım. Özür dilerim. Geldiklerinde tüm iletişim bilgilerini isteyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Hiçbiriyle konuşmak istemiyorum, Nia."

Bana özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. "Anlıyorum, ama madem geliyorlar, bu en iyi adayları tanımak ve birinin bir sonraki Bayan Evan James Cook olup olamayacağını görmek akıllıca görünüyor. Bakmazsan kimin orada olduğunu nasıl bilebilirsin, değil mi?"

Onu düzeltmeden kapının çalındığını duyuyorum. Nia aceleyle odanın karşısına geçip kapıyı açıyor. "Merhaba," dediğini duyuyorum. "Hoş geldiniz. Paltonuzu alabilir miyim?"

"Al. Karısına ihtiyacı olan zengin adam nerede? Umarım bu bir aldatmaca değildir..."

"Hiç de değil." Nia kadının paltosunu ağaca asmak için acele ediyor, sonra ofisimi işaret ediyor. "Bu taraftan."

Ayağa kalkıyorum. Bu kadını daha görmedim bile ve şimdiden ondan hoşlanmıyorum. Nasıl görüldüğü, ne kadar ilginç olduğu ya da yatakta ne kadar iyi olduğu umurumda değil. Nia'ya kaba davrandı. Bu benim için bir anlaşma kırıcı.

Köşeden bir yabancı ofisime girdi. Saçlarını dağınık topuz yapmış bir bal sarışını. Siyah çerçeveli mavi gözleri, kimyasal bronzlaşmadan kaynaklanan yapay bir turuncu tonu ve muhtemelen

dudak enjeksiyonlarının sonucu olan alışılmadık bir dudakları var. İki parçalı kırmızı bir takım elbise giyiyor... bir çeşit. Üst kısmı

Omuzları açık, firfırlı bir bluz... O kadar büyük ki, üst kattaki eksikliklerini telafi etmek için mi diye düşünmeden edemiyorum. Bluz göğüs kafesinin üstünde bitiyor. Göbeği açıkta bırakan bir şeritten sonra, yüksek belli pantolon ikinci bir deri gibi üzerine yapışıyor ve ayak bileğinde bitiyor. Ayakkabıları o kadar yüksek ki nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Beni gördüğünde duraklıyor ve onaylayarak bakıyor. "Ben Brittanii ve iki İs. Ve iki göz." Yüzündeki çifti işaret ediyor ve kendi şakasına gülüyor. "Ben Evan'ım." Ve ben hiç eğlenmiyorum. "Otur ve bana kendinden bahset." Nia kafasını içeri uzattı. "Kahve isteyen var mı?"

"Kafein senin için kötüdür. Tercihen filtrelenmiş suda demlenmiş organik yeşil çayınız var mı? Musluk suyuna güvenmiyorum. İçine ne koyduklarını kim bilebilir?" Brittanii titriyor, sonra bana dönüyor. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bir flört durumunda, temelde kararsız olduğum ifadesine katılmanın muhtemelen kibarlık olduğunun farkındayım. Ama onu onaylamak için yapabileceğim bir şey yok. "Yeniden doldurmaya ihtiyacım yok, Nia."

"Mükemmel. İşiniz bittiğinde görüşürüz."

Eğer asistanımın kurnazlık yapmaktan aciz olduğunu ve bu maskaralıktan zevk aldığını düşünmeseydim, derin bir şüpheye düşerdim. Ama kapıyı kapatıp beni Brittanii'yle yalnız bıraktığında, Nia'ya kafamda dönüp duran sivri sorulardan hiçbirini sormıyorum.

"Yani bir eş mi arıyorsunuz?" diyor ilk adayım. "Ne tür bir anlaşmanın peşindesin? Güzel görünebilirim. Yemek şirketi tutabilirim. Yani, ilanınızda bunları aradığınız yazıyordu. Ve seks. Trol olmadığına göre benim için sorun yok. İlanda uzun vadeli bir şey arayıp aramadığın yazmıyordu."

O gerçek mi? "Sizce bir karı koca ne kadar süre evli kalmalı?"

Cevapla pek ilgilenmiyorum ama bir saat daha onunla kalacaksam, beni dehşete düşürmesine izin verebilirim.

"Bilmiyorum. Sanırım ikisi de hayatına devam etmek isteyene kadar." Kaşlarımı çattım. "En uzun ilişkiniz ne kadar sürdü?"

Duraklıyor, belli ki düşünüyor. "Yaklaşık sekiz ay."

"Genelde kim kimden ayrılır?"

"Sıkılıyorum, biliyor musun? Tabii ki, genellikle fakir olan ateşli erkeklerle çıkıyorum, bu yüzden yapacak ilginç bir şeyimiz yok. Yani, seks bile bir süre sonra bayatlıyor, değil mi? Peki ya sen?"

"Yaklaşık sekiz yıl evli kaldım. Ondan önce iki yıl çıktık." "Vay canına, bu çok uzun bir süre. Ama sonra sıkıldınız mı? Olur böyle şeyler."

"Aslında bekârım çünkü karım ve doğmamış çocuğum bir araba kazasında öldü."

"Oh." Pişman görünme nezaketini gösterdi. "Şey, zengin ve seksi olduğun için sıkıcı olacaktıysın gibi görünmüyorsun. Yatakta uyuklasan bile, alışveriş gibi bir şey varsa, gelmiş geçmiş en iyi eş olurum."

Benden bu kadar. Doğrusu, o ağzını açmadan önce zaten ilgisizdim ama şimdi tamamen sinirlendim. Tembellik, asalaklık ya da aptallıkla genel olarak iyi başa çıkamıyorum. Ve bu kadın yukarıdakilerin hepsini temsil ediyor gibi görünüyor.

"Üniversiteye gittin mi?"

"Kız öğrenci birliğine katılacak, erkek arkadaşlarla tanışacak ve partilere gidecek kadar uzun. İnekler ve eziklerden başka kim bu akademik şeyleri ciddiye alır ki?"

"Ben. İşletme ve ekonomi bölümlerinden çift anadal yaparak üç yılda dereceyle mezun oldum." Burnunu kırıştırıyor. "Summa ne?"

"Sınıfımın en iyi yüzde biri."

"Yani sen zeki falan mısın?"

"Böyle düşünmek hoşuma gidiyor. Ve zekaya değer veririm. Bana neden seni seçmem gerektiğini düşündüğünü söyle." Duraksıyor ve sanki cevap belliymiş gibi sırtıyor.

"Bana baktın mı?"

Benim var. Sadece kof değil, kibirli de. "Özü estetiğe tercih ederim." "Neye?"

"Seksten sonra, görünüş beni sadece bir süre meşgul eder. Zeki, esprili ve ilginç birine ihtiyacım var.

İyi okur musunuz?"

Brittanii tereddüt eder. "*Cosmo* ve *Vogue*. Kitap falan okumam. Çok uzun sürüyor ve genellikle esnemeye değer oluyorlar."

Hiç şaşırmadım. "Seyahat ettiniz mi?"

"İsterdim. Dünyayı görmenin paketin bir parçası olduğunu sanıyordum." "Hobileriniz nelerdir?"

"Şey... bronzlaşma var. Ve alışveriş. Ben iyi bir dansçıyım. Neredeyse her hafta sonu kulüplere giderim. Dışarı çıkmayı sever misin?"

"Aslında haftada yetmiş saat civarında çalışıyorum. Evde sakın hafta sonlarını tercih etme eğilimindeyim."

"Bu babamın söyleyeceği bir şeye benziyor. Daha az sıkıcı bir şey yapmalıyız yoksa bu iş yürümez."

"Ne olursa olsun işe yaramayacak Brittanii. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Size kapıyı göstereyim." Gözlerini kocaman açarak ofladı ve ayağa kalktı. "Ciddi misin sen? *Beni geri mi çeviriyorsun?*"

"Öyleyim."

"Ve bunun için bir tırnak randevumdan vazgeçtim."

"Seni olduğun gibi mükemmel ve çekici bulan bir erkek bulmada iyi şanslar." Eğer bulursa, ondan daha zeki ya da hırslı olmayacaktır ve muhtemelen birbirlerine mükemmel bir şekilde uyacaklardır... tabii sonsuz bir güven fonu ile donatılmış olarak geldiği sürece.

"Benden daha yakışıklı birini bulma konusunda iyi şanslar. Bulamazsan da arama."

O güzel veda atışıyla ofisinin kapısına doğru fırladı, kapıyı çekip açtı ve hışımına dışarı çıktı. Paltosunu öyle bir güçle kapıyor ki askı devriliyor. Paltosuna iki kere bile bakmadı, almak için bile zahmet etmedi. Sonra da antre kapısını çarpıyor.

Nia masasının arkasında durmuş, şok içinde gözlerini kırıştırıyordu. Sonra saatini kontrol eder. "On sekiz dakika mı?" "Takım elbise giymedik."

"Üzgünüm. En azından resminde görüldüğü kadar güzeldi."

Omuz silkiyorum. "Bunun pek önemi yok. O benim tipim değil. Ama bir sonraki randevum gelmeden önce neredeyse otuz beş dakikamız var. Sanırım seninle ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Yapamam." Yüzünü buruşturuyor. "Fotokopi makinesinde acil bir durum var ve o aptal makineyi kullanabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorsun. Eğer şimdi gitmezsem, üçüncü kattaki yeni asistanlar eriyebilir. Otuz dakika içinde dön!"

Ben onu durduramadan gitti. Lanet
ettim. Günün geri kalanında bir gelişme
olmadı.

İki numaralı aday güzel bir Latin kız. Nia onunla birlikte ofisime dönüyor ve onu Camila olarak tanıtıyor. Tokalaştıktan sonra asistanım kapıyı sessizce tıklatarak bizi yalnız bırakıyor. Kadın büyük masamın karşısındaki sandalyeye oturuyor, ince bacak bacak üstüne atıyor ve benden başka her yere bakıyor.

"Merhaba." Hemen soruyorum. "Nasılsın?"

Bir gülümseme yapıyor. İfade tamamen sahte olmasına rağmen, yüzünü güzelden çarpıcıya dönüştürüyor. Gözleri tamamen başka bir şey söylemeseydi mutlu olduğuna inanabilirdim.

"Tamam."

Bu kibar bir yalan. Burnumu sokmuyorum. Becca'nın ölümünden sonra da sorulara cevap vermek istemediğimde ya da kaybımın hatırlatılmasını istemediğimde aynı saçma cümleyi kullandım.

"Nasılsın?" diye ekliyor, bir tür iş görüşmesi için burada olduğunu ve benimle ilgilenmesi gerektiğini hatırlamış gibi görünüyor.

"Ben iyiyim, Camila. Sorduğun için teşekkürler." Bu kadınla evlenmek gibi bir niyetim yok ama sanki üzgün ve soğukkanlılığını pamuk ipliğine bağlıyor gibi görünüyor. "İlanıma neden cevap verdiğini söyle."

"Evlenmek istiyorum ve romantizmle ilgilenmiyorum. Ortak noktamız bu." Bir hafta önce bu doğrudu. O zaman mükemmel görünürdü.

Artık değil.

"Neden duygusal bağlara karşısın?" "Sen neden karşısın?" diye karşı çıkıyor.

"Ben bir dulum. Arkadaşlığa ve yardıma ihtiyacım var. Daha fazlası için hazır değilim." Öne doğru eğildim. "İlanda açık sözlüydüm çünkü yanlış anlaşılmak istemedim."

"Açıkladığınız için teşekkür ederim. Kaybınız için üzgünüm. Ben de aynı derecede dürüst olacağım. Gelecek ay lise aşkımla evlenmem gerekiyordu. Üç gün önce onu kız kardeşimle yatakta buldum." Acı acı gülüyor. "Gelinlik provamın saatini karıştırmamış olsaydım, onları asla yakalayamazdım."

Ouch. Nükleer seçeneği seçmesine şaşmamalı. "Yani aynı anda hem koca hem de intikam mı arıyorsun?"

"Beni suçluyor musun?"

"Hayır." Ama bunun her yerinde felaket yazıyor.

"Sürekli arıyor ve yanıma geliyor, ne kadar üzgün olduğunu, beni hala sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini söylüyor. Eğer bunu imkansız hale getirirsem, gidecek."

Belki de. Bu adamı tanımıyorum ama bu durumun benim için fazla dramatik olduğunu biliyorum. Bununla uğraşacak ne zamanım ne de isteğim var. Ayrıca, Camila eninde sonunda nişanlısıyla ilişkisini çözmeden bir yabancıyla evliliğe atladığı için pişman olacak ve sonunda boşanacağız.

"Bence bu, duruma üçüncü bir şahsı dahil etmeden önce ikinizin çözmesi gereken bir mesele."

"Yani beni de mi reddediyorsun?"

Hem şaşkın hem de ağlamak üzere görünüyor. Beni umursadığından şüpheliyim ama şu anda daha fazla duygusal karmaşayı kaldıramayacak kadar kırılgan görünüyor.

Masanın karşısında, onun elini tutuyorum. Bu rahatsız edici. Dışarıdan dokunmayı pek sevmem ama onun insani temasa ihtiyacı var. Odadaki diğer tek kişi benim.

Neden "sarılmayı" sevmediğimi bilmiyorum. Çocukken annemin beni kucakladığına dair belli belirsiz hatıralarım var. Ama o öldükten sonra, sonraki yedi yıl boyunca çeşitli koruyucu ailelerim bana pek sevgi göstermedi. Bu bana uyuyordu. Diana bile, ne kadar nazik ve neşeli olsa da, çok dokunaklı değildir.

Büyürken, biyolojik babam Barclay Reed'in beni sevip sevmeyeceğini merak ederdim. Üvey kardeşlerimle tanıştıktan sonra cevabın hayır olduğunu anladım. Özellikle Maxon'ın adamı hor görmekten başka bir şeyi yok. Müşterilerini onlarca yıl boyunca dolandırmaktan gerçekten suçluysa, çocukluğumun bir parçası olmadığı için mutluyum. Umarım yaklaşan duruşmasında hak ettiğini alır. Para kazanmak için her şeyi yaparım ama çalarak değil.

"Seni reddetmiyorum," diyorum usulca. "Senin bir hata yapmanı engelliyorum. Eğer seninle evlenirsem, sana kötülük etmiş olurum."

Onu şahsen tanımıyorum ama tipini biliyorum. Aşk için evlenmek isteyen türden bir kadın, eski sevgilisini sikmek için değil. Bu asla yürümez.

Beş dakika geçmeden gitti. Bu görüşme ilkinden bile kısaydı ve ona ofisimden çıkarken eşlik ettiğimde Nia'nın masası boştu. Lanet ettim. Konuşmamız lazım, lanet olsun. Ona ne düşündüğümü söylemek zorundayım ama benden kaçtığından şüphelenmeye başlıyorum.

Stratus Solutions'ın ofisleri çok büyük değil, bu yüzden onu aramaya gidiyorum, ancak çoktan fotokopi makinesini tamir ettiğini ve taşındığını keşfediyorum. Ona mesaj attım. Cevap yok.

Homurdanarak ofisime geri döndüm. İşte orada, başka bir adayla, omzunda bir çip olan güzel bir kızıl saçlı. Toplantı on dakikadan az sürüyor -istemediğim kadınları kovmakta giderek hızlanıyorum- ama Nia yine gitmiş. Takvimime baktığımda bir sonraki potansiyel eşten sonra nihayet öğle yemeği için boş olduğumu görüyorum. Becca'ya çok benzeyen mavi gözlü, esmer, kimsesiz bir kadın çıktı. Birinci ıska. On dakika geç kaldı, sonra da geç kaldığı için bir şekilde beni suçladı. İkinci ıska. Birlikte geçirdiğimiz yedi dakikanın çoğunu biriyle Snapchat'leşerek geçirdi ve evet-hayır sorusu sormadığımda bile bana zar zor bir "uh-huh" dedi.

Onu kovar kovmaz Nia'nın koridorda bir konferans odasına girdiğini görüyorum ve ona doğru yürüyorum. Arkasından yaklaşıp omuzlarını tuttuğumda nefesi kesiliyor ve kaşlarını çatarak bana doğru dönüyor.

"Seni burada beklemiyordum, özellikle de bu kadar erken. Felice'den de mi hoşlanmadın?" "Hayır. Ona dışarı kadar eşlik ettim ve seni bulmaya geldim. Konuşmamız gerek ve bu bekleyemez." Bana özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Özür dilerim. Öğle yemeği için bazı ayak işlerini halletmem gerekiyor."

"Benden kaçıyorsun." Aslında, burada derme çatma bir çalışma istasyonu kurduğuna bakılırsa, bu odada bu amaçla kamp kurduğu açık.

"Sana mahremiyet veriyorum." Sesini alçaltıyor. "Bir eş için görüşme yapıyorsunuz. Eminim konuşmalarınıza kulak misafiri olmamı istemezsiniz."

Gerçekten bu yüzden mi mesafeli davranıyor? Bilmiyorum ve tahmin etmekten yoruldum.

"Konuşmalarımı duymam umurumda değil. Sen ve ben takıldığımızda kesinlikle profesyonelliği atlادık. Bana sıradan bir seks mi yaptığımızı yoksa bir ilişkiye mi başladığımızı sordun. Ben bu soruya cevap verene kadar birlikte vakit geçirmemiz için bir neden görmediğini söylemiştin. Artık verebilirim." Kapıyı kapattım. "Konuşacağız."

NIA fikirlerini ifade etme konusunda her zaman bağımsız ve açık sözlü olduğu için, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup onu kızdırmışım gibi kara kaşlarını kaldırdığında hiç şaşırıyorum.

İç çekerek, talep etmeyi bırakmam gerektiğini fark ettim. Birincisi, o sadece bir çalışan değil. İkincisi, bu taktik onda asla işe yaramayacak.

"Lütfen. Oturun," diye ekliyorum en yakın sandalyeyi kapıp içine otururken.

Tereddüt ediyor, sonra yanımdaki büyük deri koltuğa oturuyor. "Pekâlâ. Konuşalım." "Uzun uzun düşündükten sonra, statükonun işe yaramadığını fark ettim. Bu şekilde çalışmam.

ve artık tamamen profesyonel olmanızı istiyorum. Bunu yönetmek için seni Bas'a veya başka bir yöneticiye transfer edebilirim."

"Aramızda olanlarla böyle mi başa çıkacaksınız?" Nia sandalyesinden sıçırıyor, ihanet yüzüne yansıyor. "Dinle, soyunma odama daldınız ve herkesin içinde dans ettiğim için bana kızdınız - ki bunu yapmaya hakkınız yoktu. Burlesk neredeyse beş yıldır yaptığım bir şey. Çok seviyorum. Cumartesi gecelerini iple çekiyorum. Ama bir anda karşıma geçip, alçakgönüllü olmadığım konusunda ağzından köpükler saçarak konuşmaya başladın. Birkaç yıl önce düzüştüğüm biriyle ortaklığım mı? Ama ben kendimi o ana kaptırdım ve sadece bana karşı bir şeyler hissedersen kıskanacağını düşündüm. Sonrasında duygusal olmadığını ve muhtemelen aylardır seks yapmadığını hatırladım." Burnunu çekiyor. "Sana üç yılımı verdim ve şimdi de bedenimi Evan. Hamile olabilirim. Ve senin cevabın benden kurtulmak mı? Siktir et. İstifa ediyorum."

Bana dik dik bakıp kapıya doğru yöneldiğinde sandalyemden fırlıyorum. Kaçmadan önce onu yakalamak için tek şansım vardı. Neyse ki onu bileğinden yakaladım. Parmaklarımı sıkarak, göğüslerimiz birbirine değene kadar onu kendime çektim. Bir haftadır ona en çok bu kadar yaklaşmışım. Aynı anda hem sakinleştim hem de heyecanlandım. Ne düşüneceğimi ya da kontrol kaybını nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bildiğim tek şey gerçek.

"İstifanı kabul etmeyeceğim. Normalde duygusal olmadığım konusunda haklısınız. Ama bu farklı. Seninle olmak beni farklı kılıyor. Seni istememezlik edemem. Birdenbire, sen etrafımdayken, konsantrasyonum bozuluyor. Yapmam gereken kontrolü yapamıyorum. Ve eğer bir şeyleri değiştirmesem, insanların aramızda ne olduğunu tahmin etmeleri an meselesi."

Bir yumruğunu kalçasına indiriyor. "Belki bu o kadar da kötü olmaz. Dunstead Melissa ile çıkıyor, şu müşteri hizmetleri müdürü. Hiçbir şey saklamıyorlar. Ve yürütüyorlar. Biz neden farklı olalım ki?"

"Çünkü onunla birlikte çalışıyor, onun için değil. İşteki temasları ara sıra bir araya gelmeleriyle sınırlı. Neredeyse her gün benden bir metre uzaktasın. Ofiste kıyafetlerini soymaya başlamam ne kadar sürer sence? Peki ya ilişkimiz kötüye giderse ne olacak? Garip olur. Ve cinsel taciz davaları için olasılıklar neredeyse sonsuz."

"Yani, kendini idare edemediğin ya da sana yeni bir göt deliği açmak için bir sahtekar tutacak kadar önemsiz olduğum için beni rütbemi mi indireceksin?"

"Hayır. Yanlış anlıyorsunuz. İş o noktaya gelirse, maaşınızı ya da sosyal haklarınızı kaybetmezsiniz." Her nasılsa, bunu tamamen yanlış söylüyorum. Hiç beklemediğim ve hazırlıksız olduğum bir tartışmaya giriyoruz. İşleri nasıl tersine çevirebilirim? Becca benimle hiç tartışmadı, bu yüzden tüm bu etkileşim yabancı.

"Ama insanlar konuşacak," diye karşı çıkıyor. "Beni neden birdenbire profesyonel olarak kapı dışarı ettiğin hakkında spekülasyon yapacaklar. Ya artık işimi yapamadığımı düşünecekler ya da patronu becerdiğimi fark edecekler. Her iki durumda da güvenilirliğim sarsılacak."

Nia'nın haklı olduğu noktalar var.

"Tamam o zaman. Ben Maui'ye taşındığımda, sen Seattle'da kal ve bana rapor vermeye devam et." O zaman onunla ofiste olduğum her an baştan çıkarılmayacağım.

"Birbirimizi görme fırsatlarımız sınırlı olacak." Ses tonu nötr ama hoşuma gitmeyen bir tablo çiziyor.

"Söylediğimi unut," diye bağıryorum, önerimin pek çok sorunu çözeceğini zihnimde kabul ederken bile. Ama tam olarak kestiremediğim bir nedenden ötürü Nia'nın benden bu kadar uzakta olmasına izin veremem. "Geçen hafta Hawaii'ye taşınmayı teklif ettin, ben de bunu düşünebileceğimi söyledim. Sen yanımdayken çok daha verimli ve üretken oluyorum. O yüzden bence gelmelisin, belki Bas için çalışırsın."

"Ama eğer onun için çalışıyorsam, o zaman seni organize etmeyeceğim."

Bugün sadece tartışmacı olmaya mı kararlı? "Ya da nerede yaşayacağın ve kimin için çalışacağın konusundaki tüm bu tartışmayı unutabiliriz. Ve benimle evlenebilirsin."

Nia dondu kaldı. "Ne?"

"Sıraladığınız bu 'adayları' istemiyorum, bu arada hiçbiri bana uymuyor." "Sadece dört tanesiyle konuştun."

"Bu dört fazla oldu."

"Cevap veren kadınlar arasında size gerçekten en iyi olasılıkları sundum."

"Bunu sorgulamıyorum. Bana bu reklamın delileri çekeceğini söylemiştin ve haklıydın." Yine konunun dışına çıkıyoruz. Sinirlerim ve onun yakınlığı yüzünden kafamın karışmasını durdurmalı ve söylemeyi planladığım şeye geri dönmeliyim. "Gerçek şu ki, bugün ofise geldiğimde sana reklamı geri çekmeni söylemeye hazırdım çünkü seninle evlenmek istiyorum."

Dudağını ısıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neden?"

Bu soruya hazırlıklıyım. "Mantıklı düşünüyoruz. Çalışma uyumumuz olağanüstü. İyi iletişim kuruyoruz. Eğer evlenirsek ilişkimiz ofiste fazla şamataya neden olmaz. Ayrıca, seks... ötesinde."

"Ama evliliğin başarılı olması için aramızda bundan daha fazlası olmalı."

Kaşlarımı çattım. Nereye varmaya çalıştığından emin değilim. "İstatistiklere göre, boşanmayla sonuçlanan evliliklerin çoğu para ya da cinsellikten kaynaklanan sorunlar yüzünden başarısız oluyor. İkisi de bizim için sorun olmayacak. Bazı ayarlamalar yapmamız gerekeceğini anlıyorum."

"Evet. Çünkü birlikte çalışmak birlikte yaşamaya benzemez. Eğer arkandan temizlik yapma becerin bir gösterge ise, sen ve ben büyük çatışmalar yaşayabiliriz. Düzenli bir alanı severim ve eğer dağınıklığın sadece yarısını ben yaparsam, hepsini tek başıma düzeltmiş olmam."

"Daha fazlasını toplamaya çalışabilirim." Alışkanlık edinmek muhtemelen benim için iyi olacaktır. Hijyenik olarak konuşursak, pislik içinde yaşamak iyi değildir. Bu bariz gerçeği daha önce düşünmeliydim. "Bana ne yapacağımı gösterirsen yardım ederim."

"Harika-"

"Peki, ne zaman evlenmek istiyorsun? Bu hafta sonu mu?"

"Ne? Bekle." Yüz ifadesi deli olduğumu söylüyor. "Tek mesele temizlik değil. Karşılıklı saygı olmalı."

"Sana saygı duyuyorum. Hem de çok." Kaşlarımı çattım. "Aksini düşünmen için sana hiçbir sebep vermek istemedim." "Vermedin ama bunu söylemem gerekiyordu. Ve daha önce de belirttiğim gibi, sadece seninle konuşmayı bir politika haline getiriyorum.

önce arkadaş olduğum erkeklerle ilişkiye giriyorum. Şu andan itibaren, biriyle ilişkiye girmeden önce onu gerçekten tanımak istiyorum."

"Sen ve ben birbirimizi iyi tanıyoruz."

"Ama kişisel olarak değil. En sevdiğin patates cipsini bilmiyorum."

"Aslında onları yemiyorum. Senin için iyi olmadıklarını biliyorsun, değil mi? Yağ içeriği yüksek ve kalorileri boş-"

"Evan, elbette benim için iyi olmadıklarını biliyorum. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz pek çok şey olduğunu belirtmeye çalışıyorum. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, patates cipsi yemezsen arkadaş olamayız. Ya da çörek. Geçen gün Bas'inkilerden birini aldın, sonra da yiyemedin."

"Temiz beslenmeyi tercih ediyorum, ancak sizi mutlu edecekse en sevdiğiniz şeylerden daha fazlasını dahil edebilirim."

Evliliğin uzlaşmayla ilgili olduğunu biliyorum. Bunu yapmaya hazırım."

"Bu yardımcı olur... ama bir evliliği temel almak için yeterli değil. Daha önce hiç çıkmadık bile." "Ben Becca'yla hiç çıkmadım ve gayet iyi gitti."

Geleneksel anlamda hiç çıkmadık. Lisede el ele tutuştuk çünkü bu onu mutlu ve güvende hissettiriyordu. Gizlice seviştik çünkü kızların ve seksin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama üvey babası onun bir erkek arkadaşı olmasını onaylamadı ve onu evde benimle sık sık birlikte olamayacak kadar meşgul tutmaya çalıştı.

Nia dolgun dudaklarını sert bir çizgiyle büzüyor. "İkiniz için de böyle olmasına sevindim ama doğru olduğundan emin olana kadar evlenmeyeceğim. Eğer hâlâ gelin aranıyor ilanınızda belirttiğiniz nedenlerle evleniyorsanız, başarısız olacağız. Ben bir ev sahibesi, hizmetçi ve yataklıktan daha fazlasıyım."

"Elbette öylesiniz. Seninle iyi anlaşacağımızı düşünmemin bir diğer nedeni de bu. Birbirimize karşı, benim bir yabancıya karşı olacağımdan çok daha rahat olacağız. İş ilişkimizi sağlam tutabiliriz. Ve birlikte iyi olduğumuz diğer tüm yolları keşfedebiliriz." Çünkü suçluluk ve kafa karışıklığı bir yana, Nia'nın içinde olmak tekrar yapmak istediğim bir şey, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. "Önce çıkmak seni daha rahat hissettirecekse, bunu deneyebiliriz. Ofisi idare etmemiz ve kişisel ilişkimizi gizli tutmamız gerekecek. Maui'ye taşınana kadar istediğin kadar çıkabiliriz. Temelli ayrılmadan önce, sana tekrar evlenme teklif edeceğim."

Umarım o zaman cevabı farklı olur. Hayır derse ne yaparım bilmiyorum. Bu Becca'yla hiç endişelenmediğim bir şey.

"Altı hafta içinde seninle -ya da herhangi biriyle- evlenmek istediğimden emin olabileceğime inanmıyorum."

"Tüm zamanımız bu kadar. Yalnız taşınmayı düşünmüyorum." Aklımda kalmasına izin verdim. "Eğer ikinci Ocak'a kadar seni ikna edemezsem, o zaman... sen burada Seattle'da kal, ben de sana uygun başka bir danışman bulayım." Ben de aklımı nasıl kaybetmeyeceğimi düşünürüm. "Taşınmak istemediğin ve benim de yerel birine ihtiyacım olduğuna karar verdiğim hikayesini anlatırız. Tamamdır."

İç çekişindeki hayal kırıklığını duymamak mümkün değil. "Ültilatomları sevmem."

"Seni köşeye sıkıştırmak niyetinde değilim. Sadece durumumu belirtiyorum; Maui'ye taşınana kadar bekar kalmaya niyetliyim. Gereksiz ve zaman kaybı arasında bir yerde olabileceğini düşünmeme rağmen çıkacağımıza karar verdim. Neyi ve kimi istediğimi biliyorum, Nia. Bu sensin. Ama seni mutlu etmek için yavaşlıyorum, ödün veriyorum ve çıkıyorum."

"Peki ya Cumartesi geceleri?"

Onu tekrar yatağa atmak istediğinden hiç şüphem olmayan o tamamen heteroseksüel pislikle yarı çıplak performans sergilerken demek istiyor. Kyle'ın ona dokunmaması için ısrar etmeyi çok

istiyorum, dans ederken bile. Ama Nia gerçekten hoşlandığı bir şeyi bırakmak istemediğini çoktan belli etti. Doğrusu, onun sevdiği bir aktiviteyi elinden alma fikrinden hoşlanmıyorum. Ayrıca eski sevgiliyle sürtüşmesi fikri de beni heyecanlandırmıyor. Ama itirazlarımı bastırıyorum. Maui'ye taşındığımızda

tartışmalı bir nokta olacak. Ne Kyle ne de burlesk olacak, sadece yeni evimize ve yeni hayatlarımıza yerleşeceğiz ve bol bol yeni evli seksi yapacağız.

"Karışmayacağım. Ancak orada bulunmakta ısrar edebilirim."

Bu, tavrındaki nişastanın bir kısmını alır. "Eğer senin için sorun yoksa, seni orada istiyorum."

Her ne kadar akıl sağlığımı korumak için bir yol bulmam gerekse de, bu konu hallolduğuna göre, başımı sallıyorum. "Bu akşam ilk randevumuza çıkalım mı?"

"Yapamam. Her pazartesi kulüpte burlesquercize dersi veriyorum. Bu onların gelirlerini artırmalarının bir başka yolu ve ben de egzersiz yapmış oluyorum. Sekize kadar işim bitmiyor, ondan sonra da yorgunluktan ölüyorum."

Çenemi sıkarak sabırlı olmaya çalışıyorum. Benden ayrı bir hayatı olduğunu biliyorum. Karım olmak isteyip istemediğine karar vermek için her boş ana ihtiyacı olduğundan şüphelendiğim için onunla zaman geçirmemi engelleyen hiçbir şeyden hoşlanmıyorum. Öte yandan, orgazmdan sonra daha yumuşak ve tatlıydı. Belki de onu yatağa geri götürmeliyim.

Fermuarımın arkasında, sikim bu fikri ayakta alkışlıyor. "Ne zaman boşsun?"

"Yarın gece iyi olacak."

"Mükemmel."

Tereddüt ediyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

Doğrusu, bilmiyorum. Hiç randevu planlamadım. Becca ile evliyken, eğer bir yere gitmek isterse, sadece isteklerini belirtirdi ve ben de ya programıma uyardım ya da yoga arkadaşlarından biriyle gitmesi için onu teşvik ederdim.

"Özellikle ilgilendiğiniz bir şey var mı?"

Nia başını sallar. "Hoşuna gidecek bir şeyler planla, böylece nelerden hoşlandığını görebileyim. Bir sonraki buluşmada ben de aynısını yapacağım. Sırayla yaparsak, ikimiz de diğerinin nelerden hoşlandığına dair iyi bir fikir edinmiş oluruz. Bu da birbirimize gerçekten uygun olup olmadığımızı anlamamıza yardımcı olur."

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğim için zaten ikna olmuş durumdayım. Ama bu düzenleme Nia'yı daha rahat ettirecekse... "Tamam."

"Güzel." Saatini kontrol eder. "Muhtemelen resepsiyona gitmeliyim. Bir sonraki randevunuz on dakikadan daha kısa bir süre içinde burada olacak."

"Eşlerle görüşmeyi bitirdim, Nia. Son dördünü nasıl iptal ettiğin umurumda değil. Yap şu işi."

Neyse ki itiraz etmedi. "Halledeceğim."

"İnisiyatif kullandığını biliyorum ama daha fazlasını kaldıramam."

Bir sırıtışı bastırıyor. "Özür dilerim."

Omuz silkiyorum. Yakın duruyoruz. Ona dokunmak istiyorum ama sadece bakıyorum ve kendime geri çekilmemi söylüyorum. Ofiste işleri gizli tutmalıyım... ama onu konferans masasına yaymayı ve onunla ziyafet çekmeyi tercih ederim.

"Bir sonraki randevun olan Peyton'a artık müsait olmadığını söyleyeceğim," diyerek cinsel içerikli anı sonlandırıyor.

"Lütfen."

"Yeni kozmetik girişimini finanse etmeyeceğiniz için üzülecek."

"Umurumda değil." Nia'ya spekülative bir bakış fırlatıyorum. "Resmi olarak çıktığımıza göre, bu beni artık erkek arkadaşın mı yapıyor?"

"Daha önce patronumla hiç çıkmamıştım. Ama... Sanırım öyle."

"Hoşuma gitti." Yanağının sıcaklığını neredeyse yanağıma değecek kadar hissederek eğildim. Sonra kulağına fısıldıyorum, "Ama sana karım demeyi tercih ederim."

Titriyor. "Evan... bir keresinde harika seks yapmıştık. Bu her zaman patlayıcı olacağı anlamına gelmiyor. Ya da iyi olacağı. Ve kesinlikle uzun vadede uyuşacağımız anlamına da gelmiyor."

"Bence bu, uyumluluğumuzun çok açık bir göstergesiydi." Boynuna sokulmamak için kendimi zor tutuyorum. "Mesleki itibarımızı önemsemeyi bırakıp emin olmadan önce buradan gitmelisin."

Nia titrek bir nefes alır. "Ben gidiyorum. Yarın bunun hakkında daha fazla konuşuruz."

"Konuşacağız." Ve eğer bana kalırsa, bu randevuda konuşmaktan çok daha fazlasını yapacağız.

ALTINCI BÖLÜM

Salı, 14 Kasım

Nia'nın evinin önüne geldiğimde BMW'yi park edip bakıyorum. Buraya daha önce hiç gelmemiştim ve ne bekliyordum bilmiyorum ama böyle bir şey değildi.

Endüstriyel, verimli ve yeşil olan şık bir cam gökdelende yaşıyorum. Her şey güneş enerjili ve sorumluluk bilinciyle inşa edilmiş. Nia'nın evi tipik bir şehir yaşamı değil ve karbon ayak izini azaltırken java'ya yakınlığa odaklanmıyor. Kulübesi karakter dolu ve cazibe saçıyor.

Aracımdan indiğimde, basit siyah bir kapıya açılan tuğla bir yürüyüş yolunu takip ediyorum. Ötede, yeni boyanmış gri dış cephe kaplaması, detaylarla zenginleştirilmiş beyaz bir kapıyı çerçeveliyor. İki koyu renkli ferforje aplik kapıyı çevreliyor ve küçük mozaik verandayı aydınlatıyor. Her iki yanda nöbetçi gibi duran uzun fidanlar, yaprak dökmeyen ağaçlar ve arada bir sıçrayan minik beyaz çiçeklerle çevrili. Şükran Günü'ne iki haftadan az bir süre kalmış olmasına rağmen bahçesinin bu kadar yemyeşil ve yazlık görünmesi beni şaşırttı.

Bu yerle ilgili hiçbir şey kullanışlı görünmüyor. Muhtemelen yüz yıllıktır, özellikle de pencereler. Muhtemelen kliması bile yok. Sokağa park ediyor. Komşuları neredeyse tepesinde. Bu binada bir gram yalıtım var mı merak ediyorum.

Öte yandan, tıpkı onun gibi -farklı, beklenmedik, harika. Elimde karışık bir buket çiçekle kapıyı çalarken bu düşünce beni gülümsetiyor.

Nia kapıyı açtığında bakmaktan kendimi alamıyorum. Göğüs dekoltesini belli eden beyaz bir kazak, vücudu saran bir kot pantolon ve zarif kalçalarının yarısına kadar çıkan siyah bağcıklı botlar giymişti.

"Merhaba." Nefesimi bulmakta zorlandığım için yapabildiğim en akıllıca selamlama bu. O da sırtıyor. "Sana da merhaba. Çiçekler benim için mi?"

"Evet." Salyalarımı durdurmaya başarak buketi ona uzattım.

"Bu çok tatlı." Onları burnunun altında tutuyor ve kokluyor. "Ama seni tanıyorum Evan. Bu senin fikrin değildi. Bir web sitesi sana ilk buluşmada çiçek getirmeni mi söyledi?"

Gülüyorum; beni çok iyi tanıyor. "Hayır. Tavsiye almak için Harlow, Keeley ve Britta'yı aradım. Kız kardeşim, istediğimi kabul edene kadar seni yatay ve çıplak tutmamı önerdi. Ona göre, Noah onu evlenmeye ikna etmek için seksi kullanmış. Keeley daha kurnazdı. Bana arabada çalmam için uygun şarkılardan oluşan bir koleksiyon verdi."

Çiçekleri suya batırmak için mutfığa çekilirken omzunun üzerinden "Planlıyor musun?" diye soruyor.

Arka tarafının görüntüsü de en az ön tarafının görüntüsü kadar şehvet uyandırıcı. Daha önce bir kadının kışına takıldığımı hatırlamıyorum ama yemin ederim Nia'nınki bir kadının şimdiye kadar fark ettiğim en seksi yeri olabilir.

"Ya da değil mi?" diye soruyor sessizliğime, çiçek vazosunu mutfak masasının üzerine koyarken. Boğazımı temizliyorum ve beynimi buluyorum. "Toplantılara çok iyi hazırlandığımı biliyorsun, bu yüzden bir zararı olmayacağını düşündüm."

Gülümsüyor. "Biliyorum. Yani çiçekleri Britta mı önerdi?" Başımı sallıyorum. "Ne tür olduğunu söylemedi. Ben tahmin ettim. Beğendin mi?"

Sormak beni kararsız gösteriyor. Öyleyim, ama Rebecca dışında hiç flört deneyimim olmadığını hatırlatmaktan nefret ediyorum... Nia'nın ise çok fazla var.

"Onları seviyorum," diye güvence veriyor, koyu renk gözleri uzun ve sıcak. "Çantamı alayım, sonra gidebiliriz."

Bir anlığına gözden kayboluyor, sonra omzuna asılı çantasıyla geri dönüyor. Birkaç ışığı kapattıktan sonra anahtarı kilide sokuyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Peki bu akşam ne yapıyoruz?"

"Önce akşam yemeği." Ona arabaya kadar eşlik ediyorum, umarım planladığım şey hoşuna gider. "Aç olduğunu varsayıyorum."

"Açlıktan ölüyorum. Sen, Bas ve o müteahhit grubu yemeğe giderken ben toplantı notlarını yazmak için geride kaldım."

Kaşlarımı çattım. "Hiç yemek yemedin mi?"

"Vaktim yok. Eve geldiğimde bir portakal yedim."

"Neden bana söylemedin?" Ona yolcu kapısını açarken soruyorum.

"Ne yapacaktın ki? Dizlerinin üzerine çöküp seninle iş yapmak için yalvaran dört yetişkin adamla uğraşmak zorundaydım."

Etrafında koşuyorum ve yanına kayıyorum. "Haksız değilsin. Stratus'un yılın ilk ayına kadar karar vermeyeceğini söylediğimde homurdanmalarını bile bastıramadılar."

Nia sırtıyor. "Kararını hızlandırmak için kimsenin sana oral seks teklif etmemesine şaşırdım."

"Çaresiz görünüyorlardı ve eminim akıllarından geçmiştir. Ama..." Başımı salladım. "Benim tipim değil."

"Sakallardan, ekose gömleklerden ve Java programlama bilgisinden hoşlanmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Azıcık bile değil."

Kahkahası arabayı dolduruyor ve bu sesi daha önce duyduysam bile hatırlamadığımı fark ediyorum. Yıllar boyunca onu pek eğlendiremedim. Onunla çok mu çalıştın? Evet. Onu çok mu sinirlendirdim? Muhtemelen öyle.

Ama bu gece işte değiliz. Ve bir randevuda olduğumuz gerçeği gerçeküstü görünüyor. Yıllardır asistanım olmasına rağmen, soyunma odasındaki o devre kızartıcı karşılaşma beynimi o kadar karıştırdı ki, onunla ilgili düşüncelerim artık eskisi gibi hesaplanmıyor.

Bu sabah, gelen müteahhitleri gülümseyerek karşıladı. İşe koyulmaya hazırlanırken dalgınca ona teşekkür etmek yerine, elbisesini çıkarma fantezimi acımasızca dizginlemek zorunda kaldım. Onlara konferans salonunu gösterip hepimize kahve getirdiğinde, sanki sikimin her santimini içine gömmenin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmaya zorladım kendimi. Ve ziyaretçilerimden biri Nia'ya birinci sınıf bir sığır eti gibi baktığında, sahiplenici bir hırıltıyı ısırmak zorunda kaldım.

On saat ilerisar. Artık o sadece asistanım değil, aynı zamanda kız arkadaşım. Profesyonel deli

gömleğini çıkarıp ona bir kadın gibi davranabilirim. Ama... nasıl devam edeceğimden emin değilim.

Kaldırımdan uzaklaşırken, Pazar gününden beri hazırladığım plana odaklanıyorum ve telefonumu ses sistemime bağlıyorum. Yoğun saatler azalıyor. Keeley'nin önerdiği melodiler beni sakinleştiriyor ve

sessizliği doldurmak.

İlkini hiç duymadım. Blink 182 aşına olduğum bir grup, ancak uygun bir şekilde "First Date" olarak adlandırılan bu şarkıyı duymadım. Punk rock havası var ve akılda kalıcı ve eğlenceli.

Nia koltuğunda zıplıyor, bu da hoşuna gitmiş gibi görünüyor. "Keeley bunu başardı. Söylediğın her şey kulağa hoş geliyor."

"Öyle ama biraz hippı ve tuhaf biri. Maxon genelde çok ciddidir, bu yüzden birlikte ilginçler. Anladığım kadarıyla tanışmadan önce tam bir piçmiş. Şimdi ise gerçekten mutlu görünüyorlar."

O yorum yapamadan bir sonraki şarkı başladı. Yine yabancı bir melodi, şaşırdığımdan değil. Genelde sessizliği tercih ederim ve başkalarının ne dinlediğini hiç umursamadım. Keeley'nin kopya kâğıdına göre bu şarkı The 1975'ten "fallingforyou". Beklenmedik bir ritmi ve hafif seksi bir havası olan yumuşak bir şarkı. Tekrar dinleyebileceğim bir şarkı, özellikle de Nia keşke onun evinde kalsaydık dedirten bir bakışla bana döndüğünde.

Erkek vokalist şarkı söylerken bacağına dokunduğunda ben de aynısını yapıyorum. Temas anında vücudum sarsılıyor. Kalbim yerinden fırlıyor. Sadece arkadaşı olmak istemediğini mırıldandığında onun kalçasını sıkıyorum. Bunu anlıyorum.

Sonra da ona aşık olduğunu itiraf ediyor. Bana olan bu mu?

Sakinleştirici bir nefes aldım. Bu olamaz. Çok erken ve tekrar aşık olmayacağım. Karşılıklı güven ve saygıya dayalı bir ilişkiye bağlı kalacağım, özellikle de Nia'nın faydaları inanılmaz olduğu için. Ama bu kadar.

"Beğendim," diyor sonunda. "Grup kim?"

Keeley'nin e-postayla gönderdiği sayfayı Nia'ya uzattım. "İşte tam liste." Tarıyor. "Eklektik. Bu şarkıların yarısını bile bilmiyorum."

"En azından bu konuda yalnız değilim." Başka bir melodi başlarken ona alaycı bir sırıtış atıyorum. "Ama bunu duymuştum."

"Lifehouse'dan 'You and Me' mi? Evet."

Bir kadına karşı eskiden düşündüğünden daha fazla şey hissettiğini fark eden bir adam hakkında samimi bir şarkı.

Sesi şaşkın ama ondan büyülenmiş gibi geliyor.

Kulübe katıl, dostum.

Varış noktamıza geldiğimizde gitarın basit melodik tınları şarkıyı sonlandırıyor. Arabayı ön kapının yanına park ediyorum ve Nia'yı almak için iniyorum. Gri sedanımdan inip etrafına bakınıyor. "Yaşayan Bilgisayar Müzesi mi? Beni buraya mı getiriyorsun?"

"Hoşuma giden bir şey seçmemi söylemiştin. Aslında buraya çok geliyorum." Özellikle Becca'nın ölümünden sonra.

O buradan hep nefret ederdi ama ben huzurlu ve düzenli ortamı takdir ediyorum.

Nia her şeyi anladıktan sonra yavaşça başını sallıyor. "Tamamdır."

Onu ileriye doğru götürürken gülümsüyorum. "Göründüğünden çok daha ilginç. Söz veriyorum. Bir şans ver."

Kapının yanındaki tabelaya bakıyor, sonra adımlarının ortasında duruyor.

"Kapalılar." "Halka kapalı, evet. Benim için değil."

Cama iki kez vurduğumda, müzenin logosuyla dikilmiş siyah düğmeli gömlek giyen gür sakallı bir kızıl bizi içeri alıyor, sonra da kapıyı arkamızdan kilitliyor. "Hoş geldiniz, Bay Cook."

"Teşekkürler, Aiden." İsim etiketini okudum. "Nereden başlıyoruz?" "İstediğiniz her şey ayarlandı. Bu taraftan gelin..."

Centilmenlik olsun diye Nia'yı önüme alıyorum... çünkü kıçının görüntüsüne karşı koyamıyorum. Çok geçmeden müzenin arka köşesine sıkışmış bir kapıya ulaşıyoruz ve rehber bizi üst katta, ışıkları kısılmış özel bir odaya götürüyor. Geçmiş dönemlerden kalma makinelerin müze kalıntılarına bakan pencereye karşı iki kişilik nevresimlerle donatılmış bir masanın üzerinde mumlar titriyor.

Nia odayı gezer. "Bu inanılmaz. Vay be..."

Ben sandalyesini çektikten sonra o da oturuyor. Ben de aynısını yapınca garson bize salatalarımızla birlikte şarap getiriyor -kırmızı sevdiğini hatırlıyorum-.

Karşısında, bakmadan duramıyorum. Nasıl oldu da üç yıl boyunca onun ne kadar güzel olduğunu görmedim? "Şaşırdın mı?"

"Şok oldum. Bütün bunları sadece randevumuz için mi yaptın?" "Senin için yaptım."

"Yardım almadan mı?"

"Pek sayılmaz," diye alaycı bir şekilde itiraf ediyorum. "Mesai sonrası özel bir tur için burayı aradığımda beni yemek müdürüne bağladılar, o da bir sürü öneride bulundu. Akşam yemeği yiyeceğiz, sonra da rehber bize etrafı gezdirecek. Buranın beni neden büyülediğini anlayacağınızı umuyorum."

Makineler mantıklıdır. Duygu yok. Gri alanlar yok. Tahmin edilemezlik yok. Sadece ikili kod. Sadece siyah ve beyaz. Buradayken sorunlarımı unutuyorum ve dünyayı dönüştüren teknolojinin içinde kendimi kaybediyorum.

"Çok isterim. Bunu özel kılmak için bu kadar zahmete girdiğiniz için teşekkürler." Şarap kadehini tek parmağıyla çeviriyor, sonra bana doğru bakıyor. "Seninle aniden çıkmak çok ilginç."

"Ben de daha önce aynı şeyi düşünüyordum."

"Senin hakkında bildiğim ve bilmediğim çok şey var. Bence bunu herhangi bir ilk buluşma gibi değerlendirmeliyiz. Konuşalım ve birbirimiz hakkında bilgi edinelim. Sana bazı sorular soracağım. Sen de sormaktan çekinme. Anlıyor musun?"

Pek sayılmaz, ama ben devam edeceğim. "Pekala."

Nia marul lokmasını bitiriyor. "Becca ile nasıl tanıştın?"

İlk olarak ne sormasını beklediğimden emin değildim ama bu değildi. "Lisedeyken. İkimizin de evlatlık olduğunu öğrendik. Ben o zamana kadar iyi bir evdeydim ama onun durumu berbattı. Konuşmaya başladık çünkü ben biraz daha büyüktüm ve o da koruyucu ailesiyle nasıl başa çıkacağı konusunda tavsiye istiyordu. Arada bir kulak verecek birinden çok daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hemen fark ettim. On altı yaşındaydım, bu yüzden müdahale etmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu, ancak koruyucularının radarında kaldım. Her şey her zaman belirsizdi. Korkuyordu."

"Küfürbaz mıydılar?"

"Öyleydi. Olaylar olduğunda, karısı aniden kör, sağır ve dilsiz oldu. Ona göz kulak olmak için elimden geleni yaptım ama Çocuk Esirgeme Kurumu'nda Becca'nın iddialarını araştırarak boş bir görevli yok gibiydi. On sekiz yaşına bastığı gün evlendik. Onların vesayeti altından çıkıp benim karım oldu. O andan itibaren ben ona baktım, o da bana baktı." Salatamdan bir lokma yiyor ve Nia'ya masanın öbür ucundan bakıyorum. "Peki ya ilk erkek arkadaşın?"

"Ciddi biri mi? Ortaokul aşkım değil, değil mi?" Başımı sallayınca bir lokma daha yutuyor. "Ben amigo kızdım, Jayden da koşucu olarak oynardı. Son senesinde eyaletteki diğer tüm lise

futbolcularından daha fazla sayı yapmıştı. Neredeyse iki yıl çıktık ve mezuniyetten hemen önce ayrıldık çünkü ikimiz de birbirimizden yüzlerce kilometre uzakta üniversiteye gidiyorduk. Çünkü gol attığı tek şeyin futbol olmadığını anladım."

"Aldattı mı?" Salatama dalıyorum, bir insanın Nia ile olan bağıını neden bu kadar kasıtlı ve aleni bir şekilde kopardığını hayal bile edemiyorum. Güzel olmasının yanı sıra ilginç, samimi ve zeki biri. Kısa süreli bir zevk için onu kaybetme riskini almak mantıksız görünüyor.

"Görünüşe göre çok fazla. Sanırım belli bir seviyede biliyordum. Ona aşık falan değildim, bu yüzden muhtemelen olması gerektiği kadar umursamadım. Her neyse, farklı yönlere gittiğimizi ve onsuz olmanın aslında bir rahatlatma olduğunu fark ettiğimde, ayrıldım."

"Sevindim. Verdikleri sözleri tutamayan insanları anlamıyorum. Sen daha iyisini hak ediyordun." "Teşekkürler." Başını eğdi. "Ondan sonra üniversitede ara sıra birileriyle çıktım - her türden erkekle-

siyah, beyaz, hırslı, tembel, huysuz, tatlı, zeki ve bazıları daha az zeki... beyin eksikliklerini telafi etmek için başka özelliklere sahip olanlar." Kendi kendine gülüyor. "Ama Stratus'ta işe başladıktan sonra daha az dışarı çıkmaya başladım. Kendini beğenmiş, parti yapmak isteyen, kariyerleriyle evli gibi görünen ya da sadece ilişki arayan erkeklere katlanamayacak kadar meşguldüm. Dışarıdaki flört havuzu berbat."

"Dün tanıştığım kadınlara bakılırsa, içinde yüzmektense burada seninle olduğuma memnunum." Ben daha fazla bir şey söyleyemeden bir garson, içinde iki kubbeli tabak ve dumanı tüten bir sepet ekmek bulunan bir araba getiriyor ve salata tabaklarımızı alıp götürüyor. "Ben Los Angeles'tayken benim için aday bulmanı beklemiyordum. Dün biriyle görüşmeyi de beklemiyordum."

"Taşınmadan önce evlenmek istiyorsan, zaman kaybetmeyi göze alamayacağımızı düşündüm." Bu mantıksız bir sonuç değil. "Fikrimi değiştirdiğimi bilmiyordun."

Garson tabaklarımızı önümüze koyup kapağı kaldırarak fileminyon, kuşkonmaz ve dumanı tüten fırında patatesleri ortaya çıkarırken duraklıyoruz. Garson uzaklaşırken mis gibi kokular yayılıyor. Nia yemeğe yumulmayınca şaşırıyorum.

"Yemeğiniz iyi görünüyor mu?"

"Evet, ben sadece... neden *benimle evlenmeye* karar verdiğinden emin değilim. Mantıklı sebeplerini sıraladın, peki ya duygular, Evan? Beni önemseyecek misin? Sana karşı hissedebileceğim her türlü duyguyu kabul edecek misin? 'Karışıklık' istemediğini biliyorum, ama hayatının geri kalanında biriyle yaşayıp zihinsel ve cinsel bağdan daha fazlasına sahip olmamayı nasıl beklersin?"

Bir kez daha, Nia harika sorular soruyor. Biftekten bir ısırık alırken düşünüyorum. "Umursamayacağımı söylemedim. Bir daha sevmeyeceğim ama seni mutlu etmek için her zaman elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Uzun bir süre sessiz kalıyor. "Yani Becca'yı seviyordun?" "Elbette sevdim."

Ne de olsa öyle olmasaydı, onunla asla mutlu bir evlilik yapamazdım. Ama... Becca bende Nia'nın uyandırdığı tutkuyu uyandırmadı. Becca'nın içinde olmadan bir gün daha geçirmek zorunda kalırsam aklımı kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. O gidene kadar düşüncelerimden çıkmadı.

"Ona hiç onu sevdiğini söyledin mi?"

"Elbette." Belirli bir örnek hatırlamıyorum ama hatırlıyor olmalıyım. "Sık sık değil ama ikimizin de sözlü güvenceye ihtiyacı yoktu. Belki tipik bir çift değildik ama evliliğimizde güvendeydik ve ölüm bizi ayırana kadar birlikte olacağımızı biliyorduk."

Sadece bunun bu kadar erken olacağını hiç beklemiyordum. Ya da çocuğumuzu da yanında götüreceğini.

Nia cevabımda hoşuna gitmeyen bir şey varmış gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Peki ya üvey ailen? Bana nasıl olduklarını anlat."

Bununla nereye varmaya çalışıyor? "Yıllar boyunca pek çok şey yaşadım, bazıları oldukça zordu. Ama her zaman kaçmama yardımcı olacak bilgisayarlarım ve internetim vardı. İdare ettim. Sonra on iki yaşımıdayken Diana geldi ve sonunda koruyucu ailelik dönemimi bitirmek için iyi bir yerim oldu."

"Sana hiç seni sevdiğini söyledi mi?"

Nia neden aşka bu kadar takılmış görünüyor?

"Çok fazla kelimeyle değil. Diana özgür bir ruhtur. Beni para için yetiştirdi ve ben de bunu asla unutmadım. Ama bana dünyaya saygı, sağlıklı beslenme ve sanat hakkında çok şey öğretti. Bana nasıl gülüneceğini öğretti. Önemli olduğumu bilmem için hiçbir zaman kelimelerle konuşması gerekmedi."

Nia bir lokmayı yutarken başını sallıyor. "Annen hakkında çok şey hatırlıyor musun, sen çok küçükken öldüğüne göre?"

"Pek sayılmaz. Noel ağacının yanında kucagında otururken saçlarımı karıştırdığını hayal meyal hatırlıyorum. Bu, vefatından birkaç ay önceydi. Hatırladığım diğer tek şey, her zaman kollarını bana dolaması, yanaklarımdan öpmesi ve bana küçük adamım diye seslenmesiydi. Bazen o yaşasaydı hayatımın ne kadar farklı olacağını merak ediyorum."

"Belki de düşündüğün kadar değil. Zeki, hırslı ve çalışkansın. Hiçbir şey kaderinde başarı olduğu gerçeğini değiştiremezdi." Sanki aklından geçen her neyse onun bilgeliğini tartışıyormuş gibi dudağını kemiriyor. "Bana sonunda biyolojik babanla tanışmandan bahset. Haziran'da Harlow'un düğününden döndükten sonra pek bir şey söylemedin."

"Söyleyecek pek bir şey yok." Barclay Reed, karısı Linda ile birlikte oradaydı. DNA'mın yarısını taşıyan adamın yüzüne baktığımda onun sadece bir yabancı değil, aynı zamanda bir pislik olduğunu fark etmek beni sarstı. "Üç dakika konuştuk. Yetişkin oğlunun bir insan olduğunu öğrenmekten çok bana 'yatırım fırsatları' satmakla ilgileniyor gibiydi."

Yanından uzaklaştığımda aşağılanmaktan başka bir şey hissetmiyordum. "Seni neden yanına almadığını açıklamaya çalıştı mı?"

"Hayır. Buna gerek yoktu. Harlow ve ben üç gün arayla doğduk. Eminim en son isteyeceği şey, karısının, sekreterini hamile bırakmasıyla hemen hemen aynı zamanda hamile kaldığını bilmesiydi. Onun piçini büyütme istediğinden de şüpheliyim."

Nia yüzünü buruşturur. "Ama annen öldüğünde sen daha çocuktun ve o kendi kıcını kurtarmak için seni serbest bıraktı."

Söyledi. "Sanırım son sözü Karma söyledi çünkü Maxon ve Griff'e göre hapse girebilir."

Hikâyenin bu kısmını biliyor, o yüzden şaşırmıyor, sadece küçümsüyor. "Onunla birlikte büyümeyerek pek bir şey kaçırmamışsın gibi görünüyor."

"Üvey kardeşlerime göre kendimi şanslı saymalıyım. Bundan emin değilim. Ama en azından harika görünüyorlar, yani tüm bu karmaşadan iyi bir şey çıktı." Şarabımı yudumluyorum. "Benim hakkımda bu kadar yeter. Peki ya sen ve baban? Onun hakkında pek bir şey söylemedin."

"Pek bir şey bilmiyorum. Ben büyürken o maddi sorumluluklarını yerine getirdi. Beni üniversiteye bile gönderdi. Ama hiç tanışmadık." Bunların hiçbirisi benim için yeni değil, ama durakladığında, bana büyük bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyorum. "Adını bile bilmiyorum."

Çenem düştü. "Ciddi misin?"

"Evet. Ben çocukken annem her zaman anlayacak yaşı geldiğimde bana anlatacağını söylerdi. Ama ben büyüdüğümde sorularıma cevap veremeyeceğini itiraf etti çünkü ikisi bir anlaşmaya varmışlardı ve bu anlaşma onun bir gizlilik sözleşmesi imzalamasını da içeriyordu."

"Ve bu ifşa etmeme, kendi kızına kimliğini söyleyemeyeceğini mi gösteriyordu?" "Görünüşe göre öyle."

"Neden senin onun hakkında bir şey bilmeni istemesin ki?"

"Yani bir yetişkin olarak onun ve parasının peşine düşemezdim sanırım. Şaşırmış gibi bakma. Evliydi, zengindi, beyazdı ve saygı görüyordu. Ve genç siyahi hizmetçisini hamile bıraktı. Annem daha iyisini bilmesine rağmen onun cazibesine ve tatlı diline kapıldığını itiraf etti. Tahmin edilebileceği gibi, hamile olduğunu söylediğinde adam ilişkiyi bitirmiş. Annemin onu sevmesi önemli değildi. Avukatlar dışında onunla bir daha hiç konuşmadı."

Nia ve annesi adına çok öfkeliyim. "Davranışı sorumsuzca ve affedilemezdi." "Korkakça ve dar görüşlüydü de." Omuz silkiyor. "Çocukken diğer çocuklarla oynardım.

ve onların gerçekten ilgili babalarını kıskanırlardı. Annem her zaman onun hayatımda olmamasının kılık değiştirmiş bir lütuf olduğunu iddia ederdi. Belki de öyleydi ama hiç öyle hissetmedim. Her zaman televizyondaki tipik mükemmel aileyi istemişimdir. Hatta herhangi bir aileyi. Hâlâ da istiyorum."

"Sanırım ikimiz de büyürken bir aile istedik çünkü ikimiz de ideal bir çocukluk geçirmedik."

"Muhtemelen. Peki... eğer ikimiz de aile istiyorsak, bu hala çocuk istediğin anlamına mı geliyor?"

Her şeyden sonra

oldu, kendinizi ikinci eşinizden çocuk sahibi olarak görüyor musunuz? Belki de benden?"

Bu hazırlıklı olmam gereken bir soru. Bana hala çocuk isteyip istemediğim soruldu ve ben de cevabı bildiğimi sanıyordum. Aile istiyorum... ama DNA'mla küçük bir insana gebe kalma riskini almaya ve muhtemelen onu tekrar kaybetmeye kendimi hazır hissetmiyorum. Becca'nın hayatımdaki yokluğu zor oldu. Ancak Kasım ayı gelip de asla kucağıma alamayacağım bebeğin doğum tarihiyle yüzleştiğimde, acı ve suçluluk duygusuyla sarsıldım. Karım ve çocuğum ölürken ben neden hayatta kaldım?

"Becca'yı ve bebeği kaybettikten sonra bu kadar erken olmaz. Belki birkaç yıl sonra." Ama düşüncesi bile beni korkutuyor. "Belki de asla."

Nia yumuşar. "Çok şey yaşadın Evan. Biliyorum. Mücadele edişini izledim ve senin için üzüldüm."

"Ben yapamadığımda ofisteki birçok boşluğu doldurduğun için teşekkür ederim."

"Bu benim işim ve zevkimdi. Ama gerçekten benimle evlenmek istiyorsan, dürüst olmalıyım. Eninde sonunda çocuk isteyeceğim, en az iki tane. Eğer buna hazır olup olmadığından emin değilsen, bu iş yürümez. Ayrıca beni sevdiğini söyleyebilecek ve bunda ciddi olacak bir adam istiyorum. Bugün değil. Gelecek hafta bile değil. Ama bir gün. Bunun sen olduğundan emin değilim. Çocukluğun zor geçmiş ve kimse sana hak ettiğin şefkati göstermemiş. Becca'nın senin nasıl hissettiğini duymaya ihtiyacı yoktu ama benim var. Eğer bu bir sorunsa, diğer dört adayınızı yarın çağırıp onlarla görüşmenize izin vermeliyim."

İçimdeki her şey kasılıyor. Başka bir eşin hamile ve savunmasız olması beni korkutuyor. Başka bir kadına onu sevdiğimi söylemekten de aynı derecede korkuyorum.

Ama beni en çok Nia'nın çekip gitmesi korkutuyor.

Bu bir his, bu yüzden mantıklı olmadığını biliyorum. Ama bu içimde çalkalanan şeyi daha az gerçek yapmıyor.

"Yapma. Seni yanımda istiyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Pazarlık yaparız, bir şeyler buluruz. Ama her şeyi kabullenmek için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Başını sallıyor. "Biz çıkarken bunu çözmek için önümüzdeki altı haftayı kullanacaksın."

Şimdiye kadar altı buçuk ay geçirdim ve hiçbir şeyi çözemedim. Önümüzdeki altı haftanın sihirli bir şekilde her şeyi açıklığa kavuşturacağını mı düşünüyor?

Yine de, hayatının geri kalanını benimle geçirmek isteyip istemediğini anlaması için ona sadece altı hafta verdim.

Nia ekmeğe uzanıyor ve düşüncelerime dalıyor. "Sanırım ilk randevumuzda aşk ve bebek olasılığından bahsetmek garip. Öte yandan, bana çoktan evlenme teklif ettin ve seks yaptık. Her şeyi tersinden yapıyoruz."

Gülmek zorundayım. "Öyleyiz."

Yemeğin geri kalanı dostane sohbetlerle ve Nia'nın şefin cheesecake'i bir çatal üzerinde orgazma yükseltme konusundaki inanılmaz yeteneği hakkında inlemesiyle geçiyor. Genelde tatlı ve şekerleme hayranı değilimdir ama onun değerlendirmesine katılıyorum.

İşimiz bittiğinde, oturduğu yerden kalkmasına yardım ediyorum ve aşağı iniyoruz. Kapıyı açıp kendimizi müze katında bulduğumuzda, Nia her şeyi içine çekiyor. İnsanlardan arınmış bir yer görmek tuhaf. Ana mekân neredeyse eski bir televizyon dizisinden fırlamış bir ofis binasına benziyor. Gri metal ızgaralar benekli tavan döşemelerini tutuyor. Ray aydınlatması macun rengi duvarları, çeşitli sergileri ve aralarındaki yürüyüş yollarını aydınlatıyor.

"Siz ikiniz hazır mısınız?" Aiden yaklaşırken soruyor. Nia'ya söz veriyorum ve o da başını sallıyor. "Evet. Hadi yapalım şu işi."

Bize ilk bilgisayarlardan bazılarının fotoğraflarını gösteriyor.

"Colossus ilk elektrikli programlanabilir bilgisayardı. Aralık 1943'te hizmete girdi," diyor Aiden ve sonra Nia'ya bakıyor. "Ne için kullanıldığına dair bir tahminin var mı?"

"O zamanlar olup bitenler göz önüne alındığında, bunun savaş çabalarıyla bir ilgisi var mıydı?"

"Aynen öyle." Ona gülümsüyorum. Bilgisayarlar onun ilgi alanı olmasa bile, dinleyecek ve eşlik edecek kadar meraklı olması hoşuma gidiyor. "İngiliz şifre kırıcıların Almanlardan ele geçirdikleri şifreli mesajları okumalarına yardımcı olmak için yaratıldı."

"Vay canına. Hiç bilmiyordum. Peki ya bu?" Bir sonraki sergiyi, benim kişisel favorilerimden birinin fotoğrafını gösteriyor.

"ENIAC."

"Herhangi bir ne?"

Aiden gülüyor. "En eski dijital bilgisayarlardan biriydi. Bin sekiz yüz metre kare yer kaplıyordu. Bu da benim tüm dairemden daha büyük."

"Görüntü akıllara durgunluk veriyor. Orada duran birden fazla insan, bu makinenin tüm duvarları, kabloları, konektörleri tarafından cüceleştiriliyor." Şaşkın görünüyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Öyleydiler. ENIAC on sekiz bin vakum tüpü kullanıyordu ve neredeyse elli ton ağırlığındaydı. 1946'ya göre son derece moderndi."

"Bilgisayarların bu kadar erken başladığını bilmiyordum."

"Kesinlikle. Ve bakın ne kadar ilerlediler." Cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Bu küçük cihazla yaptığınız basit şeyler bile yetmiş beş yıl önce bütün bir odayı kaplardı."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Aiden. "Sırada, EDSAC adlı bir başka İngiliz icadı olan ilk saklı program bilgisayarımız var. 1949 yılında ilk grafiksel bilgisayar oyununu gerçekleştirdi. Bütün bir odayı kaplamasına rağmen ona Bebek adı verildi."

Bu Nia'yı güldürüyor.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca Aiden, 1950'lerden RAM'li ilk bilgisayar, 1960'lardan ilk masaüstü bilgisayar, teletype üniteleri, aptal terminaller ve aynı anda birden fazla kişi tarafından

kullanılabilen dev Unix makineleri ile birlikte onu gezdiriyor. Biz ilerlemeye devam ederken

Takip eden on yıllardaki ilerlemeler sayesinde, ilkdizüstü bilgisayar olan IBM5100'den büyük bir kıkırdama alıyor.

"Bu beni ezer" diye itiraz ediyor. "Bu çok büyük!"

"Bugünün standartlarına göre bu çok saçma. Ama yıl 1975," diyorum. "Yani beş inç ekranlı elli beş pound en son modeldi. Ve 1981'de bir dizüstü bilgisayarın ağırlığı yarıdan daha aza indirilmişti, yani ilerleme oldukça hızlı gerçekleşiyordu. Bazen, bilgisayar gelişiminin çığır açan aşamaları sırasında hayatta olmak harika olurdu diye düşünüyorum. Yine de teknolojideki sınırlamalar çok sinir bozucu olurdu."

"Daha iyisini bilemezdin." "Olasılıkları görürdüm."

Nia başını sallar. "Her zaman bunlara bakmak zorundasın..."

Bilgisayarlardan daha fazlasını kastettiğini umuyorum. Belki bizi de kastediyordur.

Müzenin geri kalanında yolumuza devam ettiğimizde ve Aiden'a mükemmel turu için teşekkür ettiğimde, onu arabama götürürken elimi Nia'nın sırtının küçük kısmına koymaktan kendimi alamıyorum. "Oradan nefret etmedin mi?"

"Hayır, aslında hoşuma gitti. Bilgisayarların bu kadar eski ve çeşitli olduğunu ve bu kadar çok tür ve sürümden geçtiğini bilmiyordum. Her şeyi anlamaya çalıştım ama aşırı bilgi yüklemesi altındayım. Eminim bazı ayrıntıları kaçırmışımdır."

"Her üç ayda bir ziyaret ediyorum ve neredeyse her zaman daha önce gözden kaçırdığım bir bilgi kırıntısı buluyorum." Arabaya binmesine yardım ediyorum.

Otoparktan çıkarken ona doğru baktım. Geç olduğunu biliyorum. Yarın ikimizin de çalışması gerektiğini biliyorum.

Ama gitmesine izin vermek istemiyorum.

Sokaklar ıssız, bu yüzden Keeley'nin bir sonraki şarkısının mekânı doldurması için geçen kısa sürede evine ulaşıyoruz. Sixpence None the Richer, "Kiss Me" için hafif, kadınsı tonlarda yalvarıyor. Bu şarkıyı sadece Diana sevdiği ve ne zaman yeni bir kız arkadaşı ya da ona aşık olacağını umduğu bir başkası hakkında iyimser hissetse çaldığı için biliyorum. Nia alttan alta şarkıya eşlik ederken sözler beynimde yankılanıyor.

Evet, onu sütlü alacakaranlığın altında öpmek istiyorum. Onu her yerde öpmek için can atıyorum. Onu şimdi öpmek isterdim.

Seks yaptığımız gece hafızama kazındı... ama bulanıktı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, neredeyse beden dışı bir deneyim gibiydi. Onu bir oda dolusu yabancınn önünde çıplak ve Kyle'ın elleri üzerindeyken gördüğümde yaşadığım açıklanamaz öfke, ardından gelen azgın şehvet her şeyi, özellikle de çekingenliğimi ve sağduyumu alt etti. Bittiğinde zor nefes alıyordum, sersemlemiştim, suçluluk duygusuyla sersemlemiştim ama daha önce hiç hissetmediğim derin bir tatmin duygusuyla yüzüm kızarmıştı. Ama ayrıntılar -kokusu, tadı, öpüşü- net değil. Ve benim onlara ihtiyacım var.

Nia'nın elini tutup ışıkların çoğunda ona baktığımda, uzun, koyu kirpiklerinin altından beni değerlendirerek bana doğru bakıyor. Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılırken dudak parlaticısının pembe tonu bakışlarımı yakalıyor. O da o geceyi hatırlıyor. Kalbim güm güm atıyor. Fermuarımın altında sikim amuda kalkıyor. Tanrım, aramızdaki kimya mayalanmaya devam ediyor, derimin altında fokurduyor, beni beklentiyle kaynatıyor. Bu ihtiyaç yeni, rahatsız edici ve bağımlılık yapıcı bir şey.

Bimmer'imdan inip ona yardım ediyorum. Elini elimde tutuyorum ve onu kapısına götürürken

avuç içimin terlememesini umuyorum.

Veranda ışığının kabarcıklı camının altında, ona dokunma ihtiyacıma teslim oluyorum ve ellerimi omuzlarına doluyorum. "Seni istiyorum."

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Ben de seni istiyorum."

"Tanrıya şükür." Bu gece onu altımda hissetmeden ayrılmak zorunda kalsaydım, akıl sağlığım yerinde olur muydu bilmiyorum.

Onu kendime çekiyorum ve eğiliyorum. Gözlerini kapatıp ağzını açarken kollarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Tereddüt etmedim.

Dudaklarını dudaklarımın altında ezerken, cennete süzülüyorum. Hatırladığım gibi sıcak, kadifemsi ve gür. Ama çok farklı. Soyunma odasına ve vücuduna daldığım gece, kırmızı dudakları ve zar zor giydiği bornozuyla beni cezbeden bir sirene benziyordu. Bir kadın gibi hissettiriyordu, ayartma ve günah gibi. Bu gece, Nia daha doğal, neredeyse savunmasız. Onu sarmak, rahatlatmak istiyorum. Onu memnun etmek. Ama daha fazlası var. Benden önce gelen tüm erkekleri unutturmak istiyorum.

Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum ama denemek istediğimden eminim.

Yine de onu yumuşatmak için öpücüğü derinleştirdiğimde, bunun yerine bana bir şey yapıyor. Beni tahrik ediyor elbette. Ama aynı zamanda... beni rahatlatıyor. Neden bilmiyorum ama ondan bir öpücük aldığımda endişelerim eriyip gidiyor.

Ondan başka bir şey hissetmiyorum. Aklımı ona kaptırıyorum. Onun içinde boğuluyorum.

Onu daha sıkı kavradığımda, Nia inliyor, kollarını boynuma doluyor ve vücudunu benimkine bastırarak daha da yakınlaşıyor. Dudaklarını ayırıyorum. Dili benimkine karşı dans ediyor. Fiske vuruyor, sonra alaycı bir hareketle geri çekiliyor. Arzu bir uyuşturucu gibi damarlarımda dolaşıyor. Başım dönüyor. Kan hücum ediyor. Onu çıplak, nefes nefese ve altımda tutmaktan başka bir şey düşünmüyorum.

Nia'nın bana ne yaptığını anlamıyorum. Hiç mantıklı değil ama umurumda değil. Onu verandasının kenarına doğru itmekten, sikimi yumuşaklığına sürtmekten ve ağzına doğru uzun uzun inlemekten kendimi alamıyorum.

Bacaklarının arasında sallandığımda, Nia bir solukla dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor, omuzlarıma pençe atıyor ve başını geriye atıyor. Bana bakarken ay ışığı ve uyarılmışlık onu parlatıyor, gözlerini kırıştırıyor, nefes alıyor ve sersemlemiş gibi görünüyor.

"Böyle devam edersek, komşuların gözlerinin içine bakacak," diye şaka yapıyorum. "Bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Yavaşça başını sallar. "Haklısın."

Tanrıya şükür kabul etti. Tek yapması gereken kapıyı açıp beni içeri almak, böylece ikimizin de acısına son verebilirim.

Onun yerine avucunu göğsüme yerleştiriyor ve beni hafifçe itiyor. "Sanırım iyi geceler demeliyiz."

Donup kaldım. Onu doğru anlıyor muyum? "Randevuyu şimdi bitirelim mi?"

"Evet." Çantasından anahtarlarını çıkarıyor. "Seninle gerçekten iyi vakit geçirdim. Müzeyi ve sohbeti takdir ettim. Her ikisi de bana senin hakkında bilmem gereken çok şey anlattı."

Bu harika ama... "Beni istediğini söylemiştin?"

"İstiyorum ama bu gece seks yapmamız gerektiğini düşünmüyorum. Ne de olsa bu bizim ilk randevumuz." "Ama biz zaten seks yaptık." Unutmadığını biliyorum.

"Evet, ama Şimdi ıkıyoruz. Evlilikten de bahsettiğimize göre, aramızda olan Şey bir ilişki değil." Hissettiğim kadar kafam karışmış gibi görünüyor olmalıyım, çünkü duraksıyor, sözlerini toparlıyor gibi görünüyor. "Soyunma odasında olanlardan sonra düşünmek için zamana ihtiyaın olduğunu söyledin, ben de sana biraz zaman verdim."

Öyle yaptı ve ben de bunu takdir ettim. "Ve şimdi biraz ister misin?"

"Bana asla çocuk vermeyecek ve beni asla sevmeyecek biriyle evlenip evlenemeyeceğimi kendime sormam gerekiyor."

Hemen protesto etmek istiyorum... ama neye karşı çıkabilirim ki? Doğru olmayan hiçbir şey söylemiyor.

Ve hayatta istediği her şeyi hak etmiyor mu? Özellikle de seilmeyi?

"Evan..." diye devam ediyor. "Hayal kırıklığına uğrama. Seks muhtemelen çok iyi olurdu ve Tanrı biliyor ya dokunuşuna bayılırdım... ama bu her şeyi bulandırırdı."

Muhtemelen haklı. Rasyonel olarak bunu biliyorum ama yine de kendimi boğuşurken buluyorum. Libidom onun fikrini değiştirmek istiyor. Geri kalan yanımda ise geri adım atmam gerektiğini anlıyor. Eğer yapmazsam, Nia ondan çok seksle ilgilendiğimi düşünebilir.

Kesik kesik nefes alarak geri çekiliyorum. "Anlıyorum. Her şey çok hızlı geliyor ve senden çok şey istiyorum. Elbette bunu düşünmek zorundasın. Sadece, ne olursa olsun, kendi ailemiz olabileceğimizi ve seni her zaman dünyanın en önemli, en güzel kadını gibi hissettirmeye çalışacağımı düşün, özellikle de yatakta."

Gözyaşlarına boğuldu. "Sanırım bunu kastediyorsun. Şimdi kendime bunun yeterli olup olmadığını sormam gerekiyor."

Çarşamba, 15 Kasım

Stratus'un lobisine girdiğimde onu Douglas Lund ve başka bir takım elbiseli adamla tartışırken gördüğümde dün gece Nia ile yaptığım konuşmadan dolayı hâlâ üzgünüm. Hiç tanımadığım çalışanlarından biri olduğunu tahmin ediyorum. Randevuları yok, o zaman neden buradalar?

Sonra Nia dikkatimi dağıtıyor. Küçük belini toplayan, kalçalarının baştan çıkarıcı kıvrımlarının üzerinde genişleyen ve uyluğunun ortasında biten kırmızı bir elbise giyiyor. Stilettoları ve profesyonelce küçümseyen gülümsemesi görünüşünü tamamlıyor.

"Bay Cook'un takvimi çok dolu. Onu görmek için randevu almanız gerekecek. Önümüzdeki Pazartesi gününden itibaren iki hafta boyunca tatilde olacak. Yani bir sonraki müsait olduğu zaman" -telefonuna bakıyor

- "Beş Aralık saat iki buçukta. O zaman sizi indirmemi ister misiniz?"

"Bakın, Bayan..." Gümüş saçlı Wall Street kodamanı sabırsızlıkla bakıyor.

"Bayan Wright. Ben Bay Cook'un yönetici asistanıyım. Bugün sizinle görüşecek vakti yok."

"Aylar önce New York'a uçtuğundan beri beni görmek için zaman ayırmadı. Adamlarımı onu ikna etmeleri için buraya gönderdim ama onlara da zaman ayırmıyor. Ben arıyorum, o kaçıyor."

Nia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Birçok önceliği olan meşgul bir adam. Bir sonraki müsait randevusunu ister misiniz?"

"Onu bugün görmem gerek. Görmek isteyeceği bir şeyim var, garanti ederim. Onu bulmanızı öneririm."

Bu fırsatı geçirirsa mutlu olmayacaktır. Ve seni işsiz görmekten nefret ediyorum." O pislik onu tehdit mi ediyor?

"Ben de işimi kaybetmek istemem Bay Lund, bu yüzden planlanmamış gelişiniz için onu rahatsız

etmeyeceğim. Randevu almanız gerekecek. Eğer beş Aralık işe yaramazsa-"

"Öyle değil," diye homurdanıyor Lund ve onun kişisel alanına doğru eğilmeye başlıyor.

"Burada bir sorunumuz mu var?" Odanın uzak tarafındaki kapıdan sesleniyorum.

Çenesini kaldırıyor. "Her şey yolunda. Ben sadece Bay Lund'a bugün onu göremeyeceğinizi açıklıyorum."

"Senin için son ve çok kazançlı bir teklifim var Cook. Bunu şahsen sunmaya ve Colossus Investment Corporation'ı ciddiye almanız için tüm nedenleri anlatmaya geldim."

Kendini beğenmişliği beni rahatsız ediyor. Ama bu iş ve para. Bulunduğum yere dik kafalı, kapalı fikirli ve mantıksız biri olarak gelmedim. Bunca yolu gelip ısrarla lobime giriyorsa, eminim sonunda bana kabul edebileceğim bir teklif sunacaktır.

Nia'ya bakıyorum. O da aynı sonuca varmış. Ama çenesinin o inatçı duruşunu görüyorum. Teklif umurunda değil; satmamı istemiyor.

Bu rüzgar çuvalının yelkenlerini daha fazla şişirmekten nefret etsem de Lund'a başımı sallıyorum. "On dakikan var. Beni takip edin. Nia, sabah sekizdeki adamımı arayıp geç kalacağımı söyler misin?"

Dudaklarını hoşnutsuzlukla birbirine bastırıyor ama başını sallıyor. "Ben hallederim." Ofisime doğru yürürken, Lund ve uşağının da beni takip ettiğini tahmin ediyorum. Tanıdık olmayan bir ses beni durduruyor. "Nia, değil mi?"

Döndüğümde, Lund'un yardımcısı ona açık ve spekülatif bir şekilde bakıyor.

Doğruluyor ve çenesini kaldırıyor. "Evet. Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben... Ben, um, bana tuvaleti gösterebilir misiniz diye merak ediyordum."

Bu herif otuzlu yaşlarının ortasında, uzun boylu, sarı saçları ve film yıldızı mavisi gözleriyle çok şık görünüyor. Ve mesanesini on dakika tutamıyor mu?

"Lobinin en ucunda, su özelliğini geçince solunuzda." Küçük oyuğu işaret ediyor.

"Teşekkürler." Kelimeyi söylüyor ama hala hareket etmiyor ya da gözlerini ondan ayırmıyor. Bu hoşuma gitmiyor. Ben de ondan hoşlanmıyorum.

"Bir şey değil."

"Ben Stephen Lund." Elini uzattı.

Ne oluyor be? Bu Douglas'ın oğlu ve altın çocuğu olmalı ve Nia ile flört etmeye mi karar verdi? Ona çıkma teklif etmek için fırsat kolluyor olmasa iyi olur. Eğer öyleyse, o orospu çocuğunu susturur ve dışarı atarım.

Belki Stephen, Nia'ya onu sevdiğini söyleyebilecek türden bir adamdır. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Yavaşça elini onun elinin içine sokuyor. "Nia Wright. Kahve ister misin?" "Böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

Aralarındaki tuhaf etkileşim onu da benim kadar şaşırtmış görünüyor.

Dönüp Douglas Lund'a bakıyorum, sabırsızlık bekliyorum. Onun yerine, ikisini dikkatle izliyor. Mükemmel bir poker oyuncusu olmalı çünkü ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Her ne oluyorsa içim içimi yiyor. Tehlike kokusu alıyorum. Mantıken, Lund Junior'ın lobimde Nia'ya nasıl zarar verebileceğini düşünemiyorum ama içgüdülerim onu Nia'dan uzaklaştırmam konusunda beni uyarıyor.

"Nia, Sebastian'ı bulup bize katılmasını söyler misin?"

"Tabii ki. Not almak için bana ihtiyacın var mı?"

Normalde evet derdim. "Hayır. İyi olacağız. Uzun sürmez."

Yüzündeki rahatlama sadece benim için açık çünkü onun ifadelerini iyi biliyorum. "Hazır olduğunuzda saat sekizin sizi beklediğinden emin olacağım."

Sonra Nia gitti. Korumacı bir şekilde gidişini izliyorum. İki Lund'un da onun yasak bölge olduğunu bilmesini istiyorum.

"Verimli görünüyor. Birlikte iyi çalışıyorsunuz," diye gözlemliyor Douglas. "Ne zamandır size rapor veriyor?"

"Üç yıl. Asistanım hakkında mı konuşmak istiyorsunuz yoksa bana bir teklif mi sunacaksınız?"

"Bir teklif sunun, elbette." Stephen sanki Nia'nın eteğine havlamıyormuş gibi aniden gülümseyerek yanıma geliyor. Kızgınlığımı sezdiyse de belli etmiyor. "Babam son asistanı evlenip birkaç ay önce taşındığından beri iyi bir asistan arıyor. Eğer Nia'nın aklını çelmemize biraz olsun yatkınsan-"

"Ben değilim."

Stephen güler. "Özür dilerim baba. Denemeye değerdı."

Douglas bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve ikisi karşılıklı bakışıyor. Onlara bir an bile inanmadım.

Her ikisinin de ona ne kadar dikkatle baktığı göz önüne alındığında, onun verimliliğiyle ilgilendiklerini sanmıyorum.

Lund'ları ofisime götürürken sessizce öfkeleniyorum. Sebastian içeri girip kapıyı kapattığında daha içeri yeni girmiştik. Birkaç selamlaşma ve el sıkışmadan sonra Douglas çantasından bir tablet çıkarmadan önce bir an bile geçmesine izin vermiyor.

"Altı dakikanız kaldı." Kaba bir orospu çocuğu gibi görünsem de umurumda değil. Davet edilmemişlerdi. Görgüleri berbat ve davranışları daha da şüpheli.

Lund boğazını temizliyor ve öfkesini bastırmaya çalıştığını görüyorum. "Yatırımcılarımıza geri döndüm. Daha fazla sayıya ulaştık ve size çalışanlarınız için istediğiniz tüm korumaların yanı sıra on milyon nakit daha içeren bir teklif sunabiliyoruz."

Bu tam da beklediğim anlaşma. Triumph Spikes. Soğukkanlılığımı koruyorum. Heyecanımın ortaya çıkmasına izin veremem. Ama içimde? Kazandım ve bunu biliyorum. Teklif piyasa değerinin üzerinde. Üzerime attıkları para miktarı neredeyse müstehcen. Bonus olarak, çalışanlarımla da ilgilenecekler. Sunulduğu gibi, kabul etmemek için hiçbir nedenim yok.

Sandalyemde arkama yaslanarak iki adamı inceledim. "Bunda ne var?"

"Bir şey çıkmayacak," diye garanti veriyor Douglas. "Ancak önceki tekliflere göre birkaç değişiklik var. Size daha fazla nakit teklif edebilmek için bu anlaşmayı yeniden yapılandırdık. Bu nedenle, seni iki yıllığına COO olarak getiren maddeyi iptal ediyoruz. Pahalısın."

Kendi şirketimi sattıktan sonra onun işletme müdürü olarak kalmayı hiç istemediğim için bundan rahatsız değilim. Zaten teknoloji sektörünün diğer bölümleri için fikirler üretmeye başladım. Öte yandan, bir grup yatırımcıyla konuşuyorum, bilgisayar mühendisleriyle değil. Stratus'u ben yönetmeyeceksem kim yönetecek?

Kaşlarını çattım. "Diğer tüm terimler aynı mı?"

"Küçük farklılıklar. Beş yıl boyunca doğrudan bir rakip için çalışamazsınız."

Bu şart beni rahatsız etmiyor. Satmış olsam bile kendi sektörümden biri için çalışmazdım. Tamamen yeni bir meydan okumayı tercih ederim. "Peki."

"Talep ettiğiniz çalışan korumaları karşılığında, başka bir start-up kurmanız halinde Stratus'un herhangi bir çalışanını işe almak için iki yıllık bir moratoryuma sahip olacaksınız. Ayrıca, bu korumalar karşılığında, mevcut tüm çalışanlardan bu iki yıllık süre için iş sözleşmeleri imzalamalarını isteyeceğiz."

Duraksıyorum. Şirketin dizginlerini ele alacaklarsa, yenilikçileri ve önemli katkıda bulunanları benden çalmak istememeleri anlaşılabilir bir durum. Ayrılmak isteyen çalışanlar için de aynı şey geçerli. Ama ifadeleri beni rahatsız ediyor.

"Dilin sadece temel personelden bahsettiğimizi belirtmesi koşuluyla bunu kabul edebilirim."

"Temel personeli tanımlayın," diye ısrar ediyor Douglas.

"Nia'yı yanımda götüreceğim." Bu sözleri söylerken Stephen'a ters ters bakıyorum. Bundan daha açık olamam.

Şimdiden başını sallamaya başladı. "Korkarım bu madde herkes için geçerli. Eğer Bayan Wright anlaşma yürürlüğe girmeden önce istifa etmek ve başka bir işverende yeni bir pozisyon bulmak isterse, elbette kendisine iyi dileklerimizi iletacağız. Ancak işi bilen her çalışanı kalmaya teşvik etme fırsatına sahip olmayı umuyoruz."

Junior'ın mantığını anlıyorum ama iki dakika önce kabul edeceğimden emin olduğum teklif şimdi içgüdülerimin reddetmemi söylediği bir şey.

Sevmediğiniz ve sizinle asla evlenmeyecek bir kadın için bir milyar dolardan fazla parayı geri mi çevireceksiniz?

Ben daha bir cevap oluşturmamdan Bas söze girdi. "Satın alma ve geçiş için zaman dilimleri daha önce önerilenlerle aynı mı?"

"Kesinlikle. Ödeme yapısı da aynı," diye garanti veriyor Douglas. "Bu teklifi uzun uzun düşünmenizi öneririm Bay Cook. Başka hiç kimse size bu kadar para vermez."

Muhtemelen haklılar. Ve teknolojinin ne kadar hızlı değiştiği göz önüne alındığında, şu anda devrim niteliğinde olan veri depolama sistemim kim bilir ne kadar zaman sonra demode olacak. Bu onların da farkında olması gereken bir şey.

Bu ana kadar Stratus'u neden satın almak istediklerini hiç sorgulamamıştım. İlk değiller ama kesinlikle en nakit zengini ve ısrarcı olan onlar. Ayrıca ilgilerinin neden birdenbire Nia'ya kadar uzandığını da bilmek istiyorum.

Sebep ne olursa olsun, cevap istiyorum.

"Meraktan soruyorum, Stratus ile ne yapmayı planlıyorsunuz? Başka bir teknoloji start-up'ını sizinle başka bir iş koluna başlamaya ikna etmek için yeteneklerinden yararlanmak mı? Teknolojiyi daha büyük bir oyuncuya mı satacaksınız?"

"İkisi de değil. Bunu büyütme istiyoruz, belki sonunda şirket içinde geliştirdiğimiz başka bir teknolojiyle birleştiririz." Douglas omuz silkiyor. "Bakalım nereye varacak."

Onun soğukkanlılığına bir an bile inanmıyorum. Büyük bir planı var. Yoksa neden sanki ben bir fahişeymişim ve kendisi on yıldır biriyle yatmamış gibi bana para saçmaya devam etsin ki?

Bas'a bir bakış gönderdim. Görüyorum ki onun da kafası karışmış.

"Teklif belgelerini bana e-posta ile gönderin. Onları değerlendirip size bir cevapla geri döneceğim." "Yirmi dokuz Aralık'a kadar imzalı anlaşmalara ihtiyacımız var yoksa teklifin süresi dolar."

Her ne istiyorlarsa, çok kötü istiyorlar. Biraz araştırma yapıp ne olduğunu bulmam lazım.

"Not edildi." Saatime bakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Artık işimiz bitti beyler. Size fazladan dört dakika verdim ve ilk randevumu beklettim."

Her iki Lund da ipucunu alır ve ayağa kalkar. Yaşlı olan evrak çantasını alırken sinirli görünüyor.

Bu beni gülümsetiyor. Teklifinin üzerine atlayacağımı düşünmüş. Hiç şüphesiz biraz araştırma yapmış ve benim sakın ve mantıklı biri olarak tanındığımı, her zaman maddi çıkarlarım doğrultusunda hareket ettiğimi duymuştur. Yani şu anda kafası çok karışık ve sinirli çünkü nerede yanlış hesap yaptığını merak ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben de aynısını yapıyorum. Onu almalı, Nia'yı benimle gelmeye ikna etmeli -benimle evlenmeli- ve onunla meşhur gün batımına doğru yürümeliyim.

Ama ya hayır derse?

O zaman onu kaybederim, hem profesyonel hem de kişisel olarak. Ve

Lund'lar bunu biliyor. Neden beni Nia'dan ayırmaya çalışıyorlar?

Hiçbir fikrim olmaması canımı sıkıyor. Ama öğrenmeye niyetliyim. Douglas Lund tüm bu süreç boyunca ısrarcı bir pislik oldu. Bunu enine boyuna düşünmeyi ve onu

son dakikaya kadar bekle. Eğer bu konuda terlerse... Oh, iyi.

Genelde kindar biri değilimdir ama özellikle bugün beni çok kızdırdılar. Nia kapıyı alıp kırdıktan sonra bana sorgulayan bir bakış fırlattığında onları dışarı çıkarmak için sabırsızlığım artıyor. Stephen'ın bakışları yine onun üzerindeydi. Dişlerimi sıkıyorum.

Onun gitmesini istiyorum. Aslında, iki adamın da gözümün önünden gitmesini istiyorum. Şimdi.

Nia'ya başımla selam verirken yaklaşıp bedenimle genç Lund'un onu görmesini engelliyorum, sonra da ona ve babasına dönüyorum. "Bir cevap aldığında size haber veririm."

YEDİNCİ BÖLÜM

Cuma, 17 Kasım

CUMA GECESİ yeterince erken gelemez. Hafta bitmek tükenmek bilmez bir şekilde uzuyor. Tek parlak nokta Lund'ların gitmiş olması ve beni son iki gündür yalnız bırakmaları.

Bu anlaşma gerçekleşmeden önce istifa etmeyi planladığını söyleyen Bas da rahatlamış görünüyor. Colossus'un Stratus Solutions'ı -ve Nia'yı- satın almak istemesinin olası nedenlerini araştırıyoruz, özellikle de bir COO olmadan. Onlar bir yatırım şirketi. Teknoloji üretmiyor ya da servis vermiyorlar. İşleri yürütmek ve ödülleri toplamak için beni yanlarında tutmak istediklerinde bu satın alma mantıklı görünüyordu. Şimdi her şeyi kendileri işletmek istediklerine göre, bu çok daha az mantıklı. Elbette, personel onlara yardımcı olabilir, ancak toplu olarak bile şirketi yönetemezler.

"Elimizden geleni yapıyoruz. Kara kara düşünmeyi bırakacak mısın?"

Yüzümü Bas'a döndüm. Günlerdir bana bunu soruyor. Kısa cevap hayır. Lund'lar canımı sıkarak kalmıyor, Nia'nın son buluşmamızda istediği şeyin açık sözlü dürüstlüğü olmadığını dair içimi kemiren bir endişe var. Buna şaşırılmamalıyım; hangi kadın kendisini sevmeyen bir koca ister ki? Ama kendimi tekrar açabileceğimden şüpheliyim. Bu konuda yalan söylemek yanlış ve haksızlık olur. Ayrıca, evet demesi için pek çok mantıklı sebep var.

"Onu rahat bırakacak mısın?"

"Dostum, ben senin en iyi arkadaşınım. Eğer biriyle konuşmak istersen-" "Bilmiyorum."

Bas iç çeker. "Bir şeyler oluyor. Sen ve Nia son zamanlarda garip davranıyorsunuz. Ben bekâr bir anne tarafından büyütüldüğüm ve dört baş belası kız kardeşim olduğu için kadınca konuşuyorum. Sen konuşmuyorsun. Yardım edebilirim."

O benim mutlu olmamı istiyor ve ben de eşeklik etmek istemiyorum ama... "Bunu kendim çözmeliyim."

"Dinle dostum. Bence Nia senin için iyi biri ve bunu mahvettiğini görmek istemiyorum. Telefonda ikinizin bu gece çıkacağınızı söylediğini duydum. Dur yardım edeyim. Planınız nedir?"

İyi niyetli olduğu için kızamıyorum. "Bu geceyi planlıyor, o yüzden hiçbir fikrim yok. Endişeli olduğumu kabul ediyorum çünkü boş zamanlarında bir burlesk gösterisinde sahne almaktan hoşlandığını bilmiyordum. Kim bilir bizim için ne yapacak?"

Bas gülüyor. "Ve kontrolün sende olmamasından nefret ediyorsun."

Neredeyse bu konuda beni azarlamasından nefret ettiğim kadar. "Isır beni." "İkinizin ne hakkında konuşacağınızı biliyor musun?"

"Randevu için bir ajandaya ihtiyacım var mı?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır, ama ilişkinizi ilerletmek istiyorsan ve bunu ona söylemenin bir

yolunu arıyorsan-"

"Nia ne kadar ilgili olduğumu çok iyi biliyor. Top onun sahasında." Ve karım olarak benimle Maui'ye taşınıp taşınmayacağını bilmeden uzun bir altı hafta geçecek. Çünkü satsam bile taşınıyorum. Adada bir iş kurabilirim. Beni Seattle'da tutan hiçbir şey yok.

Ama ne olursa olsun, Nia'nın Lund'lara gitmesine izin vermeyeceğim.

"Tamam. Eğer sana geri dönerse ve konuşmak istersen, ben buradayım." "Teşekkürler." Şu anda söyleyecek bir şey yok.

"Bu gece iyi eğlenceler." Bas bana gösterişli bir el salladı ve gitti.

Nia ofisten bir saat önce ayrıldığından ve saat neredeyse altı olduğundan, toparlanıp evime gidiyorum. Benimle altı buçukta orada buluşması gerekiyordu.

Kapıdan girer girmez, etrafta duran birkaç ufak tefek şeyi topluyorum. Koşu ayakkabılarım dolaba gidiyor. Dünkü su bardağını bulaşık makinesine koyuyorum. Dünden beri temiz çarşafları olan yatağımın yorganını kabartıyorum, çok teşekkür ederim.

Kıyafetlerimi değiştirip, saçımı kontrol edip, belki akşam burada kalmaya ikna edebilirim diye bir şişe şarap bulduğumda zil çalıyor.

"Merhaba." O kapımın önünde dururken bir şekilde bu kelimeyi içime çekmeyi başarıyorum.

Şaşkınlıkla aptallık arasında bir yerde görünüyormuş olmalıyım çünkü sırtıyor. "Elbisemi beğendin mi?"

"Sevmek doğru kelime değil."

İstenebilir. Yenilebilir. Sikilebilir. Yutkunuyorum, ama bakışlarımı omuzlarını sıyıran ince askılardan ayıramıyorum, bu askılar aşağıya doğru inen ve dolgun göğüslerini saran dar, beyaz, korse tarzı bir elbiseye götürüyor. Görsel turu daha da aşağıya çekip belinin kıvrımlarını, kalçalarının kadınsı kabarıklığını ve kalçalarıyla flört eden dantel süslemeyi izlerken ağzım sulanmaya başladı bile. Beyaz takozları delicesine muhteşem bacaklarını ve turkuaz ayak parmağı cilasını gözler önüne seriyor.

"Beni içeri davet edecek misin?"

"Seni o elbiseden vazgeçirebilmem için evde mi kalacağız?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Planlarımız var."

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Söyledin."

"Ben...um, sadece düşünmek istemiştım. Oops."

Nia gülümsüyor. "Görüyorum ki gardırop önerilerimi dikkate almışsın. Beyaz gömlek, siyah pantolon, siyah mokasen ayakkabı. Mükemmel. Hadi gidelim."

Elimi tuttuğunda ayaklarımı sürüyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Bu işler böyle yürümez. Salı gecesi beni şaşırttın. Şimdi sıra bende." Tekrar çekiştiriyor.

Hala direniyorum. "Beni toplum içinde utandıracak bir şey yapıyor muyuz?"

Eğer bir şekilde gösteriş yapmamı istemeseydi neden beni bu kadar özel giydirdin ki? "Halkın içinde *olacaksın*. Utanç görecelidir, çünkü bazı insanlar insanlarla teması rahatsız edici."

Beni kastediyor. Ve dürtüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Soruma cevap vermiyorsun."

"Sadece küçük bir gizem saklıyorum. Gidelim yoksa geç kalacağız."

Arabama binmesine yardım edip direksiyona geçtiğimde ona doğru bir bakış fırlattım. "Nereye?"

Nia radyoyu kurcalarken gülümsüyor. "Hileleri olan tek kişi sen değilsin. Sana yolu tarif edeyim. Şimdilik I-5'ten kuzeye git."

Bir istasyon ararken, kulak zarlarıma hafifçe tanıdık bir şey çarpıyor. Küçük bir gülümsemeyle orada duruyor. "Büyükanne Beach Boys'u çok severdi. Ben çok küçükken onunla birlikte dinlediğimizi hatırlıyorum."

Sonra sessizleşiyor, anılarında kayboluyor. Eski melodiye odaklandım. Kızak çanlarını hatırlamıyorum ve Noel şarkısı olmayan bir şarkıda komik görünüyor? Ama tamam.

Bu tuhaflık bir yana, açılış satırları bende yankı uyandırdı. Nia'yı sevmiyor olabilirim ama o benim samimiyetimden asla şüphe etmemeli. Onun bizden, onu mutlu edeceğimden emin olması için ne gerekiyorsa yapacağım. Sonra erkek vokalist ağlamaklı bir ses tonuyla, konu sevgili asistanıma dönüşen kız arkadaşım olduğunda muhtemelen kendime sormam gereken bir şeyi mırıldanıyor. Çünkü gerçekten, onsuz ne olacağımı sadece Tanrı bilir. İşte ve evde kaybolurdum. Profesyonel ve kişisel olarak kaybolurdum.

Gitmesine izin veremem.

Onun titiz navigasyonu ve birkaç klasik şarkıdan yirmi dakika sonra varıyoruz. Neden bilmediğim ama köklü bir mahalledeki eski bir alışveriş merkezinde olduğumuzdan tam olarak emin değilim. Arabadan inmesine yardım ettiğim anda elimi tutuyor ve beni köşeye sıkışmış bir İtalyan restoranına sürüklüyor.

İçeri girdiğimizde, buranın sıradan, aile işletmesi bir yer olduğunu görüyoruz. Nia yaşlı bir adamla göz göze geliyor, adam birden parlıyor. "Bella!"

"Merhaba Lorenzo. En sevdiğim şefimi görmeden bir haftanın daha geçmesine izin veremezdim."

Adam bir günlüğüne de olsa elli beş yaşındadır ve öne çıkıp onu kocaman bir ayı gibi kucaklarken hala kızarmasını sağlamayı başarır. "Bah. Sevdiğin ben değilim; pizzam."

"İkinizi de sevemez miyim?"

Gülüyor ve ona parmağını sallıyor. "Mateo hâlâ bekâr. Onunla evlenirsen bütün pizzaları sana veririm."

"Üzgünüm. Bunu yapamam, bunun için bile."

Lorenzo ellerini havaya kaldırır. "Onun aklını başına getireceğim, erkek-fahişeyi yola getireceğim."

Birdenbire, tuzlu biberli saçları ve sert ifadesiyle iri yarı bir kadın odaya dalıyor. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Şu oğlumuz..." Başını sallar ve Nia'ya sarılmadan önce sorar. "Oh, bambina. Seni gördüğüme sevindim."

"Merhaba, Guilia. Ben de seni gördüğüme sevindim. Bu benim... yeni erkek arkadaşım, Evan." Kaşlarını çattı. "Patronunla aynı isim mi?"

"Patronumla aynı adam," diye alaycı bir şekilde itiraf ediyor.

"Evan Cook," İtalyan çiftle olan yakınlığından etkilenerek elimi uzatıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Kızımıza iyi davran yoksa onu oğlumla evlendirmenin bir yolunu bulurum."

Bunu bir şaka gibi yapıyorlar ama bence en azından yarı ciddiler. "Önce onunla evlenirsem olmaz.

Bu arada ben zaten sordum."

İddiamı ortaya koyuyorum ve herkesin bunu bilmesini istiyorum.

Nia bana döndü, bakışlarını dikti. Anlaşılan bundan bahsetmemi istememişti. Omuz

silkiyorum. "Şimdi mi?" Guilia soruyor, sonra Nia'ya bakıyor. "Yüzük nerede?"

Duruyorum. Geçerli bir soru. Belki bir yüzük Nia'nın cevabını değıştirmezdı ama ciddi olduğumu kanıtlardı. Ne de olsa bir kadının parmağına yüzük takma fikri beni en başta evlenme teklif etmeye yöneltti.

"Henüz evet demedim," diye belirtiyor Nia.

"Yine de," diye ekliyorum. Geriye dönüp baktığımda apaçık görünen bir şeyi gözden kaçırmış olabilirim ama onu ikna etme çabalarım daha bitmedi. "Vazgeçmiyorum."

"Tamam, bunu sevdim," diyor yaşlı kadın. "Mateo'yu ıslah etme fikrinden vazgeçmem gerekiyorsa, bu adam seni seviyorsa bunu yapabilirim."

Gülümsemesi neşeli ama yanımdaki Nia kaskatı kesiliyor.

Şu L-kelimesi. Tekrar ediyorum. Neden herkes hem pratik hem de gerekli olabilecek bir anlaşılmaya bu kadar mantıksız ve çoğu zaman geçici duygular yüklüyor? Cinsel rahatlık, ev içi yardım ve arkadaşlık karşılığında bir ev, güvenlik ve mali güvence; bu anlaşma kalıcı ve zamansızdır. Elbette Nia kendini geçindiriyor ama ben ona çok daha fazlasını verebilirim. Ve onun bana ihtiyacım olan her şeyi tek başına verebileceğine inanıyorum.

"Bu daha ikinci randevumuz," diyor garip sessizlikte, sonra göz kırpmıyor. "Ama umutluyum."

Yaşlı çift gülümsüyor ve bize masamızı gösteriyor. Bir şişe Chianti'yi zar zor açtık ve Lorenzo bize büyük, sebze yüklü bir turtta getirdiğinde ağızda eriyen birkaç ravioli mezesinin tadını çıkardık.

Her ne kadar temiz beslenmeye inansam da, pizzaya karşı bir zaafım var. Bir ısırıktan sonra müptelası oluyorum. "Bu harika. Eğer pizza bedavaysa, belki de Mateo'yla evlenmeli ve beni yanında tutmalısın."

Şaka.

"Ha. Yemek yapamadığın için böyle söylüyorsun. Ve Mateo'yla tanışmadığın için."

Birden aklıma bir şey geldi. "Onunla çıktın mı?"

"Yaklaşık üç aydır."

Sessizleşmesi hoşuma gitmiyor. "Ve?"

"Lorenzo'nun dediği gibi, o bir erkek fahişesi. Benimle çıktığı süre boyunca başka biriyle yatıyordu."

Ve onun. Öyle demiyor ama ima ediyor. "Seni incitti mi?"

"Pek sayılmaz," diye garanti veriyor. "Beni kızdırdı. Bir iş arkadaşımı aldatmasını gerektiği kadar umursamamam, bu ilişkiyi bitirmem gerektiğine dair bir ipucuydu."

"Bu ne kadar önceydi?" Bana uzun zaman önce olduğunu söylemesini istiyorum. Biz tanışmadan çok önce olduğunu söylemesini istiyorum.

"İki yıl önce. Sana o yaz körfezdeki bir yüzen evde arkadaşlarımla çok zaman geçirdiğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Temmuz, Ağustos ve Eylül aylarının bir kısmında Mateo ile birlikte yaşadım. Bu yüzden Lorenzo ve Guilia ile çok zaman geçirdim." Omuz silkiyor. "Annem hastalanıp vefat edince her şey sona erdi. Mateo yanımda değildi ama ailesi yanımdaydı. Onlar olmadan o dönemi nasıl atlattırdım bilmiyorum. Onlar benim için aile gibiler."

Bu konuda karışık hislerim var. Onları gördüğünde, bahse girerim bazen eski sevgilisiyle karşılaşıyordur. Bu beni pek heyecanlandırmıyor. Ancak aile ve yakınlık bağlarının onun için ne kadar önemli olduğunu da biliyorum. Ailesi olmadığı için, sevdiği insanları kendisine vekil olarak bulması anlaşılabilir bir şey. Bu da çok sevimli. Ama aynı zamanda Nia'nın akıllı olduğunu da kanıtıyor çünkü Mateo'yla sadece bir aileye sahip olmak için evlenmedi.

Yaptığın bu değil miydi?

Kafamın içindeki sesi bir kenara itiyorum. Anlamıyor. Becca ve ben farklıydık. Biz sadece

hayatta kalanlar ve benzer zihinler değil, aynı zamanda iyi eşleşenlerdik. Hatta akraba ruhlardık. Uzun zamandır birlikteydik.

Birbirimizi tanıyacak ve evliliğimizin nasıl olacağını anlayacak kadar. Becca sessizliğimizi takdir ediyordu. Belki bazı çiftler kadar tutkulu değildik ama o çok şey yaşamıştı. Ayrıca, hayatta seksten daha fazlası var.

Gerçi itiraf etmeliyim ki Nia'yla birlikte olduğum için kendimi çok daha önemli hissediyorum. Bu gözlem karşısında kaşlarımı çatıyorum.

"Artık onunla ilgilenmiyorum, o yüzden suratındaki o çatık kaşları sil. Seni bu gece buraya getirmemin tek nedeni muhteşem pizzalar."

Her ne kadar inatçı bir yanım buna itiraz etmek istese de edemiyorum. "Çok lezzetli."

"Ve bir sonraki gideceğimiz yere çok yakın olduğu için. Umarım dans etme havasındasınızdır."

Dans mı? Yüksek sesli müzik çalan ve yabancıların birbirini sıkıştırdığı, gece ilerledikçe daha da umutsuzlaşan bir bar hayal ediyorum. İyi haber şu ki, insanlar genellikle eğleniyor ve sarhoş oluyorlar, bu yüzden beni fark etmemeliler. "Hiç dans etmedim."

"Asla mı?"

Neden bu kadar şaşırmış görüldüğünü bilmiyorum. "Birçok insan hiç dans etmedi."

Kaşlarını kaldırıyor. "Hiç tanımıyorum. Düğün resepsiyonunuzda en az bir kez dans etmişsinizdir."

"Rebecca ve ben ilçe adliyesinde evlendik. Evlilik cüzdanı ve takı alyanslarının parasını ödedikten sonra elime kırk üç dolar geçti. İkimizin de ailesi ya da arkadaşları yoktu. Yani resepsiyon yoktu."

Nia afallamış görünüyor. "Diana gelmedi mi?"

"Becca'yı hiç sevmedi." Ve bu beni her zaman rahatsız etmiştir. "Neden?"

"Diana'ya göre ben 'güçlü bir kişiliğim' ve beni dengeleyecek aynı derecede güçlü birine ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Becca kırılıyordu. Olgunlaştıkça ve kendini daha güvende hissettikçe, daha iyi bir benlik duygusu geliştirdi. Ama Diana kararını bir kez veren ve bir daha değiştirmeyen bir insan."

Nia duraklar. "Tamam, yani düğününüzde dans etmediniz. Peki ya okul etkinliklerinde? Baloda?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Zamanımın çoğunu bilgisayarlarla geçirdim ve Becca'nın koruyucu babası onun böyle bir şeye gitmesine asla izin vermezdi."

"Dans pistinin tüm eğlencesini kaçırdığınıza göre, kaybettiğiniz zamanı telafi etmenize yardımcı olacağım."

"Bu işte berbat olacağım."

Gülüyor. "Birincisi, bundan emin olamayız. İkincisi, herkes bir yerden başlamak zorunda." "Peki ya siz? Sen dansa nasıl başladın?"

"Annem çok çalışırdı. Arkadaşlarından birinin dans stüdyosu vardı ve yalnız kalmayayım diye okuldan sonra bana bakardı. Artık izlemek istemediğime karar verdiğimde altı yaşındaydım." Omuz silkiyor. "Yıllarca dans ettim, çoğu da lisede yarışmayla geçti. Bir ara görmek istersen bolca kurdelem ve kupam var."

"Burleski ne zaman buldun?" Sahnede kıyafetlerinin çoğunu çıkararak yabancıların ilgisini çekmeye çalışmasından hoşnut değilim ama yine de anlamak istiyorum.

"Üniversitedeki ilk yılımda. Ek iş olarak dans eden bir asistanım vardı. Kayak yaparken bileğini kırdı ve iyileşene kadar onun yerine geçip geçemeyeceğimi sordu." Nia omuz silkiyor. "O

zamandan beri bağımlıyım. Striptizle aynı şey olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama burlesk bir sanat formu. Bu bir alay. Kimse tangamın içine para sokmuyor. Hayır.

kimse bana dokunamaz. Ve kimse benden kucak dansı isteyemez. Her şeyimi sallama, seyirciye göz kırpmaya ve eve yalnız gitme gücüne sahibim."

"Kulüpte sana asılan oluyor mu?" Bu olasılık neden daha önce aklıma gelmedi bilmiyorum. Neden şimdi sorma zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum. "Tabii ki biliyorsun."

"Olur böyle şeyler. Çoğu erkek nazik ama kesin bir hayır cevabını kabul eder. Biraz daha ısrarcı olanlar için Kyle genellikle etrafta oluyor ve erkek arkadaş rolü oynamaya istekli oluyor. Mükemmel değil ama işe yarıyor."

Benim için değil. Ve sanki nereye dönsen Nia'nın eski sevgilileriyle karşılaşıyorum.

"Kaç tane sevgilin oldu?" Soru ben daha durduramadan ağzımdan çıktı.

Gerilir. "Senden daha fazla. Bu bir sorun mu? Bu beni sürtük yapmaz."

"Hayır. Yapmaz. İma etmek istememiştim."

"O zaman ne demek istedin?"

Bu benim güvensizliğimi gösteriyor. Onu duygusal ve cinsel olarak mutlu edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Onun tecrübesinden yoksunum. Biz birlikte olmadan önce yaptıkları için onu suçlayamam. Becca ile geçirdiğim yıllar için pişman değilim. Sonuçta, seçimlerimiz bizi buraya getirdi.

Nia'yla seks aklımı başımdan aldı, ama aynısını onun için gerçekten yapabilir miyim merak ediyorum. Onun soyunma odasında paylaştığımız tutku beklenmedik ve acildi, ikimizi de süpüren ani bir kasırga gibiydi. Ama geceyi birlikte geçirmeyi planlasaydık, acele etmeseydik ve zevkimizi yavaşça paylaşıydık? Onu ters yüz edip kendini bana teslim etmeye ikna edebilir miydim bilmiyorum. Nia'yla bir kez birlikte olmak, onun yatakta Becca'dan çok farklı olduğunu anlamama yetti. Onun gibi bir kadın için gerçekten hazır olup olmadığımı merak ediyorum.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemediğimi."

Kadın yumuşar. "Yapabileceğini sanmıyorum." Hâlâ ikna olmamış gibi görünüyor olmalıyım, çünkü iç geçiriyor ve elimi tutuyor. "Bir de şu açıdan bak: Pek çok erkekle küçük deneyimlerim oldu. Hiçbiri uzun sürmedi. Hiçbiri beni etkilemedi. Hiçbiri sevdiğim biriyle olmadı. Senin bir kadınla çok fazla deneyimin var. Gerçekten bağ kurmanın, taze tutmanın ve bir şeyi kalıcı kılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Bir deneyimin diğerinden daha iyi olduğunu düşünmüyorum. Ve bunların hiçbirinin gerçekten önemli olduğunu düşünmüyorum. Seninleyken Kyle ya da Mateo'yu düşünmüyorum. Umarım sen de benimleyken Becca'yı düşünmüyorsundur." "Hayır." Doğrusu, Nia içimde bir yerlere yerleşmiş ve beynimin yarısını ele geçirmiş gibi görünüyor fonksiyonlarım...ve sikimin çoğu.

"O zaman sadece biz olalım. Etiket yok, yargılama yok. Endişe yok. Eğer olması gereken buysa, bunu çözeceğiz. Olmazsa, her birimizin bu deneyimden bir şeyler öğrendiğini ve sürdüğü sürece birbirimizi iyi hissettirdiğimizi umarız."

Haklı olduğundan şüpheleniyorum ama daha fazlasını tercih ederim.

"Evlenmek istiyorum." "Ve sadece doğru sebepler için evlenmek istiyorum."

Sevgiyle. Demek istediği bu. Bu konuşma beni sinirlendiriyor çünkü şiirsel, idealize edilmiş bir duygu tamamen gereksiz. Eş pozisyonu için görüşebileceğim dört aday daha varken sadece Nia ile ilgileniyor olmam beni daha da sinirlendiriyor. Bu açıkça düşünce sürecimde bir kusur. Belki de bunu cinsel dürtülerimin mantıklı olmamasına bağlamalıyım. Sebep ne olursa olsun, onu aptalca beyaz atlı prens fantezileri olmadan birlikte mutlu olabileceğimize ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmeye niyetim yok.

Öfkelenmek yerine mantıklı davranmalı ve ona benimle evlenmesi için aileden başlayarak tüm açık ve mantıklı nedenleri göstermeliyim. Aile mi istiyor? Benim bir ailem var. Onu sevecekler. Ve o da onlara kesinlikle tapacaktır.

"Anlıyorum. Ve dürüstlüğünü takdir ediyorum," diyorum sonunda. "Ama seninle evlenmek niyetindeyim." "Evan-"

"İtiraz etmeden önce, Şükran Gün'ünde ne yapacağınızı söyleyin."

Konu değişince kaşlarını çatıyor. "Şey, 5K koşusu yapmayı düşünüyorum. Geçit törenini kaydedeceğim, böylece annemi özlemek dışında yapacak bir şeyim olacak. Muhtemelen sokağın aşağısından Çin yemeği yerim. Ya sen?"

Gülümsedim ve öldürmek için içeri girdim. "Maui'ye gidiyorum. Benimle gel. Eğer hayatımızı birlikte geçirme şansımız varsa, seni kardeşlerim ve eşleriyle tanıştırmak istiyorum. Ayrıca, ada hakkında bir fikir edinebilir ve kendini gerçekten yaşayabileceğin bir yer olduğundan emin olabilirsin."

Nia tereddüt eder, muhtemelen artıları ve eksileri tartıyordu. "Aslında bu iyi bir fikir. Taşınmaya karar vermeden önce adayı görmek mantıklı. Ayrıca kardeşlerinle de tanışmak isterim."

Onu yakaladım. "Pazartesi sabahı ayrılıyorum. On iki gün kalmayı planlıyordum."

"O kadar birikmiş tatil zamanım yok."

"Patronu tanıyorum." Göz kırpyorum. "Bunu senin için düzeltebileceğime eminim."

"Tamam o zaman. Kulağa gerçekten hoş geliyor." Elimi sıktı. "Becca olmadan geçireceğin ilk tatili evinde yalnız geçirmeyeceğine sevindim."

"Ben de." Yapamayacağımı zaten biliyordum ama Nia'nın yanımda olması bana şükredecek çok şey verecek.

"Bir otel ve uçak bulmam gerekecek. Kredi kartım benden nefret edecek ama-"

"Hayır, öyle değil. Charter uçuyorum. Sanırım sana uçakta fazladan bir koltuk bulabilirim, belki yanımdakini. Otel konusunda da endişelenme. Kız kardeşim ve kocasıyla birlikte kalacağız."

Gözleri dışarı fırladı. "Noah Weston'ı mı diyorsun?"

"Evet. Futbolu biliyor musun?"

"Um, evet. Güneyde büyüdüğünüz için, orayı yaşar ve solursunuz. Lisedeki pek çok çocuk onu idol olarak görüyordu. Onun ve Harlow'un aldırmayacağından emin misin?"

"Bundan keyif alacaklar. Biz de onlara engel olmayacağız. Sekiz yatak odalı kocaman bir evleri var. Tam okyanusun kıyısında. Harika bir havuzu var. Hava harika olacak." Ona doğru sııttım. "Hala ikna olmadın mı?"

"Evet." Bana kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Tanrım, sesim kolay geliyor." "Kolay mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır, sadece tüm doğru şeyleri söyledim." "Tamam, bu sonuca varacağız."

Guilia kalan pizzayı paketliyor ve kredi kartımı el sallıyor. Nia'ya kocaman bir sarılma ve yakında bir araya gelme sözüyle veda ediyorlar.

Arabaya ulaştığımızda kilidini açıyorum ve kapısını tutuyorum. "Nereye gidiyorum ben?"

Nia kutuyu elimden alıp ön koltuğa fırlatıyor, sonra kalçasını kapıya doğru sallıyor. Kapı bir tıkırtıyla kapandı. "Tam orada."

Otoparkın karşısındaki yan birimi işaret ediyor. Ön tarafta tavandan tabana büyük bir cam pencere var. Üstünde yanıp sönen kırmızı renkte yorgun bir tabelada DANCING DELIGHTS STUDIO yazıyor. Burası bir bar değil. Kulüp de değil. Bu... Ne olduğunu bilmiyorum.

"Açıkla," diyorum.

"Ne?" Beni asfaltın karşısına geçirdi. "Dansa gidiyoruz demiştim."

"Bunun kalabalık ve gürültülü, kimsenin nasıl görüldüğümü ya da hiç dans etmediğimi

umursamayacağı bir yer anlamına geldiğini düşündüm. Bu..."

"İnsanlara balo salonu dansı öğrettikleri bir yer." "Siktir git." Gözlerimi kapatıyorum.

Kıkırdıyor. "İyi olacaksın."

"Eğer utançtan ölürsem, kimi suçlayacağımı biliyorum."

Bu onu daha çok güldürüyor. "Gülmeyeceksin. Söz veriyorum. Ayrıca, ikimiz de acemiyiz. Ben de bunu hiç yapmadım."

"Peki... vals yapmayı mı yoksa fokstrot yapmayı mı öğreniyoruz?" Nia dudaklarını birbirine bastırıp başını salladığında bir şey sakladığını hemen anlıyorum. "Ne? Söyle bana."

İç çekiyor. "Rumba yapacağız."

Kaşlarımı çattım. "Eşkenar dörtgenin ne olduğunu biliyorum. Eşkenar dörtgenin ne olduğunu biliyorum. Rumpus'u nasıl tanımlayacağımı bile biliyorum. Ama rumba hesaplanamıyor."

"İşte bu yüzden buradayız. Öğrenmek için. Ve hayır, bu bir kas, geometride kullandığınız bir şekil ya da bir kargaşa değil."

"Bu işte berbat olacağım. Bas'a ya da kimseye söylemek yok. Sana sessizlik yemini ettiriyorum." "Rumba'nın ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Sadece bununla yüzleşmek zorunda olduğum için."

Nia elimi tutuyor ve beni stüdyonun kırmızı kapısına doğru götürüyor. "Aşkın dansı."

İçeri girerken iniltilerimizi tutamıyoruz. Dört çift daha bekliyor, hepsi farklı yaşlarda ve farklı geçmişlere sahip ama iki ortak noktaları var: Kadınlar heyecanlı görünüyor... erkekler ise çıkışı arıyor.

Kapıdan birkaç adım içeride duruyoruz. Çocuklar birbirlerini ölçüp biçiyor, muhtemelen kimin bu işte en kötü olacağını merak ediyorlar. Cevap kesinlikle benim ve Nia için bunu yapmaya hâlâ istekli olmam bir şey söylüyor, muhtemelen ya cesurum ya da aptalım.

"Herkes iyi akşamlar," diyor kahverengi saçlı, kolları siyah atletinden dışarı taşan bir adam. Dar bir pantolonu ve Rus aksanı var. "Ben Pasha. Ve bu gece Lacie benim partnerim. Size en sevdiğim Latin dansı olan rumba'nın temellerini öğreteceğiz. Bu aşkın dansıdır. Başlamadan önce, hareketin ruh halini ve hızını hissetmeniz için göstereceğiz. İzleyin."

Yanıdaki söğüt gibi sarışın bir kumandaya basıyor ve Latin müziği havayı dolduruyor. Yavaş ve boğucu ve bana nemli esintileri, sıcak akşamları ve seksi düşündürüyor. Tamam, bu fena değil... Şimdilik.

Sonra çift hareket etmeye başlıyor, birbirlerine yaklaşıp daire çizerken kalçaları senkronize bir şekilde sallanıyor. Ayak hareketleri karmaşıktır. Kadının kolları vücudunun her yerinde akıcı çizgiler ve süslemeler yaratırken, onu kendine çekmek istercesine sallanıyor ve yer değiştiriyor. Adam dik duruyor, omuzlarını dikleştiriyor, hareketlerinin akışı ve gözleriyle onu baştan çıkarıyor. Ağırlığını kaydırıyor, dalgalanıyor, duruşunu değiştiriyor ve süsleniyor.

"Erkeklerin kalçaları böyle hareket etmez." Nia'nın kulağına fısıldıyorum.

Bir kahkahayı bastırır ve Paşa'ya eliyle işaret eder. "Belli ki biliyorlar. Şimdi susun ve dikkatinizi verin." Gösterinin sonunda, bu dansı asla bu kadar iyi yapamayacağıma ikna oluyorum,

Özellikle de burada olacağımız üç saat boyunca. Bununla birlikte, Nia'nın gür, kıvrak vücudunun en seksi şekillerde hareket etmesini izleyeceğimi düşünüyorum. Bunu takdir edebilirim.

Temel hareketleri öğrenmek için biraz zaman harcıyoruz - bir kutu adımı, ayak hareketlerimize yavaş-hızlı-hızlı-yavaş bir ritim ve crossover denen bir şey. Ve dürüst olalım, düşündüğüm kadar

berbatım. İki sol ayağı olan boktan bir şovum. Ama Nia inanılmaz. Ben dans adına ona sürtünürken onun salınışını ve akışını izlemek çok iyi bir zaman.

Üç saatin sonunda, öğrendiğimiz her şeyi kırk saniyelik bir gösteride bir araya getiriyoruz ve ben kendi adımlarımı saymaktan çok, parmaklarının yaklaşma hareketi ve esnek, baştan çıkarıcı hareketleriyle beni kendine çekmesinden büyüleniyorum.

Tanrım, onunla ilgili her şey beni içine çekiyor. Aylardır onu nasıl ve neden görmezden geldiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim bu gece ona sahip olmaya kararlı olduğum.

Ve hayatımızın geri kalanı için.

Dersin sonunda sırtımız sıvazlanıyor ve Ocak ayında başlayacak altı haftalık derslere tekrar gelmemiz için teşvik ediliyoruz. Yumuşakça gülümsedim. Ve kız arkadaşımı kapıdan çıkarıp arabaya bindiren ilk erkek ben oluyorum.

Pizza kutusunu arkaya atıp sürücü koltuğuna onun yanına geçtiğimde kaşlarını çatıyor. "Evan, oradan neredeyse on metre koşarak çıktın. Sorun ne-"

"Seni öpmeliyim," diyorum aceleyle, parmaklarımı tepesindeki gevşek buklelerle doldurmadan, başımı eğmeden ve dudaklarını yakalamadan önce.

Şaşkınlıkla nefesini tuttuğunda, derinlere doğru itiyorum. Aniden sertleşen nefeslerimiz arabayı dolduruyor. Öpüşmemiz sonsuza dek sürerken aramızdaki konsola küfrediyorum. Onu karşı koyamadığım bir açlıkla yutuyorum ve diğer çiftlerin otoparktan ayrıldığını işaret eden farların anlık parlak parıltısının belli belirsiz farkındayım. Kafamın içinde bir yerlerde, Nia'yı serbest bırakmam, evime geri dönmem, sonra da onu ikinci deriden elbisesini soyup yatağa götürmeme ikna edebilmek için dua etmem gerektiğini biliyorum.

Aklımın bir köşesinde hâlâ ağabeylerimin evlenmeden önce yaptığı gibi birkaç yüz kadınla birlikte olmadığının farkındayım. Konu Nia'yı memnun etmeye geldiğinde bunun beni dezavantajlı duruma düşürmesinden endişeleniyorum, ama onu denemekten alıkoymasına izin vermeyecek kadar çok istiyorum.

Birden eli kalçama düştü. Karşılık veriyorum, avucumu belinden yukarı doğru kaydırarak ince beyaz kumaşın arasından göğsünü avuçluyorum. Başparmağımla sert ucunu okşuyorum, gırtlaktan gelen küçük inlemelerinin tadını çıkarıyorum ve keşke onu çıplak yakalasaydım diyorum.

Elbisenin içine uzanıp bedenini korsajın sınırlarından çıkardığımda, beni durdurmak için kolumu kavıyor. "Evan, burası bir park yeri."

İnsanların bizi görebileceği halka açık bir yer olduğunu söylüyor. Anlıyorum... ama onun nefes nefese kalan küçük sesi beynimi alt üst ediyor.

"Camlarım renkli."

"Ama-" diye itiraz ediyor... ta ki ben dudaklarımı boynunda gezdirene ve parmaklarım çıplak göğüs ucunu okşayana kadar. "Oh..."

Karşılığında inliyorum. Kulağının arkasında muhteşem bir koku var, amber gibi yoğun ve girdaplı. Miskli, topraksı... ama içinde tatlı bir şeyler de var. Beni çılgına çeviriyor. Beni *çılgına çeviriyor*. Neredeyse iki haftadır, onun soyunma odasında ne olduğunu sorguluyorum. Hiç bu kadar düşüncesiz olmamıştım ya da bir kadına dokunmaya bu kadar mecbur hissetmemiştim. Durdurulamaz bir seks ihtiyacına hiç inanmamıştım, mantığımın önüne geçebileceğini ve sağduyumu alt edebileceğini hiç düşünmemiştim. Nia ile ilgili bir şey önyargılı fikirlerimi sorgulamama neden oldu. Onunla olduğum her an heyecanlanıyorum. Ve yaklaştığımda...

"Dilimde bal gibisin." Boğazına kadar yalayarak ilerliyorum, tırnakları uyluğuma kıvrılırken ve göğsünü elime doğru kaldırırken inlemelerini seviyorum. "Çok tatlısın. Çok bağımlılık yapıcı."

"Evan." Baş geriye düşüyor ve teslimiyet içinde boynunu büküyor. "Neden bana böyle

hissettiriyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Kulağını ısırıyorum, sonra boynunu ısırarak için aşağıya iniyorum.

"Bunu burada yapamayacağımızı biliyorsun."

Hayır, bunu bilmiyorum. Daha önce de belirttiğim gibi, camlarım renkli. Ama arabamın içine şöyle bir göz attığımda bunu mekânsal olarak yeniden düşünmem gerektiğini anlıyorum. Eğer daha ileri gidersek, 1.80'lik bedenim onun içine girmeme izin verecek hiçbir yere sığmayacak.

Kabul edilemez.

Dişlerimi sıkarak uzaklaşıyorum, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve "Eve en hızlı nasıl gidebilirim?" diye soruyorum.

"Yol tarifi alıyorum."

Cihaz bir harita çıkardığında, arabayı çoktan otoparktan çıkarmış ve otoyola doğru yakınlaştırmıştım.

Gece yarısından hemen önce trafik hafif. Yolda hızla ilerliyorum, Nia'nın dans edişini, kokusunu ve öpüşünü hatırlarken fermuarım ağrıyan sikime çarpıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, yüklü sessizlikte sesi alçak çıkıyor.

"Beni hiç hissetmediğim bir şekilde etkiliyorsun." Yutkunuyorum. "Sana dokunduğumda aklımı ve mantıklı düşünme yeteneğimi kaybediyorum."

"Şehvet bunu yapacaktır." Sesi daha da sessiz çıkıyor.

İlk düşüncem protesto etmek. Basit şehveti bilirim. Becca'yla evliyken güzel kadınlarla tanıştım. Bazen bana teklif bile ettiler, özellikle de zengin olduktan sonra. Bu duyguyla hiç hareket etmedim. Ama şu an damarlarımda dolaşan aciliyet öyle değil. Bu...daha fazlası. Adını koyamadığım bir şey.

Yolun geri kalanında hiç konuşmadım. Evime vardığımızda garaja park edip motoru durduruyorum. Nia yolcu kapısının koluna uzandı.

"Bekle."

"Evan, geç oldu. Yarın da geç saate kadar çalışacağım."

Çünkü sahneye çıkacak. Eski sevgilisiyle. Dişlerimi sıkıyorum. Gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum; benden bunu istedi. Bu gece söylediği her şeyi düşünmem gerek. Fark ettiğim her şeyi.

Bu istediğim son şey.

"Pekâlâ," demeyi başarıyorum. "Bu gece iyi vakit geçirdim. Beni Lorenzo ve Guilia ile tanıştırdığın ve aileden saydığın insanlarla tanıştırdığın için teşekkür ederim."

"Hawaii'ye gideceğimize göre, sen de benim için aynısını yapacaksın."

Öyle yapıyorum. Ve bir seviyede, onu yeni ailemle tanıştırmamanın onu kazanmak için bir taktikten daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Onu onaylamalarını istiyorum. Ve onun da onları sevmesini istiyorum. Onu bu yeni ailemle kaynaştırmak istiyorum çünkü Nia'ya karşı hissettiklerim arkadaşlıktan öte bir şey. Kesinlikle şehvetten de öte. Bunun bir adı yok, ama her neyse, ne kadar rahatsız edici olursa olsun, daha fazlasını istiyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Pasifik Okyanusu üzerinde
uçak 20 Kasım Pazartesi*

Pazartesi akşamı gelip çattığında ve nihayet Nia tamamen bana kaldığında -en azından bu uçuş süresince- ÇOK RAHATLIYORUM. Normalde saatlerce havada otuz küsur bin fit yükseklikte kalmayı pek sevmem. Mantıklı zihnim aviyoniklerin nasıl çalıştığını anlıyor, ancak yine de uçmak gibi doğası gereği tehlikeli bir şeyin güvenliğini rasyonalize etmekte zorlanıyorum.

Yanımda, Nia bir bardak su yudumluyor ve dizüstü bilgisayarını karıştırıyor. Yola çıktığımızdan beri sessizdi. Belki de son randevumuzun bitiş şekliyle bir ilgisi vardır. Ve Cumartesi gecesi BBB Revüsü'ndeki davranışım. Her an Nia'dan bir metre uzakta durmuş olabilirim. Kyle onunla konuşmaya çalıştığında da hırlamış olabilirim. Ve performanslarından sonra Nia'nın soyunma odasına davetsiz girdiğinde ona geri çekilmesini söyleyebilirdim.

En iyi anım değil.

Neden bir erkek ona her baktığında mağara adamına dönüşüyorum? Bunu anlayamıyorum. Hayatımda hiç böyle davranmamıştım.

Erkekler sık sık Becca'ya bakardı. Uzun siyah saçları ve parlak gözleriyle her zaman kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi görünen güzel bir söğüt kadındı. Her yerde Y kromozomlu varlıklar buna tepki verirdi ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Ama erkekler Nia'ya onu kurtarmak istemiş gibi bakmıyorlar. Onların yardımına ihtiyaç duymayacak kadar yetenekli olduğu çok açık. Ona, onu becermek için yanıp tutuşuyorlarmış gibi bakıyorlar. Bu benim için sorun. Hem de hiç.

"Tatilde olman gerekiyordu," diye hatırlatıyorum ona.

Kaşlarını bana doğru çattı. "Bunu son bir saatini Ekim ayı mali raporlarını okuyarak geçiren adam söylüyor." "Bas'a hafta sonu yapacağımı söylemiştim. Yapamadım." Bana kaşlarını kaldırarak soru sorduğunda

Kaşlarım çatıldı, içim sıkıştı. "Çünkü, itiraf ediyorum, Kyle konusunda çok gergindim." "Belli ki."

"Sen delisin."

"Heyecanlanmadım," diye itiraf ediyor. "Bakın, eğer Kyle ile birlikte olmak isteseydim, olurum. Onu haftada en az iki kez görmeme rağmen neredeyse iki yıldır bana dokunmasına izin vermemiş olmam, ona karşı hissetmediklerim hakkında size bir şeyler anlatmalı."

Onun ne demek istediğini anlıyorum ama bu benim bakış açımı etkilemiyor. "Sana karşı hisleri var." Ki bunlar benimkilere çok benziyor.

Nia omuz silkiyor. "Bu onun sorunu ve bunun hakkında konuştuk. İlişkimizi bitirdiğim için telefonu kapattı ve hayır cevabını duymaya alışık değil. Onu geri alırsam bir ay ya da daha kısa sürede ilgisini kaybedeceğini zaten biliyorum. Bu oyunu daha önce bir kez oynadık ve bir daha yapmayacağım. Mateo'dan ayrıldıktan sonra onunla da aynı şeyi yaptım. Annemin vefatı ve ayrılık

için üzgündüm.

Rahatlık. Ama tam bir felaketti. Kyle'ın beni tekrar kazanmak için söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yok ve bu işin peşini bırakmalısın. Ayrıca, eğer benimle tamamen pratik nedenlerle evlenmeye kararlıysan, bunların senin için ne önemi var?"

Onu yalanlayacak ne bir cevabım ne de bir dayanağım var. Arkama yaslanıyorum, göz kırpyorum, o e-postasını yazmaya devam ederken ben de işlem yapıyorum. Bu beni neden rahatsız ediyor?

"Bilmiyorum. Ben sadece... Ben bunu hiç yaşamadım." Duraksıyor. "Hiç kimse Becca'ya asılmadı mı?"

"Demek istediğim bu değil. Erkekler ona her zaman asılırdı. Bu beni hiç rahatsız etmedi." Muhtemelen Becca'nın onu takip eden o erkeklerin hiçbirisiyle seks yapmadığını bildiğim içindir. Ama Nia birlikte olduğumuzda eski sevgililerini düşünmediğine dair bana güvence verdi bile; onları sürekli gündeme getiren benim. Haklı; bu konuyu kapatmalıyım.

"Artık seni rahatsız etmesi için bir neden yok. Bunun berbat bir şey olduğunu bilecek kadar aldatıldım. Bana göre, ayrılmadan önce sevgilinin arkasından iş çevirmek çok boktan bir şey. Eğer bir gün gerçekten evlenirsek, seninle olacağım, sana tamamen bağlı olacağım. Ben böyle çalışırım. Eğer bir gün başka birini istediğime karar verirsem, bunu hiçbir şey olmadan önce yüzüne söylerim. Senden de aynısını bekliyorum."

Bağlılık konusunda hiç sorun yaşamadım. "Tabii ki. Sana söz veriyorum. Ve ben de "kıskançlığımı" "diğer erkeklerle olan sorunlarımı minimumda tutmaya çalışacağım."

"Teşekkürler."

Nia uçuşun geri kalanında pek konuşmuyor, ben de dalgınım. Maxon ve Griffin önceden gönderdiği güzel ada mülklerinin listelerinde kendimi kaybetmeye çalışıyorum. Buradayken bir yaşam yeri bulmak istiyorum. Ocak ayında işe koyulmak için hazırlıklı olmak pratik olur. Ve bu bana Nia'nın beni huzursuz etmesinin yanı sıra odaklanabileceğim bir şey veriyor.

Ancak metrekare başına fiyat ve yatak odası sayısı uzun süre ilgimi çekmiyor. Yaşanabilirten daha fazlası gibi görünen ve muhtemelen en iyi yatırımım olacak bir tane seçiyorum. Sonra bakışlarım Nia'ya kayıyor.

Sonunda iç çekerek dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıyor. "Şimdi ne oldu?"

Tek kelime etmememe rağmen huzursuzluk içinde debelendiğimi fark etmesi beni ne kadar iyi tanıdığını gösteriyor. "Emin değilim."

"Şey, sıkılmadın. Sıkılmış yüzünü biliyorum. Bu o değil."

"Hayır." Onun yanında hiç sıkılmıyorum. Ama içimde anlamadığım bir şeyler oluyor. Belki de o beni benden daha iyi tanıyordur. "Sence beni rahatsız eden ne?"

Ani bir omuz silklemeyle başka tarafa bakıyor. "Bunu kendi başınıza çözmeniz gerekecek."

Denedim. Bas yardım etmeyi teklif etti ama o anda gerekli görünmüyordu. Tek bildiğim, Nia'yla *birlikte* olduğum sürece -ama onunla değil- bu bunalımın daha da derinlerine indiğim.

Nihayet uçak özel piste iniyor. Güneşli gökyüzü ve Seattle'dan neredeyse otuz derece daha sıcak olan hava bizi karşılayarak merdivenlerden aşağı iniyoruz. Güneş Nia'nın yüzüne vurduğunda gözlerini kapatıp başını arkaya eğiyor ve sıcaklığı içine çekiyor.

"Buna alışabilirim," diye mırıldanıyor.

Eğer istediğimi yaparsam, yapacak. "Kesinlikle o kadar da kötü değil."

Başını sallıyor ve merdivenlerin dibinde ona dokunmadan duramıyorum, bu yüzden elini

tutuyorum.

Nia birbirine dolanmış parmaklarımıza bakıyor, eğleniyor mu yoksa sinirleniyor mu anlayamıyorum. Şahsen ben ikincisiyim. Becca'ya olan sevgimi herkesin önünde göstermenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Birlikte olduğumuzu biliyorduk. Neden bunu dünyaya ilan edelim ki? Nia ile durum farklı. Herkesin bilmesini istiyorum.

Özellikle de onun bana ait olduğunu. Bunu yine o sinsi kıskançlığın devreye girmesine yorardım ama burada onun ilgisini çekmeye çalışan bir erkek yok. Sadece ikimiz ve benim ona yakın olma ihtiyacım var.

Geri çekilmeyip beni kırmızı açık hava binasına kadar takip etmesi ve omzunun üzerinden pistin ötesindeki okyanus manzarasını seyretmesi rahatlatıyor.

"Evan!" diye bağıyor bir adam.

Bu sesin Maxon'a ait olduğunu hemen anladım. Sağımda, onun ve Griff'in ayağa kalktıklarını görüyorum, koyu renk takım elbiseleri ve şık gömlekleriyle kusursuz bir şekilde giyinmişlerdi. Yaklaşıp Nia'ya -ve birleşmiş ellerimize- dikkatle bakıyorlar.

"Merhaba. İkinizi burada beklemiyordum."

Maxon bana kardeşçe sarılırken, "Karşılama komitesi olacağımızı düşündük," diyor.

Omuzlarımız çarpışırken Griff homurdanıyor. "Çünkü sana gönderdiğimiz listeleri tartışmak istiyorduk ve eşler bu gece iş konuşulmayacağına karar verdiler. Ama arabada sohbet etmekle ilgili bir şey söylemediler..."

Gülüyorum. Eşlerini mutlu etmeye hevesli olmalarına hiç şaşırmadım. Büyük üvey kardeşlerimin her ikisi de sadık görünmekle kalmıyor, kız kardeşime göre hamilelik ve hormonlar ilerledikçe evlendikleri kadınları geçmekten korkuyorlar.

"Bunu yapabiliriz. Çocuklar, bu Nia. Benim..." Onu nasıl açıklayacağım? Buraya daha önceki ziyaretlerimden onun benim asistanım olduğunu zaten biliyorlar, ama elini tutarak daha fazlası olduğunu açıkça belirttim.

Karaya çıkmadan önce aileme ilişkimiz hakkında ne söyleyeceğime karar vermeliydim. Doğrusu, umursayacaklarından emin değildim. Yanlış hesapladığımdan şüpheleniyorum.

Son zamanlarda bunu çok yapıyor gibiyim.

"Karmaşık bir durum," diyor gülümseyerek ve beni garip bir açıklamadan kurtarıyor.

Griff ona iyimser bir omuz silkme hareketi yapıyor. "İlişkiler her zaman karmaşıktır. Britta'yı sunağa götürmek hiç de kolay olmadı."

"Çünkü sen aptalın tekiydin. Merhaba. Maxon Reed." Elini Nia'ya doğru uzattı. "Memnun oldum."

"Aynı." Gülmemeye çalışarak en büyük kardeşimle el sıkışıyor. "Ben Nia Wright."

Griff onun elini tutarken, "O dangalağı dinleme," diyor. "O daha zeki değil. Bu arada ben Griffin Reed'im."

Nia ona gülümsüyor.

"Oh, ben çok daha zekiyim!" Maxon itiraz

ediyor. "Keeley'e sormamı ister misin?"

"Karımı bu işe karıştırma."

"Siz ikiniz dangalak unvanı için daha sonra bilek güreşi yapabilirsiniz," diyorum. "Noah ve Harlow'un evine gidebilmek için kirayı ayarlamam gerekiyor."

"Sizi götüreceğiz ve kiralamanıza gerek yok. Siz buraya son geldiğinizden beri Noah'ın tüm arabaları anakaradan geldi." Maxon gülüyor. "Park edecek yerden çok arabası var. Güven bana, tekerleksiz kalmayacaksın."

Bavulları alıp hep birlikte Maxon'ın cipine doluyoruz ve hemen ev arama muhabbetine dalıyoruz. "Bana gönderdiğin her şey harika görünüyor," diye başlıyorum. "Sanırım en iyi yatırımın hangisi olduğunu biliyorum, ama ben olsam

Yerel görüşünüz hoşuma gitti. Ayrıca Seattle'daki dairemde bir süre daha kalacağım, ne kadar seyahat etmem gerektiğini göreceğim ve orada bir üssüm olacak."

"Akıllıca. Ve sadece değer kazanacak," diye belirtiyor Griff.

"Kesinlikle." Maxon başını sallıyor. "Peki, size gönderdiğimiz listelere göre, bir eve mi yoksa bir apartman dairesine mi daha çok eğilimlisiniz?"

"İkisinin de iyi yanlarını görüyorum." Sonra durakladım. Nia benimle evlenirse, burada yaşayan tek kişi ben olmayacağım. Ona düşüncelerini sormalıyım. Becca hiç umursamadı ama Nia'nın her konuda bir fikri var. "Sen ne düşünüyorsun tatlım?"

Sevgi sözcükleri dilimden döküldüğünde bana yavaş ve sorgulayıcı bir bakış atıyor. Sonra gözleri açılıyor. Evet, ona bu kelimeyi en son ne zaman söylediğimi hatırlıyor. Dilimi boynunda gezdiriyor ve ona tadının böyle olduğunu söylüyordum. Ne kadar tatlı olabileceğini görmek için şu anda dilimi vücudunda başka bir yere götürmeyi çok istiyorum.

"Um... ikisi de kulağa harika geliyor."

"Ama seçmek zorunda olsaydınız?" Soruyorum.

Omuz silkiyor. "İhtiyaçlarınıza ne uygun? Eğer bir bahçe ya da ev bakımı istemiyorsanız, muhtemelen bir apartman dairesi sizin için en iyisi olacaktır. Şu anda seninkini seviyorsun, değil mi?"

Birimin beğenilebilirliğini değil, sadece pratikliğini ve amaçlarıma uygunluğunu dikkate aldım. Nia'nın yaşam alanlarına tamamen farklı bir perspektiften baktığını biliyorum. "Neyi seviyorsun? Daire yolunu seçmedin. Gerekçen neydi?"

"Korkarım çok mantıklı bir şey değil. Basmakalıp şeylere katlanamıyorum. Karakterli olduğu sürece nerede yaşadığım çok da umurumda değil. Tuhaf ve ilginç olanı her zaman tahmin edilebilir olana tercih ederim."

Kır evini gördüğüm kadarıyla buna inanıyorum. Bilgisayar çantama uzanıyorum ve kardeşlerimin daha önce gönderdiği listeleri çıkarıyorum. "Bunlar hakkında ne düşünüyorsun? Baktım ama..."

Dosyayı Nia'ya uzatırken Maxon'ın dikiz aynasından bizi izlediğinin farkındayım. Dosyayı açıp ilk açıklamaya ve beraberindeki resimlere göz atıyor.

"Bu güzel görünüyor," diyorum ona. "İyi bir yatırım."

Gülümsemeye çalışıyor ama daha çok yüzünü buruşturuyor. "Yirmi dokuz milyon dolar mı?"

"Param var ve metrekare başına fiyat aslında Maui'nin o köşesi için olağanüstü bir anlaşma."

"Belki, ama dokuz bin metre kare ile ne yapacaksınız? Ve bir dönümle? Sadece bakımı bile..."

Bu makul bir nokta. "Yani, çok büyük.

Anladım." "Bunun yanı sıra, şu yere bak. Bu..."

"Şık mı?"

"Modern ada mı?" Maxon sürücü koltuğundan öneriyor.

"Bir tür yolcu gemisine benziyor. Yeni bir gemi olduğu kesin. Güzel bir gemi... ama orada kim yaşıyor?" Griff gülüyor, sonra Maxon'a dönüyor. "Sana söylemiştim."

Maxon, "Evan'ın mekânı çağdaş bir tarzda olduğu için bunun onun tarzı olabileceğini düşündüm," diye savunuyor.

"Bunu yatırım için aldım. Süslü geldi." Hiçbir zaman değiştirecek kadar orada olmadım ve Becca da farklı bir şey istediğini hiç söylemedi.

"Peki ya bu?" Griff yığının içindeki bir tanesini işaret ediyor. "Sadece elli beş yüz metre kare. Bana ve Britta'ya da oldukça yakın olursun."

Nia gönülsüzce göz gezdirir. "Hâlâ yirmi milyon. Özür dilerim. Benim param değil ama bence

bu çok saçma. Ayrıca... biraz Altın-Kızlar tatile çıkmış gibi görünüyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Onun göndermesi benim için kayıp.

"*Altın Kızlar*" mı? Miami'de bir evi paylaşan dört yaşlı kadın hakkındaki TV şovu? Betty White?" Hâlâ boş bakıyor olmalıyım çünkü iç geçiriyor. "Dekor biraz seksenlerden kalma."

Kaşlarımı çattım. "Yaş mı, on yıl mı?" "İkisi de."

Şimdi bundan bahsedince ne demek istediğini anladım. "Peki bu senin istediğin türden bir karakter değil mi?" "Benim için hayır. Ama hoşuna gidiyorsa, devam et."

Eğer Nia orada benimle yaşayacaksa ve karakteri önemliyse, onun mutlu olmasını isterim.

Neredeyse her yerde rahat edebilirim. "Peki ya bu?"

Başını birkaç kez sallıyor. "Bu konuda bir kusur bulamam. Fiyat etiketi ve boyutu biraz aşağı iniyor. Sadece benim için pek bir şey ifade etmiyor. Okyanus manzarası inanılmaz, kabul ediyorum. Ama bu...meh."

"En sevdiğin tarz nedir?" Griff soruyor.

Kafamı kaldırdığımda Nia'nın cevabını beklemiyordu. Gözlerini bana dikmiş, ifadesini inceliyordu. Evi onun seçmesine izin vereceğimi çoktan anlamış. Kalkık kaşları da bunun çok ilginç olduğunu düşündüğünü gösteriyor...

"Ah!" Nia bir sayfada aniden durur, gözleri büyür.

"Evet, ona baktığımda ne yapacağımdan emin olamadım. Görünüşe göre..." "Tamamen büyüleyici." Yüzünde bir gülümseme belirir.

Gerçekten mi? "Dağ kulübesiyle tropik kabinin buluşması diyecektim."

Heyecanla başını sallıyor. "Aile odasını çevreleyen rustik ahşap kirişler çok fazla görsel ilgi katıyor. Ancak daha sonra oymalı korkuluklar ve demir parmaklıklar daha rafine görünmesini sağlıyor. Odanın etrafındaki lambri kaplamalar her şeyi birbirine bağlıyor. Hiçbir şey tahmin edilebilir değil. Mutfak neredeyse kır evi havasında ama kesinlikle yeterince büyük. Ve o Sub-Zero buzdolabı!"

Griff konuya ısınıyor. "Dört veranda, üçü okyanusa bakıyor. Bir açık hava duşu, bir kütüphane, bir ev ofisi, bir havuz..."

"Ve ebeveyn odasında bir şömine," diye nefes alıyor.

"Ki bunu Maui'de asla kullanamazsın." Maxon kıkırdıyor. "Güven bana, ona özlemle bakacak ve tavan vantilatörlerini açacaksın."

"Fanlar kulağa pratik geliyor," diye mırıldanıyorum, sıcaklığın nadiren yetmiş derecenin altına düştüğü bir evde neden bir şömine inşa edildiğini merak ediyorum.

Nia'nın yüzündeki gülümseme kaybolur. "Haklısın. Boş ver."

Ona iyi bakmak yapabileceğim şeylerden biri. Onu şımartmak da öyle. Eğer bir şömine istiyorsa, anlamıyorum... ama bu onu benimle evlenmeye ikna etmeye yardımcı olacaksa, lanet olası bir şöminesi olacak.

O sol tarafındaki pencereden dışarı bakarken Griffin bakışlarını yakalıyorum ve elimdeki listeyi gösteriyorum. Başını sallıyor ve neyse ki yolculuğun geri kalanını ofislerim için buldukları bazı olası yerler hakkında bizi bilgilendirerek geçiriyor.

Sonunda Noah ve Harlow'un devasa evine ulaştık. Noah kocaman bir maşa taşıyarak ve üzerinde I TURN GRILLS ON yazan bir önlük giyerek beni karşılamaya geliyor. Bana kısa bir kardeşçe sarılıyor. "Seni görmek güzel, Evan."

"Sana da. Tatil boyunca sizinle kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Biz bir aileyiz, dostum."

Gölümsüyorum. Yıllarca kimsem olmadan yaşadıktan sonra, şamatacı Reed klanına sahip olmak büyük bir nimet. "Umarım partiye bir kişinin daha katılmasının sakıncası yoktur. Noah, bu Nia. Ve senin hayranlarından biri."

"O zaman kesinlikle hoş karşılanır." Elini uzatıyor. "Merhaba."

"Aman Tanrım. Selam. Annem hayatta olsaydı, şu anda benimle birlikte çıldırıyor olurdu. O da bir hayranımdı."

"Teşekkürler. Kaybınız için üzgünüm." "Minnettarım."

Biraz sessizleştğinde kolumu ona doluyorum, omzunu okşuyorum. Bu benim onun yanında olduğumu söylememin sessiz bir yolu. Annesi öldüğünde pek yanında değildim. Ona ihtiyacı olan zamanı verdim. Cenazeye katılmadım; Becca bunun uygun olmayacağını ya da hoş karşılanmayacağını düşündü. Katılmamak için bir neden göremedim. Ona yardımcı olacak başka arkadaşları ve ailesi olduğunu varsaydım. Şimdiye kadar ne kadar yalnız hissetmiş olabileceğini fark etmemiştim ve bundan pişmanlık duyuyorum.

"Muhteşem bir yer," diye mırıldanıyor Nia. "Tatilinizi mahvetmeme izin verdiğiniz için teşekkürler."

Noah benim sahiplenici duruşumu fark ediyor ve gülümsüyor. "Hiç de değil. Geldiğinize sevindik."

Onun arkasında Harlow kırmızı straplez elbisesiyle beliriyor, siyah saçları ince omuzlarının etrafında ipeksi bir bukle bulutu oluşturuyor ve normal rahat yürüyüşü olmadan bana doğru yürüyor.

Göz kırpıyorum. "Vay canına, çok hamile görünüyorsun."

Nia bana dirsek attı. "Bunu az önce söylemedin."

Kız kardeşim bana sarılmak için yaklaşıırken gülüyor. "Çok hamileyim. Koca adamı suçla."

"Suçlu olmak umurumda değil." Noah onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra verandaya doğru döndü. "Akşam yemeğini yakmadan önce ızgaraya geri dönmeliyim."

O gittikten sonra Harlow, Nia'yı bir bakış ve onaylayan bir gülümsemeyle süzer. "Hoş geldin. Yemekten sonra erkekler 'erkek muhabbeti' için ayrıldıklarında sana şarap ısmarlayacağım, şunun hakkında bilgi isteyeceğim" -beni işaret ediyor- "ve kesinlikle göz farı tekniğini soracağım. Her ne yaptıysan harika görünüyor."

Nia'nın gülümsemesi genişliyor ve kız kardeşimden şimdiden hoşlandığını söyleyebiliyorum. "Anlaştık, ama ben de sana erkeğin hakkında sorular soracağım. Nasıl tanıştınız?"

"Noah taşınmadan önce Griff ve Maxon bana bu evde bakıcılık yaptırıyordu. Geldiğinde kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona seks istediğimi söyledim." Harlow göz kırpıyor. "Kalmama izin verdi."

Nia görünüşe göre bunu komik bulurken, ben inliyorum. "Bunu duymama gerek yoktu." "Evet, bizim de yoktu." Maxon yüzünü buruşturuyor.

Griff başıyla onaylıyor ve ikisi de bavullarımızı taşıyarak evin içinde kayboluyorlar. Bilgisayar çantamı alıp Keeley ve Britta'nın koşuşturmasını takip ediyorum. Aslında paytak paytak yürümek daha iyi bir kelime olabilir. Harlow'dan bile daha hamile görünüyorlar, ama görünüşe göre incelikli olmadığı için bundan bahsetmekten kaçınıyorum.

"Selam tatlım," diyor Keeley şakacı bir şekilde sarılmak için yaklaşıırken. "Seattle'ın soğuşundan ve yağmurdan kurtulduğun için mutlu musun?"

"Değişiklik için güzel olduğunu kabul etmeliyim." Kendi tarafıma dönüyorum.

"Hanımlar, bu Nia Wright." "Asistanın mı?" Britta da bana sarılırken şaşırmış görünüyor.

"Ve... kız arkadaşım. Tatil için benimle gelmesini istedim."

"Gelebilmenize çok sevindik. Ben Britta, Griff'in eşiyim." Gülümsüyor.

Ben tanışma faslını bitirirken Keeley ciyaklıyor. "Yani ilk randevun için hazırladığım şarkı listesi Nia'yla mıydı?"

"Öyleydi," diye itiraf ediyorum serin, gölgeli eve doğru ilerlerken.

"Şarkıları gerçekten çok beğendim," diyor Nia. "Bizi düşündüğünüz için teşekkürler."

Keeley gülümsüyor ve şişmiş karnını ovuşturuyor. "Doktor çoğu zaman ayaklarımı kullanmamamı istediği için bir şeyler yapmam gerekiyor. Artık yoga dersleri vermeyeceğim ya da uzanmadığım sürece karaoke yapmayacağım kesin."

"Kız mı erkek mi?" Nia sorar.

"Sürpriz olmasını istiyorum. Annem ve Britta'nın annesi biliyor. Çocuk odası için her şeyi ayarlıyorlar ve biz hastanede iyileşirken her şeyi dekore edecekler." Keeley dudağını ısırtıyor. "Heyecanlanmaya başlıyorum. İki aydan az kaldı."

"İyi olacaksın," diye güvence veriyor Britta.

Nia, "Evan ikinizin neredeyse aynı zamanda doğum yapacağınızı söylüyor," diyor. "Hangimizin daha önce doğum yapacağını görmek için bir yarış olacak."

"Umarım sen olursun," diye ciyaklıyor Keeley. "Bu doğum işini hiç yapmadım. Sen profesyonelsin..." "Bir kez yapmak beni profesyonel yapmaz. Sadece sürecin bazı kısımlarını bilmem için yeterliydi.

unutmayı tercih ederim." Britta sırtıyor.

Nia da gülümsüyor. "Bebeğinizin cinsiyetini biliyor musunuz?"

"Bir oğlumuz daha olacak. Oğlumuz Jamie'ye bir kız kardeş veririz diye umuyordum ama olmadı."

"Bir dahaki sefere..." Griff karısının yanından geçerek omzuna bir öpücük kondurur ve kalçasını okşar.

Buzdolabından bir bira alıp kravatını gevşetirken arkasından "Daha fazla bebekten haberim yok bayım," diye sesleniyor.

Şişenin kapağını açar ve onunla evlenmeden önce neden bu kadar çok kadını baştan çıkarabildiğini açıklayan bir gülümseme takınır.

Keeley kıkırdıyor. "Maxon ve ben daha fazlası hakkında konuşuyoruz. Maxon konuşuyor. Ona bunun nasıl gittiğini görmem gerektiğini söyledim. Uykuyu gerçekten seviyorum. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Herkes gülüyor.

Noah başını verandadan içeri uzatıyor ve herkese yemeğin neredeyse hazır olduğunu haber veriyor. Kadınlar masayı hazırlamayı bitiriyor ve Nia da yardım etmek için elinden geleni yapıyor ama eminim seyahat etmekten yorulmuştur.

Dakikalar sonra, biftek ve ızgara sebzeler, taze ananas, ada esintileri ve bolca kahkaha eşliğinde oturuyoruz. Bu insanlarla birkaç ay önce tanıştım. Hayatlarına girdim, gerçekten. İlk başta garipti ama şimdi sanki aitmişim gibi. Sanki hep aitmişim gibi.

Maui'ye taşınmanın doğru bir hareket olduğunu düşünüyorum. Nia'yı eşim olarak benimle gelmeye ikna etmek niyetindeyim.

Arka planda Keeley'nin sakın çalma listelerinden birinin müziği eşliğinde gürültülü bir akşam yemeğini paylaşıyoruz. Ben sadece bir Dido şarkısı hatırlıyorum. Hayatımın en güzel günüyle ilgili bir şey. Evet, bu sıralamaya girmeye başladı. Erkekler için bira var ve sözüne sadık kalan Harlow, içebilen tek kişi benim kızım olmasına rağmen bir şişe kırmızı şarap açıyor. Kahkahalar, nazik sataşmalar, gelecekle ilgili bolca konuşma ve iyi vakit geçirme var. Sekizimizin yıllar boyunca burada bir aile olarak daha da yakınlaştığımızı hayal edebiliyorum. Bu hayal hoşuma gidiyor ama... hepsinin çocuğu olacak ve ben tekrar bir kayıp olasılığına katlanmaya hazır ya da istekli değilim. Becca'nın yasını tuttum, ama özellikle son birkaç haftadır, oğlumu ya da kızımı şimdi kucağıma almayı dilemenin kemirici kederini hissediyorum... asla yapamayacağımı bildiğim halde.

Bu nasıl çözeceğimi bilmediğim bir muamma.

Yemek bittiğinde herkes ayağa kalkar. Sözsüz bir anlaşmayla, erkekler masayı toplamaya ve bulaşıkları yıkamaya başlar. Bayanlar kalan şarapları toplar ve Nia'ya dışarı kadar eşlik eder, zaten derin bir sohbe dalmışlardır.

"Bu da ne demek oluyor?" Diğer adamlara soruyorum.

"Kız muhabbeti," diyor Griff gizemli bir gülümsemeyle.

Başka bir deyişle, onu sorguya çekecekler. Benim için yeterince iyi olmadığını düşündükleri için mi? Beni yanlış nedenlerle takip ettiğinden şüphelendikleri için mi? Bu düşünce beni kızdırıyor. "Nia harika bir asistan, arkadaş ve insan. Benim paramın peşinde değil. Bunu başlatan bendim. O -"

"Hey, onu bize haklı çıkarmak zorunda değilsin," diye teminat veriyor Noah. "Harika görünüyor ve bu seni gördüğümüz en mutlu an."

Maxon, "Aynen öyle," diye ekliyor.

Bir nefes verdim ve kaşlarımı çattım. "O zaman neden tüm karılarınız akbabalar gibi onun etrafında dönüyor ve o da bir av?"

"Cevap istiyorlar," Griff malzemeleri. "Ve tüm ilginç detayları. İlk randevunuz nasıldı?"

Maxon başıyla onaylıyor. "İlk öpüşmeniz?"

"İlk..." Noah sorusunu bitirmiyor, sadece sırtıyor.

"Bizi kimseye açıklamak zorunda kalmamalı." Onu kurtarmaya gidiyorum.

En büyük ağabeyim beni durdurdu. "Karım nazik davranacak. Keeley'i bilirsin. Şaka yapıp Nia'yı rahatlatacak, onu güldürecek. Ve eğer Nia bir şey söylemek istemiyorsa, söylemek zorunda değil. Eminim hayır demekte zorlanmıyordur. Ama sadece memnun olup olmadığını ve yatırım yapıp yapmadığını bilmek istiyorlar... ya da Reed dilinde nasıl konuşulacağını anlamak için biraz yardıma ihtiyacı olup olmadığını."

Noah, "Tanrı biliyor ya, yardıma ihtiyacım vardı," diye ekliyor.

"Ve bir düğün planlamaya başlamaları gerekip gerekmediğini bilmek istiyorlar," diye ekliyor Griff. Öfkelendim. "Umarım öğrenirler ve cevabı bana iletirler."

Üçü karşılıklı bakışıyor. "Bilmiyor musun?"

"Her şey yeni. Ve hala birbirimizi patron ve asistan dışında bir şey olarak tanımaya çalışıyoruz."

"Ama hâlâ senin için çalışıyor?" Griff soruyor.

"Evet." Şimdilik. Aksi yönde karar verirse ya da Lund'lar onu kaçırmayı başarırsa ne olacağını düşünmek istemiyorum.

"O da mı buraya taşınıyor?" "Belki.

Hâlâ karar verme aşamasında."

Noah gözlerini deviriyor. "Dostum, eğer altı hafta içinde buraya taşınacaksan ve onun da gelmesini istiyorsan, bir an önce karar vermesine yardımcı olmalısın. İlişkiniz yeni olabilir ama ikiniz oldukça ciddi görünüyorsunuz."

Tıpkı eşlerinin Nia'ya yaptığı gibi, meraklılar. Bu utanç verici. Öte yandan, hepsi geçen yıl evlendi. Ve hepsi de eşlerine "evet" dedirtmek için çok uğraştı. Kadınlar ve ilişkiler hakkında benim bilmediğim bir şeyler biliyor olabilirler.

"Evet, öyle. Ona evlenme teklif ettim. Evet diyip demeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Temkinli ve anlaşılması zor biri... Ben de Becca'ya alışkınım, ben ne dersem o olur. Nia tamamen farklı."

"Seni seviyor mu?" Griff sorar, sesi alçak ve ciddidir.

"Bilmiyorum ve konuyla da ilgisi yok. Ben romantizm aramıyorum, sadece bir eş arıyorum."

Üçü de uzun uzun bakışıyor. Belli ki deli olduğumu düşünüyorlar. Her neyse. "Ve senin bu konuda ne hissettiğini biliyor mu?" Maxon beni dürtüyor.

"Kesinlikle. Dürüst davrandım. Onunla asla daha azı olmak istemem."

Maxon ve Griff sadece inliyor.

"Şey..." Noah saat beş yönündeki gölgesini kaşıyor. "Bunu yapmanın bir yolu da bu." Kaşlarımı çatıyorum. "Başka ne yolu var?"

Noah konuşmadan önce üçlü tekrar birbirlerine bakar. "El altından, bir cevap için hayır almayacak şekilde. İpucu ister misin?"

"Hayır. Anlaşmanın değerini görmesini ve bu anlaşmaya gözleri açık bir şekilde girmesini istiyorum. Onu kandırmak ya da yalan söylemek istemiyorum."

"Kastettiğimiz bu değil."

"Bunu ona istediğini vermek olarak düşün... böylece istediğini elde edebilirsin," diye açıklıyor Maxon. "Anlamıyorum."

Griff, "Olaylara olumlu bir bakış açısı getirin," diye ekliyor. "Onu ikna edin. Cephaneliğinizde ne varsa kullanarak ona bunun ne kadar iyi olabileceğini gösterin. Sizi ve ilişkinizi farklı bir perspektiften görmesine yardımcı olun."

Noah başını sallar. "Eğer bu işi doğru yaparsan, bir eşe sahip olman garanti."

Tereddüt ediyorum. Böyle söylediklerinde, onların tavsiyeleriyle kendi başıma yaptığımdan daha kötüsünü yapamam. Çünkü gerçek şu ki, önümüzdeki altı hafta içinde doğru şeyleri söyleyemez ya da yapamazsam, Nia çekip gidecek. Daha fazla çabalamadığım için kendime ne kadar kızacağım? Belli ki benim hiç bilmediğim bu romantizm işinde ustalaşmışlar.

"Pekâlâ. Deneyeceğim. Bana her şeyi anlat."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Çarşamba, 22 Kasım

İKİ GÜN SONRA, Nia ailemin yanında gerçekten rahat görünüyordu. Kardeşlerimin ve kız kardeşimin kocasının önerdiği her şey üzerine aldığım bolca notu inceledim. Zeki ve kurnazlar. Eğer haklılarsa, Nia'yı benimle evlenmeye ikna etmek için izlediğim yol tamamen yanlış.

Yani bugün, yepyeni bir Evan görecektim.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor Noah'dan ödünç aldığım üstü açık siyah Mercedes'in yolcu koltuğundan.

Şimdiye kadar böyle bir aracın ne işe yaradığını hiç anlamamıştım. Son derece kullanışsız... ama sürmesi çok eğlenceli. Hawaii'de hava böyle bir arabaya sahip olmayı haklı çıkaracak kadar iyi, bu yüzden bir tane satın alabilirim, özellikle de Nia'ya bugün bu tatlı iki koltuklu arabaya bineceğimizi söylediğimde sevinçten ciyakladığı için.

"Sürpriz olması gerekirken neden sana söyleyeyim ki? Randevuyu planlama sırası bende, unuttun mu?"

Yanımda oflayıp pufluyor. Suratını asması beni güldürüyor. Rüzgar etrafımızı sararken ve ben adanın kuzey tarafına doğru ilerlerken, elini tutup başparmağımı yumuşak teninde gezdirerek onu yatıştırıyorum.

Nihayet bugün yalnız kaldığımıza göre, planımı uygulamaya koyma zamanı geldi. Aldığım tavsiyeler kafamda dönüp duruyor.

Ona dünyanın en güzel kadını olduğunu hissettirin. Bu sorun olmaz. Nia tanıdığım en güzel kadın. Ona dokunmak için sabırsızlanıyormuşsun gibi hissettir.

Tamamen kolay. Onu elime almak için can atıyorum. Haftalardır alamadım. Lanet olası iyi niyetli kız kardeşim Nia'yı kendi odasına koydu, bu yüzden son iki gecedir Nia'nın duvarın diğer tarafında ne yaptığını ve beni düşünüp düşünmediğini merak ederek uyanık, yalnız ve sert bir şekilde yatıyorum.

Parmağına bir yüzük takmak için sabırsızlandığınızı hissettirin.

Tekrar söylüyorum, bu zor olmamalı. Zaman geçtikçe, bu evliliğin mantıklı olduğuna daha çok ikna oluyorum. Onun doğru seçim olduğuna daha çok emin oluyorum. Ve sahip olduklarımın damgasını onun üzerinde görmeye o kadar kararlıyım.

Onu her yatağa attığında boşalmasını sağla.

İstiyorum. Denemeye hazırım. Yine de bunun olduğundan daha kolay görünmesinden endişeleniyorum. Onun tecrübesinden yoksunum. Becca'yla hangi düğmelere basacağımı biliyordum ama Nia tamamen farklı bir kadın. Elbette, aramızdaki seks kavurucu görünüyordu, ama ya birlikte hatırladığım kadar sarsıcı değilsek? Endişe ve bastırılmış ihtiyaçlar içimi kemiriyor ama bir kadını zevke boğmak üç erkeğin de yemin ettiği kadar etkiliyse ve kimyamız hatırladığım

gibiyse, o zaman seks Şimdi kullanmam gereken bir araç.

Bedenen, kalben ve ruhen size sahip olduğunu hissettirin.

Vücut, kesinlikle. Bunu memnuniyetle ona adayacağım. Ancak bu düşüncenin geri kalanı sorunlu. Tekrar sevebileceğimi sanmıyorum. Nia kesinlikle buna değer ama birini sevdiğinizde, mantıken artık kalbinizi başka birine veremezsiniz. Yani... Becca'yı sevdiysem, Nia'ya nasıl aşık olabilirim? Akla yatkın değil. Ama sorumlu, sadık ve güvenilir bir koca olacağım. Kimse benim için daha önemli olmayacak. Bu yeterli olamaz mı?

"Pekâlâ," der Nia sonunda. "Sıranın sende olduğunu kabul ediyorum ve muhtemelen bizim için ne planladığını bana söylemeyeceksin."

"Ben değilim."

"Huysuz." Surat asması derinleşiyor. "En azından dün nereye gittiğini söyle. Saatlerdir yoktun."

Beni özlediği için mi bilmek istiyor? "Havuz kenarında bayanlarla geçirdiğin zaman hoşuna gitmedi mi?"

"Ben yaptım. Çok eğlendik. Onlarla takılmak harika ve konuşması kolay. Ve seni çok merak ediyorlar."

"Griff, Maxon ve ben çalıştık, her ihtimale karşı adadaki potansiyel ofis alanlarını araştırdık." Bu doğru, ama başardığımız tek şey bu değildi.

"Beğendiğiniz bir yer var mı?"

"Birkaç tane. Hâlâ daraltıyorum. Eğer Stratus anlaşması suya düşer ve şirketi adaya taşırsam, yeni eve yakın bir yer seçeceğim."

Başını eğiyor. "Sonunda istediğin anlaşmayı yaptığında neden dağılsın ki?"

"Mürekkebi kuruyana kadar hiçbir şeye güvenmem."

"Ama evet demeyi planlıyorsun?"

"Neden hayır diyeyim ki? Kabul ediyorum, tüm çalışanları iki yıllığına kilitlemeye çalışmaları hoşuma gitmiyor ve Lund pazarlık yapmayı bıraktığını açıkça belirtti. Ama-"

"Tüm çalışanlar mı? Bu benim için de geçerli mi?"

"Ben satmadan önce Stratus'u terk etmedikleri sürece herkes." Dişlerimi gıcırdatmamaya çalışıyorum. "Seni de yanımda götürmek niyetindeyim, Nia."

Gözlerini kocaman açmış bakıyor. "Herkes ne zaman söyleyeceksin ki ne yapmak istediklerine karar vermeye başlasınlar?"

Bu adil bir soru. Benim bir cevabım yok. "Gönderdikleri son teklifi okur okumaz, ayrıntıları tarar taramaz ve tüm şartlarımı gerçekten karşılayıp karşılamadıklarını görür görmez anlaşmayı gerçekten kapatabilirim. Hâlâ satmanın milyar dolarlık bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence işinizi on iki aydan kısa bir sürede batıracaklar çünkü sizin sahip olduğunuz bilgi birikimine ya da tutkuya sahip değiller. Stratus artık olmasaydı ne hissederdin?"

Douglas Lund'un bir şirkete o kadar para harcayıp sonra da onu ortadan kaldıracak kadar aptal olduğunu düşünemiyorum. Ama varsayımsal olarak, bu mümkün. Daha garip şeyler de oldu. "Berbat olurdu."

Yılların sıkı çalışması... gitti. Mantıken bunun bir önemi olmamalı. Astronomik bir kâr elde etmiş ve Stratus'un zirvesinden çıkmış olacağım - her girişimcinin hayali. Ama itiraf etmeliyim ki bu fikirden pek hoşlanmıyorum.

"Olur ve bence şirketi daha da büyük bir şeye dönüştürebilirsiniz. Ama neye karar vererseniz verin, en azından buraya taşındığınızda seçebileceğiniz çok sayıda harika yer var."

"Evet. Ada hakkında bir fikir edinebilmem için dün bana birkaç yer gösterdiler." Nia'ya bakıyorum. "Kendini burada yaşarken hayal edebiliyor musun?"

"Emin değilim. Seattle'dan gerçekten çok farklı."

"Öyle, ama belki de ikimiz de orada sıkışıp kalmıştık ve bu taşınma iyi bir şey olacak."

"Olabilir. Sadece otuz altı saat sonra bunu söylemek zor. Ama aileniz harika. Birbirinize bağlı olmanıza sevindim. Buraya taşınmak senin için kesinlikle iyi olacak."

"Bizim için iyi olmasını istiyorum." Elini sıkıyorum. "Benimle evlenmeyi daha fazla düşündün mü?"

Düşünceli bir şekilde dudağını dişliyor. "Her gün. Ama hiçbir şey değişmedi, Evan. Tamamen pratik nedenlerden dolayı seninle evlenemem."

Çünkü o aşk istiyor. İçimi çekiyorum. Erkeklerin tavsiyesine uymalı ve bu üç kelime dudaklarımdan hiç çıkmayacak olsa bile onu delicesine mutlu edebileceğimi kanıtlamalıyım.

"Olmazsın. Bir sürü harika neden de var. Ama bugün birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaralım ve gelecek hakkında daha sonra endişelenelim."

Tahmin ettiğim gibi, önerim onu şaşırttı. "Sen, bir şeyi ertelemek mi? Bu pratik değil mi?"

Alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Çıkmak ve birbirimizi daha iyi tanımak istedin, bu yüzden bu benim vahşi ve çılgın olmam... senin için."

"Kimsin sen ve Evan'a ne yaptın?" "Tahmin edilemez bir yanım var," diye ısrar ediyorum.

"Göreceksin."

Karım olmaya evet demen için seni ikna edeceğim.

Nia hâlâ neyin peşinde olduğumu merak ediyormuş gibi bana bakıyor. "Neden?"

Bir ışıktaki durduğumda, arabanın diğer tarafına uzanıyorum, avucumu ensesine doluyorum ve dudaklarını dudaklarımdan altına çekiyorum. Ağızlarımız buluşur buluşmaz, öpüşmemizden daha fazlasıyla birbirimize bağlanıyoruz. İnledim. Ona bu kadar yakın olmayalı sanki çok uzun zaman olmuştu.

Anında altımda açılıyor ve bu noktaya kadar her şeyi berbat ettikten sonra beni kabul ettiği için minnettarım. Ama o da benimle birlikte, dudakları küçük bir ihtiyaç soluğuyla aralanıyor, sanki o da bana doyamıyormuş gibi bastırıyor. Tadıyla ilgili bir şey rasyonel düşünceyi yok ediyor ve içimdeki ilkel hayvanı uyandırıyor.

Dili benimkiyle dans ediyor. Onu tutuyorum, hamle yapıyorum, tekrar itiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Kendini bana doğru atıyor, parmaklarıyla beni kavrarken inliyor ve öpücüğün daha da derinlerine düşüyor.

Sonra birden uzaklaşıyor.

"Nia..." Enselerini daha sıkı kavriyorum. "Durmak istemiyorum." "Işık."

Yukarı bakıyorum. Yeşil ve birden hatırlıyorum: trafik, medeniyet, bugünkü kritik planlarım. Eğer bunu doğru yaparsam, onu her gün, her zaman, her şekilde öpebileceğim.

İçimden bir küfür savurarak gaza basıyorum ve trafiğe karışıyorum.

Beş sessiz dakikadan az bir süre sonra vardık. Park ederken, onun etrafa bakındığını gördüm. Tipik Nia tarzıyla, hemen anladı.

"Helikopter gezisine mi çıkıyoruz?"

"Adayı yukarıdan görmekten daha iyi bir yol var mı?"

Kendimi buna ikna etmek zorunda kaldım. İstatistiklere göre helikopterler en az güvenli ulaşım araçlarından biri ve hava durumu, rüzgar ve aracın bakım ve performansının güvenilirliğinin önemini çok iyi anlıyorum. Neyse ki Hawaii'de neredeyse mükemmel bir gündü ve

Pilot Maxon ve Griffin iyi tanıdığı biri. Otuz yıldır uçuyor ve daha iyisinin olmadığına yemin ediyorlar.

Eğer Nia'ya romantik olabileceğimi göstermek onu "evet" demeye ikna etmeye yardımcı olacaksa, o zaman birkaç hesaplanmış risk almaya hazırım.

Saçma sapan ofise giriyoruz. Gary beni karşılıyor, elimi sıkarken ağarmış sakalını kaldıran bir gülümseme. Üzerinde parlak bir Hawaii gömleği ve mavi gözlerini neredeyse elektrikli gösteren bir bronzluk var.

"Hoş geldiniz. Sen Maxon ve Griffin kardeşlerinden birisin, değil mi? Buraya taşınacağınızı söylediler." "Taşınıyorum. Adada çok mutlu görünüyorlar, neden olmasın?"

"Maui'nin başka bir Reed için hazır olup olmadığını bilmiyorum." Kıkırdıyor.

Soyadımın Cook olduğunu ve gayrimeşru çocuk olduğumu açıklama zahmetine girmiyorum. Bu çok karmaşık. Ayrıca, ben Reed soyundan geliyorum ve kardeşlerimin eşlerinin söylediklerine bakılırsa, Barclay'in tüm çocuklarında bazı özellikler var. İnatçılık listede üst sıralarda yer alıyor. Karmaşık bir aşk hayatı da öyle.

"Buradaki varlığımın etkisini cılız bir kükremler olarak tutmaya çalışacağım," diye söz veriyorum.

Gary bana bir başparmak işareti yapıyor, sonra güvenlik teçhizatını giydiriyor, uçuş öncesi talimatları veriyor ve bizi helikopteriyle dışarı çıkarıyor. Nia alışılmadık derecede sessiz.

Elini tutarken ona doğru bakıyorum. "İyi misin?" "Gerginim. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"O zaman ikimiz için de bir ilk olacak. Ama Maxon ve Griff bunun harika olacağına yemin ediyor."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Hep bir helikoptere binmek istemişimdir ama çok korkakmışım."

Alnına bir öpücük bırakıyorum ve daha fazlasını yapma isteğime direniyorum. "Bu işi birlikte halledeceğiz."

Gary savaş öncesi kontrolünü yaptıktan sonra, uçağı yükledik. Birkaç dakika sonra, vınlayan bıçak sesleri eşliğinde havalanıyoruz. Nia elimi tutuyor, tırnakları eklemlerime batıyor. Havaalanı yerini çevredeki medeniyete, ardından yemyeşil şeker kamışı tarlalarına ve kum ve kayalara çarpan fırtınalı mavi sulara bırakıyor.

Gary turuna hızlı bir şekilde başlıyor. "Adanın rüzgâr alan tarafı, yılda yaklaşık üç yüz inç yağmur alan yemyeşil bir yağmur ormanıdır. Leeward tarafı ise daha çok bir çöl gibidir. Yıllık yağış miktarı on iki inçten azdır. Adanın o tarafında kaktüslerin yetiştiği ve akreplerin dolaştığı yerler bile var."

Yemyeşil dağların, makaslanmış kayalıkların ve büyüleyici şelalelerin tüm çarpıcı manzaralarını seyrederek kıyıda süzülüyoruz. Yeşil deniz kaplumbağaları ve mavi, mavi sularla dolu bir resif görüyoruz. Burası gerçekten cennet.

"Hiç bu kadar güzel bir yerde bulunmamıştım," diye nefes alıyor Nia.

"Ben de." Elini sıkıyorum. "Buraya daha önce iki kez gelmiş olmama rağmen, şu ana kadar gerektiği kadar değerini bilmemişim."

"Burası huzurlu değil mi?" Gary doğrudan kulaklığımıza bağlanan mikrofonuna soruyor. Başımızı salladığımızda devam ediyor. "Şuradaki hilal şeklindeki ada şnorkelle yüzmek için harika bir yer. Bir sürü tropikal balık var. Bu tarafa dönerken şu on bin metrelik dağa tırmanacağız."

Bir zirvenin tepesindeki bulut kümesinin içine doğru süzülürken Nia beni kavlıyor ve sanki hiçbir yerde kayboluyoruz. Umarım Gary nereye gittiğini biliyordur. Bugün kalbimin küt küt atmasına razıyım ama korkudan değil. Ama o bir profesyonel, bizi bulut kümesinin içinden geçiriyor, ta ki diğer tarafa geçip okyanusun muhteşem manzarasını görene kadar.

Yaklaşık iki saat boyunca bizi adanın etrafında dolaştırıyor. Bize doğu kıyısını gösterdikten sonra güneye doğru ilerliyoruz, ardından Wailea üzerinden tekrar batıya doğru uçuyoruz. Lahaina'nın üzerindeyken, okyanusa geri dönmekten önce bazı ilgi çekici noktaları belirliyor, Molokai'ye doğru yol almadan önce Lanai kıyılarını dolaştırıyor. Adanın yaklaşık yarısının tamamen şebekeden uzak olduğunu öğrenince şok oldum.

Gary sonunda Maui'ye dönüp helikopteri kıyıya yakın bir tarlanın ortasına indirene kadar Nia da en az benim kadar büyümüş görünüyor.

Şaşkınlıkla bana döndü. "Burada ne işimiz var?"

"Öğleden sonra eğleniyoruz. Gel hadi."

Gary bize yardım ediyor, sonra dostça bir el sallayarak gidiyor.

Elini tutup onu küçük bir tepeye, tropik güneşin altında parıltıyan geniş beyaz bir eve doğru götürdüğümde hâlâ ağzı açıktı. Şanslıyım ki kardeşlerim adadaki herkesi tanıyor gibi görünüyor ve iyilik istemekte sorun yaşamıyorlar. Tabii ki, para harcamaya istekli olmam, özellikle de Nia'nın evet demesini sağlayacaksa, çok yardımcı oluyor.

Eve vardığımızda okyanus manzarası bir kez daha gözlerimi kamaştırıyor. Kapılar ve pencereler ticaret rüzgarlarından yararlanmak için açık. Görünüşe göre kilometrelerce etrafta kimse yok.

"Burada ne yapıyoruz?"

"İlk olarak, öğle yemeği yiyoruz."

Beni takip etmesi için ısrar ettiğimde, ağzı açık bir şekilde yavaşça takip ediyor. "Anlamıyorum."

"Burası bugün için bizim özel cennetimiz. Sen, ben, iki kişilik bir vaha ve bizi saatlerce rahatsız edecek kimse yok." Evin yan tarafına doğru yürürken, onu duvara yaslayıp yüzünü ona dönüyorum ve bedenimi onunkine bastırıyorum. "Ailemle birlikte olmaktan hoşlanıyorum ama seninle yalnız kalmak istiyorum. Bu yüzden bugünü bizim için planladım. Kimse karışmayacak. Başka sorumluluklar ya da beklentiler yok. Rahatlayabilir, konuşabilir ve ne istersek yapabiliriz."

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Bir şeylerin peşindesin."

Ona göz kırpıyorum. "Çoğum bir şeylerin peşinde."

Nia gözlerini devirir ve güler. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin, biliyorsun."

"Ben istedim." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelisin. Seni özel hissettirmek için her zaman elimden geleni yapacağım. Ve eğer eski sevgililerin bunu yapamayacak kadar aptalsa, ben daha akıllı, daha kararlı ve seni mutlu etmeye hazır olduğumu kanıtlamak için buradayım."

Bana göz kırparken gözleri yaşıyor. "Ne diyorsun, Evan?"

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve tekrar Nia'ya kapılmadan önce kendimi ondan ayırmak zorunda kalıyorum. "Yıllardır başıma gelen en iyi şey olduğunu söylüyorum. Belki soyunma odana ve hayatına zorla girdiğim için pişmanlık duymalıyım ama sensiz olmak istemiyorum - şimdi ya da asla. Umarım sen de aynı şeyi hissediyorsundur."

Gümüşü bir gözyaşı damlası kirpiklerinin arasından geçip esmer, saten rengi yanağına düşüyor. Başparmağımla fırçalayıp uzaklaştırırken elimin titrediğini hissediyorum. Yüzündeki çıplak ihtiyaç beni hayrete düşürüyor. İlk defa bana karşı bir şeyler hissettiğine ikna oluyorum...

"Nia? İyi misin tatlım?"

"O gece aramızdaki çekime teslim oldum çünkü kendime engel olamadım. Ama o zamandan

beri bunun senin için sadece seks ve rahatlık olup olmadığını, beni kolay bir yol olarak görüp görmediğini merak ediyorum.

kederini ve yalnızlığını dizginlemek için. Ve ben..."

Daha fazla gözyaşı geldiğinde, yüzünü okşuyorum ve alt dudağını parmaklıyorum. "Hayır. Bunların hiçbirisi değil."

Onu güvensiz hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Eski sevgililerinin çoğu ona kalbini koruması için çok fazla sebep verdi. Onları hiç sevmemiş olsa bile, duygularını hiçe saymaları onu incitmiş olmalı. Maxon, Griff ve Noah bana bazı gerçekleri sözlü olarak tokatlayana kadar, daha az bencil ya da kendi ihtiyaçlarıma odaklanmış biri olarak görüldüğümü sanmıyorum.

"O zaman anlamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Buna şaşırmamalıyım. Ofisteki iletişim sadece aramızda işe yarıyor çünkü çoğu zaman aklımdan geçenleri okuyorsun. Belki de birlikte geleceğimizi nasıl gördüğümü bir şekilde anlamamı bekliyordum. Ama aramızdaki şey bir toplantı ya da not değil. Aklımda ne olduğunu sana göstermem gerekiyor, ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Amacım, 'Evet' dediğinizde hayatınızın en parlak, en mutlu gülümsemesini takınmanız."

Bir damla gözyaşı daha düşerken burnunu çekiyor. "Ne zaman romantik oldun?"

"Bir pislik olduğumu fark ettiğimde." Gözyaşlarını parmak uçlarımla sildikten sonra ıslak yollarını öpüyorum ve onu tekrar arka bahçeye yönlendiriyorum. "Özür dilerim."

"Özrün kabul edildi." Gölgeyi yan bahçeden çıkıp güvertiyi yıkayan parlak güneşe çıkıyoruz. Büyük özel alanın etrafına bir solukla bakıyor, sesi hafif rüzgarlar, sallanan palmyeler ve uzak dalgalar tarafından neredeyse yutuluyor. Sonra bakışlarını sadece birkaç adım ötedeki tropik havuza sabitliyor. "Vay canına, eğer üzgün olduğunu böyle söyleyecekse, burası biraz acı çekmeye değer."

Alaycılığı beni güldürüyor ve bana umut veriyor. "Beni tahmin etmeye devam ediyorsun. Bu hoşuma gidiyor, biliyorsun." "Gerçekten mi?" Dudağını düşünceli bir şekilde ısırtıyor. "Her zaman Becca'nın daha çok öngörülebilir."

"Öyleydi."

"Ve sen de onun bu yönünü sevdin. İstedığinin bu olduğunu düşünüyordum."

Onun böyle hissettiğini nasıl bilmezdim ya da en azından tahmin etmezdim? Muhtemelen bunun yanlış ve dolayısıyla temelsiz olduğunu bildiğim için. Ama Nia'nın bunu bilmesine imkân yoktu. Tahmin etmek onun işi değil; ona söylemek benim işim. Maxon, Griff ve Noah'a bu bilgelik cevheri için ne kadar teşekkür etsem azdır.

"Biliyor musun, bir eş aramaya karar verdiğimde, muhtemelen hayatımdaki kaosa bir düzen getirmek istediğim için bunu istemiştim. Ama zaman geçtikçe..." Başımı salladım. "Hayır, seninle daha fazla zaman geçirdikçe, daha önce sahip olduklarıma ihtiyacım olmadığını fark ettim. Sana eş aranıyor ilanını vermeni söylediğim gün, Becca'nın yerini bu şekilde doldurmayı düşünüp düşünmediğimi sormuştun. Sana kimsenin yapamayacağını söyledim. Bu doğru ve onu geri getiremem. Ama seninle birlikte olduktan sonra dürüstçe söyleyebilirim ki artık eski hayatımın bir benzerine ihtiyacım yok. Hayatıma devam etmeli ve geleceği kucaklamalıyım. Ve bunu senden başka biriyle yapabileceğimi sanmıyorum."

Şaşkınlık ve sevinçle Nia yaklaşıyor. "Eğer durmazsan, beni yumuşatıp eriteceksin."

Gülüyorum. "Seni yumuşak ve erimiş istiyorum."

"Yemekten sonraya kadar olmaz. Bana öğle yemeği sözü vermiştin."

Gitmesine izin verdiğim için heyecanlı olmasam da onu serbest bırakıyorum ve masaya

götürüyorum. Bir ziyafet, bir şişe şampanya ve iki kadeh bizi bekliyor.

Tavuk, meyve, salata ve hindistan cevizli puding yiyoruz. Her lokma çok lezzetli ve şampanya sinirlerimi yatıştırıyor. Helikopter turunun ne kadar inanılmaz olduğundan ve bu adada yaşama fikrinin şimdiden ne kadar heyecan verici olduğundan bahsederken arka planda hafif bir enstrümantal müzik çalıyor.

bizi heyecanlandırıyor. Geleceğimiz önümde uzanıyor. Neredeyse ona ulaşabiliyorum. Yaklaşıyorum... Doğru şeyleri söylemeye ve yapmaya devam edebilirsem, belki bugün tam da planladığım gibi bitecek.

"Yüzmek ister misin?" Yemekten, içkiden ve güneşten tembelleşmiş bir halde ayağa kalkıp gerinirken soruyorum. "Mayo getirmedim."

"Ee?" Ona sinsi bir gülümseme veriyorum.

Nia ıssız avluyu arıyor, kara gözleri dans ediyor. "Çıplak yüzmeyi mi öneriyorsun?"

"Evlenme teklif ediyorum. Ama şimdilik çıplak yüzmeyi öneriyorum. İlgilenir misin?"

"Güpegündüz mü? Bir yabancıнын evinde mi?" "Evet."

"Bugün sürprizlerle dolusun."

Sırıtiyorum. "Bu bir evet mi?"

"Neden olmasın?"

Kıyafetlerini çıkarmak için yakındaki kabinin yolunu bulmasını bekliyorum. Sıkıca sarılmış bir havluyla çıkmasını ve havlu kumaşı bırakıp suya atlayacak cesareti bulmadan önce arka bahçenin en gölgeli köşesini bulmasını hayal ediyorum. Ama Becca da böyle yapardı -eğer çıplak yüzmeyi kabul etseydi. Nia öyle yapmıyor. Ayakkabılarını çıkarıp masanın altına atıyor, tişörtünü başına geçiriyor, sonra da şortundan sıyrılıyor. Birdenbire üzerinde parıldayan tarçın rengine dantelli bir balenli sütyen ve ellerimi ve ağzımı sürmek istediğim her şeyi örtmek için harika bir şekilde yetersiz bir iş çıkaran bir çift eşleşen erkek şortundan başka bir şey yoktu.

Tişörtümün eteklerine uzanırken inliyorum, her şeyi ne kadar hızlı çıkarabileceğimi ve onu bana karşı çıplak hissedebileceğimi merak ediyorum.

"Yavaş hareket ediyorsun," diye alay ediyor sütyeninin askılarından biriyle oynarken, önce omzundan aşağıya, sonra da diğerine kaydırıyor, böylece yumuşak kaplar göğüslerine yapışıyor.

"Bana eziyet ediyorsun."

Nia gülümsüyor, sonra bakışlarını sertleşmiş sikime çeviriyor.

"İşe yarıyor." Bunu reddedemem. "Geri kalanını çıkar. Seni çıplak istiyorum."

Emrimle burun delikleri açılıyor. Nefes alış verişi hızlanıyor. Kancayı almak için arkasına uzanırken dudaklarını yalıyor.

Gömleğimi başımın üzerinden yırtıp bir sandalyeye fırlatırken, o arkasını dönüyor ve sütyenini çözmeyi başarıyor. Sütyen vücudundan kayarak sırtını parlayan güneşe doğru açıyor. Teni, gür pigmentleri, tonları, gölgeleri ve parlaklığı beni büyülüyor.

Ona bir dakika daha dokunmadan duramam.

Arkasına geçip başparmağımı neredeyse hiç olmayan iç çamaşırına sokuyorum ve omzundan boynuna doğru öpücükler konduruyorum. "Acele et."

Külotunu kalçalarının üzerinden kaydırduğımda, titriyor. Tatlı poposu sallanıyor ve bana karşı hareket ediyor. Ellerimi kalçalarından yukarı doğru kaydırıyorum, birini kalçasına yerleştirip diğerini belinin etrafında dolaştırıyorum. Ben büyük elleri olan uzun bir adamım. Avuç içimi düzleştirdiğimde, serçe parmağımın amına çok çok yakın uzandığının aşırı farkındayım. Sıcaklığı parmaklarıma kadar yükseliyor.

Kesik kesik nefes alıyor. "Evan?"

"Sana dokunmamı ister misin?" Biraz daha alçalıyorum, parmak ucum yarığına bir santim kadar

yaklaşıyor.

"Evet."

Sesi nefes nefese, tahrik olmuş gibi geliyor. Omzunun üzerinden bakıp haklı olduğumu görebilecek kadar uzunum. Göğsü inip kalkıyor. Gergin, koyu renk meme uçları güneşte parlıyor. Onu şimdi istiyorum. Ellerim ve ağzım onun her yerinde. Sikim onun derinliklerinde. Kafamın içinde, bunu aceleye getiremeyeceğimi biliyorum; o çok önemli. Öte yandan, onu orgazmlarla göz kamaştırmak için çok hevesliyim... eğer yapabilirsem.

Elimi indiriyorum, dokunuşumla sinir yüklü klitoris arasındaki mesafeyi kapatıyorum. Aç ağzımı teninden uzak tutmaya bile çalışmıyorum. Onun yerine dudaklarımı boynundan kulağına doğru sürüklüyorum. Nia beni bir inilti ve kalçalarını ereksiyonuma doğru yuvarlayarak ödüllendiriyor.

Tatlı arka tarafına bastırarak, parmaklarımı aşağıya doğru kaydırıp kaygan kıvrımlarını buluyorum. Nefes nefese kaldı. Kahretsin, ipek kadar yumuşak. Havadaki çiçek parfümüyle karışan uyarılma kokusunu alıyorum. Bu anla ilgili her şey duyularımı harekete geçiriyor. Doğru zamanda, doğru yerde, doğru kadınla birlikte olduğumu biliyorum.

Parmaklarımı yarıklarında gezdirip nemini toplarken, lobunun altındaki hassas noktayı ısııyorum. "Seni özledim, tatlım. Öpücüğünün tadını ve doruğa yaklaştığında adımı söyleyişini özledim. İçindeyken seni içime çekmeyi özledim. Sana yakın hissetmeyi özledim. Benimmişsin gibi hissetmeyi özledim."

Başını omzuma yaslamış, gözlerini kapatmış bir halde tekrar içime giriyor. "Ben de seni özledim, Evan. Sandığından çok daha fazla."

Nefes nefese itirafından özlem akıyor. O benim büyüm altında. Onu orada tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bir iniltiyle parmaklarımı sertleşen tomurcuğunun üzerinde gezdiriyorum. "Bana ne kadar olduğunu göstermek ister misin?"

Nefesi kesiliyor. Vücudu dokunuşumun etrafında sıkılaşıırken çılgınca başını sallıyor. Güç damarlarıma akıyor. Onun zevkini ellerimde tutuyorum, kelimenin tam anlamıyla. Bu beni heyecanlandırıyor. Becca'nın yatakta çok fazla tehlikeli noktası ve girilmez bölgesi vardı. Nia tamamen açık ve ikimizi de memnun edecek her şeyi yapmaya hazır görünüyor. Bu fikir baş döndürücü.

Boştaki elimi göğsüne götürüyorum ve meme ucunu acımasızca parmaklıyorum. Umarım burası hassastır çünkü birden kendimi büyülenmiş buluyorum. Ağırlığı avucumu dolduruyor. Ben ucunu sıkıp okşarken, sararken ve bukerken geriliyor ve iniliyor.

"Evan..." Kalçamı kavramak için geriye uzanıyor. "İyi hissediyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyor.

"Bacaklarını aç. Sana daha derinden dokunmak istiyorum."

Nia tereddüt etmiyor. Ayaklarını güvertede biraz daha açtığında memnun oluyorum. Parmaklarımı içine sokmadan önce bir saniye bile kaybetmiyorum. Kaygan, sıkı ve fantezilerimden fırlamış gibi. Onun içine bir kez girdiğimde cinsel dürtülerimin ona tamamen tepki vermesine şaşmamalı.

Nefesini içine çekerken, parmaklarımı tekrar klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, fırçalıyorum, alay ediyorum, eziyet ediyorum. Tırnakları bacağıma batıyor. Meme uçlarının daha da sıkılaştığını görüyorum, uçları öğleden sonra güneşinde parlıyor.

Pes etmiyorum. Hiçbir inilti, sızlanma ya da yalvarma için durmuyorum. Orgazmlar birlikte ne

kadar iyi olacağımızı görmesine yardımcı olacaksa, onları yaşayacak. Ona orgazm yaşatmayı sevmem de işin bonusu.

Birden tüm vücudu tutuldu. Nefesini tutuyor, titriyor ve bana karşı gerginleşiyor. Klitorisi şişiyor ve sertleşiyor. Amı artık sadece kaygan değil. Islak. Sulu.

O benim.

"Gel, tatlım. Tam elimin üstüne. Seni hissetmeme izin ver. Seni duymama izin ver. Hepsini bana ver."

Saniyeler sonra, doruk noktası hızla gelir ve sert bir şekilde kırılır. Haykırıyor ve sarsılıyor, göğsü bükülüyor, kalçaları yuvarlanıyor, dudakları bir coşku çılgılığıyla ayrılıyor. Zevk onu uzun anlar boyunca askıya alıyor ve ben zaferle dolup taşarak her anı içime çekiyorum. Onun içinde olma -ve her gece onu doldurma hakkına sahip olma- arzusu kanımda sıcak bir dökülme halinde fişkırıyor.

Parmaklarımın ritmik hareketleriyle, onun doruk noktasını soluk soluğa, çılgınca sonuna kadar götürüyorum. Nia'nın kollarımda gevşeyecek zamanı bile olmamıştı ki onu yüzüme çevirip vücudunu kendime doğru çektim. Bacaklarını belime doladığında, başımı indirip ağzını yakalıyorum, sıcak, hızlı ve derin bir şekilde dalıyorum - yakında vücudumla yapmayı planladığım gibi.

Bana yapışıyor, ağzıma doğru iniyor. Avluyu geçerken bana tamamen uyum sağladı, her inilti ve ürperti bana tamamen ve özgürce verildi. Bu baş döndürücü istek daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Daha fazlası için açgözlüyüm.

Masaya ulaştığımda bir kolumu masanın serin ve düz yüzeyinde gezdiriyor, boş bardakları yanlarına deviriyor ve tabakları lanet olası yolumdan çekiyorum. Sonra Nia'yı temizlenmiş yüzeye yatırıp bakıyorum. Kararmış gözlerine ve tenine. Hâlâ ilgi bekleyen sert meme uçlarına. Şişmiş, doymuş amına.

Evet. Hepsine evet.

Bir sandalye çekip yayvan bacaklarının arasına oturuyorum, sonra güre kalçalarını kavrayıp onu kenara sürüklüyorum. "Benim için tekrar gel."

Nia'nın nefes almak için bile zamanı yokken ben bir kez daha onun üzerindeyim, dilimi dudak büken kıvrımlarının arasına sokup ortasına kadar yalıyorum ve sonunda onun tadına bakıyorum.

Oh, Tanrım. Eğer onu okşayarak orgazma ulaştırmaktan hoşlandığımı düşündüysem, onu dilleyerek orgazma ulaştırmayı çok daha fazla seveceğimi şimdiden söyleyebilirim.

Tadı daha önce ağzıma aldığım hiçbir şeye benzemiyor. Bazı yönlerden bana şarabı hatırlatıyor; zengin, karmaşık ve sarhoş edici. Ama o daha fazlası. Gizemli, olağanüstü.

Benimkini.

Ağzımı sonuna kadar açıyorum, sanki onun her etli parçasını aynı anda içime çekebilecekmişim gibi. Açgözlüyüm amına koyayım.

Kalçalarını ellerimle kavrayarak onu daha geniş açıyorum ve dilimi klitorisinin üzerine yerleştiriyorum. Kucaklıyorum. Kıvranıyor. Emiyorum. Sarsılıyor. Daha derine iniyorum, daha fazlasını istiyorum. Tepkileri anlık, mutlak ve mükemmel.

İçimdeki erkek onun teslimiyetinin her anına tanık olmak istiyor. Bu sefer, onu karanlık bir köşede, giydiği her neyse onun tarafından yarı örtülü halde tutarak tatmin olmayacağım çünkü onun içinde olmak için çok çılgınım. Hayır, vücudunun her bir çukurunu, kabarıklığını, vadisini, kuytu ve köşesini kataloglarken etrafımızda altın güneş ışığının olmasını istiyorum.

Tatlı seksinden uzaklaşarak klitorisini parmaklıyorum ve bakıyorum. Şık, koyu renkli kalçaları ince ve pürüzsüz. Düz göbeği, ağzıma almak için sabırsızlandığım kabarık meme uçlarıyla kaplı bir çift göğüsle birleşiyor. Bana kemerli boğazının mükemmel görüntüsünü vermek için başını arkaya atmış, zarif kollarını başının üzerinde savurmuş. Ayakları bile yüksek kemerli ve parlak tırnaklarıyla zarif. Ancak en iyi kısmı kesinlikle önümde.

Kedisi bir muamele gibi açılmış. Becca'ya hiç benzemiyor, ama bu özellikle burada geçerli. Karım solgun, pembe ve buklelerle örtülüydü. Nia'nın seksinde onu benden koruyan hiçbir şey yok.

Burada, teninin geri kalanından daha koyu bir renkle doymuş. Tahrik olduğu için mi? Bu fikir ona olan ihtiyacımı daha da arttırıyor.

Onu açıp ortasından bir kez daha uzun uzun yalarken büyüleniyorum. Kıvrımlarının ötesinde derin, koyu bir pembe, neredeyse kırmızı. Bu kontrast büyüleyici. Tam orada olmak istiyorum, sikimi o parlak, sıkı tutuşun içine kaydırmak.

Tekrar gelir gelmez.

Dilimin üzerinde paramparça olduğunu hissedebilmek için çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Dudaklarımın altında tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Klitorisini fiskelediğimde nefesleri kesiliyor. Saçlarımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken sırtı kamburlaşıyor.

Çok geçmeden çırpınmaya, bana doğru kalkmaya ve daha fazlasını vermem için beni cesaretlendirmeye başladı. "Evan... Evan, kahretsin. Çok güzel. Bana hissettiriyorsun...

Evet!"

Zevkini dile getirmesine bayılıyorum. Özellikle de onu istediğim gibi tahrik etmeme izin vermesini seviyorum.

Nia artık çok yakın. Onu görebiliyorum, kokusunu alabiliyorum, tadındaki değişikliği tadabiliyorum. Daha derine dalıyorum, iki parmağımı boş, kavrayan açıklığına sokuyorum ve tomurcuğunun dilime karşı kan ve ihtiyaçla sertleştiğini hissediyorum.

O çok hazır.

Ağızıma karşı sallanırken yumrukları saçlarımı kavırıyor, nefesi ağır bir ekshalasyona, ardından bir ciyaklamaya ve ardından uzun, elektrikli anlar boyunca süren boğazdan gelen bir tatmin hırıltısına dönüşüyor. Hiçbir şeyi geri tutmuyor ve bu doruk noktası ilkinden iki kat daha uzun ve güçlü. Tırnakları kafa derimi tırmalarken sarsılıyor ve titriyor ve başka bir uluma çığlığı atabilmek için daha fazla hava çekiyor. Nabzının attığını hissedebiliyorum. Onu çözebileceğimi ve tepkilerini benden saklamayacağını bilmek

-Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Sonunda iç geçiriyor ve ellerimin altında gevşiyor. "Aman Tanrım. Hareket edemiyorum."

Prezervatif için cebimi karıştırırken ona memnun bir sırıtış atıyorum. Bu sefer önceden planlamıştım ve kendimi onun içinde kaybetmeye fazlasıyla hazırım. Folyo paketi yırtıp açtığımda ağırlaşmış gözlerle beni izliyor. Ağrıyan boyumdan aşağı yuvarlayamadan elimden alıyor.

"Yardım ister misin?" Cevabımı beklemiyor, sadece oturuyor ve ucu kafasına geçiriyor.

Bana ilk kez gerçekten dokunuyor ve lanet olsun ki lateks üzerinde çalışan parmakları beni şimdiden çözmeye başlamadıysa.

"Nia..."

Sıkıntıma gülümsüyor ve devam ediyor, elinin her fırçasıyla soğukkanlılığımı yavaşça yok ediyor. Kılıcımı kınına soktuğumda göğsüm inip kalkıyor, ciğerlerim sesli bir şekilde çalışıyor. Tüm vücudum gergin. Aklımı kaybediyorum.

Bir yerde, onu masadan kaldıracak akli buluyorum. Onu kucağıma oturtup bacaklarını üstüme atarken çıkardığı şaşkınlık çığlığını duymazdan geliyorum. Sonra açıklığına doğru bastırıyorum ve onu çaresiz santimlerimin her birine doğru itiyorum. Taşaklarına kadar girdiğimde gözleri fal taşı gibi açılmış ve titriyordu.

"Evan..." Tırnakları omuzlarıma saplanırken dudaklarından nefes nefese ismim dökülüyor. "Tekrar içinde olmayı hayal etmiştim. Bu harika hissettiriyor."

Dizlerini kalçalarımın her iki yanına yerleştirip işkenceli bir ritme başlamadan önce bana sessiz, cılgınca bir baş selamı veriyor. Ellerimi beline koyuyorum ve anlık sürtünmeden dolayı inliyorum.

Açıkçası, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hayal etmiyormuşum. Hem de hiç. Her şey hatırladığım kadar harika ve daha da fazlası. Aman Tanrım... Yeterince hızlı sokamıyorum. Yeterince derine dalamıyorum. Tatlı meme uçlarını yeterince sert ememiyorum. Onunla birlikte olmak hem cennet hem de araf. Acı ve coşku. Sarsıcı, hayvani ve paramparça edici. Ve daha fazlasını istiyorum.

Kıçını ellerimin arasına alıp ayağa kalkıyorum ve onu kaldırıyorum. Otomatik olarak kollarını ve bacaklarını bana doluyor. Gözlerimiz buluşuyor. Nefes nefese ve sersemlemiş görünüyor.

"Ne yapıyorsun?" "Seni yatağa götürüyorum." "Ne?"
Belli ki sersemlemiş.

Verandada yürümeye başladığımda sorusu bir iniltiye dönüşüyor ve yerçekimi her adımda onu sikime daha da yaklaştırıyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor. Kıvranırken ve inlerken gözleri yalvarıyor. Sözsüzce daha fazlası için yalvarıyor.

Cevap verecek beyin gücünü kendimde bulamıyorum. Enerjimi konuşmak yerine onun ağzını kapatmaya harcamayı tercih ederim.

Dudaklarımı onunkilerle birleştirdiğimde, çözülmemek için savaşmak zorundayım. Ev sadece bir düzine adım ötede, ama hissettiğim kadarıyla, bin adım da olabilir. Umarım onu sırt üstü yatırana kadar dayanabilirim.

Eşikten adımımı atarken terliyorum. Tavandaki vantilatörlerin serin gölgesi ve dönen havası nemli tenimi okşuyor. Başım dönüyor. Kendimi nasıl toparladığımı bilmiyorum. Dudaklarım onunkileri ezerken, dilim öpüşmemize hükmediyor. Bulanık hafızam beni ebeveyn yatak odasına yönlendirirken, onun zevkine odaklanmaya çalışıyorum.

Serin alana ulaşır ulaşmaz, onu bembeyaz yatağa deviriyorum ve kendimi vücudunun daha da derinlerine iterek onu takip ediyorum.

Birlikte inliyoruz. Duygular bir süpernova gibi - sıcak, dengesiz, asla sürmemesi gereken.

Hızlı ve sert bir tempo tutturuyorum. İlk seferki kadar harika hissettiriyor, ama onunla geçirdiğim bu zamanın son zamanım olacağından endişelenen bir adamın çaresizliğiyle onu beceriyorum. Kalçalarını kavriyorum, omzunu ısıriyorum ve onu kaygan çarşaflara doğru kaydırmaya yetecek bir güçle içine dalıyorum.

"Evan..."

Evet, gerildiğini hissediyorum. Onunla birlikteyim, neredeyse üzerimizde olduğunu bildiğim devasa patlamaya doğru ilerliyor ve okşuyorum.

"Ben buradayım. Gözlerini aç. Etrafına bak." Bunu yapabilmesi için kendimi yeterince uzun süre bir arada tutmam gerekiyor.

Kirpikleri o kadar yavaş kalkıyor ki, sanki vücudu tüm kaynaklarını sadece nefes almak ve zevki işlemek için kullanıyor. Sonunda gözlerini birkaç kez kırıştırıyor ve oda netleşiyor olmalı çünkü nefesi kesiliyor. "Şömine!"

"Ve ev. Onlar bizim olabilir," diye onu sıkılmış dişler ve sert vuruşlar arasında temin ediyorum.

"Sadece. Söyle.

Evet."

Nia cevap vermiyor, sadece bir nefes daha çekiyor ve sersemlemiş bir halde bana bakıyor. Kahretsin, onu öpmeden edemiyorum. Kafama takılan şarkı o. Kanımda tutuşan ateş o. Mümkün olan her şekilde onun içinde olamam.

Ağzını bir kez daha altıma alıyorum ve itişlerimin hızı artıyor. Sanki orgazmı hemen oradaymış gibi kenetleniyor ve ben yavaşlayamıyorum. İyi bir önlem olarak, aşağı doğru inerken ona karşı öğütüyorum ve tepemi beni tutmasına ve miyavlamasına neden olan tüm noktalara sürüklüyorum.

Ve bu işe yarar. Kalçaları ve vücudu titremeye başlar. Nefes alışları hızlanır. İnlemeleri daha gırtlaktan geliyor. "Evan..."

"Evet de."

"Evan..." Şimdi feryat ediyor. Parmakları beni ısıtırken uzun, alçak ve yüksek sesle. Sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi bana bakıyor.

"Onu bana ver." *Tek bir kelime.* Talebimin geri kalanını dile getiremiyorum çünkü ecstasy çentik atıyor ve neredeyse beni altına çekiyor.

"Evan, ben..." Gözlerini kırıştırtıyor, dudaklarını aralıyor ve bakışlarımda zamansız saniyeler boyunca kendini kaybediyor gibi görünüyor. "Seni seviyorum!"

Sonra doruğa ulaşıyor.

Sözleri beynimde geziniyor. Sersemledim. Şok oldum. Bu itirafın beni daha fazla tahrik etmemesi gerekirdi. Ama beni heyecanlandırıyor ve aklımı başımdan alıyor. Beni çözüyor.

Bana kalırsa, bu evet demek.

Uzakta tuttuğum orgazm kısıtlamamı kırıyor. Bedenim kontrolü ele aldı. Kanım kabarıyor. Boğazımdan bir hırıltı kopuyor. Patladım ve kendimi Nia'ya teslim ettim. Eğer ilk seferimizin harika olduğunu düşündüysem, ikincisi tüm kavrayışların ötesinde. Onu asla bırakmayacağım. O benim karım olacak.

Her hamlede omurgam biraz daha eriyor. Onunla birleşiyorum, onunla bir oluyorum, titreyen coşkuyu paylaşıyoruz.

Arzumu doyurduğumda başım dönüyor ve nefes nefese kalıyorum. Yavaşça nefesim geri geliyor. Mantık kendini yeniden gösteriyor. Ve planımı hatırlıyorum.

Yüzümü buruşturarak vücudunun sıcak pençesinden çekiliyorum. İstemiyorum ama bu şart. "Evan?" Doğruluyor, yüzü geriliyor. "Bir şey söyle."

Yüz ifadesini hiç bu kadar tereddütlü, gözlerini hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Çünkü ona onu sevdiğimi söylemedim. Ama ona bahşedecek kelimelerden daha fazlasına sahibim. Ev. Seks. Ve ona haftalar önce vermem gereken şey.

"Nia, tatlım... Her şey yolunda. Aslında, her şey harika." Yanındaki komodine uzanıp bir kutu çıkarıyorum, sonra ayaklarının dibine diz çöküyorum. "Çünkü sen benim istediğim her şeysin ve hayatımın geri kalanını sensiz yaşamayı hayal bile edemiyorum. Seni gülümsetmek istiyorum. Seni hayal ettiğinden daha mutlu etmek istiyorum. Kendimi sana adamak istiyorum. Her gün." Sonra kutuyu açıp geçen hafta sonu aldığım kocaman nişan yüzüğünü gösteriyorum. Gözleri şokla parlayıp ağzını kapattığında gülümsüyorum. "Nia Wright, benimle evlenir misin?"

ONUNCU BÖLÜM

"Aman Tanrım," diye nefesi kesilir Nia'nın.

Neden şok olmuş gibi görünüyor ve iyi anlamda değil? "Mutlu değil misin? Evet dediğini sanıyordum."

"Hayır."

O ciddi.

"Ne? Beni sevdiğini söylemiştin." Ağzımı açarak yüzük kutusunu kapattım ve sendeleyerek ayağa kalktım. "Neden hayır diyorsun?"

"Demek istediğim, şu anda teklifinize cevap vermiyorum. İşlem yapıyorum."

Hâlâ anlamıyorum. "Neyi işliyorsun? Sana yüzük verdiğim gerçeğini mi? Sadece sana evlenme konusunda ciddi olduğumu gösteriyorum."

"Bu büyük romantik teklifi ayarladığınız için minnettarım ama yine de nasıl hissettiğinizi bilmiyorum?"

"Birlikte yaşayacağımız hayat için heyecanlıyım." L harfini kullanmaktan kaçınıyorum çünkü ona verebileceğim her şeyi vermeye odaklanmış durumdayım, veremeyeceklerimi değil. "Pratik nedenlerle evlenmeye niyetliydim - ta ki sana dokunana kadar. Ta ki önüme bakıp tam da ihtiyacım olan kişi olduğunu fark edene kadar. İstediyim kişi. Sana olması gerektiği gibi davranmayan pek çok erkekle çıktın. Ben farklı olacağım. Sadık olacağım. Sadık olacağım. Hayatımdaki en iyi şey olduğunu sana her gün göstereceğim. Evet de. Beni en mutlu adam yap."

Dudağını ısıırıyor. "İstiyorum. Bence bunların hepsini kastediyorsun. Tıpkı bunun yeterli olduğuna inandığını düşündüğüm gibi." Nia beni gerçekten reddedecek mi?

"Öyle. Karım olmaman için hiçbir mantıklı sebep yok."

"Beni sevmemen dışında." Nia yutkunur. "Ve sevmeye niyetli olduğunu da bilmiyorum. Bana aşık olmana izin verecek misin? Hiç mi?"

Yüzük kutusunu eline tutuşturuyorum. "Bu sana tapmayacakmışım gibi mi görünüyor? Seni şımartmayacağım ve sevgi yağmuruna tutmayacağım gibi mi?"

Nia yüzüğü yanındaki yatağın üzerine koymadan önce beş karatlık yastık kesim tektaşla zar zor bakıyor. "Evan, bu aşkla aynı şey değil."

Belki de değil, ama neden yeterince yakın değil? Dişlerimi sıkıyorum ve soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Hayır deme."

O kadar uzun süre duraklıyor ki kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Eğer beni reddederse, onu ikna etmek için başka ne yapabileceğimden emin değilim.

Sonunda dudaklarını birbirine bastırıyor. "İstemiyorum. Ama sana nasıl hissettiğimi söyledim. Seninle birlikte olmak bana bir şeyler hissettirdi... Az önce bana dokunduğunda, senin de aynı şekilde hissettiğine yemin edebilirdim."

Sonsuz aşkımı itiraf etmediğim gerçeği onu incitiyor. Bunu bilmenin onu ne kadar

sırayla beni incitiyor. "Nia, benim için başka kimse yok. Sana her şeyimi vereceğim; ilgimi, korumamı, adanmışlığımı, servetimi, bağlılığımı."

"Ama kalbin değil."

Sırf duymak istediği için ona kelimeleri vermeden onu nasıl rahatlatabilirim? "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiçbir kadına karşı sana karşı hissettiklerimi hissetmedim, Becca'ya karşı bile. Sanki... Sana açıklayamayacağım bir şekilde bağlıyım. Ve hayatımın geri kalanını sen yanımda olmadan yaşamak istemiyorum. Buna ne denir bilmiyorum. Bunun için kelimeler bilmiyorum. Ama bana olan şeyin bu olduğunu biliyorum."

Elini tuttuğumda, yaş dolu gözlerle bakışlarımı karşılıyor. "Kafamı karıştırıyorsun." "Benim de kafam karıştı. Teklifimi gerçekten kabul etmiyor musun?"

Yanağımlı okşuyor. "Kafamdaki her şey hayır dememi ve çekip gitmemi, Maui'ye tek başına taşınmana izin vermemi söylüyor. Ama yapamıyorum."

Umut sıcak ve anında yanar. "Yani... evet mi diyorsun?"

Nia başını sallar. "Bana ilk kez evlenme teklif ettiğinde, cevabımı buraya taşınmadan önce verebileceğimi söylemiştin. Karar vermek için önümüzdeki altı haftaya ihtiyacım var."

"Çıkmaya devam edemeyiz." İşe yaramıyor. Onunla vakit geçiriyorum ama yeterince yakın değiliz. Yeterince samimi değiliz. Birlikte çalışıyoruz ama ayrı özel hayatlarımız var. Bu da bana, o üç klişe kelimeyi hiç söylemesem bile onu çılgınca mutlu edebileceğime ikna etme fırsatı vermiyor. "Bu yeterli değil."

Bir nefes üflüyor. "Düşünmeme izin ver."

Duvarı yumruklamak için tamamen mantıksız bir dürtüyle savaşıyor banyoya giriyorum. Neden kalpler ve çiçeklerle ilgili gereksiz, modası geçmiş bir fikre tutunuyor? Neden mantıklı aklı ona çok iyi davranacağımı söylemiyor?

Çünkü o kalbiyle liderlik ediyor. Hep öyleydi. Hay sikeyim.

Prezervatifi attıktan ve hayal kırıklığımı gidermek için bir dakika bekledikten sonra, onu bacaklarını göğsünde toplamış, çenesini dizlerine dayamış, yavaşça sallanırken görüyorum. Perişan haldeydi. Suçluluk duygusu beni ele geçiriyor. Geri adım atmalıyım, ama bu pes etmek gibi görünüyor - yapmaya hazır olmadığım bir şey.

"Sen... benden ayrılıyor musun?"

Nia başını kaldırıp bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Hayır. Aramızda güçlü bir şeyler olduğunu inkâr etmeyeceğim. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmediğini söylüyorsun. Ben de hissetmedim. Hiçbir zaman."

"O zaman evlenelim. Her şeyi birlikte çözeriz."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallamaya başladı bile. "Evlilik bunun için değil. Ben sadece bir kez evlenmek istiyorum."

"Bunu ben de istedim. Ama tahmin et ne oldu?" Şak diye söyledim. Anında, keşke sözlerimi geri alabilseydim diyorum. Becca'nın gitmesi Nia'nın suçu değil. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Onun ölümü seni incitti ve anladığım kadarıyla kendini yeniden yalnız ve arayış içinde bulacağını hiç düşünmemişsin. Kafanın karışık olması hakkın. Hatta kızgın. Belki de yas tutmak ve karar vermek için daha fazla zamanın olsun diye geri çekilen ben olmalıyım."

"Zamana ihtiyacım yok. Ne istediğimi biliyorum." Kollarından tuttum. "Seni istiyorum."
"Ama beni sevdiğin için değil." Kıpırdanıp kurtuluyor. "Ben bir teselli ödülü
değilim." "Lanet olsun. Anlamıyor musun?"

Başını sallıyor. "Bunu senin bakış açısından görmeye çalışıyorum. Yalnız kalmak ya da hoşlanmadığın biriyle birlikte olmak istemiyorsun. Berbat seks yaptığın biriyle de birlikte olmak istemiyorsun. Ben müsaitim, arkadaşız ve birlikte olduğumuzda her şey cayır cayır yanıyor ve havai fişekler patlıyor. Tamam, tamam, tamam. Ama ben senin listesindeki maddelerden daha fazlasıyım. Ben bir kadınıyım." Empatik bir elini göğsüne vuruyor. "Belki sen anlamıyorsun ama benim duygularım ve hayallerim var. Ve hiçbir zaman kendimi 'Beni sevmesen bile, seninle arkadaşlığın ve çek defterin için evleneceğim bebeğim' derken hayal etmedim. Ben böyle biri değilim."

İç çekiyorum. O haklı. "Nasıl uzlaşabiliriz?"

Nia sessizliğe gömüldü. Kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum. Ona kızgın değilim, sadece nasıl çözeceğimi bilmediğim bu duruma kızgınım. Neden basit mantık bunu daha iyi hale getirmiyor?

Nia yataktan kalkıyor ve verandada kayboluyor. Şortumun fermuarını çekiyorum ve öğleden sonra güneşinin altında onu takip ediyorum. Sanki yenilmiş gibi omuzları çökmüş, kıyafetlerinin içinde kıvranıyor.

Tanrım, buna dayanamıyorum. Ona böyle hissettirdiğim için nefret ediyorum.

Sandaletlerini giyerken arkasından yaklaşıp omuzlarını kavırıyorum. "Nia? Tatlım..."

Ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmem gereken kadının o olduğunu bilmem dışında bir cevabım yok. Ayrıca bana aşık olmasına rağmen Nia'nın bensiz de yaşayabileceğine ikna olmuş durumdayım.

"Şu anda bu işi nasıl çözeceğimizi bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Birlikte daha fazla zamana ihtiyacımız var." Belki de ne kadar samimi olduğumu anlaması için bir öğleden sonra yeterli değildir. "İşte olmaz. Sadece ikimizin birbirimizden başka hiçbir şeye odaklanmayacağımız bir zaman."

Yavaşça başını sallıyor, dudağını kemiriyor. Bu onun "bir fikrim var" surattı. Hâlâ üzerinde çalışıyor; bunu söyleyebilirim. Ama bir şeyler oluşuyor.

"Ya önümüzdeki altı hafta boyunca birlikte yaşasaydık?" Odağını bana çeviriyor. "Bakalım aramızda neler gelişecek?"

Bu fikri sevmiyorum... ama nefret de etmiyorum. İkimizin de anakaraya dönüp kendi evlerimizde yaşamamızdan, birbirimizi sadece ofiste ya da ara sıra randevularda görmemizden daha iyi. Birkaç hafta önce, ev yapımı yemekleri ve daha temiz bir daireyi kutlardım. Ama Nia'nın yanında olmak bunların hepsinden çok daha önemli. Ona günaydın öpücüğü vermek... ve bütün gece vücuduna tapmak. Bu bana onun ayaklarını yerden kesmek için zaman veriyor, böylece hayır diyemeyecek.

"Bu mantıklı. Evet demeden önce emin olmak istiyorsunuz ve bu size yardımcı olacaktır." "Peki sen istemiyor musun?"

"Ben zaten eminim. Ama daha fazla zamana ihtiyacın varsa-"

"Seviyorum. Ve dürüst olmak gerekirse senin de istediğini düşünüyorum. Hayatına devam etmek istediğini biliyorum ama bence kendine kalbinin nerede yattığını sorman gerekiyor. Altı hafta içinde benim hakkımda ne hissettiğini söylersen ve hâlâ benimle evlenmek istiyorsan, belki evet derim."

Demek istediği, eğer bir aşk itirafı kusabilirsem.

Hay sikeyim. Bu tür duygusal saçmalıklar bana ters geliyor. O da bunu biliyor. Birdenbire pratik ve duygusal olmamı ve delicesine aşık olmamı mı bekliyor? Becca'yla evliliğime ne kadar yatırım

yapmış olsam da, ben o adam değildim.

Öte yandan, tek seçeneğim onu evlenmemiz gerektiğine ikna etmek ya da öngörülebilir tüm günlerimi yalnız geçirmek.

"Belki'nin evet olmasını sağlayacağım. Geri döndüğümüzde, eşyalarını benim çatı katıma taşıyabilirsin-"

"Hayır."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Neden olmasın? Benim daha büyük bir yerim var. Ofise daha yakın. Harika bir manzaram var."

"Bunların hepsi doğru, ama karınızın hayaleti her yerde ve ben de onunla birlikte yaşamayacağım."

Duraksıyorum. Belki bunda doğruluk payı vardır. Bugünlerde Becca'yı daha az düşünüyorum. Onu göz ucuyla o kadar sık gördüğümü sanmıyorum. Ama varlığının büyük bir kısmı hala orada duruyor. Her sabah işe gitmek için giyinirken onun kıyafetlerinin önünden geçiyorum. Onları hiç paketlemedim. Paylaştığımız ev ofisini açıyorum ve titizlikle düzenlenmiş kağıtları hala masanın çekmecelerinin yarısını kaplıyor çünkü onları gözden geçirme zahmetine hiç girmedim. Dairedeki birkaç kişisel resim onun astıkları. Sahip olduğum bir avuç bibloyu ve kırlentleri o satın aldı.

Yatağımın, duşumun ve sessizliğimin rahatlığını terk etmekten nefret edebilirim. Ama Nia'nın başka bir erkekle birlikte yaşadığı hiçbir yerde yaşamak istemezdim. İçine her girdiğimde, onunla aynı yatakta seks yaptığını hatırlayıp hatırlamadığını merak ederdim.

"Evinizde eski bir erkek arkadaşınızla yaşadınız mı?"

Yüzü yumuşuyor. "Hayır."

"Geceyi orada geçiren biri var mıydı?"

Yüz ifadesi kapanıyor. "Bir seks hayatım oldu; bunu tespit ettik."

"Yani bu bir evet mi?" Çenemi sıkıyorum ve alternatifler arıyorum. "O zaman başka bir yer bulmalıyız."

"Altı hafta yaşamak için mi? Bu hiç mantıklı değil." İç çekiyor. "Bak, senden önce neredeyse altı aydır seks yapmıyordum. Neredeyse bir yıldır evimde kimse kalmadı."

İnatlaşmak niyetinde değilim ama elimde değil gibi görünüyor. "Ama o yatakta başka biriyle yattıysan, benim için hayır."

Bana kaşlarını çatıyor. "Aslında kanepede seviştik, sonra yatakta seviştik. Senin sorunun ne?"

Kılandım. "Başka birinin sana dokunduğunu hayal etmek istemiyorum. Ve senin de bunu düşünmeni istemiyorum."

"Burada *seninleyim*."

"O zaman bana ayak uydur. Kanepeyi ve yatağı değiştireyim."

"Ciddi misin?"

Ona kararımın kesin olduğunu söyleyen bir ifade takınıyorum. "Ne zaman değilim?"

Birdenbire gülüyor. "Sana mutfak tezgahında seks yaptığımızı söylesem, onları da değiştirir miydin?"

"Evet. Öyle mi?"

"Hayır. Sadece onlardan gerçekten nefret ediyorum."

Gerginliğe rağmen ben de gülüyorum. "Eğer bu seni mutlu edecekse, onları yine de değiştireceğim."

"Hayır. Burası sadece kiralık, ama bir kız hayal kurabilir." Sonra gözlerini kırıştırıyor ve nereden olduğumuzu hatırlar gibi etrafına bakınıyor. "Burayı çoktan... satın aldın mı?"

"Bir günlüğüne kiraladım."

"Sadece hoşlandığımı söylediğim için mi?" Sesi hâlâ şok olmuş gibi.

"Evet. Burada yaşamak isteyecek kadar sevip sevmediğini görmek için burada biraz zaman geçirmeni istedim.

Benimle birlikte." *Karım olarak.*

"Evan, bu iş yürümeyebilir. Yürümeyebilir. Ve ben adaya hiç taşınmayabilirim." "Ben olumlu düşüneceğim. Maxon ve Griff emlakçıyla görüşüyorlar.

Neredeyse herkesin kabul edebileceği bir anlaşma yaptılar. Tek yapmanız gereken beğendiğinizi söylemek." Ağzı açık kaldı. "Bu milyonlarca dolar demek. Senin de hoşuna gitmeli."

"Yatak odası, banyo, mutfak ve kanepenin yanı sıra düz ekran ve oyun konsolum için harika bir yer var. İhtiyaçlarım karşılanıyor."

Gözlerini deviriyor. "Bu tam bir erkek lafı. Tarz ya da dekor gerçekten umurunda değil ya da..."

"Hayır. Seni mutlu etmeyi önemsiyorum."

Dudaklarından ağır bir iç çekiş geçiyor. "Madem geleceğimiz konusunda anlaşıyoruz, neden böyle güzel şeyler söyleyip duruyorsun?"

Sesi çelişkili geliyor ve neredeyse suçlu hissediyorum. Neredeyse... ama tam olarak değil. Hayır cevabını kabul etmemek benim işim. Nia'yı onsuz yapamayacağını düşündüğü o üç kelimenin hayati olmadığına ikna etmeliyim. Ona bir prenses gibi davranmak ve bana çok daha fazla ihtiyacı olduğunu göstermek benim işim.

"Ben sadece sana karşı dürüstüm." Küçümseyici bir sırıtışla çenemi kaşıyorum. "Bazen kendi zararıma."

"Biliyorum." Bu konuda üzgün görünüyor. "Ve duyguların hakkında bana yalan söylemediğin için sana minnettarım."

"Asla yapmayacağım, Nia. Söz veriyorum."

Bana melankolik bir şekilde başını sallıyor. Bana inanıyor... ama yine de yeterli değil.

Belli ki ona verebileceğim iyi şeylere daha fazla odaklanmam gerekiyor. "Hadi evi gezelim. Belki ondan sonra yatak odasını tekrar gezebiliriz?"

"Elbette."

Ona içeri kadar eşlik ediyorum ve dün evi gezerken emlakçının bana anlattığı her şeyi tekrarlıyorum. Mutfağı çok beğendi ve ilk başta gözüne çarpan rustik tavan kirişlerine hayran kaldı. Evi çok sevdi. Manzarayı sevdi. Çevredeki yürüyüşümüze bayıldı. Ama ona ve bana gösterdiğim her şeyi sevmesine rağmen, bu onu evet demeye ikna etmeye yetmiyor. Birlikte geçirdiğimiz, birbiri ardına tutku dolu orgazmları paylaştığımız, bacaklarımı bir daha kullanabileceğimden emin olamayana kadar kendimden geçtiğim saatlerden sonra bile Nia evet demeye yaklaşmış görünmüyor.

O gece geç saatlerde ayrılıp Harlow ve Noah'lara dönerken, yol boyunca yanlış hesap yapıp yapmadığımı ya da yanlış adım atıp atmadığımı merak ediyorum. Fikirlerim tükendi. Nia tek başına yatak odasında kaybolup biraz yalnız kalmak istediğinde içimden bir küfür savuruyorum. Fikrini değiştirmesi için ne yapmam gerekecek?

Perşembe, 23 Kasım

ERTESİ GÜN, Nia ve ben kardeşlerim ve eşleriyle birlikte büyük bir Şükran Günü için masaya oturduk.

Etrafımda kahkahalar, şakalaşmalar ve gerçek bir mutluluk vardı. Ama yanımda Nia durgun, konuşurken gülümsemesi yapmacık, ama sadece kendisiyle konuşulduğunda. Dalgınım ve itiraf ediyorum, suskunum. O

teklifimi reddetmedi... ama kabul de etmedi. Hiçbir şey - ne güzel bir elmas, ne cennette muhteşem bir ev, ne de sonsuz sadakat vaadim - onu ölene kadar aşkımı ilan etmem konusunda ısrar etmekten alıkoyamadı. Ne somut ne de değerli olan bir duyguya dair verdiğim sözün ondaki hangi boşluğu dolduracağını düşünüyor? Hayranlık mı arıyor? Aidiyet mi? Güvenlik mi?

Yemeğin yarısına doğru, Noah'nın küçük kardeşi Trace, bir omzunda yıldızlar ve roket gemileriyle kaplı kocaman bir çantayla ön kapıdan içeri daldığında hâlâ düşüncelere dalmıştım. Diğer elinde ise bir bebek taşıyıcısı tutuyordu.

"Selam millet. Kusura bakmayın geciktim. Birisi uykusundan uyanmak istemedi." Taşıyıcıyı masada toplanan kalabalığa doğru çevirerek bebek oğlunu ortaya çıkarır.

"Çok değerli görünüyor." Harlow sandalyesinden kalkıp ayağa kalkıyor ve çocuğu kollarının arasına almak için yere atlıyor.

"Öyle." Trace yeni doğan oğlundan kesinlikle büyülenmiş görünüyor. "İyi yiyor. İyi uyuyor. Bu tek ebeveynlik olayı şu ana kadar o kadar da kötü değil."

Bu hikayeyi biliyorum, çünkü Harlow aylar boyunca beni bilgilendirmeye devam etti. Trace, futbolu bıraktığını açıklamadan hemen önce Noah'ın son Super Bowl zafer partisinde Mercedes adında bir kadınla tanıştı. Mercedes, Trace'i Noah sanmış. Birbirlerine çok benzedikleri için bu kolay bir hataydı. Hamile olduğunu öğrendiğinde, herkesin önünde Noah'ı bebeğinin babası olarak ilan etti. Bu suçlama Harlow ve Noah'ı neredeyse ayırıyordu. Sonunda Trace o sarhoş gecede çocuğun babasının kendisi olduğunu fark etti. Mercedes, bebeğinin babasının yemek bileti olmadığı gerçeğini öğrendiğinde, Ranger'ı doğurduktan saatler sonra ebeveynlik haklarını devretti. O zamandan beri Trace, Griff'e barışıp evlenmeden birkaç yıl önce tek başına bebek oğluna bakan Britta'nın da yardımıyla bir bebeğe bakmayı öğrenmeye çalışıyor.

Bebek biraz mızızlanır, sonra sessizleşir, Harlow'a bakar gibi olur, ciddi gözleri çoktan kararmıştır. Kalın siyah saçları ve kare çenesiyle tıpkı babasına benzemektedir.

Becca hâlâ burada olsaydı, oğlumuz ya da kızımız bu yaşta olurdu. Yutkunuyorum, bakıyorum. İştahım kayboluyor. Ruh halim kararıyor.

Yanımda, Nia kız kardeşimin yanında durmak için ayağa kalkıyor, aniden parlak gözlü bir gülümseme takınıyor. "Oh... Ne tatlı şey. Tam bir kalp kırıcı olacaksın. Değil mi, koca oğlan?" Sonra Trace'e baktı. "Kusura bakma. Biz tanışmadık. Ben Nia."

"Berbat davranışlarım var." Harlow kendi kendine güler. "Trace, bu Evan'ın kız arkadaşı." Nia'ya döner. "Bu da Noah'ın kardeşi."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Trace kendini tüm bebek aksesuarlarından arındırıyor. "Ve Ranger konusunda haklısın. O zaten bir kalp kırıcı. Babamla gayet iyi anlaşıyorlar ama bir kadın ortaya çıktığı anda gülümsüyor ve utanmadan flört ediyor. Muhtemelen ondan tüyolar alabilirim."

Britta, "Bebekler sadece birkaç haftalıkken gülümsemenin muhtemelen gaz çıkarmanın verdiği rahatlama olduğunu bilirsiniz," diyor.

Trace bu yorum karşısında tamamen şaşırılmış görünüyor. Masa kahkahalarla patlar. "Gerçekten mi?" Griff karısına döner. "Ciddi misin?"

Şişmiş karnını ovalarken ona doğru sırtlıyor. "Sadece bekle. Jamie uykudan uyandığı anda sana hatırlatılacağı gibi, üç yaşında bir çocuğa ebeveynlik yapmak zorluklarla doludur. Ama yeni doğanlar? Tamamen farklı bir oyun..."

Griff aniden gergin görünüyor.

"Onu tutabilir miyim?" Nia
Trace'e sorar.

"Elbette. Ama seninle de flört ederse ya da üzerine osurursa şaşırma." Bir kahkaha atarak çocuğu kollarının arasına alır.

Ranger'a mırıldanıyor ve yanağını okşuyor. Gözlerinde sıcaklık görüyorum. Özlemimi. Kalbini. İçim çalkalanıyor. Evet, Nia bana çocuksuz kalmaktan memnun olmayacağını söylemişti. Bazı kadınlar öyledir, ben de öyle ummuştum... Ama benimkinin bebekten hemen etkilenmesi bana onun gerçekten de en azından bir tane çocuk isteyeceğini söylüyor.

Yutkunarak bakıyorum. Bugün hayatımdaki her şey için şükretmem gerekiyor. Ama benim neyim var ki? Para ve başarı, elbette. Zeka? Bana sahip olduğum söylendi. Ama karım gitti, oğlum ya da kızım yaşama şansı bulamadan öldü ve şimdi boşluğu doldurmasını istediğim tek kadını benimle evlenmeye ikna edemiyorum. Ranger'la birlikte Nia'ya baktığımda, onu mutlu edip edemeyeceğimi bile merak etmeye başlıyorum.

"Vay canına, düşündüğümünden daha ağırmış," diyor Nia. "Ağırlığı ne kadar?"

"O bir chunker değil mi?" Trace gülüyor. "Dün doktora gittik ve şimdiden iki kilo, iki ons oldu. Boy ve kilo çizelgesinin en üstünde yer alıyor ve Cumartesi gününe kadar üç haftalık bile olmayacak."

Biraz zihinsel hesap yapıyorum. Şok beni mahvediyor. "4 Kasım'da mı doğdu?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçırıldı.

Trace bana döndü. "Hey, Evan. Nasılsın dostum?"

Elini bana doğru uzattığında, ayağa kalkıp elini sıkıyorum. Ama sorunun cevabı için çaresizim. Nedenini bile bilmiyorum. Onun oğlunun benimkiyle aynı gün doğmuş olması beni rahatsız etmemeli. Bu bir tesadüf. Ranger, Becca'nın rahminde büyüyen çocuk değil. Onun doğumu bebeğimi geri getirmeyecek.

Ama göğsümü sıkıştıran ve soğukkanlılığımı parçalayan şey mantığımı duymuyor.

"Ben iyiyim," diye boğuluyorum sonunda. "Sen mi?"

"Beklediğimden daha iyi. Evet, 4 Kasım'da. Ertesi gün onu hastaneden eve götürdüm ve o zamandan beri birlikte takılıyoruz. Değil mi, Ranger?" Trace nazik bir parmağını oğlunun yanağında gezdiriyor.

Çocuk guruldarken, Trace'in yüzündeki sevgi çok açık ve çıplak. Tepkimi anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Hem onun oğlunu kıskanıyorum hem de kendi oğlum olmaması konusunda kararlıyım. Hiç bu kadar çelişkili olduğumu hatırlamıyorum. Olayları tek yönlü görüyorum. Öyle ya da değil. Aydınlık ya da karanlık. Siyah ya da beyaz. Yukarı ya da aşağı. Hiçbir şey ortada değildir ve kendimi hiçbir konuda iki fikirli bulmam.

Ama çocuk sahibi olma konusunda kararsızım.

Keeley sandalyesinden kalkıp kocasına dirsek atar, o da ayağa kalkar. Kısa süre sonra Trace'in masada bir yeri, soğuk bir birası ve bir tabak yemeği vardır. Herkes oğlunu kucağına alıp zıplattırken o da yemeğe oturur ve bebeği eğlendirmek için saçma sapan sesler çıkarır ve komik suratlar takınır.

Tabağımı bir kenara ittim, iştahım kalmamıştı. Ben bir bahane bulup oradan ayrılamadan Griff elinde bir kundak çocukla bana döndü. "Onu tutmak ister misin?"

Dilimin ucunda koca bir "hayır" oturuyor, bir kırbaç şaklaması gibi patlamaya hazır. Ama herkes bana bakıyor, çoğunun yüzünde acıma ifadesi var. Seattle'daki o Nisan günü yağmur fırtınası ve kaygan sokaklar olmasaydı, şimdiye kadar baba olmuş olacağımı biliyorlar. Ve hepsi de beni anlamadığımı duygusal bir enkazı gizliyor olarak görüyor. Eğer Ranger'ı tutmayı reddedersem, bu onların şüphelerini doğrulayacak.

Bu beni rahatsız ediyor. Nedenini bilmiyorum. Ama bu bir his, yani gerçek değil. Bu sinir bozucu duyguyu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama odaklanmanın tüm olağan yöntemleri - zihinsel olarak karmaşık matematik problemleri çözmek, periyodik tabloyu ezberden okumak ya da kafamda JavaScript yazmak- işe yaramıyor.

Odadaki sessizlik bunaltıcı görünüyor. Bütün gözlerin üzerimde olduğunun farkındayım, özellikle de Nia'ninkilerin. Bebeği bana uzatan kardeşime bakıyorum, sonra çocuğun küçük yüzüne. Yutkunuyorum. Terliyorum.

Bunu yapamam.

Sandalyemi yere sürterek ayağa kalkıyorum. "Hayır, teşekkür ederim. İzninizle."

Masadan kaçmak mantıksız ve aptalca. Ranger da odadaki diğer herkes gibi bir insan, sadece daha küçük bir versiyonu. Onu tutmaktan ne zarar gelebilir ki?

Bilmiyorum. Sadece bunu yapma düşüncesinin baş edebileceğimden daha fazla olduğunu biliyorum. Aylardır böylesine ezici bir kargaşa tarafından gafil avlanmamıştım. Neden şimdi geri döndü, göğsüme baskı yapıyor?

Yemek odasından çıkıp verandaya doğru yürüdüğümde, güneş ışığıyla dolu tuz kokusunu içime çekiyorum, çarpan dalgaları dinliyorum ve umutsuzca kişisel homeostazımı arayarak beni çağıran okyanusa doğru ilerliyorum.

Az önce ne oldu öyle? Gerçekten bilmiyorum.

"Evan?" Nia yumuşak parmaklarını omzuma doluyor.

Kendimi bu kadar güçsüz hissederken bana dokunmamasını dileyerek kaskatı kesiliyorum. Nazik okşaması soğukkanlılığımı daha da hızlı eritiyor. Bu kargaşanın hiçbir anlamı yok ve yapmak istediğim son şey onunla yüzleşmek ya da ruh halimin neden bu kadar kötü olduğunu açıklamaya çalışmak. Neden bebeği kucağıma almak istemediğimi.

"Git yemeğini bitir," diyorum sonunda, sırtımı ona dönerek. "Ben iyiyim." "Değilsin. Ve seni yas tutman için yalnız bırakmayacağım."

"Yas tutmuyorum." *Öyle miyim?*

İç çekiyor. "Duyguların olduğunu kabul etmekten hoşlanmıyorsun, biliyorum. Sana mantıklı gelmiyorlar ama

."

"Hissettiğim tek şey, vereceğim farklı bir kararın Becca'nın ve çocuğum burada benimle olurdu."

"Bunu bilmiyorsun. Eğer onlarla gitseydin, sen de ölebilirdin."

Uzun dakikalar boyunca duraksadım. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ama Nia'yı tanıyorum. Sırf ben istiyorum diye konuyu kapatmayacaktır. En iyisi ona hiçbir sorun olmadığına dair güvence vermek. Zihinsel enerjisini benimle evlenmeye karar vermek için harcamasını tercih ederim.

"Benim de benzer düşüncelerim var. Belki de haklısınız. Açıkçası, bunu asla bilemeyeceğiz."

"Yapmayacağız. Onları özlediğini biliyorum ve kaybın için üzgünüm. Şükran Günü'nü birlikte kutlamak istediğin kadın olamadığım için de üzgünüm ama seni neşelendirmek için elimden geleni yapacağım."

Omzumun üzerinden kaşlarımı çattım. "Birlikte olmak istediğim kadın sensin."

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz, hem Nia'ya hem de kendime, bugünü rahmetli karım yerine

onunla paylaşmayı tercih ettiğimi itiraf ettiğimi fark ediyorum. Bu beni şok etti. Söylediklerimde ciddi olduğumun farkına varmak da öyle.

Bakışlarımı tekrar köpüklü mavi dalgalara çeviriyorum. Nia yüzümü göremiyor olabilir ama gerçeği saklayamam. Zaman ilerledikçe Becca hafızamdan siliniyor. Artık onun kokusunu hatırlayamıyorum. Artık gözlerinin mavisini bile hatırlayamıyorum. Haftalar önce, ofiste onunkine çok benzeyen bir kahkaha atan bir kadın duydum... sonra kendimi sorguladım. Becca'nın sesi hiç böyle miydi?

"Evan, ben de burada seninle olmak istiyorum. Senin *için* burada olmak istiyorum." Nia omzumu sıkıyor, sesi o kadar yumuşak ki beni kestiğini hissetmiyorum bile. "Acı çektiğini biliyorum."

"Sadece garip bir ruh halindeyim. Diğerlerine katıl. Birazdan içeride olacağım."

Beni serbest bırakmasını ve ailemle birlikte eve dönmeyi umuyorum. Becca yapardı. Kadının kendisinden çok zihninin çalışma şeklini hatırlamam ne garip. Ama Nia... Onun tamamen farklı bir seçim yapacağını şimdiden biliyorum.

"Saçmalıkları bir kenara bırakıp düzgün bir konuşma yapmanın zamanı geldi." Yüzümü ona çevirmeye çalışıyor.

Dokunuşuna omuz silkiyorum, kıpırdamayı reddediyorum.

"Bırak onu," diyorum ona. Onu uyarıyorum. Eğer buraya gelirse, çalkalanan midem ve kaynayan kanım kadar tedirgin olursam, ne yapacağımı bilmiyorum.

"Hayır. Becca kara kara düşünmene izin vermiş olabilir. Belki onun ilgisizliği seni rahatsız etmedi. Belki minnettar bile oldun. Gittiği için üzgünüm ve burada benimle olmak istemene sevindim. Ama şimdi seni yalnız bırakmamın imkanı yok. Ve senin acı çekmediğine bir dakika bile inanmamın imkanı yok." Ben hâlâ cevap vermeyince Nia oflayıp pufluyor ve kıpırtısız halimin etrafından dolaşarak önüme dikiliyor. "Senin için anlamı olan neredeyse her şeyi tek bir öğleden sonra kaybettin. Yas tutmak seni zayıf yapmaz. Becca'yı önemsedin. Bebeğini istedin. Elbette onlar olmadan geçireceğin ilk tatil zor olacak. Elbette tam da senin olması gereken günde doğan bir çocuğu görmek şok etkisi yaratacaktır."

Ben o darbelerin geldiğini görmezken, o beni etkileyecek her şeyi nasıl tahmin etmişti?

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Bu mantıksız."

"Bu normal" diye savunuyor. Tutkusu ikna edici ve zorlayıcı, özellikle de beni hafifçe salladığında. "Bu gece burada acınızı hissetmeyen ve bunu sizin için daha iyi hale getirebilmeyi dilemeyen tek bir kişi bile yok. Bebeği kucağına almaya hazır olmaman sorun değil. Kimse seni suçlamıyor."

Nedense, konuşması öfkemi uyandırıyor. "Hepsi bakıyor, bekliyor, merak ediyor, belli ki benim bir tren enkazı olduğumu düşünüyorlar. Onların acımasını istemiyorum. Seninkine de ihtiyacım yok."

"Sana acımıyorum," diye mırıldanıyor. "Seni seviyorum. Bu da senin için endişelendiğim anlamına geliyor. Ben senin yanıdayım. Ne zaman konuşmak istersen dinlemeye hazırım. *Senin için buradayım.*"

Nefesimi verirken öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Nia sadece yardım etmeye çalışırken ona kızamam. Aslında, bu sefil ruh halimi umursadığı için bile minnettar olmalıyım. Ama onun sözleri geçmişimin karanlıkta kalmasını dilediğim kısımlarını aydınlatıyor.

Becca da beni seviyorsa, neden sorunlu olduğum zamanlarda beni dinlemeye hiç istekli olmuyordu? Stratus'un ilk günlerinde yaşadığım hayal kırıklığına ilgisiz kalmasını işimi anlamamasına bağlıyordum. Onunla özel hayatımız hakkında nadiren kavga ettiğimiz için, anlaşmazlıklardan nefret ettiği için anlaşmazlıklar gerçekten kızışmadan önce ya çekip gittiğini ya da kabul ettiğini varsaydım. Geriye dönüp baktığımda, neden kendisi için hiç savaştığını merak ediyorum. Benim için. Bizim için.

Gerçekten hiç umursadı mı? Yoksa ben sadece onunla dünyanın geri kalanı arasında koruyucu bir bariyer miydim?

"Evan?"

Nia hala bekliyor. Yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadı. Ruh halimi bozan her neyse, acısını ondan çıkarabileceğim bir şey değil.

Sesimin geri kalanını bulamadığım için fısıltının biraz üzerinde bir sesle "Şok oldum," diye itiraf ediyorum. "Ranger'ın oğlum ya da kızım la aynı gün doğmuş olması gerektiğini duymaya hazır değildim."

"Biliyorum. Ama aramızdaki işler yolunda giderse, çocuk sahibi olabiliriz." "Onları istemiyorum."

"Bunu şimdi söylüyorsun. Kaybının acısı hala çok taze, bu yüzden henüz bir şans almaya hazır değilsin.

."

"Hazır olabileceğimden şüpheliyim. Bu riski almaya değmez." "Bu senin kederli konuşman."

Normalde onu yalanlar, bunun benim mantığımın bir ürünü olduğunu söyledim. Bu sefer duraksadım.

İncele. Kaşlarımı çatıyorum. Haklı mı?

"Olabilir. Ama fikrimi değiştireceğimi sanmıyorum, Nia." Ve bunun bizi ve geleceğimizi nereye götüreceği konusunda endişeleniyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Seattle, Washington 25
Kasım Cumartesi

KARŞILIKLI ANLAŞMAYLA, Cuma sabahı Maui'de dokuz gün daha kalmak yerine Seattle'a dönmeye karar verdik. Kardeşlerim ve eşleri ziyaretimizi kısa kesmemize üzıldüler, ancak sanki Nia ve benim bir sonraki adımlarımızı belirlemek için zamana ihtiyacımız olduğunu anlamışlar gibi kimse kalmamız için baskı yapmadı.

İndiğimizden beri dinmeyen yağmurla eve vardık. Arabaya yerleşirken aramızda pek fazla kelime geçmiyor. Nia kızgınlıktan susmuyor. Ben de öyle. Daha çok ne söyleyeceğimizi bilemiyormuşuz gibi geliyor.

Evine yaklaşırken, içimde süregelen ve beni şaşırtan huzursuzluğu atmaya çalışıyorum. "Ne yapıyoruz biz?" "Sanırım beni eve götürüyorsun."

"Sonra ne olacak? Bize neler oluyor?" Pek çok şey belirsiz. Aralık ayına günler kaldı ve Aralık ayının sonunda benimle çalışacak mı, benimle yaşayacak mı, benimle evlenecek mi yoksa hayatımdan tamamen çıkacak mı bilmiyorum.

Nia derin bir nefes alır. "Planladığımız gibi devam edeceğiz. Bazı eşyalarını toplarsın ve hazır olduğunda benim evime taşınırsın. Planlandığı gibi işe geri döneceğiz. Önümüzdeki beş haftayı birlikte geçireceğiz ve buradan sonra nereye gideceğimize karar vereceğiz... ya da işi bırakıp bırakmayacağımıza. Bir noktada, sanırım Stratus'u Lund'a satmak için kağıtları imzalayacaksın." Omuz silkiyor. "Bu kadar."

Bu pek plan sayılmaz. Çok fazla açık uç var. Pratik yönüm ağır basıyor ama aklıma daha iyi bir öneri gelmiyor.

Ona arzuladığı aşkı ve çocukları vermezsem Nia'yı mutlu edebilecek miyim? Ve eğer durum buysa, onunla evlenmek için elimden geleni yapmalı mıyım?

Belki de değil... ama onun gitmesine izin vermeyi de kendime yediremiyorum. Bunu düşünmek bile çok acı veriyor. Onsuz bir hayatı hayal etmek sanki bir parçam eksikmiş, duygusal bir ampüte olmuşum gibi hissettiriyor.

Yakında görüşeceğimize söz vererek onu kulübesine bırakıyorum, sonra da yanağına bir öpücük kondurarak yanından ayrılıyorum. Daha fazlasını sormuyor, hatta elinde bavuluyla kapısına ne zaman gelmeyi planladığımı bile sormuyor. Çok şaşırmadım. Nia beni iyi tanır. Geleceğimle ilgili ne yaptığımı ve neden yaptığımı incelemek için yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu biliyor olmalı. Muhtemelen bunu benden daha iyi biliyordur.

Yorgun bir iç çekişle kendimi daireme bıraktığımda, içerisi hemen karanlık, hareketsiz ve ağır geliyor. Panjurları açmak ve perdeleri fırtınalı geceye geri çekmek, etrafımdaki baskıcı havayı kaldırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Gri oturma odamın ortasında durup yağmurlu körfeze bakarken kendimi yalnız hissediyorum.

Kendimi hiç bu kadar yalnız ve kasvetli hissettiğimi hatırlamıyorum. Sosyal hizmet görevlisi beni bıraktığında değil.

İlk koruyucu ailem beni pek fark etmedi. On sekizinci yaş günümün sabahında, bir çanta dolusu eşyam ve yüz on iki dolarla Diana'nın kapısını arkamdan kilitlediğimde bile. Becca'nın cenazesinden sonra buraya döndüğümde ve sonunda onun gerçekten asla geri gelmeyeceğini anladığımda bile.

Yalnızlık hissim artık daha kasvetli. Kemik derinliğinde. Bu dırdırcı mutsuzluğun neden beni Maui'den eve kadar takip ettiğini bilmiyorum, ancak on iki metrelik pencere duvarımdan dışarı ve aşağıdaki çalkalanan körfeze bakmak, bana tam olarak ne kadar yalnız olduğumu hatırlatarak her endişemle birlikte onu da büyütüyor.

"Burada ne işin var? Bir hafta daha evde olmanı beklemiyordum."

Arkamı döndüğümde Bas'ı koridorun sonunda, üzerinde bir tişört ve boxer ile dikilirken buluyorum. Saçları dağınık görünüyor ve kaşları çatık.

"Burada ne yapıyorsun?" Saatime bakıyorum. "Ve saat daha sekiz olmasına rağmen neden çoktan yatmış gibi görünüyorsun?"

Bas kaşlarını çatıyor. "Dün gece yarısı tuvaletim su sızdırmaya başladı. Tesisatçı sekizi biraz geçte gelene kadar su boşaltıyordum, o yüzden çok yorgunum. Evim havalandırılırken kalacak bir yere ihtiyacım vardı ve senin bir hafta daha evde olmaman gerekiyordu. Sorun edeceğini düşünmedim. Neden Maui'de değilsin?"

Uzun hikâye. Ama en iyi arkadaşımı ertelemek bir seçenek mi? "Karışık bir durum."

Bas esniyor ve oturma odama girip kendini kanepeye atıyor. "Birkaç saat uyuyabildim, yani tamamen seninim. Konuşmaya başla."

"Yapmamayı tercih ederim. Yatağına dön." Bavulumu duvara dayadım ve iç çekerek evrak çantamı yere bıraktım.

"Yeni ailen ve yeni kız arkadaşınla geçireceğin tatili kısa kesmene neden olan bir sorun yüzünden somurttuğunu görmek istemem. Ve... ifadene bakılırsa sorun aile değil."

"Hayır."

Geri çekiliyor. "Sen ve Nia hala birlikte misiniz?"

Kanepenin ucuna oturuyorum ve yorgun bir şekilde iç çekiyorum. "Gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum."

En iyi arkadaşım uzun bir süre sessiz kaldı. Aynı fikirdeymiş ve mahremiyetime saygı duyuyormuş gibi başını sallıyor. Ama konuştuğumuz kişi Bas. Mahremiyet, sınırlar ya da kişisel alan onun umurunda bile değil.

"Sana sırılsıklam aşık olan bir kadınla aranız bozuksa cidden sıçıp batırmış olmalısın."

Bu bakışlarımı ona doğru çevirmeme neden oldu. "Onun duygularını nereden biliyorsun?" Ama belli ki benden çok önce biliyordu.

Gözlerini deviriyor. "Şaka mı yapıyorsun diye sorardım ama ben daha iyi biliyorum. Dostum, senin hayatını düzenlemeyi teklif etti. Yapmamak için milyonlarca sebebi varken seninle yattı. Büyük bir tatilde ailenle tanışmak için seninle gelmeyi kabul etti. Sana sırılsıklam aşıkmiş gibi bakıyor. Ve sen bunu anlamadın mı?"

"Kişisel verileri güvenli bir şekilde nasıl saklayacağımı, insanoğlunun bildiği her kodu ve virüsü kullanan bilgisayar korsanlarından nasıl koruyacağımı ve yine de tamamen internete nasıl erişebileceğimi bulabilirim." Başımı sallıyorum. "Kadının zihninin nasıl çalıştığını anlayamıyorum."

Bas dirseklerini dizlerine dayıyor. "O evlenmek istiyor ve sen istemiyor musun?"

"Aslında tam tersi. Onunla bugün evlenebilirim. O sadece onu sevdiğimi söyleyebilirim evlenmek istiyor."

"Hmm. Ve sen sevmiyorsun?" "Becca'yı sevdim."

"Şimdi kim gitti," diyor sanki bu çok açıkmiş gibi.

"Bir kalp iki kez verilebilecek bir şey değildir. Onu bir kez verdin mi, artık gitmiştir." Bas gülüyor. "Buna neden inanasın ki?"

"Çünkü bu doğru," diye ısırdım alayını. "Anlamamı beklemiyorum. Muhtemelen her zaman aşık olduğunu düşünüyorsun ve-"

"Bilmiyorum. Şehvet mi? Evet," diye kabul ediyor. "Bir keresinde aşık olmuştum. Ama yürümedi. O evliydi ve ben buna saygı duydum. Asla benim olamayacağı gerçeği için iyi bir adam gibi ağladım, sonra kendime hayatıma devam etmem gerektiğini söyledim. İtiraf etmeliyim ki, dikkatimi dağıtmak için çok seviştim. Ama eninde sonunda tekrar aşık olacağım. O kadını asla daha az sevmeyeceğim ama kalbimi dolduracak yeni birini bulmaya hazırım."

Bas'ın ona bağlı olduğuna inandığını ilk kez duyuyorum. "Kime aşıktın?" "Fark eder mi?"

Yürümedi işte. Ama onu kaybetmenin acısı beni aramaktan alıkoymuyor. Eğer Doğru kadın, doğru zamanda karşıma çıkarsa, ona kalbimi seve seve veririm. Otuzuma doğru yokuş aşağı kayıyorum, dostum. Bunun yakında olacağını ummak istiyorum. Ama yeniden aşık olmam seksen yaşına kadar sürse bile bekleyeceğim. Buna değer."

"Neden? Çok fazla acı getirebilir."

"Aynı zamanda tonlarca mutluluk da getirebilir. Bir de şu açıdan bakın: Eğer hayatınızda insanlar olmasaydı, neyiniz olurdu?"

Kaşlarımı çattım. "Benim işim. Benim... hobilerim."

Sonra sessizliğe gömülüyorum çünkü aklıma başka bir şey gelmiyor.

"Her şeyiniz olurdu. Toplantılarınız, bilançolarınız, vergileriniz, evrak işleriniz ve stratejik planlarınız olurdu. Tüm bunların arasında... ne hobileri? Yemekler ve ayak işleri, belki bir ya da iki favori TV programı, ofisten uzaklaşıp yerel bir barda biraz cazibe kazanmayı başarabildiğinde ya da rastgele bir sağa kaydırma yaptığında birkaç anlamsız gün geçirirdin. Bahse girerim bunu yapmayı aylar önce bıraktığın için resim bile yapmayacaksın. Yanılıyor muyum?"

Tek kelime etmiyorum çünkü ne kadar haklı olduğu beni hayrete düşürüyor.

"Bok gibi boş olurdu," diye devam ediyor. "İnan bana, biliyorum." Gözlerindeki kasvetli bir şey bana yalan söylemediğini söylüyor.

"Ne diyorsun sen?"

"Kısa versiyonunu mu istiyorsun?"

"Evet." En iyi arkadaşımın yarı karanlıkta iç çamaşırlarıyla oturup kalpler ve aşk hakkında konuşmak pek erkekçe değil.

"Aşk tekrar deneyin. Tam önünde duruyor. Onu boşa harcama."

"Daha önce de söylediğim gibi, kalbimi iki kez veremem. Peki neden arkadaşlık, bağlılık ve sadakat Nia için yeterli değil?"

Bas iç çekiyor. "Kısa versiyonun seni ikna etmeyeceğini bilmeliydim çünkü duygusal bile olsa her lanet sonuç için mantığa ihtiyacın var."

"Bu kötü bir şey değil."

"İş hayatında hayır. Ama bu duygularda işe yaramaz. Sanki aşkı bir bilim deneyi gibi ele almaya kararlısınız. Aşkın tekil bir olay olduğuna dair bir hipoteziniz var gibi görünüyor. Anlıyorsun

Nia ile ilgilenin ve beheri biraz karıştırın, ardından tepkilerini kaydetmeye başlayın, verileri inceleyin ve karşılaştırmalar yapın, böylece sonuçlar çıkarabilirsiniz. Dostum, hayır. O Becca'dan farklı bir kadın. Hiçbir şey aynı olmayacak. *Sen* de aynı değilsin."

Onu çürütmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Bir düzeyde, Nia ile ilişkim Becca ile paylaştığım ilişkiye benzemediği için bunun aşk olamayacağını varsaydım. Ancak kontrol örneklerimin tamamen farklı olması gibi değişkenleri hesaba katmadım.

Arkama yaslanıp ciddi bir bakışla ona bakıyorum.

"Ve asıl önemli olan..." İsteksizmiş gibi başını sallıyor. "Boş ver." "Hayır.

Dinliyorum." Çünkü bir şeylerin peşinde olduğundan şüpheleniyorum.

"Sadece sinirleneceksin. O zaman başka bir şeyden bahsedelim. Lund'u biraz araştırdım, Stratus'u satın almak için neden bu kadar istekli olduğunu anlamaya çalıştım ama duvara tosladım."

"Bu konuya geri döneceğiz. Ama önce bana söylemediğin şeyi bilmek istiyorum." "Hayır, söylemeyeceksin."

"Tanrım." Onu boğazlamak istiyorum. "Biliyorum, yoksa sana sormazdım."

Duraklıyor. "Sanırım sadece gerçekten dinliyorsan bana sorabilirsin. Pekâlâ. İşte gerçek: Becca'yı sevmedin."

Öfkeyle dişlerimi gıcırdatarak ayağa fırlıyorum. "Bu saçmalık."

"Hayır, öyle değil. İkinizi yıllarca izledim. O senin dost canlısı yardımcındı. Sen onun kurtarıcıydın.

Sana saygı duyuyordu. Sen de ona güvendin. Ama hepsi bu kadar. Ve bu aşk değil." "Sen hiçbir şey bilmiyorsun-"

"Becca ile ne sıklıkla seks yaptınız?"

"Bu belden aşağı bir vuruş. Üstesinden gelmesi gereken pek çok kişisel şeytan olduğunu biliyorsun ve-" "Ne sıklıkla?"

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Belki birkaç haftada bir. Bununla başa çıkması her zaman zamanını almıştır."

"Uh-huh. Peki daha çok istedin mi? Ona sahip olamadığında çaresiz hissettin mi?" "Aşkın tek ölçüsü seks değildir." Neden bu kadar savunmacı olduğumu bilmiyorum.

"Bu çok büyük bir şey. Bunu Nia'yı nasıl istediğinle karşılaştır. Ona sahip olamadığında onu ne kadar arzuladığını düşün."

Mantığı karnıma yumruk gibi indi. Nefes alamıyorum. Bir an için sersemledim ve kafam karıştı. "Eğer aşk değilse, Becca'ya karşı ne hissettiğimi sanıyorsun?"

"Sorumluluk ve suçluluk. Onu sevmediğini söylemiyorum. O senin hayatınla ilgilendi. Sana katlanmayı başardı. Ve o öldükten sonra aylarca ona sadık kaldın. Bunda yanlış bir şey yok. Övgüye değer. Onunla mutsuz değildin. Ama yüzüme bak ve bana Nia ile olmanın bir şekilde daha parlak, daha yoğun olmadığını söyle. Işığı açmakla parmağını prize sokmak arasındaki fark gibi. Güneşe bakmak ve bu ayrıcalık için kör olmayı göze almak gibi çünkü ona bakmadan edemiyorsun."

Hayır, o haklı. Onun sözleri algımın etrafındaki turnikeyi çözmüş gibi görünüyor. Birdenbire evliliğimi tamamen farklı bir perspektiften görmeye başladım.

Becca'nın benim için yaptıklarını özledim. Yanımda doldurduğu boşluğu özledim. Duş kapısından sarkan yoga pantolonunu bir kez olsun özledim mi? Ya da her Pazar meyve suyunu

sıkmak için koca bir torba portakal kullanmasını? Üvey babasıyla ilgili bir kabus gördükten sonra bana kıvrılmasını bile özledim mi? Eğer dürüst olmak gerekirse, hayır. Onu hiç yanımda tutmadım.

Çünkü ona ait son kalıntıları da elimden kaçırmak istemiyorum. Onları sakladım çünkü yalnız olduğumu kabul etmek istemedim ve bunu daha da belirgin hale getirmek için enerji harcamak istemedim.

"Yani hala verecek bir kalbim olduğunu ve bunu Nia'ya vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Bas başını sallar. "Bence birkaç hafta öncesine kadar kalbini vermen gerekiyordu ama artık Nia'nın.

Ama ikinizin sahip olduğu şeye etiket koymaya çalışmayı bırakmalı ve sadece onunla devam etmelisiniz."

"Onunla gitmek mi?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Benimle tanıştın, değil mi? Bu konuda iyi olmadığımı biliyorsun."

Gülüyor. "Evet, berbatsın. Ama şöyle bir şey var: Eğer bununla oyalanmaya devam edersen, ona bir isim vermeye ve pratik dünya görüşüne nasıl uyduğunu anlamaya çalışırsan, o parmaklarının arasından kayıp gidecek. O zaman bence ilk kez bir kadını kaybetmenin yasını tutacaksın çünkü o geri gelmeyecek. O zaman, haklısın, iyileşme olmayabilir. Ve lanet hayatının geri kalanını gerçekten yalnız geçireceksin."

Nia'nın yürüyüş yolunda yürürken, buz gibi yağmur yüzümden aşağı süzülüyor ve kıyafetlerime sızıyor. Gerçekten umurumda değil. Sedan arabamın düğmesine basıp, açmaya bile zahmet etmediğim bavulumu sürüklüyorum ve kapısına vurmaya başlıyorum.

"Nia! Seninle konuşmam gerek."

Yol boyunca Sebastian'ın söylediklerini düşündüm, haklı olma olasılığı üzerine kafa yordum. Nia'ya aşığım ve bunu göremeyecek kadar kör müyüm? Emin olmak için onunla daha fazla zamana ihtiyacım var ama bu kavram artık imkânsız gelmiyor.

Çünkü Becca'yı sevmediğim konusunda onun da haklı olduğundan şüphelenmeye başladım.

Bu beni suçluluk duygusuyla dolduruyor. Utanç. Bunun için ben bir pisliğim, değil mi? Karım hayatını bana adadı ve ben ona kendimin yarısını bile vermedim. En azından artık Şükran Gün'ünde neden Becca yerine Nia'yla olmayı tercih ettiğimi biliyorum. Ayrıca profesyonel bir mesafede bırakmam gereken asistanıma ilk dokunduğumdan beri neden cinsel dürtümün hiper modda olduğunu da biliyorum. Ve Nia'yı yatıştırmak yerine neden ona ve duygularına meydan okuduğumu da kesinlikle biliyorum. Onlar önemli. O önemli.

Nasıl oldu da bunların hiçbirini görmedim?

Birden kapıyı açıyor. Üzerinde çilek rengi bir pijama üstü ve onunla uyumlu, seksi olmaktan çok pratik bir çift çiçekli pantolon var, ama onu gördüğümde kanımda anlık bir ihtiyaç ateşleniyor.

Nia nefes nefese bana bakıyor. "Aman Tanrım. İçeri gelsene. Dışarı buz gibi olmalı ve sen sınısıklamsın." İçeri girdim ve kapıyı kapattım. "Seni görmem gerekiyordu."

"Sadece bir fincan Bangkok çayı yapıyorum. Sen de ister misin?"

Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum ama umurumda değil. "Hayır. Seni istiyorum."

Beni inceliyor ve yüzünde bir şey değişiyor. "Sana bir havlu getireyim ve-"

Arkasını döndüğünde kolundan tutup kendime doğru çekiyorum. Kıyafetlerini ıslatıyorum ve yere damlatıyorum. Onun alanını işgal ediyorum. Bu düşüncesizce ve pratik değil. Muhtemelen mantıksız da.

Ve duramıyorum.

Elimi ensesine doluyorum ve yüzünü altıma çekiyorum. Bakışları kayıyor. Dudakları ayrılıyor. Bakışlarımız buluşuyor. Sonra dudaklarını kendi dudaklarımla eziyorum, anında onu kendime açıyorum ve onu bir

Dilimin itişiyile.

Bir anlığına şok geçirdi. Sonra parmakları pazılarında geziniyor. Kolları boynuma dolanıyor. Kendini öpücüğün içinde kaybediyor.

Kanım alevler içinde kaldı.

Harap olmuş mokasenlerimi tekmelerken, pijamasının önündeki büyük beyaz düğmelere saldırıyorum. Tanrı'ya şükrediyorum, ellerimin altında eriyor gibiler, özellikle de kotumun fermuarına saldırıp inlediğinde.

Nefes nefese ağzımı açıyorum. Başka bir erkeği bedenine aldığını zaten bildiğim kanepemle alay ediyor. Aynı nedenle onu yatağına almayı da reddediyorum. "Seni nerede becerebilirim?"

Sanki sorumu anlamaya çalışıyormuş gibi bana göz kırpmıyor. Cevabını sabırsızlıkla beklerken, pazen bluzunun yakalarını aralıyorum.

Sütyen giymiyor.

"Çok geç," diye homurdandım.

"Hadi gidelim." Birden mükemmel bir yer buldum.

Ellerimi Nia'nın etrafına dolayarak avuçlarımı kıcıyla dolduruyorum ve onu vücuduma doğru kaldırıyorum, odayı geçip onu mutfak lavabosunun yanındaki tezgâha bırakırken ağzını tutuyorum.

"Pantolonunu çıkar," diyorum başımın arkasına uzanıp ıslak gömleğimi çıkarırken ve lavaboya atarken. Bir sıçramayla yere düştüğünü zar zor fark ediyorum. "Şimdi."

Sonra göğsünü kaldırıyorum ve meme ucunu ağzıma almak için eğiliyorum. Altımda kıpırdanıyor, ağırlığını bir taraftan diğerine kaydırıyor ve sonunda pantolonunu dizlerinin üzerinden itip tekmeliyor.

Üstünü Nia'nın omuzlarından iter itmez, çırılçıplak kaldı. Fermuarımı açtı ve elleriyle sikimi kavradı. Göğsüme öpücükler kondururken ikimiz de zor nefes alıyoruz. Gözlerimi kapatıyorum ve inliyorum. Onun içine girmek istiyorum. Onun bana yaklaştığını hissetmek istiyorum. Bu dürtü çok güçlü. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Bas'ın sözleri aklımdan geçiyor. Nia ile birlikte olmak gerçekten de parmağımı prize sokmak gibi bir şey - iyi anlamda. Beni aydınlatıyor, yaşadığımı hissettiriyor.

"Bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim," diye mırıldandı. "Her şeyi bıraktıktan sonra, günlerce ortaya çıkmayacağından endişelendim."

Başımı sallıyorum, boyuma hararetli bir vuruş daha yaparken kelimeleri bulmak için savaşıyorum. "Sana çok ihtiyacım var."

"Prezervatif?" diye

soruyor. Sikeyim.

"Bavulumda."

"Benimkiler evin diğer tarafında. Bekleyebilir misin?"

Pratik ve sorumlu cevabı biliyorum. Ama... "Hayır."

Şaşırtıcı bir şekilde dudakları gülümseyerek kıvrılıyor. Sonra göğsümü hafifçe itiyor ve tezgâhtan atlayıp ayağa kalkıyor.

Bileğini tuttuğumda içimde anlık bir inkâr duygusu alevleniyor. "Gitme."

Beni otuz saniyeliğine bile terk ederse, başaramayacağım. Kulağa saçma ve melodramatik geliyor ama nefesim kesiliyor, kalbim güm güm atıyor. Sanki tüm vücudum canlı bir tel gibi. Daha fazla elektrik darbesi beynimi kızartıyor ve savunmamı eritiyor. Aşırı yüklenmeden önce Nia'nın dalgayı

alıp beni topraklamasına ihtiyacım var.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyor ağzıma bir öpücük kondururken.

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

Nia'nın dili aletimin başının etrafında gezinmeden önce, ağzımı açıp kalbime gelen yeni yükü sindirecek zamanım ancak oluyor, sonra da tepemi dudaklarının arasına alıyor.

Ağzının sıcak kadifesi beni bir anda inletti. Sertleşiyorum ve bana verdiği tüm zevki algılamaya çalışıyorum. Ben bunu yapamadan dudakları etrafımda daha sıkı kenetleniyor ve beni daha derine emiyor. Kaynayan, ipeksi bir cennet.

Sonra ucumun boğazının arkasında olduğunu ve dilinin şaftımı kucakladığını hissediyorum. Tırnaklarını kıcıma geçirerek mırıldanıyor. Pantolonumu ne zaman ayak bileklerime doladı? Bilmiyorum. Umurumda da değil. Tek bildiğim, o güzel, dudaklı ağzını boyumdan yukarı kaydırırken, tek zorunluluğumun, her şeyimi alana kadar onu geri itmek olduğu.

Ellerimi saçlarının arasına sokuyorum, tepesinden sıkıca kavriyorum ve itiyorum. Panik yapmıyor, itiraz etmiyor ya da ağlamıyor. Nia değil. Doyurucu bir iniltiyle razı oluyor ve sikimin daha büyük bir kısmını ağzına alıyor, sonra dibe vurduğumda yavaşça yutuyor.

"Tanrım..." Bilinçli kontrolün birkaç saniye içinde elimden kayıp gittiğini hissederek mırıldanıyorum.

Etrafımda inliyor, boğazının arkasını acımasızca sıklmaya başladığımda ses bir kreşendoya dönüşüyor.

Bu hisler, renk körü insanların ilk kez gerçekten görmelerini sağlayan özel gözlükler taktıkları videolar gibi bir keşif. Aletim dudaklarının arasından, dilinin üzerinden ve hayal ettiğimden daha derinlerden geçerken Nia'nın kalçalarımın her vahşi pompasını aldığını hissetmek aklımı tamamen uçuruyor... ve vücudumu çözüyor. Soğukkanlılığımı bozmak ve beni doruğa çıkarmak için ne yapması gerektiğini tam olarak bilmesini hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Sert eli şaftımın tabanını sarıyor, ağzıyla yukarı ve aşağı kayıyor. Dili her tarafımı sarıyor. Beni tekrar yuttuğunu hissedecek kadar derine götürmeden önce dişlerinin nazik kısıtması hassas tepemin üzerinde kayıyor.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Oh, yapacağız. Sonunda," diye alay ediyor taşaklarımı avuçlamadan ve beni inanılmaz derecede derine götürmeden önce şaftımın alt tarafını yalamadan önce.

Lavabonun kenarına tutunuyorum, vücudum enerjiyle titreşiyor. Ayak parmaklarım fayans zemini kavriyor. Dik durmak için deli gibi çabalıyorum. Dizlerim erimiş tereyağı gibi. Zevkim yükseldikçe başım daha çok dönüyor. Yanakları çukurlaştığında, kan damarlarıma hücum ediyor. Kalp atışlarım hızlanmış bir davulcu gibi gümbür gümbür atıyor. Tenim çok sıkı hissediyor. Alevler içinde kalıyorum, yanarak ölüyorum. Ve hiç umurumda değil. Nia durmadığı sürece...

Nefes alış verişi sertleşiyor. Bir eliyle tırnaklarını daha derinlerime geçirirken, diğer eliyle de testislerimi nazıkçe çekiştiriyor. Bu hisler arttıkça, beni tekrar ısıtıyor, sonra beni derinlemesine emiyor ve yemin ederim ki horozumun başının boğazından geçtiğini hissettiğim bir manevra yapıyor ve ...

Vay anasını. Bittim ben. Nefes almak için böğürmeyi durduramıyorum, elektriğin kanımı kaynatmasını, damarlarımı sıvılaştırmasını, vücudumdaki her sinir ucunu aydınlatmasını engelleyemiyorum. Geriliyorum. Taşaklarım gergin ve ağır. Şişiyorum. Atomikleşiyorum.

Ben de geleceğim.

"Nia..." Saçlarını avuçlarken ve ağzını sertçe sikerken öğürmeyi başarıyorum. Kelimelerle cevap veremiyor ama inliyor. Cesaret

verici. Davetkar.

"Beni bu şekilde, ağzının içinde istemiyorsan..." Dişlerimi sıkıyorum ve geri çekilecek gücü bulmaya çalışıyorum.

Nia beni daha derinden emiyor, daha sıkı tutuyor. Miyavlamaları bir protesto gibi geliyor.

Lavaboyu daha sıkı kavıyorum. Bu orgazm sert ve hızlı geliyor. Hızla beton bir duvara çarpmak gibi olacak. Kesin ölüm anlamına gelecek ve ben iki kere düşünmüyorum. Olmasına izin veriyorum.

"Tanrım. Lanet olsun... Oh, Tanrım... Evet. Nia... Tatlım! Ben-"

Climax, saçma sapan gevezeliklerimin geri kalanını söküp atıyor. Onun yerine en şaşırtıcı, omurga bükücü patlama, bir şekilde iyi bir şey olan nükleer bir mantar bulutu var. Derimi etimden sıyrılıyor, kaslarımı kemiklerimden ayırıyor. Beni tamamen eritiyor. Ve o kadar iyi hissettiriyor ki, bunu tekrar yapmak için tüm servetimi verebilirim.

Yavaşça, bilinç geri geliyor. Nia yumuşayan sikimi okşuyor ve tatmin olmuş gibi mırıldanıyor. Benim düzensiz nefes alışım ve çatıdaki yağmur damlalarının şıptırtısı boşluğun geri kalanını dolduruyor.

Özümsemekte zorlanarak ipeksi saçlarını çekiştiriyor ve ona bakıyorum. Yumuşak bir patlamayla sikimi ağzından bırakıyor, sonra kirpiklerini kırıştırarak ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana göz kırpmıyor.

Aynı anda iki düşünce aklıma geldi. Birincisi, yaptığı şeyden son derece memnun hissetmeye hakkı var. İkincisi, bu hareketi bu kadar mükemmel yapmak için başka erkekler üzerinde kaç kez yapmak zorunda kaldığını bilmek istemiyorum.

Nia'nın diğer her şeyi gibi, beni çileden çıkarıyor. Beni büyülüyor. Benimle çatışıyor. "Evan?"

Hâlâ kelimeleri bulmakta zorlanırken ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve yüzüne bakıyorum. "Nia." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bunu sana hiç bir kadın yaptı mı?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ciddi misin?"

Nia muhtemelen yetişkin bir erkeğin hiç oral seks yapmamış olmasının çılgınca olduğunu düşünüyordur. Beş dakikadan kısa bir sürede zevki yeniden tanımlamasının ne kadar beyin bükücü olduğunu düşünüyorum. Hâlâ aklım almıyor.

"Ciddiyim."

Ciddi gözlerle bana bakıyor. "Becca *hiç*...?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. "Becca... Üvey babasının onu taciz ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Evet. Cinsel olarak. Cinsel olarak. Özellikle onu kendisine oral seks yapması için zorlamayı severdi. Evlendiğimizde denedi ama bir türlü yapamadı..."

"Geriye dönüşler olmadan. Anladım. Başka ne yapamazdı?"

Liste uzun ve Nia'nın bariz deneyimi karşısında, hiç yapmadığım tüm cinsel eylemleri ve pozisyonları itiraf etmekten neredeyse utanıyorum.

"Bilmem gerek," diyor usulca. "Önümüzdeki birkaç hafta birlikte yaşayacaksak ve gerçekten deneyeceksek, o zaman-"

"O..." Sinirle yutkunuyorum. "Üstte olmayı tercih ederdi."

"Kontrolün onda olduğu yerde mi?"

"Evet."

"Ve sen de ona"

izin verdin."

"Evet."

"Sana ters gelse bile mi?" "Nereden
bildin?"

Nia iç geçiriyor. "Evan, ofise aldığımız kalemlere kadar her şeyi kontrol etmeyi seviyorsun. Seks senin için neden farklı olsun ki?"

Onu çürütmek için ağzımı açıyorum ama yapabilir miyim? Etmeli miyim? Becca'nın aksine, ağlamıyor ya da geçmişine duyarsız kaldığım için beni suçlamıyor. Sadece beni anlamaya çalışıyor. "Haklısın; öyle değil."

Fısıltıyla yaptığım itiraf odada yüksek sesle duyuluyor.

Yüzümü okşuyor. "Utanacak hiçbir şeyin yok. Hiçbir şeyden." "Ben zorlayıcıyım. Talepkarım." En azından Becca'ya göre.

"Hayır, değilsin." İddiama gülüyor gibi görünüyor. "Belli ki ona uyum sağlamak için kendini tutmuşsun. Ama bir noktada, senin onun tecavüzcüsü olmadığını kabul etmek zorunda kaldı."

"Seks... benim için yaptığı bir şeydi."

"Kendi zevki için değil. Anlıyorum." Nia kaşlarını çatı. "Misyoner mi?"

"Kırk yılda bir, genellikle sadece o üstümdeyken orgazm olamadığımda." "Orgazm olabilir miydi?"

"Sonunda. Çok çaba sarf etmem gerekti. Sabretmeyi öğrendim, vücudunu çözdüm ve pek çok kestirme yol ve numara keşfettim."

"Her zaman beni boşaltmaya bu kadar odaklanmış görünmene ve bunu bu kadar hızlı yapabilmene şaşmamalı," diye mırıldanıyor. "Başka ne var? Onun üzerine indiğinde hoşuna gitti mi?"

"Evet. Bu garantili bir orgazmdı. Tanrım, neden bütün bunları tükürüyorum? Asıl bilmek istediğim, bu kadar iyi olmak için kaç kere oral seks yaptığın."

"Bilmiyorum ve bunun bir önemi yok. Yatakta mutlu olmamızı engelleyecek herhangi bir cinsel bagajım yok. Ama bence senin keşfedilmemiş bir sürü alanın var. Becca neden misyoner seksine dayanamadı?"

"Çünkü o piç kurusu onun üstüne tırmandı, onu sıkıştırdı ve bekaretini zorla aldı. Onun takıntıları hakkında konuşmak istemiyorum. Senin hakkında konuşmak istiyorum."

"Ben de bizim hakkımızda konuşmayı tercih ederim," diyor sakince. "Bana fantezilerini anlat."

Ona göz kırpıyorum. Mutfağının ortasında duruyorum, saçlarım hala ıslak, titriyorum, pantolonum ayak bileklerimde. Ve mastürbasyon yaparken ne düşündüğümü mü bilmek istiyor?

"Nia..." Başımı sallıyorum. "Bu konuşma olmadan da seks oldukça harika görünüyor."

Bana kaşlarını kaldırıyor. "Becca'nın seks hakkında konuşmak istememesi benim istemediğim anlamına gelmez. Ben istiyorum. *Gerçekten istiyorum*. Filtreleme. Düşündüğün şeyin onun onaylamayacağı bir şey olduğu konusunda endişelenme. Her şeyi bir kez denemeye hazırım. Eğer beğenmezsem, sana söylerim. Ama önümüzdeki haftayı kalbinin ve sikiğinin istediği her şeyi denemene izin vermeye ve umarım yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmeye adanmış istiyorum." Eğildi ve dudaklarını kulağıma dayadı. "Söyle bana."

Ürperiyorum. "Senin üstünde olmaktan asla bıkmayacağım."

"Orada olmandan asla bıkmayacağım. Ama daha fazlası olduğunu biliyorum. Bahse girerim çok daha fazlası vardır."

Haksız değil ve beni bu kadar derinden gördüğü için çıldırmam gerekirdi. Onun yerine rahatladım. "Seni arkadan becermek istiyorum."

Gülümsüyor. "Hmm. Ve?"

Eğer gerçekten aklımı oraya vereceksem, söyleyecek daha çok şeyim var. "Seni ofiste becermek

istiyorum."

Gülümsemesi yaramazlaşıyor. Fısıldamadan hemen önce dişıleri kulağıımı ısıırıyor, "Bu benim de en sevdiğim fantezilerden biri. Beni masanın üzerine domaltıp pis sözler mırıldanırken bir yandan da

zevkle ıgık atmamı engellemek için elinle ağızımı kapat."

Daha beş dakika önce orgazm olmuşum ama sözleri sikimi sertleştirdi. "Evet, o. Kesinlikle o."
"Devam et."

"Seni duvara karşı becermek istiyorum. Herkesin içinde, bir masanın altında, sana verdiğim zevki almaktan başka bir şey yapamayacağın ve seni boşalttığımda ıgıklarını nasıl bastıracağını bulacağın bir yerde amını parmaklamak istiyorum."

Nia titriyor. "Tabii ki evet. Başka ne var?"

Devam etmeye cesaret edebilir miyim? Fantezilerimin geri kalanı daha iğrenç, ne kadar ağırdan alırsam alayım, ne kadar terapi görürse görsün Becca'nın asla razı olmayacağı şeyler. Nia açıkça daha açık ve sinir bozucu bir şekilde daha deneyimli, ama bu benimle bu karanlık yerlere gitmeye istekli olduğı anlamına gelmiyor.

"Evan, düşünüyorsun, konuşmuyorsun. Bana bırak. Her parçasını."

Nefes alıyorum. O ciddi. Beynim hızla çalışıyor ama hep aynı sonuca varıyorum: Ya onu korkutacağım ya da onu yakacağım.

"Pekâlâ." Canlandırıcı bir nefes çekiyorum. *İşte* hiçbir şey...

"Anal?" "Evet." Sesi nefes nefese geliyor.

Hem heyecanlandım hem de meraklandım. "Bunu daha önce denedin mi?"

Nia kaşlarının arasında küçük bir atıklıkla beni izlerken uzun bir süre sessiz kalıyor. "Ben dokunulmaktan hoşlanan bir kıyım. Seks konusunda çok fazla takıntım yok. Bana göre, rızası olan iki yetişkin arasındaki her türlü sevgi ve zevk ifadesi iyidir. Birlikte olduğum kişiden tamamen zevk almayı, istediğim şeyleri yapmayı ve onun da hoşlandığı şeyleri denemeyi severim. Yani evet."

Yanlış bir şey söylemiyor. Mantıken, seksin bu şekilde olması gerektiğini biliyorum - korkular, sınırlar ve yapay sınırlar olmadan. Ben bunu hiç yaşamadım. Onun deneyimini kıskanıyorum, hem bu kadar kolay olduğı için hem de benden daha fazlasını yaşadığı için. Ama artık onunla birlikte olan erkek benim. Daha önce kiminle yattığına takılmayı bırakırsam bana cinsel merakını ve tutkusunu verecek. O beni istiyor. Bunu kabullenmeli ve diğerk şeyleri bırakmalıyım.

"Esaret mi?"

Nefesi kesilir. "Denemek isterim."

Bir nefes verdim. Sonunda, birlikte keşfedebileceğimiz bir şey. Bir konuda eşit şartlarda olacağımız için aptalca rahatladım.

"Ne zaman?"

Omuz silkiyor. "Ne zaman istersen. Bu gece neden çay içip biraz daha konuşmuyoruz ve-" "Senin içinde olmak istiyorum."

Dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor ve ben o dolgun, somurtkan fiyonka bakmaktan kendimi alamıyorum ve onun bana sarıldığını hatırlıyorum. "Bana böyle baktığında, hayır dememin imkanı yok."

Pantolonumu tekmeleyerek çıplak bir şekilde bavuluma doğru ilerliyorum, o beni takip ederken bakışlarının üzerimde olduğunun farkındayım. Profilaktik kutusunu almak için ömeldiğimde arkamdan ayak seslerini duyuyorum. Sonra onu sehpanın üzerine atıp kanepenin arkasından tüylü beyaz bir battaniye alıyorum. Kaşlarının arasındaki şaşkınlık kırıışıklığını görmezden gelerek oturma odasının zeminine seriyorum.

"Bu ne için?" diye soruyor.

Ama sesi imalı ve meydan okuyucu geliyor. Tam olarak ne istediğimi biliyor. "Battaniyenin

üzerine.
Eller ve dizler."

Nia tüylü fırlatışla benim yüzüm arasına bakıyor. Orada bir kararlılık görüyor olmalı çünkü titrek bir nefes alıyor ve ilk kez gergin görünüyor. "Aklında ne var?"

"Sana şaplak atmayı hayal ettiğimi söylemeyi unuttum mu?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

KELİMELERİM odada yankılanıyor. Uzun sessizlik anları geçer. Nia hafif bir ürpertiyle dudağını ısırtıyor. "Bundan söz etmemiştin." "Şimdi bahsediyorum. İzin verecek misin?"

Kelimelerle cevap vermiyor, sadece battaniyenin ortasına doğru yürüyor ve zarif bir kayışla dizlerinin üzerine düşüyor. Sonra ellerinin üzerine düşüyor ve sırtını bana doğru kaldırıyor.

Neredeyse aklımı kaybediyordum. O kış. Tam önümde, sulu, gergin, yuvarlak. Ve bacaklarının arasında, somurtan amını görüyorum, ıslak, dolgun ve ihtiyaçla karanlık.

Arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimi onun teninden uzak tutmamı istemek çok fazla. Sanki kendi akılları varmış gibi, avuçlarım sırtının küçük kısmında kayıyor, ona tam olarak ne kadar imrendiğimi anlatması gereken bir okşamayla poposundan aşağı iniyor, sonra kalçalarının arasına dalıyor. Evet, görüldüğü kadar sıırılsıklam.

Ona doğru eğilerek kulağına fısıldıyorum, "Şaplak yemek hoşuna gidiyor mu?" "Belki."

Bu bana hiçbir şey söylemiyor. Devam etmek için daha fazla bilgiye ihtiyacım var ve sabrım azalıyor. Ellerim titriyor. Sikim kalkıyor, sanki dakikalar değil de aylardır orgazm olmamışım gibi umutsuzca geriliyor.

"Açıkla," diyorum.

"Bunu sadece iki kez yaptım. Bir keresinde..." Başını iki yana sallar. "Yanlıı ruh hali sanırım. Belki de çok eğlenceliydi? Tüm zaman boyunca kıkırdadım."

"Kendimi eğlenceli hissetmiyorum."

Nia bakışlarını omzunun üzerinden bana çeviriyor.

"Biliyorum." "İkinci kez mi?"

"Acıdı. Hem de çok. Kızgındı."

Elim etinin üzerinde koruyucu bir şekilde sıkılaşıyor. "Hiçbir erkek sana öfkeyle vurmamalı." "Bu yüzden bana son kez dokundu."

Dişlerimi gıcırdatarak, bu pisliğı kimin, ne zaman ve nerede bulacağımı sorma dürtüsüne direniyorum. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum. Nia'ya asla dokunmaması gerektiğini, hele onu incitecek ya da korkutacak herhangi bir şekilde hiç dokunmaması gerektiğini anlamasını sağlamak istiyorum.

"Evan..." Nazik sesi sanki beni bir çıkmazdan kurtarmaya çalışıyormuş gibi geliyor. "Sorun yok." "Sorun değil."

"Ben iyiyim."

"Nefes almayı hak etmiyor."

Bu onu gülümsetiyor. "Kendine güveni olmayan, olgunlaşmamış bir pislikti ve bu yüzden artık işimiz bitti.

Bırak gitsin."

Yapmamayı tercih ederim ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu bizimle ilgili.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve bakışlarımı tekrar onun açıkta kalan arka tarafının üzerinde gezdiriyorum. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Ama ben de ona zevk vermek istiyorum.

"Bana tam olarak bunun sana nasıl hissettirdiğini söyle." "Ne?"

Elimi kaldırıyorum. Adrenalin sistemimde dalgalanıyor ama kendimi tutuyorum. Yapmak istediğim son şey onu korkutmak ya da uyumsuz olduğumuzu ve bana kapıyı göstermesi gerektiğini düşünmesi için ona herhangi bir sebep vermek.

Tokadım sağ yanağına iniyor, içimde kükreyen ve tam olarak anlamadığım açlığı yatıştırmaktan çok tepkisini test etmek için sıkıcı bir gümbürtü.

"Nia?"

Bana tekrar bakmak için başını eğiyor. "Uyanık olup olmadığımı mı test ediyorsun? Çünkü uyanığım ve bu bir şaplak değildi."

"Daha sert mi istiyorsun?"

"Ne istiyorsun?"

Yutkunuyorum, düşüncelerimi toparlıyorum. Şimdiye kadar açık fikirli ve anlayışlı davrandı. Bir şeyi beğenmezse, bana söyleyecektir.

"Sana daha sert şaplak atmak için. Seni pençelemek, nefes nefese bırakmak ve yalvartmak için." "Seni durduran ne?"

Kahretsin, bu kadın kafamın içine bakıp beni nasıl gereceğini çok iyi biliyor. Hoşuma gitti. Hayır, bayıldım ve daha fazlasını istiyorum.

"Kesinlikle hiçbir şey."

Bunun nasıl yapıldığını gerçekten bilmediğim gerçeğı dışında. Ama bunun bir bilimi var mı? Almam gereken şaplak dersleri? Bir alay yutuyorum. Mantık yürütmeme gerek yok. Sadece yapmam gerekiyor.

Geri çekilip elimi tekrar ona doğru kaldırıyorum. Bir *hışım*la aşağı iniyor ve sol yanağına vuruyorum. Avucumun teninde çıkardığı çatlak sesiyle içimde bir tatmin rüzgârı esiyor. Nefesi kesiliyor ve vücudu geriliyor. İri, solgun ellerimin onun yumuşak, esmer teninde oluşturduğu görüntü. Bununla ilgili her şey beni tahrik ediyor. *Onunla* ilgili her şey beni tahrik ediyor.

"Bir," diye sayıyor, sesi neredeyse nefes nefese bir hıçkırığa dönüşüyor.

Hoşuna gidip gitmediğini sormuyorum. Vücut dili ve o tek hecedeki aksama bana sevdiğini söylüyor. "Ona kadar gideceğiz," diyorum.

Umarım bu, bedenimde kök salan ve beynimi işleyebileceğimden daha fazla şehvetli imgeyle dolduran, gerilen karanlık tarafı tatmin etmek için yeterli olur.

"Evet, efendim."

Bu beni bunun yarısı kadar bile tahrik etmemeli, ama evet... Onu nefes nefese, çığlık çığlığa hıçkırıklara boğmadan önce yavaşça, duyuşal bir şekilde şaplak atarak tutarsız bir şekilde uyarmak için sabırsızlık, kısıtlamalarımı pençeliyor.

"Lanet olsun, Nia..." Sağ yanağına bir darbe daha indirirken bile onu lanetliyorum, bu seferki ilkinden daha yüksek ve daha sert.

Vücudu kıpırıyor. "İki."

Ondan sonra, bir ritme giriyorum. Sol ve alçak. Sağ ve yüksek. Ortaya. Kalçasına. "Altı."

Şimdi nefes nefese ve içimde anlamadığım bir şey bunu yiyip bitiriyor. Amını avuçluyorum ve eskisinden daha da ıslak olduğunu görüyorum. Dokunduğumda başını sallıyor, kalçalarını oynatıyor.

"Evan?"

Yediden ona kadar olan kısmı unutmamı ve sadece içine girmemi istiyor.

Saçlarını avuçluyorum ve bana bakması için onu zorlarken başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Hayır. Sana bir söz verdim. Devam edemeyecek kadar canını yakan bir şey yoksa?"

Ama acı çekmediğini zaten biliyorum ve bundan hayal ettiğimden daha fazla zevk aldığımı inkar edemem.

Bir keresinde vücudun en büyük cinsel organının beyin olduğunu okuduğumu hatırlıyorum. Sonunda bunun ne anlama geldiğini anlıyorum.

"Öyle," diye itiraz

ediyor. "Nerede?"

"Klitorisim."

"Her şeyi daha iyi yapacağım... eninde sonunda." Onun önceki sözlerini taklit ederek gülüyorum.

Protesto edercesine miyavlıyor, ama kalçalarını daha da araladığımda, uymak için acele etmekten başka bir şey yapmıyor. Sekiz ve dokuzuncu darbeler her iki yanağın ortasına düşüyor. Son darbeye karşı koyamıyorum. Alçaktan, öncekinden çok daha nazikçe sallıyorum ve şişmiş seksine vuruyorum.

Bu Nia'nın nefesini keser, sonra da alçak sesle, tahrik

olmuş bir inilti çıkarır. "Kaç numaraydı o?"

Soruyorum.

Neden bu kadar hoşuma gidiyor? Emin değilim. İkimiz de sorunun cevabını biliyoruz ama onun söylemesine ihtiyacım var. Çünkü hayatımda ilk kez, yaptığım seks hakkında üstünkörü bir söz hakkından daha fazlasına sahip olabiliyorum? Sonunda kafamdaki fantezileri gerçekleştirebildiğim için mi? Eminim bunun bir mantığı vardır ama şu anda bunu düşünmek yapmak isteyeceğim son şey.

"On," diye mırıldanıyor. "Evan, lütfen..."

Oyalanıyorum, parmaklarım onun kaygan kıvrımlarında geziniyor, sert klitorisinin üzerinden geçiyor. "Hoşuna gitti mi?"

Yine, cevabı biliyorum. Ona gerçeği itiraf ettirmek hoşuma gidiyor. Fiziksel bir seviyenin ötesinde, deri, kemik ve penisin ötesinde uyarılmayı hissetmekten hoşlanıyorum. Şu anki alışverişimiz? Sanki birlikte yasak bir şeye girmişiz gibi. Sanki beynimin devreye girmesi tepkilerimin geri kalanını hızlandırıyor.

"Evet. Tanrım, evet."

Nefes nefese itirafı bana onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu söylüyor.

Belki daha güçlü bir adam onunla oynar, onu daha fazla bekletirdi. Ama şimdiden çaresiz görünüyor. Hiç olmadığım kadar tahrik olduğumu inkâr edemem ve titreyen ellerimle prezervatifi yırtmak için elimden geleni yapıyorum. Boyumdan aşağı yuvarlamak hâlâ yabancı geliyor ama aceleyle yapıyorum, sonra dizlerimi açılmış baldırlarının arasına yerleştirip kalçalarını kavriyorum.

"Güzel. Ben de öyle. Hazır mısın?"

Nia kelimelerle cevap vermiyor, sadece sırtını kamburlaştırıyor, kıcını daha da yukarı kaldırıyor ve sabırsızca kıpırdıyor.

Bu daveti asla geri çevirmeyeceğim.

Aletimi onun açıklığına yerleştirerek kaygan seksine doğru kayıyorum. Uzun ve alçak sesle inleyerek odayı ihtiyacımın sesiyle dolduruyorum. Fokur fokur kaynıyor ve daracık ve fantezilerimden birini daha gerçekleştiriyor olması beni daha da azdırıyor.

Aciliyet beni yönlendiriyor. Sert bir tempo tutturuyorum, o kadar hızlı girip çıkıyorum ki bulanıklaşıyor. Nia başını geriye atıyor, parmaklarını battaniyeye gömüyor, daha fazlası için feryat ediyor. Kasılıyor, bu iyiye işaret. Ama ben zaten tehlikeli bir şekilde orgazma yaklaşmıştım. On yıldır istediğim bir şeyi, herkesten çok istediğim kadınla paylaştıktan sonra mı? Bu kontrolü kaybetmek için bir reçete.

"Aşağı uzan," diye nefes nefese kalmayı başardı. "Klitorisimi ov."

Mutlu bir şekilde. Orgazm olması için ne gerekiyorsa yapmak istiyorum. Beynim çalışıyor olsaydı, elle uyarmanın onu oraya daha hızlı götüreceğini anlardım. Acele etmek istediğimden değil, ama freni olmayan bir yük treni gibiyim. Bunu yavaşlatmanın bir yolu yok.

Parmaklarımı tam ihtiyacı olan yere koyduğum anda Nia muhtaç, tiz bir çığlık atıyor ve orgazmı sarsılıyor. Etrafımda, kasıldığını, sıkıldığını, beni sağdığını hissediyorum. Sonra her şey bitti. Bir avuç sert, sarsıcı itişten sonra, titriyorum, böğürüyorum ve kaba bir ecstasy hırıltısı çıkarıyorum.

Nefesimin normale dönmesi, vücudumu kaplayan ter tabakasının soğumaya başlaması, hatta hareket edebilmem saatler sürüyor gibi geliyor.

Sonunda omzuna bir öpücük konduruyorum, sonra yavaşça geri çekilip omurgasının dibine bir öpücük daha konduruyorum. "İyi misin?"

Çılgın bir gülümsemeyle bana dönüyor ve boynuma sokuluyor. "İyiden de öte. Hissediyorum..." Mutlu bir şekilde geriniyor, ayak parmaklarını bile oynatıyor. "Harika."

Kulaktan kulağa gülümseyerek mutfığa gidiyorum ve prezervatifi atıyorum. Döndüğümde, saçlarını kabartıp memnuniyetle iç çekerken onun çıplaklığına bakıyorum.

"Kucaklaşma becerilerin nasıl?" diye soruyor.

Birçok kez seks yaptık ama hiç oyalanmadığımızı fark ettim. Sonrasında ona hiç dokunmadım.

"Muhtemelen korkunçtur."

Yüzümü buruşturdum. "Çok mu sabırsızsın?"

"Deneyimim yok. Becca seksten sonra dokunulmaktan hoşlanmazdı." Dürüst olmak gerekirse, kendisine dokunulmasından hiç hoşlanmazdı.

"Ben tam tersiyim. Bu yeni bir şey olacak. Yatağa gidip bir deneyelim mi?"

Başka erkeklerle birlikte olduğu yere. "Hayır. Burada yapalım."

"Yatağımdan kaçmak konusunda ciddi misin?" Yüzümü tarıyor ve gözlerini deviriyor. "Tabii ki ciddisin. Tamam..."

Nia kollarını bana doluyor ve beni yere yatırıyor. Yüz yüze uzanıyoruz ve kalçasını üzerime atıp yüzümü okşuyor ve beni usulca öpüyor. "Sana seni sevdiğimi söylemekten vazgeçmeyeceğim."

Sözleri beni ilk seferinde olduğu kadar sarsmıyor. Onlardan nefret etmiyorum; sadece ne hissettiğimi anlayamıyorum.

"Yapmanı istediğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyorum usulca, burnunun ucunu öperek.

Ona bu kadar yakın olmak, tutkunun yakıcı sıcaklığı olmadan bu kadar samimi olmak yeni bir şey. Bu... güzel. Onu daha yakına çekiyorum. "Sana evlenme teklif etmekten vazgeçmeyeceğim."

O da bana gülümsüyor. "Yapmanı istediğimi sanmıyorum."

"O zaman ne yapacağız?" Geleceğimiz hakkında mı? Çıkmazımız hakkında mı?

"Evan, şimdilik bırak. Bu gece cevaplara ihtiyacımız yok. Sadece birbirimize ihtiyacımız var. Bir yolunu bulacağız."

İşleri yarım bırakmaktan nefret etmeme rağmen başka ne yapacağımı bilemiyorum. Her zamanki sessiz sakinliğim, uğultulu bir enerji salınımına dönüştü. Sanki biri beynime girmiş, tüm düşüncelerimi ve kavramlarımı istiflediğim düzenli kutuları almış, sonra da kapaklarını zorlayarak açmış ve içindekileri her yere dökmüş gibi. Ortaya çıkan kaos içinde ne düşüneceğimi bilemiyorum. Duygular kaçınılmaz. Onları işleyecek gibi görünmüyorum. Her yönden üzerime iğne batırıyorlar.

Bu aşk mı? Becca için hissetmediğim ama Nia için hissettiğim şey nihayet gerçek mi? Bilmiyorum. Ama onu kendime çektiğimde ve başını göğsüme yasladığında mutlu oluyorum. Hayır, mest oldum. Bu yüzden mantıklı bir sonuca varmak için düşüncelerime farklı mantık formları uygulamaya çalışmak yerine, Bas'ın tavsiyesine uyup sadece onunla gideceğim. Neden olmasın? Şimdiye kadar, gerçekten çok iyi hissettirdi.

Pazartesi, 27 Kasım

PAZARTESİ GELDİ VE kendimi tanıdık rutinlerin içinde buldum. Tatile alışık değilim. Stratus'a başladığımdan beri hiç gerçek anlamda izin yaptığımı hatırlamıyorum. Becca öldüğünde ofisten ancak yedi saat çıkabildim - kaza günü öğleden sonra ve cenaze sabahı. Herkes beni yas tutmak için daha fazla zaman ayırmaya teşvik etse de, boş evimde takılmanın karımı kaybetmenin üstesinden gelmeme nasıl yardımcı olacağını göremedim. Şimdi Nia ile birlikteyim ve birlikte geçirdiğimiz bu zamanın tadını çıkarmaya kararlıyım... ama önce onun uyanması gerekiyor.

Kahretsin, onun uyuma yeteneğini kıskanıyorum.

Onu alnından öptükten sonra bir iniltiyle yerdeki paletimizden kalkıyorum. Bu sırt ağrısı olmadan da yapabilirdim. Bu geceyi rahat bir yatakta geçireceğiz, lanet olsun. Bugün bize yeni bir yatak alacağım.

Dişlerimi hızlıca fırçaladıktan sonra bavulundan geçen haftanın spor kıyafetlerini çıkarıyorum ve antrenmandan sonra evime uğrayıp daha fazlasını alacağıma söz veriyorum. Sonra yarım fincan kahve içiyorum ve bir şişe su alıyorum. Sabah beş buçukta spor salonuna varıyorum.

Maui'deyken antrenmanları aksattım ve bu sabah kendimi uyuşuk hissediyorum. Damarlarımda uğuldayan tembel memnuniyet de buna katkıda bulunuyor olabilir. Kendimi yorucu bir buçuk saat boyunca zorluyorum, sonra kulaklıklarımı çıkarıp dışarı çıkıyorum.

Arabamdan çıkıp nispeten boş olan otoparka doğru ilerlediğimde, kusursuz gri bir takım elbise ve bembeyaz bir bluz giymiş bir sarışının arabamın yanında durduğunu görüyorum. Sanki bekliyormuş gibi umutla bana bakıyor.

"Bay Cook?"

"Evet." Temkinli yaklaşıyorum. "Kimsin sen? Bir sorun mu var?"

"Sizinle konuşmak istiyorum. Adım Bethany Banks... ama aynı zamanda bir Reed'im." Sözleri bir yumruk etkisi yarattı. "Sen Barclay'in diğer kızı mısın?"

"Evet."

Yani o benim kayıp üvey kardeşim. Vay anasını.

Maxon'la konuşmamdan anladığım kadarıyla bizim ihtiyar asistanlarına çakmayı seviyor. Hem de çok. Onları hamile bırakmaktan özel bir sapık zevk alıyor gibiydi. Annem ilk ya da son değildi. Aslında Bethany benden birkaç yaş büyük ve şimdiye kadar Reed çocuklarından hiçbiri onunla konuşmadı. Kimse onu nerede bulacağını bilmiyordu. Neden beni seçtiğini ve neden şimdi iletişime geçmeyi tercih ettiğini merak etmeden duramıyorum.

"Vay canına. Bu ne sürpriz. Ben...um, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Kardeşlerini tanımak istediğin için mi buradasın?"

"Sadece sen. Diğerleriyle ilgilenmiyorum. Onlar babalarının sefaletinden ve çöküşünden zevk alan nankör evlatlar. Umarım sen farklısındır ve senin fikrin daha çok

Onunla temasınız sınırlı olduğundan beri açık."

"Onu iyi tanıyor musun?" Kaşlarımı çattım.

"Onunla birlikte büyüdüm. Tüm yetişkin hayatım boyunca onun için çalıştım. Bakın, diğerlerinin size onun ne kadar korkunç bir insan olduğuna dair hikayeler anlattığını biliyorum. Bu hikayeler oldukça abartılı. Hikayenin duymanız gerektiğini düşündüğüm başka bir tarafı daha var. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Var ve yapabiliriz, ama hala sorularım var. "Beni nasıl buldun?"

Sanki soru cevaplanamayacak kadar basitmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Sen bir alışkanlık yaratıyorsun. Geçen hafta hariç, her sabah en geç yedide spor salonundan çıkıyorsun. Ben sadece yolunu kesmeyi umarak bekledim."

Aklım başımdan gitti. "Beni takip mi ediyordun?"

Tereddüt ediyor. "Bir süredir bu konuşmayı yapmamız gerekebileceğinden şüpheleniyordum. Şimdi, haklı olduğumu anlamamı sağlayan koşullar ortaya çıktı. Nereye gidebiliriz?"

Çoğunlukla onunla konuşmak istemiyorum. Barclay'in kardeşlerime yaşattığı her şeyi bilmiyorum ama o piçle yaşadığım kişisel deneyimi unutamıyorum. Umursamaz, bencil ve çıkarıcı biri. Bethany'nin fikrimi değiştirmek için ne söyleyebileceğini ya da neden denemeye zahmet ettiğini hayal bile edemiyorum. Öte yandan, merak ediyorum. Eğer aile dinamikleriyle ilgilenmiyorsa, ne istiyor? Bilmiyorum ama en azından Maxon, Griff ve Harlow hiç tanışmadıkları kız kardeşleri hakkında bilgi isteyeceklerdir.

"Seattle'dan değil mi?"

Bethany başını sallıyor. "San Diego'da yaşıyorum."

Beni görmek için 1200 mil mi gitti? Bu takas gittikçe garipleşiyor. "Köşeyi dönünce. Bir simitçi ve organik kahve dükkanı var." Hiç gitmedim ama çok yakın.

Ve cevaplar istiyorum. Burası işe yarayacak.

Ona yolu tarif ediyorum ve üç dakika sonra benimle orada buluşuyor. İçeri ilk ben giriyorum ve o içeri girdiğinde erkeklerin başını çevirmesine şaşırıyorum. Şimdi ona bakıyorum da, egzotik bir havası var. İnce, minyon. Ama varlığı boyundan çok daha büyük görünüyor. Badem şeklindeki gözleri dikkat çekici, özellikle de grinin alışılmadık bir tonu oldukları için. Aslında, onunla ilgili her şey ciddi gibi görünüyor, ancak bu yüzün altında parmağımı koyamadığım bir şey var. Bu bir kırılma. Herkesin inanmasını istediği kadar kendinden emin değil. Yol boyunca bir yerlerde acı çekmiş. Ayırt edici özellikleri bilecek kadar kötü şeyler yaşadım. Bethany'nin sırları var, derin, karanlık sırları. Her şeyimi buna yatırırdım.

Şimdi daha da meraklandım.

Ona el salladım ve oturdu. Logolu tişört giymiş üniversite çağında bir garson beliriyor. İkimiz de sade kahve sipariş ediyoruz ve karbonhidratları atlıyoruz.

Kız gider gitmez "Dikkatimi çektiniz," diyorum. "Ne konuşmamız gerekiyor?" "Barclay."

Baba ya da babalık birimini ifade eden herhangi bir terim değil.

Kaşlarımı çattım. "Dinliyorum."

"Kardeşlerinin geri kalanı seni ona karşı zehirlemiş olabilir ama ben sana hikâyenin farklı bir yönünü anlatmak ve yardımını istemek için buradayım."

Direkt konuya giriyor ve aslında bizim de kardeş olduğumuzu kabul etmiyor. Eski ben muhtemelen bu yaklaşımı şikayet etmeden kabul ederdi. Hatta bazı açılardan hala kabul ediyorum. Ama içimi kemiren bir şey var. Eğer kalbime ya da her neyse ona dikkat etmem gerekiyorsa,

Aramızda bir kardeşlik bağı olup olmadığını anlamaya çalışmadan bana sorular sorup gitmesine izin vermeyeceğim. Ayrıca kendimi onun güven zırhındaki bu çatlağın ne olduğunu bilmek isterken buluyorum.

"Önce bazı sorularım var. Barclay ile birlikte büyüdüğünüzü mü söylüyorsunuz?" İç çekiyor. "Söylediğim kişi olduğumu kanıtlamamı mı istiyorsunuz?"

Aslında bu hiç aklıma gelmemiştir. Gerçek olamayacak kadar çok Reed özelliği taşıyor - Maxon'un inatçı çenesi, Griff'in kesici bakışları ve Harlow'un keskin kadınsı özellikleri, hepimizde olan sıra dışı gözlerindeki yeşil renk.

"Hayır. Ben sizin bakış açınızı anlamak istiyorum. Adam hakkında iyi bir şey duymadığım konusunda haklısınız ve onunla olan tek etkileşimim de olumlu bir izlenim bırakmadı."

Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Zaten ona karşı zehirlendiğinden şüpheleniyordu."

"Yine de ona yatırım yapmam için beni ikna etmeye çalıştı."

"Birlikte para kazandığınız insanlardan bağımsız olarak herkes para kazanmak istemelidir."

Çok Barclay bir cevap. Öte yandan, mantıken aynı fikirde değilim. İster sevdiğim ister nefret ettiğim insanlarla para kazanmış olayım, aynı şekilde harcanıyor. "Anlaşıldı. Bana Barclay ile büyümekten bahset."

"Bu önemli değil."

"Çünkü benim de para yatırmamı istiyorsun?"

"Buna karşı çıkmam."

"Birikimlerini dolandırdığı onca insan ne olacak? Üç milyar dolar. Muhtemelen hapse girecek."

Bethany bir an için ellerini ovuşturuyor, sonra kendini tutup sakinleşiyor gibi görünüyor. Nedeni ne olursa olsun, gergin.

"Aldatıldığı iddia ediliyor. Bu büyük bir yanlış anlaşılma. Aslında bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var. Gördüğünüz gibi, söz verdiği gibi o insanlar için para yatırdı. Hepsini üretebilir ve bu karmaşayı kolayca temizleyebilir. Ve temizleyecek de." Bacak bacak üstüne atıp ellerini kavuşturuyor. "Ama Lund onun için bir diken."

Geri çekiliyorum. "Douglas Lund?"

"Stratus'u satın almaya çalışanla aynı kişi, evet." "Bu doğrulanmamış bir söylenti." Kaşlarımı çattım.

Garson kız hızlı bir mırıltıyla kahvelerimizi koyduktan sonra Bethany masaya doğru eğiliyor. "Saçmalamayı kes. İkimiz de doğru olduğunu biliyoruz. Lund Stratus'u ele geçirmek istiyor. Nedenini hâlâ bulamadın mı?"

Haftalardır bunu anlamaya çalışıyorum ama şu ana kadar bir şey çıkmadı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Bu Bethany'ye üstünlük sağlamak olurdu. Kadın benim üvey kardeşim olabilir ama o tamamen Reed, yani yarı köpekbalığı. Eğer suda kan olduğunu düşünürse, bana balık muamelesi yapar ve dişlerini göstererek üzerime gelir.

"Bazı tahminlerim var," diye blöf yapıyorum.

"Diyelim ki sana inanıyorum." Ama belli ki inanmıyor. "Gerçek şu ki, Lund'un bir numaralı hedefi Barclay'i alaşağı etmek."

"Çünkü mü?"

"Barclay'in gezgin bir aleti var. İkimizin de burada oturuyor olması bu gerçeğin bir kanıtı." İç

ekiyor. "Bu yılın başlarında, son şımarık, genç asistanı bir erkek bebek doğurdu. Kıza odaklandığını fark ettiğimde, ona kızı rahat bırakmasını ya da vazektomi yaptırmasını söyledim. En azından prezervatif takmasını. Ama belli ki bunların hiçbirisi olmadı. Amanda doğum yaptı. Lund'un onun oğlu olduğunu söylemiş miydim?

soyadı ve Douglas onun babası mı? Barclay küçük kızını hamile bıraktığı için çok kızgın, bu yüzden babamızı yıkmak için kişisel bir kan davası güdüyor. Şu anda Lund, Barclay'e iftira atmanın ötesinde daha fazla zarar veremez, o yüzden adamın çocuklarından birinin peşine düşüyor."

Ne? Ona bakıyorum. Göz kırp. Bu o kadar çarpık ki bir anlam ifade etmiyor. "Lund ona komplo mu kurdu?"

"Dediğim gibi, tüm bu karmaşa bir yanlış anlaşılmadan ibaret. Lund, Barclay'i suçlu göstermek için tüm kanıtları çarpıttı."

Bu mümkün mü? "Bu doğru olsa bile, neden peşimden geliyorsun? Bu hiçbir işe yaramaz. Biyolojik babam varlığımdan bile haberdar değil."

Ayrıca, eğer benim aracılığımla Barclay'i beceriyorsa, Lund neden Stratus için bana adil olandan daha fazla bir miktar para teklif etsin ki?

"Bunun Douglas Lund için önemli olduğunu sanmıyorum. Barclay bunu kabul etmeyebilir ama fark etmemesine imkân yok. İkisi de bunu biliyor. Lund'un palavra sıkıldığını kanıtladığı anda hapisten çıkacak ve gerçek ortaya çıkacak."

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"İyi bir insan olmaya çalışıyorum ve seni uyarıyorum." "Yani bunu benim için mi yapıyorsun?" Şüpheyle yaklaşıyorum.

"Ve Barclay için," diye itiraf ediyor. "Lund'un kazanmasına izin vermemek için çok önemlisin. Stratus'u ona satamazsın."

"İntikam alacağı için mi?"

"Aynen öyle."

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu, bir milyar doları geri çevirmem için ikna edici bir neden değil."

Ben bu rakamı söylediğimde, onun yüzünü buruşturduğunu görüyorum. "Aileni düşün."

"Maxon, Griff ve Harlow benim ailem." Bir yudum bira alıyorum. "Söyle bana neden asistanlarını beceren bir adamı kurtarmam gerektiğini düşünüyorsun ve-"

"Nia'yı becerdiğin gerçeği göz önüne alındığında, gerçekten taş atacak bir konumda mısın? Onun adı bu değil mi?"

Neredeyse masanın karşısına geçecektim. "Ne diye özel hayatıma burnunu sokuyorsun?"

"Ben sadece ev ödevimi yapıyorum ve görebildiğim kadarıyla Bay Cook, elma ağaçtan uzağa düşmemiş."

Çirkin bir laneti güçlkle bastırıyorum. "Nia benim için sıcak bir bedenden daha fazlası. Ve kesinlikle onu hamile bırakmak için yolumdan sapmadım."

Burlesk kulübündeki geceyi hatırlamam dışında. Onu hamile *bırakmamak* için hiçbir şey yapmadım... "Ah, aşık mısın?" Homurdanıyor. "Bir erkeğin yerine amcığı seçecek kadar saf mısın gerçekten?"

Sana kim hayat verdi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Beni manipüle etme. Barclay benim yerimde olsaydı o da satardı. Aslında, bırakın bir kez tanıştığım birini, herhangi biri için bir servetten vazgeçseydim bana hiç saygı duymazdı."

Bethany dudaklarını birbirine bastırıyor. "Yani Lund'un seni sadece Barclay'e ulaşmak için kullanması umurunda değil mi?" "Pek sayılmaz. Hâlâ bir milyar dolarla yürüyüp gidiyorum."

Yüzü yumuşar. "Babamızın seni önemsemediğini düşünüyorsun. Önemsiyor. Kuşkusuz sıcak bir adam değil. Ama Reed'lerden herhangi biri öyle mi?"

"Seni buraya bu saçma konuşmayı yapman için mi gönderdi? Kârlı bir anlaşmayı kabul etmememi söyleyerek sırf kendini kurtarmak için mi?"

"Hayır, böylece Lund'un işinizi parçalamasını izlemek zorunda kalmanızı engelleyebiliriz. Yapacağı şey tam olarak bu, sırf inat olsun diye. Kıvranışını görmek için gözünün önünde seve seve parçalayacak. Onu durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey olmayacak."

Stratus'u parçalama ihtimali aklıma geldi. Geçmişte bu fikri bir kenara itmiş ve beni rahatsız etmesine izin vermemiştim. Şimdi... İnkâr ve pişmanlık gibi bir duyguyu inkâr edemiyorum. O pisliğin, yıllarımı harcayarak inşa ettiğim her şeyi parçalara ayırmasını izleyebilir miyim? Her dakikasından nefret ederdim. Ayrıca Nia'yı benden almaya çalışmasına da dayanamıyorum. Evrakları imzalamadan önce onu istifa etmeye ikna edemezsem, iki yıl boyunca profesyonel olarak ulaşamayacağım bir yerde olacak. Benimle evlenmez ve başka bir işe girmezse, onu tamamen kaybedebilirim.

Kafamda çok fazla olasılık dolaşıyor. Masanın karşısındaki bu kadın biyolojik olarak kız kardeşim olabilir ama arkadaşım değil. Yaptığı numaranın beni ve çıkarlarımı korumakla bir ilgisi olduğunu bir an bile düşünmüyorum.

Biraz araştırma yapıp bazı cevaplar bulmalıyım.

"Bunu düşüneceğim. Karar vermek için bir ayım var. Sana nasıl ulaşabilirim?"

"Neden kurasın ki? Ekleyecek başka bir şeyim yok."

"Sorularım olabilir."

"Bildiğim tüm bilgileri size verdim."

Omuz silkerek onu anlamaya çalışıyorum. Fena sayılmayacak bir poker suratı var. Sadece garip hareketleri sinirlerini ele veriyor. "Neye karar verdiğimi bilmek istemiyor musun?"

Bir parmağını masaya vuruyor, sonra nihayet çantasına uzanıp bir kartvizit ve bir kalem çıkarıyor. Hızlıca arkasına bir şeyler karalıyor. "İşte cep numaram. Kararınızı verdiğinizde beni arayın."

Sonra masaya on dolar atıyor, ayağa kalkıyor ve ben daha tek kelime edemedimden çıkıp gidiyor. Az önce nasıl bir tavşan deliğine girdiğimi ve bundan sonra ne olacağını merak ederek arkasından bakakalıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nia'nın evine döndüğümde hiç de iyi bir ruh halinde değildim. Bas'ı uyandırmadan evimden temiz kıyafetler almayı başardım. Kardeşlerimi arayıp Bethany ve satranç maçına benzeyen buluşmamız hakkında bilgi vermem gerekiyor. Ama Hawaii saatiyle hâlâ gecenin bir yarısı, o yüzden beklemek zorunda.

Kulübeye döndüğümde saat neredeyse dokuz olmuştu. Nia uyandı. Mutfaktaki Bluetooth hoparlörden yavaş bir R&B melodisi çalıyor. Bir kasede bir şeyler karıştırırken şehvetli ritme göre sallanıyor.

Birden Bethany'nin bana söylediği şeylerle daha az ilgilenmeye ve Nia ile dün gece başladığımız cinsel keşfe devam etmeye odaklandım.

Ona arkadan yaklaşıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Bir an donup kalıyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerini kapatıyor ve gülümsüyor, kalçaları hala sallanıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor.

"Günaydın, tatlım." Onunla birlikte hareket etmeye çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?" "Krep. Biraz ister misin?"

"Çok daha fazla istediğim başka şeyler düşünebilirim." Bir elimi belinden aşağı, karnına doğru kaydırıyorum, sonra parmaklarımı pijamasının üzerinde gezdiriyorum, ta ki pamuğun arasından amını avuçlayana kadar.

"Hmm. Bunu sevdim. Ama önce bir şeyler yemem lazım. Dün gece beni çok yordun." Göğsümden kısık bir kahkaha kopuyor. "Ayak uydurmakta zorlanıyor musun?"

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Bana biraz kahvaltı ver de kimin ayak uydurmakta zorlanacağını görelim."

Yakın duruyoruz, sözsüz bir an için müzikle sallanıyoruz. Bu şarkıyı hiç duymamıştım ama hoşuma gitti. Seksi. Romantik. Kadın vokalist sırlıslıkla aşık olduğunu söylüyor. Erkeğine başka yere bakmamasını, istediği her şeyin tam önünde olduğunu söylüyor. Boynundan aşağıya ve sadece atletinin spagetti askısının örttüğü açıkta kalan omzuna öpücükler kondururken tamamen aynı fikirdeyim.

"Dört gözle bekliyorum."

Nia kalçalarını yuvarlayarak tekrar içime giriyor. Kadın kalbinin ba-dum, biddy-da-dum diye attığını söylerken inliyorum. Bağdaştırıyorum.

"Bunu sevdim. Seni becerirken bunu çalmak istiyorum." Başparmağımı yarığının üstünden geçirip klitorisinin üzerinde gezdirerek ne demek istediğimi anlatıyorum.

Nefesi kesilir. "Evet..." "Bu şarkının adı ne?" "Ella Mai'den 'Boo'd Up'." "Bunun gibi başka müzikleriniz var mı?" "Ne

gibi?"

"Seksi." Başını salladığında, lobunu ısırırken gülümsüyorum. "Bu kreplerin ne kadar süreceğini söylemiştin?"

"On dakika." Bana doğru dönerken sesi geriliyor.

"Ne kadar çabuk bitirirsen, o kadar çabuk seni gerçekten iyi hissettirebilirim." Demek istediğimi anladığından emin olmak için, nefesinin kesildiğini duyana, vucudunun gerildiğini hissedene kadar bacaklarının arasına tekrar giriyorum.

"Belki de krepleri es geçebiliriz." "Hevesli misin?" Alay ediyorum.

"Bunu bana sen yapıyorsun, Evan. Bana ilk dokunduğun andan beri hep yaptın."

"Aynen tatlım." Onu biraz daha sıkı tutuyorum. "Bir türlü doyamıyorum."

Nia kollarımda dönüyor. "Yapmamaya alış, tamam mı?"

Gözlerinde bir şey var... Savunmasız, endişeli. Gerçekten ondan bıkabileceğimi mi düşünüyor? Onu terk edebileceğimi? Bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum. Belki de. Becca'yla hiç hissetmedim ki emin olayım.

Ama birkaç şeyden oldukça eminim.

"Aramızdaki şeyin bitmesini asla istemiyorum. Seni her zaman arzulayacağım. Hissettiğim ya da hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyorsun. Buna inan."

Yavaşça başını sallıyor ama yüzünde bunun yeterli olup olmayacağını merak ettiğini görüyorum.

Yanağındaki kara dalgayı okşarken, onun güvence istediğini biliyorum. Onu sevip sevmediğimi bilmek istiyor.

Kendimi toparlamam lazım. Nia bunu hak ediyor. "Ye. Ben hızlıca bir duş alacağım."

"Krep ister misin?" "Ben yumurta yaparım," diye geçiştirdim.

Başını eğiyor ve bana biraz surat asıyor. "Ama ben harika krep yaparım. İçine biraz vanilya ve tarçın koyuyorum. Çok hafif ve kabarık oluyorlar ve-"

"Lezzetli olduklarından şüphem yok." Sesleri bile ağzımı sulandırıyor. İ geçiriyor.

"Ama yeterince sağlıklı değiller, değil mi?"

"Beni bilirsiniz. Diyetimi protein açısından yüksek, yağ ve karbonhidrat açısından düşük tutmaya çalışıyorum. Bu sağlıklı bir kiloyu ve kan basıncını destekler, ayrıca-"

"Tabii ki var. Ama çok daha az eğlenceli ve ilginç. En azından sana bir tane yapayım mı?"

"Pekâlâ. Bir tane." Pes etmek onu daha da mutlu edecekse onu geri eviremem. "Ama dün gece yalamayı çok sevdiğin bu karın kaslarını korumamı istiyorsan, beni boş kalorilerle besleyemezsin."

O gülerken, yanağına bir öpücük kondurup yanından ayrılıyor ve koşarak duşa gidiyorum. Bira dakika sonra temiz kıyafetlerle mutfağa döndüğümde, küçük bistro masasına biri krep dolu iki tabak koymuştu bile. Diğerinde yumurta ve yulaf ezmesinden başka bir şey yoktu. "İyi zamanlama. Hazır."

"Beni kandırdığın krep nerede?"

Yüzüne yavaş bir glmsemi yayılıyor. "Düşündüm de... Tabağına koymak yerine, sana tattırmak için daha iyi bir fikrim var."

Hemen ilgimi çekti. "yle mi? Bana ver."

"Bir dakika içinde. Buna başladığımızda... Kahvaltımı bitirebileceğimden emin değilim. Aklımı kaçırmama neden oluyorsun."

Göreceli deneyimsizliğime rağmen onu devirebilmeyi ve sarsabilmeyi seviyorum. "Tamam. Bekleyeceğim, ama sabırla değil."

Kreplerini yağlayıp şurubunu dökerken bana sırlarla dolu gibi görünen flörtöz bir sırıtış gönderiyor. "Spor salonu nasıldı?"

Vaat edilen zevkin sisinde Bethany'yi unuttum. Gülümsemem düştü. "Gizemli üvey kız kardeşimle tanıştım. Aslında otoparkta bana saldırdı."

Nia ilk ısırığını alıyor ve çiğnemenin ortasında duruyor. "Ne?"

Yemeğimi yerken toplantıyı, Bethany'nin davranışını ve Stratus'u satmamı istememesinin nedenini açıklıyorum.

"Kardeşlerinin geri kalanıyla hiçbir şey yapmak istemiyor mu?" Nia soruyor.

"Görünüşe göre istemiyor."

"Ama onlar harika insanlar."

Başımı salladım. "Tüm bu olanlar beni daha da kuşkulandırıyor ve onu dinlemeye daha az meyilli hale getiriyor." "Barclay'in tarafında olduğu açıkken neden dinleyesin ki?"

"İyi noktaya değindin. Onunla birlikte büyüdüğünü söyledi."

"Bu seni rahatsız ediyor, değil mi? Çünkü yetim kaldıktan sonra seninle hiçbir ilgisi kalmadı."

Biraz daha yumurta yutuyorum, sonra kahvemi yudumluyorum. "Onun gibi bir şey. Kıskanmakla ona acımak arasında gidip geliyorum."

"Ve hangisini hissedeceğini bilmiyorsun çünkü adamı iyi tanıımıyorsun." Başımı salladığımda kaşlarını çattı. "Bunu kabullenmek çok zor. Ne yapacaksın?"

"Söylediği hiçbir şey hislerimi değiştirmiyor." Pek sayılmaz. Birinin Stratus'u parçalara ayırması fikrini sevmiyorum, özellikle de bir siktir git olarak. Ama duygu ve gurur uğruna onu kurtarmak bir milyar dolara değer mi? "Satış yapmak Barclay'i üzüyorsa, bu benim sorunum değil."

"Öyle değil," diye kabul ediyor. "Biliyor musun... ben de bunu düşünüyordum. Başta Stratus'u satmana karşıydım ama belki de bencilce bakıyordum. İşlerin bu kadar değişmesini istemedim. Ofisimizden ve ortamından memnunum. Seninle çalışmak her zaman harikaydı." Bir an için sessizleşiyor. "Ama yine de her şey değişti."

Bunu reddedemem.

"Ve siz bu anlaşılmaya daha mantıklı bakıyorsunuz. Bu çok büyük bir para. Sıkı çalışmanızın karşılığını neden almayasınız? İstersen yeniden başlayıp başka bir şey yapabilecek kadar gençsin. Ve eğer yapmazsan... Şey, bilmiyorum. Seni bütün gün mai tais içerken hayal edemiyorum."

"Hayır. Kesinlikle yapacak bir şeyler bulurum. Ama bu her ne olursa olsun, benimle gelmeni istiyorum."

Yapacaksın, değil mi?"

Omuz silkiyor, kararsız ve rahatsız arasında bir yerde görünüyor. İçim daralıyor.

"Sanırım evrakları imzalamaya hazır olduğunuzda ne durumda olacağımıza karar vermemiz gerekecek. Hâlâ bir ayımız var."

Dişlerimi sıkarak eğildim. "Profesyonel olarak benimle kalıp kalmayacağını düşünmek zorunda mısın? Özel hayatlarımızın belirsizlik içinde olduğunu biliyorum ama..."

"Eski sevgilimsen nasıl hâlâ asistanın olabilirim? Ayrıca, Maui'ye taşıınıyorsun. Eğer artık birlikte değilsek, Evan, ben burada kalacağım."

"Sen de Lund'lar için çalışır mısın?" Bu olasılık beni belli belirsiz ihanete uğramış ve çok kızgın hissettiriyor.

Omuz silkiyor. "Bu iyi bir iş ve yardıma ihtiyaçları var. Ama belki de birlikte oluruz. Kim bilir?" Çatalımı bir takırtıyla yere bıraktım. "Benimle evlenmeye evet deseydin bundan emin olabilirdik."

"O kadar basit olmadığını biliyorsun." Elime uzandı. "Daha üç haftadır birlikteyiz. Çoğu insan üç aydan kısa bir süre içinde evlilik hakkında konuşmaz bile."

Bununla tartışmak istiyorum ama yapamam. Kendini adamaya hazır olmadan önce biraz daha zamana ihtiyacı var. Belki benim de öyle. Belki o zamana kadar aşkın ne olduğunu ve gerçekten içinde olup olmadığını anlayabilirim.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak boş tabağımı itiyorum. "Bu arada, o kreplerin geri kalanını yiyecek misin?"

Tabağındaki son birkaç lokmaya bakıyor, sonra ayağa kalkarken dengesiz bir sırtısla bana bakıyor. "Hayır. Sen öylesin."

Sonra tabağımı ve boş kahve fincanlarımızı yakındaki bir tezgâha bırakıyor. Sonra tişörtünü çıkarıp masanın üzerine örtüyor. Tabağı çıplak karnının üzerine koyup parmağını şurupta gezdirdikten sonra gergin meme uçlarına sürerken ateşim yükseliyor.

Şaşırılmış bir şekilde bakıyorum. Evet... Az önce koca bir yemek yedim ama birden açlıktan ölüyorum.

Tabağından bir parça krep koparıp ağzıma atıyorum ve inliyorum. "Güzel ama küçük bir şeye ihtiyacı var..."

Tabağı yakındaki bir sandalyeye fırlatıp Nia'nın üzerine atıyorum ve göğsünü ağzıma alıyorum, yapışkan-tatlı şurubu ve tenini uzun, alçak bir iniltiyle içiyorum.

Uzun bir saat sonra hava almaya çıkıyoruz. İkimiz de doymuştuk, en azından şimdilik. Ama Nia'nın duygusallığı, cinsel oyun anlayışı ve beni sadece bir erkek gibi değil, şimdiye kadar sahip olduğu en iyi erkek gibi hissettirme yeteneği beni aç bırakıyor. Ama Sebastian'ın önerdiği gibi, aramızda daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Bazı duygular. Bağlayıcı bir şey. Kalıcı bir şey.

Şu anda onu bırakmayı hayal bile edemiyorum.

Bas haklı mı? Hayatımda ilk kez aşık mı oluyorum? Nia'ya mı aşık oldum?

Salı, 28 Kasım

Nia'nın kollarında ve bedeninde geçirdiğim bir geceden sonra, aynı gün teslim ettirmeyi başardığım yeni yatağımızda, onun yanında uyanıyorum. Yeni bir kanepe de.

Yanımda, duvara dönük bir şekilde yan yatmış yatıyor. Koyu renk saçları soluk yastığının üzerine serilmiş parlak ve ışıltılı görünüyor. Çıplak ve çıplak omzu yorganın üstünden görünüyor, beni baştan çıkarıyor. Şafak öncesi ışıktaki bile dün gece boynunda bıraktığım aşk ısırığının belli belirsiz izlerini görüyorum. Gece boyunca ona sahip olurken utanmaz, sınırsız ve özür dilemezdim. Şimdi, mutlu bir şekilde doydum ve oldukça neşeliyim.

Ta ki telefonumdaki tarihe bakana kadar. Yirmi sekizinci - Becca'nın ölümünden bu yana tam yedi ay geçmiş.

Gerçeklik yüzüme çarpıyor, ama onun yokluğu beni bir koçbaşı gibi dövmek yerine, daha çok bir iğne batması gibi acıtıyor.

Mantiken, Becca'nın artık düşüncelerime musallat olmaması sağlıklı. Ama bu değişim beni hayrete düşürüyor. Bir ay önce, üzerime çöken kara bulutlarla boğuşuyor ve günlük varlığımdaki tüm değişiklikleri sindirmeye çalışıyordum. Bugün ise sanki yeniden doğmuş ve yepyeni bir bakış

açısıyla bambaşka bir adam olarak ortaya çıkmış gibiyim.

Suçluluk duygusu bu yüzden içimi kemiriyor, ısırıyor ve inatçı. Daha da kötüsü, ne kadar mutlu olduğumu inkar edemiyorum, belki de hiç olmadığım kadar.

Becca'ya aşık olmadığının başka bir işareti mi? Ya da sadece hayatıma devam ettiğimin ve Nia'ya sırlıklam aşık olduğumun mu?

Bilmiyorum.

Ama unutamadığım ve atlatamadığım bir konu var: Yedi ay önce bugün kaybettiğim çocuğum. Asla kucağıma alamayacağım çocuk. Hayatı hiç bilmeyecek olan çocuk.

Ağıt yakarken telefonum çalıyor. Ekranı bakıyorum, acaba Hawaii'de yatmadan önce kardeşlerimden biri mi arıyor diye merak ediyorum. Bethany'yi bulduğuma -daha doğrusu Bethany'nin beni bulduğuna- sevinmişler ama onun hem Barclay'e sadık olduğunu hem de onlarla tanışmak konusunda tamamen ilgisiz olduğunu öğrenince şok olmuşlar. Kadını silmemde bir sakınca yok. O bir yabancı - DNA'mın yarısını paylaşan bir yabancı - ama düşmanca davranan birini hayatımın bir parçası olması için zorlamak bana ters geliyor.

Onun yerine mesaj Sebastian'dan. Henüz spor salonuna gitmediysen, arkadaş ister misin?

Sırıtiyorum. Bas'ın fitness ile bir aşk-nefret ilişkisi var. Uyumayı ve içmeyi benden çok daha fazla seviyor, ki bu da fiziksel kondisyonunu en üst düzeyde tutmaya elverişli değil. Ama çok fazla antrenman atlamış gibi görünmüyor. Üniversite sporcusuydu, bu yüzden kas tonusunu koruması için fazla bir şey gerekmiyor, şanslı piç. Ben yirmili yaşlarımın başına kadar forma giremediğim için çok daha fazla çalışmam gerekiyor. Yine de sorun değil. Sahip olduğum her şey için çok çalıştım. Ayrıca, her sabah bu zamanı geçirmek kafamı temiz tutmama yardımcı oluyor.

Nia'nın şakağına bir öpücük bıraktıktan sonra gerinerek yataktan kalkıyorum. Dişlerimi fırçaladıktan ve her zamanki gibi yarım fincan kahvemi içtikten sonra saat beş buçukta spor salonunda arkadaşım ile buluşuyorum.

"Erken kalkmışsın," diye yorum yapıyorum içeri girerken.

Bu saatte çoğu insan gibi burası da zar zor uyanıyor. Güne güneşten önce başlamayı tercih ederim. Çok şey başarabilirim. Nia gece kuşu olmayı tercih eder. Saat ilerledikçe daha da canlanıyor. Bugünlerde pek uyuyamıyorum... ve bundan şikayetçi değilim. Beni bu kadar iyi hissettirmeye devam ederse, öldüğümde uyumaktan mutlu olacağım.

"Senin evinden taşınmaya neredeyse hazırım. Evimde biraz daha temizlik yapmak için erken kalktım.

Bazılarımız bu hafta tatilde değil, biliyorsunuz," diyor Bas.

"Acelem yok. Maui'ye taşınana kadar Nia'nın yanına taşındım. O ve ben, um... nerede olduğumuzu ve bizim için sırada ne olduğunu anlamamız gerekiyor."

"Yani hâlâ ona aşık olup olmadığına karar vermeye mi çalışıyorsun?" Gülüyor ve başını sallıyor. "Aptal herif. Sanırım şaşırmamalıyım. Stratus'un logosu için mükemmel mavi tonunu seçmen bile bir ayını aldı. Kalbinde ne olduğuna karar vermek çok daha büyük bir karar. Bu hızla gidersen, bunu anlayana kadar Sosyal Güvenlik'ten maaş almaya başlayabilirsin."

Homurdanarak serbest ağırlıklara yöneldim. "Güven oyu için teşekkürler. Sen kendi işini yap. Ben de benimkini yapacağım."

Doksan dakika sonra, ağırlık devresini tamamladım ve kırk beş dakikalık yoğun kardiyo kaydettim. Terli hissediyorum. Bas bitkin görünüyor. Ayrılıyoruz ve daha fazla kıyafet almak için onu çatı katıma kadar takip ediyorum. Hava soğumaya başladı. Bir paltoya ihtiyacım var.

Sırayla duş aldıktan sonra toplanmasına yardım ediyorum ve kahvaltı etmeye karar veriyoruz, böylece yokluğumda ofiste neler olup bittiğini bana anlatabilir. Sonunda Nia'nın şirin kulübesine girdiğimde neredeyse öğlen olmuştu. Aslında, bugün ondan haber almadığıma şaşırdım. Gerçekten

hâlâ uyuyor mu?

İçeriye bir kez bakınca öyle olmadığını anladım.

Nia bir elini hızla inip kalkan göğsüne bastırarak mutfakta volta atıyor. Bana doğru dönüyor ve şaşkın yüzünde gözyaşlarının süzüldüğünü görüyorum.

Yüz ifadesi göğsümün ortasına bir yarıçap gibi çarpıyor. Beni fark ettiğinde gözleri irileşiyor ve suçluluk duyuyor. Endişesi yoğunlaşıyor. Kalbim durdu.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Nia?"

"Evan." Yutkunuyor. "Aman Tanrım. I..."

Odanın karşısına geçip omuzlarından tutuyorum ve bakışlarının içine dalıyorum. Kavrayışından sıyrılıyor.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Nia başını sallıyor, reddetmek için değil ama sanki inanamamaktan kelimeler bulmaya çalışıyormuş gibi. "Kızacaksın. Üzüleceksin."

Kahretsin. Başka biriyle mi tanıştı? Benimle işi bitti mi? Bu olasılıklar göğsüme iki tonluk bir ağırlık yüklüyor. En kısa zamanda bilgiye ihtiyacım var. Ama önce onu sakinleştirmeliyim.

Mutfak masasından bir sandalyeyi sürükleyerek yere indiriyorum ve onu sandalyeye oturtuyorum. Sandalyesinin arkasını kavrayıp doğrudan gözlerinin içine bakarak onu tekrar kollarıma alma dürtüsüne karşı koymayı başarıyorum. "Bunu birlikte çözeceğiz. Bana neden ağladığını söyle."

Bana göz kırpmıyor, daha fazla gözyaşı dökülürken ağzı buruşuyor. Bağırsaklarımı yırtıyorlar. Bu sadece endişenin ötesinde bir şey. Acı çekiyor. Bunu hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir duygu aktarımı yaşamamıştım ve o daha tek bir kelime bile etmeden neden acı çektiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim ona yardım etmem ve onu rahatlatmam gerektiği.

"Saat dokuzda doktor randevum vardı. Aylar öncesinden ayarlamıştım. Yıllık sağlık kontrolüm..."

Bir hıçkırık onu böldü. Ses tüm kaslarımı geriyor ve göğsümü parçalıyor. "Ve sana kötü haber mi verdiler?"

Ona ne söylemiş olabileceklerini hayal etmeye çalışarak beynimi zorluyorum. Kanseri mi? Daha kötü bir şey mi? Bunun ne olabileceğini aklıma bile getiremiyorum.

"Ben hamileyim."

Bu iki kelime beynime işledi, soğukkanlılığımı bozdu. Onu doğru duymuş olmam mümkün değil. Ama titreyen sesinin zihnimdeki tekrarı bana doğru duyduğumu garanti ediyor.

Kahretsin.

Kim, ne zaman, nerede ya da nasıl olduğunu tahmin etmeme gerek yok. Her şeyi çok iyi biliyorum. Beni. Yirmi dört gün önce. Bawdy Boudoir Burlesque Revüsü'ndeki soyunma odasında. Onun üstünde, düşünmeden, dikkat etmeden ya da prezervatif kullanmadan.

Sandalyesini bırakıyorum, dik duruyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum. "Emin misin?"

Bu aptalca bir soru ve mantıklı bir yanıma bunun beynime gerçeği yakalaması için zaman kazandıran bir oyalama taktiği olduğunu kabul ediyor.

Bana titrek bir baş sallama hareketi gönderiyor. "Son regl dönemimin ilk gününü sordular. Hatırlayamadım. Takip eden bir uygulamam var... Birkaç gün gecikmiş olduğumu fark ettim. Hamile olup olmadığımı sorduklarında, evet dedim. On dakika sonra doğruladılar... Haberi vermek için eve geldim." Sonra burnunu çekti ve bir şey isteyen kara gözlerle bana baktı. Affedilmek mi? Güvence mi? "Nasıl yapacağımı bilemedim."

Ellerim iki yanımda, ciğerlerimdeki havayı boğacakmış gibi yumruklar halinde kıvrılıyor. Sonra bir düşünce beynimi yakıp geçiyor: Kendisi için üzülüyor; benim tepkimden endişeleniyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

"Şok oldum."

"İkimiz de öyleyiz. Bunun ötesinde mi?" "Endişeliyim."

Sahip olabileceği diğer tek endişeyi de giderdim. "Harika bir anne olacaksın."

"Sanırım. Umarım. Harika bir rol modelim vardı." Kaşlarını çatıyor. "Ama endişelenmemin nedeni bu değil." Demek haklıydım. "Bir dakikalığına benim tepkimi unut. Nasıl hissediyorsun?"

"Çok fazla ve beklenmedik bir şey. Mutsuz değilim. Ne olursa olsun oğlumu ya da kızımı seveceğimi zaten biliyorum." Gömleğimin önünü tuttu. "Lütfen bana ne düşündüğünü söyle."

Hiçbir fikrim olmadığını nasıl itiraf edebilirim? "Daha bu sabah, yedi ay önce kaybettiğim ve şimdi bebek olacak olan çocuğumu düşünüyordum."

Nia ve benim hamile kaldığımız bu bebek ikinci bir şans mı? Kaderin kaybettiklerimi yerine koyma şekli mi? Böyle şeylere pek inanmam ama bu tamamen rastlantısal olamayacak kadar tesadüfi görünüyor.

"Ve?" Sesi titriyor. "Ve... işlediğim kadarıyla bu kadar."

"Anne baba olacağız ve bundan sonra ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum." Birdenbire bana bakamaz oldu. "Eğer evlilik teklifin söz konusu değilse, anlarım. Bu pazarlık ettiğinden daha fazlası, değil mi? Benim babam da beni istememişti. Sen ve ben birlikte olduğumuzdan beri, seksi, zengin beyaz bir adamın benim gibi bir kızla gerçekten birlikte olacağına inanmakta güçlük çekiyorum, bu yüzden-"

"Bekle bir dakika." Sözleri beni sarstı. Beni çileden çıkarıyor. Bu sefer sandalyesinin arkasıyla uğraşmıyorum, sadece omuzlarını tutuyorum ve önünde diz çöküyorum, böylece göz göze geliyoruz. "Evlilik teklifimi geri çekmekle ilgili hiçbir şey söylemedim. Ve senin düşündüğün şeylerin hiçbirini düşünmedim."

"Ama mantıklı."

"Kiminle? Beni beleşçi babanla kıyaslama. Ve bir saniye bile ikimizden birinin rengini önemsemişimi düşünme. Sen güzel, akıllı ve seksisin. Benim gibi bir teknoloji ineğiyle ne yaptığını merak ediyordum." Yemin ederim. "Seni ya da çocuğumuzu asla terk etmem. Seninle evlenmek istediğimi biliyorsun. Sana hâlâ takmadığın bir yüzük aldım. İstedğin evi sana vermeye hazırdım. Seninle birlikte yaşıyorum. Yanında uyuyorum. Sana zevk vermek için elimden geleni yapıyorum. Başka ne yapabilirim bilmiyorum..."

İsteyebilir. Ama evet, istiyorum. Ve bir an sonra, kelimeleri ağzımdan aldı. "Beni sevmiyorsun." Sözleri neredeyse bir iniltiydi, gözyaşları eşlik ediyordu.

Verdiği cevapla ilgili her şey göğsüme saplanıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yok." Hayatımın en şok edici haberlerinden bazılarının ortasında, gülmekten kendimi alamıyorum. "Fark etmediysen söyleyeyim, duygularım konusunda berbatımdır. Aramızda daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir şey var. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama 'Evet' demek için gerçekten üç kelime duyman gerekiyorsa, bu bizi nereye götürür bilmiyorum."

Gözyaşlarına boğuluyor ve kollarını kendine sarıyor. "Bunun olmasını hiç istememiştim."

"Kendini suçlayamazsın. İçeri daldım. Talep *ettim*. Eldiven takmadım. Düşünmedim. Bu benim hatam.

Sonuçlarıyla başa ıkmana yardım edeceğim."

Bu sadece onun daha çok hıkırmasına neden olur. "Sen ocuk istemedin. Tek istediğın rahatlamaktı. Ve Şimdi... her Şey karmakarışık. Gitmem gerek."

"Ne? Nereye gideyim? Burası senin evin." Başımı salladım. "Hayır."

Nia yine burnunu çektiğinde ve ben yeni bir gözyaşı fırtınasının yaklaştığını hissettiğimde, etrafta bir kutu mendil arıyorum. Hiçbir Şey bulamadım. *Lanet olsun.*

"Orada kal."

Aceleyle odadan çıkıyorum ve banyoya gidiyorum. Bildiğim dünya üzerime çökerken, bir mendil kadar sıradan bir şey için bu kadar endişelenmek çok garip geliyor.

Bir bebek.

Kahretsin, tekrar baba olmakla yüzleşmeye hazır değilim. Çocuğumu kaybetme korkusuyla başa çıkmaya hazır değilim.

Ama başka ne seçeneğim var ki?

Artık Nia tam karşımda olmadığına, kara gözleri cevaplayamadığım sorularla beni rahatsız etmediğine göre, makyaj masasının üzerindeki karton kutuyu kapıp sakinleştirici bir nefes alıyorum. Belli belirsiz, parmaklarımın çürük kabı ezdiğinin farkındayım ama duramıyorum. Ya da umursamıyorum.

Bir bebek.

Şu anda kafamda mantıklı ya da tutarlı hiçbir şey olmuyor. Şok içinde yüzüyor. Mendil kutusunu bırakıyorum, lavabonun kenarına tutunuyorum ve kendime nefes almamı söylüyorum.

İşe yaramıyor.

Becca'yı ve bebeğimi kaybettiğimde, bir daha bir eş ya da çocuk isteyebileceğimden emin değildim. Ancak kısa süre sonra evlenmenin gerekliliği ortaya çıktı. Organizasyon olmadan zar zor çalışabiliyordum ve pratikliğim beni başka bir eş bulmanın en iyi çözüm olduğuna ikna etti. İyi. Sonra Nia çıkageldi. Tam olarak planladığım gibi değildi ama birçok açıdan umduğumdan daha iyiydi. Yine de daha cehennem gibiydi çünkü bir daha asla hissetmek istemedim. Peki ya şimdi?

Bir bebek.

Bu haber beynimde bir neon tabela gibi yanıp sönmeye devam ediyor ama henüz tam olarak aklıma yerleşmedi. Lavabonun üzerindeki çerçeveli aynayı yumruklama dürtüsüne direniyorum. Şiddet yanlısı bir adam değilim ve çocukça, yıkıcı bir dürtüye boyun eğmeyeceğim. Ama cazip geliyor.

Nia'ya dönmeliyim. Bunu daha iyi hale getirecek bir şey söylemeliyim. Önce bunun ne olabileceğini bulmalıyım.

Evet, ben korkuyorum. Ama o korkuyor. Sonunun annesi gibi olacağından endişeleniyor - yalnız ve bekar çünkü kendini teslim ettiği bencil herif onu terk etti. Ama ben babasız olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Barclay Reed'e, sekreterinden uygunsuz bir şekilde dünyaya getirdiği oğlu tarzını bozduğu için beni koruyucu bakım sisteminin şüpheli merhametine terk ettiği için kaç yıl kızgınlık duyduğumu biliyorum.

Bu benim çocuğumun başına gelmeyecek.

Oturma odasına geri döneceğim, Nia'nın ellerini tutacağım ve o kadını karım olmaya ikna etmenin bir yolunu bulacağım. Bu bebeği birlikte doğuracağız. Hamile olduğu için kendimi kaybetmeyeceğim. Çekip gitmeyeceğim. Onu incitmeyi reddediyorum.

Bir bebek.

Titreyerek nefes alıyorum, sonra bir şekilde kendimi toparlıyorum, mendil kutusunu alıyorum ve evlenmeyi düşündüğüm kadını rahatlatmak için koridora geri dönüyorum.

Ama tekrar oturma odasına ulaştığımda Nia, gözyaşları ve çantası gitmişti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nia'ya on üç mektup ve yarım düzine telefon görüşmesi. Hepsi cevapsız.

Bu arada, sosyal medyasını araştırdım ve arkadaşlarının ve eski sevgililerinin isimlerini buldum. Metodik olarak telefon numaralarını buldum ve her birini aradım. Hatta Kyle'la konuşurken dişlerimi sıktım.

Bu gece onu kimse görmedi.

Daha sonra iki saatimi onun gidebileceğini düşündüğüm yerlere giderek geçirdim. Lorenzo ve Guilia onu hiç görmemişler. Bas için de aynı şey geçerli. BBB Revüsü sıkıca kilitlenmişti.

Hala Nia'dan bir iz yok.

Saat neredeyse 10. Öfke ve panik soğukkanlılığı yok ediyor. Nerede olabilir ki? Bekliyorum. Merak. Bunlar bana Becca'yı bir daha hiç görmediğim o lanet Nisan öğleden sonrasını hatırlatıyor. O zaman, polis ofisime gelene kadar hiçbir şeyin ters gittiğini anlamamıştım. Onun ölümü dünyamı alt üst etti.

Nia'yı kaybetmek beni mahveder.

Dehşet içinde bir elimle direksiyonu kavırıyor, diğer elimle polis karakollarını aramaya başlıyor, sorular soruyor ve neredeyse insanların kafalarını koparıyordum.

Nia'yı yakaladığımda arabasına, telefonuna ve aklıma gelen her yere takip cihazı koyacağım. Evden çıkıp gittiğine ve beni terk ettiğine inanamıyorum. İlişkimizin bittiğini mi söylemeye çalışıyor? Hayır. Bitmiş olamaz. Yüzüme karşı söylemediği sürece bitmesine izin vermeyeceğim. O zaman bile, onu hayatımda kalmaya ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim. Benimle evlenmesi için ona yalvaracağım. Evlenme teklifimi gökyüzüne yazacağım.

Onu sevdiğini söyleyecek misin?

Öyle mi? Şüphelenmeye başlıyorum ama nasıl emin olabilirim ki? Tamamen düşmüş olsam bile, şimdi söylesem bana inanır mı?

Benim çatı katıma gitme ihtimaline karşı, orada durdum. Kapıdan girer girmez, birimin boş olduğunu anladım. Sadece içeride kimse yok değil, aynı zamanda duygudan da yoksun. Her zaman öyleydi. Nia ile vakit geçirdikten sonra bunu anladım.

Üç yıl boyunca bu çatı altında yaşadım. Becca ve ben burada nadiren gülümser ya da gülerdik. Burada hiç tartışmadık. Burada neredeyse hiç seks de yapmadık. Tutkuyu paylaşmadık. Umutları paylaşmadık. Saatlerimizi paylaştık. Yer paylaştık. Parayı paylaştık.

Bu bir evlilik değildi.

Tanrım, onu
sevmiyordum.

Daha sonra Bas'ı arayıp haklı olduğunu söylemem gerekecek. Hoşuna gidecektir.

Birden cebimdeki telefonum çalmaya başlıyor. Cihazı çekip çıkarırken içimde taze bir umut ve panik dolaşıyor. Nia'nın adı ve mesajı ekranımda yanıp sönüyor. Damarlarımdan rahatlatma akıyor.

Üzgünüm, bitirdim. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Eğer istersen gece yarısı evde olurum.

Konuş.

İki saat içinde mi? Başparmağımı ekranın üzerine koyuyorum, soru yağmuruna tutmadan önce hemen geri gelmesini talep etmeye hazırım. *Nerelerdeydin? Neredeydin? Nasıl hissediyorsun? Ne düşünüyorsun?* Ama aramak yerine mesaj attı çünkü hazır olana kadar tüm bunlara cevap vermekten kaçınmak istiyor. Nia hakkında çabucak öğrendiğim bir şey var. Ne kadar çok istesem de onu acele ettirmek hiçbir işe yaramıyor.

Sonunda, geri tıkladım, orada olacağım. Ve konuşacağız.

Cevap vermiyor ama mesajımı okuduğunu görüyorum. Şimdilik bu kadar.

Bu da bana sakinleşmek ve tam olarak ne söyleyeceğime karar vermek için zaman tanıyor. Önce kafamdaki şüpheleri ve şeytanları susturmanın bir yolunu -nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok-bulmalıyım.

Karanlık oturma odamın etrafında yavaşça dönerek dikkatimi dağıtacak bir şeyler arıyorum. Canım televizyon izlemek istemiyor. Şimdi Nia'nın evine gidersem, iki saatimi duvarlara tırmanarak geçireceğim. İçki içmek istemiyorum. Akşam yemeği için aç değilim.

Aklıma tek bir çözüm geliyor.

Yer yutan adımlarla yatak odama gidiyor ve yatağımın altından yarım kalmış bir tuvali çıkarıyorum. On dakikadan kısa bir süre içinde, bir çift şorta kadar soyundum, ihtiyacım olan her şeyi mutfığa sürükledim ve bir palet hazırladım.

Mekândaki tüm ışıklar yanarken, aylar önce başladığımı zar zor hatırladığım bir resmin başlangıcına bakıyorum. Mekanik, çarklar ve dişliler daireler çiziyor, ortak bir amaç için birlikte çalışıyorlar. Baskın renkler soğuk griler ve maviler; gölgeyi, yıpranmayı ve yaşı tasvir etmek için bir miktar yeşil ve pas var. Bu yetkin, şu anda hissettiklerimi temsil etmiyor. Zar zor dizginlenen bir vahşilik hissi yok. Tek bir fırça darbesi bile yerinde değil. Çok titiz ve metodik.

Bitiremiyorum.

Yarım kalan parçayı bir kenara ittikten sonra yeni bir tuval alıp şövalemin üzerine koyuyorum. Fırçayı boyaya batırıyorum ve boş beyaz alana bakıyorum. Pigmentle neye hayat veriyorum? Her zaman teknik ve mekanik temalara ilgi duymuşumdur. Hassasiyet ve düzen - beynim genellikle böyle çalışır.

Bugün değil. Aslında, Nia'dan beri değil.

Fırçayı kaldırıp tuvalin üzerinde gezdiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Şok, endişe ve dehşetin kakofonisi sessizleşmeye başlıyor. Düşüncelerimin arka planından yükselen monoton uğultuyu cesaretlendiriyorum. Ve bakmadan, fırçayı boş alan üzerinde bir, iki, birkaç kez daha çeviriyorum.

Bir dakika sonra, riske girip baktım. Evet, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu bir manzara mı? Portre mi? Soyut mu? Şimdilik, dağınık bir leke... ki bu da şu anki düşüncelerimin doğru bir temsili.

Tiksintili bir iç çekişle paleti yere bırakıyorum, her şeyi kaldırıyorum ve kıyafetlerimi bir kez daha giyiyorum. Dengeleyici, her zamanki faaliyetimin neden hâlâ işe yaramadığını bilmiyorum. Tuvale fırça sürdüğümünden beri, Becca'nın ölümünden bu yana hiç olmadığı kadar çok şey başardım. Ama sabitleyici vuruşlara dalmayı, dünyam bir kez daha kendini düzeltirken bilinçaltımın kontrolü ele almasına izin vermeyi özlüyorum.

Bu gece bunların hiçbiri olmadı. Hala her zamanki gibi kafam karışık.

Lanet okuyarak anahtarlarımı alıyorum ve çatı katını arkamdan kilitliyorum, buradan uzaklaşmak için gülünç derecede istekliyim. Aslında, Maui'ye taşındığımda burayı satabilirim. Bu mantıklı değil. Bana pahalıya mal olabilir.

Bu birimin değeri zaman içinde artacağı için uzun vadede para. Ama burada tekrar ziyaret etmek istediğim hiçbir şey yok. Geri dönmem için bir sebep yok.

Bu kadar pratik olmayı ne zaman bıraktığımı merak ederek Nia'nın evine gidiyorum.

Yürüdüğümde ev hâlâ karanlıktı.

içinde.

Neyse ki benden sadece birkaç dakika geride. Sonunda ön kapıdan içeri adımını attığında.

onu tutmak için çaresiz. Kahretsin, yorgun görünüyor. Belli ki ağlıyor.

Odanın öbür ucundan Nia'ya doğru yırtınıyorum. Beni durdurmak için elini kaldırdığında yüz ifadesi kararlı bir hal alıyor. "Yapma. Bunu senin yakınlığınla gölgelenmeden söylemek zorundayım."

Aramıza koyduğu mesafe beni tedirgin etse de buna saygı duymak için elimden geleni yapıyorum. "Dinliyorum. Ama bir şey söylemeden önce, hamile olduğunu öğrenmeden önce seninle evlenmek istediğimi unutma. Hâlâ da istiyorum. Bir an için bile patronun olmamın, banka hesaplarımızın büyüklüğünün ya da tenlerimizin farklı renklerde olmasının benim için bir şeyi değiştirdiğini düşünme."

"Bunu kastettiğini biliyorum. Seni üzdüysem özür dilerim. Kendime olan güvensizliğim yüzünden böyle konuştum. Seni babamla aynı kefeye koymak adil değildi." Nia elini yavaşça yanına bırakır. "Arabayla dolaşıp düşünüyordum. Büyüdüğüm evin önünden geçtim. Annemin mezarını ziyaret ettim. Mesai saatleri dışında ofise bile gittim. Sonunda bazı sonuçlara vardım. Bir bebek her şeyi değiştirir. İkimiz de mükemmel olmayan evlerde büyüdük. Çocuğum için bunu istemiyorum."

Ne diyor bu? Neden göğsüm sıkışıyor, boğazım düğümleniyor? "Ben de bilmiyorum."

"Bazı insanlar kararımı eski moda bulabilir ama bununla yaşamak zorunda değiller. Ben yaşıyorum. Ve bu bebeğin iki ebeveynle daha iyi olacağına inanıyorum."

"Aynı soyadı taşıyan ve aynı evde yaşayanlar." Beklentilerim konusunda açık olmak istiyorum.

Başını sallıyor. "Evet. En pratik seçenek evlenmek."

Bir yanım seviniyor. Kazandım; onu aldım. Ama başka bir yanım kanıyor. Onun geleceğine hile yaparak girdim. Kasıtlı olarak değil. Benimle evleneceğini umarak onu hamile bırakmadım. Yine de yüzündeki teslimiyetten nefret ediyorum. Bu kararı hafife alarak ya da mutlu bir şekilde vermiyor. Aşk istiyor. Romantik bir peri masalı istiyor. Alacağı şey bu değil ve ben bunu ona verebilir miyim bilmiyorum. Ona şimdi yalan söyleyemeyecek kadar saygı duyuyorum ve bunun daha sonra doğru olmasını umuyorum.

Tek tesellim mi? Nişanımızı resmileştirmeye hazırım.

Pantolonumdan, Şükran Gün'ünden önce aldığım nişan yüzüğünün bulunduğu kutuyu çıkarıyorum. Kapağı kaldırıp pırlantayı yastıktan çıkarıyorum. Sonra elini tutuyorum, parmaklarımın titrediğini görünce şaşıyorum. "Evet dediğinde istediğin durum bu olmayabilir ama yemin ederim seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım ve-"

"Bu artık benimle ve kalbimle ilgili değil. Hatta duygularımızla bile." Bir avucunu hâlâ düz olan karnının üzerinde kaydırıyor. "Bu birlikte kurduğumuz hayatla ilgili."

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Nia ile birlikte olduktan sonra Becca ile aramızda eksik olan tutku ve bağı hissettim. Başka bir gri, boş evliliğim olmayacak.

"Bu bizim hakkımızda da olmalı."

"Şu anda bunu düşünemem. Bu çocuğa karşı bir sorumluluğum var. Hayatım boyunca annem

beni hep ön planda tuttu. Teşekkür etmem için artık burada değil ama onun sevgisi sayesinde daha iyi bir insan oldum. Bebeğimize de aynı bağlılığı göstermek niyetindeyim."

Takdire şayan, övgüye değer. Eminim Nia çocuğumuza isteyebileceği tüm sevgiyi sunacaktır. Ama şu anda tohum büyüklüğünde bir varlığı düşünmüyorum. Düşünüyorum.

Önümde duran, yanakları gümüş yollarla lekelenmiş, yeminler etmeyi ve hayatımı birlikte geçirmeyi planladığım kadın hakkında.

"Elbette." Yüzüğü parmağına geçiriyorum, tam oturduğunda memnun oluyorum.

Elmasın ışıltısı onun zengin kahverengi teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. Her erkek benim sahip olduğum damgayı görecek. Hiçbir zaman mağara adamı gibi olmadım ama Nia kelimenin tam anlamıyla neredeyse benim. Bu onun için sevinçli bir durum değil ama içimden gelen haykırma ve göğsümü yumruklama isteğini bastırmak zorundayım.

O konuşana kadar.

"Bunu yapabilir misin?" Nia soruyor. "Daha bir hafta önce çocuk istemediğini söylemiştin. Trace'in oğlunu kucağına bile alamadın. Çocuk istediğinden emin değilken seninle evlenmenin bencillik olup olmadığı konusunda bütün gün düşündüm. Neredeyse annem tek başına bir kız çocuğu yetiştirebildiyse, ben de bebeğimle aynı şeyi yapabilirim diye düşünecektim."

"Hayır. O *benim* bebeğim." Bu yıl zaten bir tane kaybettim. Bir tane daha kaybetmeyeceğim. Ellerini kalçalarına sabitledi. "Bununla nasıl başa çıkacaksın?"

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Baba olmaya geçen Perşembe olduğumdan daha hazır hissetmiyorum. Nia'nın hamile kalmasından, belki de hiç doğmayacak bir çocuğa babalık yapmaktan ölesiye korkuyorum. Ama işte buradayız ve korkuya boyun eğmek sadece hepimize zarar verir.

"Sadece yapacağım."

"Pekâlâ." Sonunda parmağındaki yüzüğe bakıyor ve yutkunuyor. "Gerçekten çok güzel. Bunu bana ilk verdiğinde sana söylemediğim için özür dilerim."

Elini sıkıyorum. "Üzerinde mükemmel duruyor."

Bana verdiği gülümseme mutluluk ifade etmiyor. "Eğer evleneceksek, bunu bir an önce yapmak istiyorum."

"Kesinlikle. Maui'de evlenmemizin bir sakıncası var mı? Maxon ve Keeley'nin yeri düğünler için mükemmeldir. Reed klanı sahip olduğum tek aile ve buraya seyahat edip edemeyeceklerini bilmiyorum."

"Eşlerin hepsi Seattle'a gelemeyecek kadar hamile. Hawaii'de bir düğün güzel olurdu." Heyecanını toplamaya çalışıyor. "Davet edeceğim sadece birkaç kişi var. Lorenzo ve Guilia. Birkaç kız arkadaş. İkinci kuzenim Annabelle. Sana ondan bahsettiğimi hatırlıyor musun? New Orleans'ta üç adamıyla birlikte yaşayan?"

Belli belirsiz, ama eğer onları düğünümüzde istiyorsa... "Elbette. Britta'yı arayacağım. Organizatör o. Kardeşlerimin üçü de hızlı düğünler düzenlediler, yani profesyoneller. Britta'nın annesi yemek yapıyor. Keeley harika bir çiçekçi ve fotoğrafçıyla çok yakın çalışıyor. Harlow zeki biri. Bir araya gelecektir."

Dalgınca başını sallıyor. "Bir elbise bulacağım."

Becca her zaman özenli bir şey isterdi ve evlendiğimiz zaman paramız yoktu. Nia'nın benimle evlenme kararından başka hiçbir şeyden pişmanlık duymasını istemiyorum.

Omuzlarından tuttum. "Bana kalırsa sadece bir kez evleneceksin, o da benimle.

Bu yüzden seni hangi elbise mutlu edecekse, ona sahip

olmanı istiyorum." "Abartılı bir şeye ihtiyacım yok."

"Ama ne *istiyorsun*? Bu her neyse, sana vereceğim."

Normalde, düğünlerin pratik olmayan şatafatı hakkında dişlerimi gıcırdatır ve sadece karı koca olabilmemiz için bazı insanların önünde birkaç kelime konuşmak için binlerce dolar harcamanın ne kadar mantıksız olduğunu düşünürdüm. Ama bebek doğana kadar Nia benimle evlenmek istediğinden bile emin değildi. Sonsuza dek

Sahiplenici bir öfke ve şehvet seli içinde verdiği acele bir kararla hayatını değiştirdi. Ona hayallerindeki düğünün küçük tesellisini nasıl vermem?

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Evan. Küçük ve basit kalması benim için sorun değil." Birden aklıma geldi. "Törenimiz unutulmaz olmalı, amaca uygun değil."

İç çekiyor. Haklılığımı mı kabul ediyor yoksa tartışamayacak kadar yorgun mu bilmiyorum. "Evlilik öncesi bir anlaşma yapacaksınız sanırım?"

Mantıksız ama sanki daha evlenmeden boşanmamızdan endişe ediyormuş gibi bu önerisine hemen içerliyorum. Yine de pratik tarafım devreye giriyor. "Evet, ama şimdi bunu dert etmeyelim. Biz..." Bir şişe şampanya açıp kadeh kaldıralım mı? Hayır, hamile olduğu için bunu yapamayız. "Bir şekilde kutlamak mı? Nişanlandık."

Nia uzun bir süre bana bakıyor. "Kutlama yapmak istemiyorum, Evan. Yatağa gitmek istiyorum. Yoruldum."

İkimiz için de şok ve yorgunluk dolu bir gün oldu. Telefonumda daha önce yaptığım birkaç arama bana hormonlarının muhtemelen çok şiddetli olduğunu ve kendini bitkin hissetmesinin alışılmadık bir durum olmadığını söyledi. Ama bunu bilmek yardımcı olmuyor. Hayatımızı birlikte geçirmeyi planlıyoruz ama kendimi ondan hiç bu kadar ayrı hissetmemiştim.

Koridorda ilerlerken ben de onu takip ediyorum ve yatak odasına ulaştığımızda onu durdurmak için kolundan tutuyorum. "Mutsuzsun ve bu beni... incitiyor."

Kaşlarının arasında küçük bir çatıklıkla dönüyor. "Bunu ben planlamadım. Sen de planlamadın. Hayatımın nereye gittiğini bildiğimi sanıyordum. Ama..." Duraklıyor. "Bebek konusunda mutluyum. Her zaman çocuk istemişimdir. Sadece üzgünüm çünkü beni hayatımın sonuna kadar sevecek biriyle olmasını istiyordum."

Sözleri göğsüme saplandı.

"Lütfen anlayın. Bunu seni suçlu hissettirmek için söylemiyorum," diye devam ediyor. "Nasil hissettiğine benden daha fazla yardım edemezsin. Yeniden aşık olmaya hazır olmadığını biliyorum ve-"

"Becca'yı hiç sevmedim. Bunu bugün anladım."

Nia arkasına yaslanıp yüzümü inceliyor, sonra yanağımı avuçluyor. "Ve senin kafan karıştı?" "İnanılmaz derecede. Ama bundan eminim."

Şaşırmış görünüyor. "Ne diyorsun sen?"

Bana inandığından emin değilim. Gözümün önünde olan bir şeyi fark etmem yıllarımı almışken neden inansın ki? "Beni bir şekilde değiştirdin. Her şeye farklı bakmamı sağladın."

"Ya da yeni bir şeye alışmışsındır." Omuz silkiyor. "Bunun önemli olduğundan bile emin değilim."

Sonra elimden kurtulup duşa doğru yöneliyor ve yol boyunca kıyafetlerini çıkarıyor.

Baştan çıkarıcı değil. Otomatik, sanki ben burada değilmişim gibi. Sanki hiç önemli değilmişim gibi.

Bu çok acıtıyor. Nia asla konuşmak istemez. Hiçbir zaman benimle olmak istemedi. Bu gece, görünmez de olabilirim.

Yatağa geri yaslanıyorum ve aramızdaki kapıyı kapatmasını izliyorum. İçimdeki her şey oraya girmemi, soyunmamı ve onunla birlikte duşa girmemi, sonra onu sıkıca tutmamı ve bana karşı eriyene kadar öpmemi söylüyor. Ta ki bana sarılana kadar.

Oturmuyorum. Boş boş oturmak içimdeki her şeye aykırı ama oturuyorum.

On dakika sonra ortaya çıktığında üzerinde dantelle süslenmiş, yumuşak pembe tonlarında

pamuklu bir gecelik vardır. Yüzü temiz ama gözleri şişmiş. Yine ağlıyordu. Yüzük parmağı çıplak.

Öfke kabarıyor. Ona değil. Kendime. Acı bir şekilde hayal kırıklığına uğradı ve ben onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum. Bunun beni bu kadar aciz hissettirmesinden nefret ediyorum. Zamanda geriye gidip o geceyi geri alabilseydim, hayır. Yine de alamazdım. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Elbette evlenmeyi umuyordum, ama sadece kolay bir arkadaşlığı uyandıran biriyle, nefes alamayana kadar onu istememe neden olan bir kadınla değil. Tekrar bir çocuk bekleyeceğimi kesinlikle hayal etmemiştim.

Ama hiçbir şeyi değiştirmezdim. Sadece ilerlemek istiyorum.

Nia yatağa tırmanıyor ve ışığı kapatıyor, sonra benden uzaklaşıyor. Yanına rahatça uzanıyorum. Ne yapacağımı tam olarak bilmiyor olabilirim ama benim rahatlığıma ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Kolumu ona doladığımda sertleşiyor. Pes etmiyorum, omzuna bir öpücük kondurup bekliyorum. Yavaşça gevşiyor, kollarımda uykuya dalarken nefes alıp vermesi sakinleşiyor.

Saatlerce uyanık yatıyorum, bana karşı sıcaklığını hissediyorum, hayatımızın geri kalanında onu nasıl ve ne zaman mutlu edeceğimi merak ediyorum.

Maui, Hawaii 9
Aralık Cumartesi

ON BİR GÜN SONRA, düğün günümüz geldi çatı. Hayatımızın en mutlu günlerinden biri olmalıydı. Bunun yerine, Nia'yı hiç bu kadar içine kapanık görmemiştim, sanki mihraba değil de idam sehpasına gitmeye hazırlanıyormuş gibi. Yüzüne her baktığımda, tereddütler ve pişmanlıklar görüyorum. Buna dayanamıyorum. Ve onunla bu şekilde evlenemem. Evet demiş olabilir ama bana baskı altında cevap verdiğini çok iyi biliyorum.

Maxon ve Keeley'nin kapısını çaldığımda saat çok erkendi. En büyük ağabeyimin esnemeyle kapıyı açması iki dakika kadar sürüyor. "Ne oldu? Düğün için yaklaşık sekiz saat erken geldin, kardeşim."

"Nia'yı görmem gerek."

Sesimdeki ciddiyet onun esnemesini durduruyor. "İyi misiniz? Bir şey söylemek istemedim ama geldiğinizden beri aynı görünmüyorsunuz."

Buna nasıl cevap vereyim? "Ne düşüneceğimi bilmiyorum." "Konuşmak ister misin?"

"Nasıl hissettiğim hakkında mı?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Buna cevap veremem. Boktan bir duygu mu?"

Maxon beni kolumdan tutup mutfağa götürüyor. "Sende Reed genleri var, yani evet. Seni anlıyorum. Kahve ister misin?"

"Lütfen."

Tek fincanlık demliği hazırlıyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ayakların mı üşüyor? İkcinizin uzun süre dayanamayacağından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır." Aramızdaki her şey gergin ve belirsizken, muhtemelen öyle olmalıyım. Bebeği öğrendiğinden beri içine kapandı. Onu zorlamak istemedim. Ama içgüdülerim hâlâ bunun doğru hareket olduğunu söylüyor. "Çocuğumuz için bir baba istiyor. I..."

Kahve damlarken kardeşim bana bakıyor ve ben kelimelerle boğuşuyorum. Sadık olduğumu ve verdiğim sözleri tuttuğumu açıklayabilirim ama aramızda olanlar bundan daha fazlası.

"Onunla birlikte olmak istiyorum." Nasıl söyleyeceğimi bildiğim en iyi yol bu.
Bana dumanı tüten bir fincan bira uzatan Maxon başını sallıyor ve konuşmak için ağzını açıyor.

Kapı bir kez daha çalınınca kesilir. "Tut şunu. Alacak mısın?"

Sabahın köründe burada başka kimin olabileceğini merak ederek kapıyı tekrar açtığımda Bas ve Griff'i görünce afalladım. "Burada ne işiniz var?"

Geri çekildiğimde içeri giriyorlar.

Griff sırtıma bir tokat attı. "Uğrayayım dedim. Britta'nın kasılmaları vardı. Bir süre için, bugün bir bebeğimiz ve düğünümüz olacağından şüphelendim. Ama yalancı doğummuş. Yaklaşık iki saat önce durdu. Buraya geldim çünkü Noah beni aradı ve seni gece yarısı otuzda evinden çıkarken gördüğünü söyledi. Yolda Sebastian'ı aldım."

Başımı salladım. "Ben sadece..."

Maxon, "Aklını başına toplaması gerekiyor," diyor. "Sen kapıyı çalmadan önce Evan, Nia'ya karşı ne hissettiğini bilmediğini söylüyordu. O hem erkek hem de bir Reed, doğal olarak akıllı bir karış havada."

"Şaşırdığımı söyleyemem. Aileye hoş geldin," diyor Griff ve ardından omzuma bir tokat atarak beni selamlıyor. "Onu sevdiğimi söylemem için üç yıl geçmesi ve Britta'yı neredeyse kaybetmem gerekti."

"Keeley ile daha hızlıydım ama... dağınıktı." Maxon yüzünü buruşturdu. "Nereden biliyorsun?"

"Hislerim mi?" Griff soruyor, sonra omuz silkiyor. "Eleme süreci. Nia olmadan kendini mutsuz hissediyor musun?"

"Evet."

"Kızgın olduğunda ya da sizinle konuşmadığında içinize siniyor ve sizi biraz panikletiyor mu?"

Son bir buçuk hafta endişe dolu ve mide bulandırıcı geçti. "Evet."

"Başka bir erkeğin ona bakması seni rahatsız ediyor mu?"

"Çok fazla." Eski sevgililerini ve ona dokundukları tüm yolları düşünmek bile hepsini yumruklamak istememe neden oluyor.

"Onu tanıdığın tüm kadınlardan daha mı çok istiyorsun?"

İlk andan itibaren onu asistanımdan daha fazlası olarak gördüm. "Evet." "Daha önce hiç böyle hissetmiş miydin?"

Başımı salladım. "Yapabileceğimi bilmiyordum."

Maxon ona kahve uzatırken Bas bana baktı. "Dostum, sen aşıksın." Kardeşlerime bakıyor. "Bunu ona bir süredir söylüyordum."

Becca'yı sevmediğim konusunda haklıydı. Belki bu konuda da haklıdır.

Maxon Sebastian'ı işaret ediyor. "Gördün mü? Ben davamı geri çekiyorum. Sen, kardeşim, sadece inanmalısın. O inanç sıçramasını yapmalısın."

Griff, "Onun dediği gibi," diye araya girdi.

Çok kolaymış gibi gösteriyorlar.

"Neler oluyor çocuklar?" Keeley ipeksi, soluk bir bornoza sarınmış, karnının şişliğini kuşatmış bir halde odaya giriyor. "Sonunda bekârlığa veda partisi istediğine mi karar verdin Evan? Sabahın altısının oldukça ilginç bir saat olduğunu söylemeliyim..."

Nia yaz geldiğinde hamile gibi görünecek. Biraz hesap yaptım. Bebeğimiz Temmuz sonunda doğacak. Adadayken yeni bir kadın doğum uzmanıyla ilk randevumuzu aldık. Buraya taşınacağımızdan henüz bahsetmedik ama bana kalırsa bu iş tamam.

Maxon, "Evan'ı müstakbel eşine sırlıslıklam aşık olduğuna ikna etmeye çalışıyoruz," diye esprili yapıyor.

Keeley kaşlarını çatar ve gözlerini kırpar. "Elbette. Yani, buraya geldiğinizden beri ikinizin de canını sıkan bir şeyler var ve sanırım ikiniz de bu kadar erken bir bebek sahibi olmayı beklemiyordunuz. Ama Şükran Günü için geldiğinizden beri birbirinize deli olduğunuzu biliyordum."

Başım dönüyor, kahvemi bırakıp adamları geride bırakıyorum. Maxon'ın karısı da mı biliyordu? Ben şüphelenmeden önce mi?

Keeley'i kenara çekiyorum. "Nia nasıl?"

Düğünden önceki gece burada kaldı çünkü herkes damadın gelini törenden önce görmesinin uğursuzluk getireceği konusunda ısrar ediyor. Bence bu aptalca ve çağdışı bir düşünce, ama Nia batıl inancı kabul etti, ben de razı oldum. Onu neredeyse on iki saattir görmedim. Dün gece özellikle dalgın görünüyordu. Bu sabah uyanıp bana fikrini değiştirdiğini söyleyecek diye endişelenerek saatlerdir uyanıktım.

"Her şey hazır olduğu için mutlu görünüyordu. Britta'nın annesi dün gece yemeği bitirdi. Çiçekçi saat on birde tüm buketleri ve aranjmanları bırakmak için burada olacak. Lono saat birden biraz sonra burada olacak, töreni gerçekleştirmeden bir saat önce. Fotoğrafçı da aynı saatte gelecek. Terzi Nia'nın elbisesinin tadilatını bitirdi ve biz de onu aldık. Neyse ki raftan ona neredeyse tam uyan bir elbise buldu. Aksi takdirde-"

"Sorduğum bu değildi. *O* nasıl?"

Keeley'nin cevap vermesi uzun sürüyor.

"Gergin." "Tereddütlü."

Maxon'ın karısı başını sallamadan önce daha da uzun süre duraksıyor. "Ama seni seviyor."

Doğru. Sorun şu ki, onu sevmediğimi düşünüyor. Aşkın ne olduğunu bilmiyor olabilirim ama ne olmadığını biliyorum. Onunla birlikte olduğumdan beri saçma sapan kavramlarla ve açıklayamadığım başka bir şeyle dolu olduğumu biliyorum: duygular. Mantıkta hiçbir temelleri olmasa da, artık onları inkar edemiyorum. Onlar var.

Arka planda, kardeşlerim ve Bas bir şey hakkında birbirlerini azarlıyorlar. Ben düşüncelerime ve çarpan kalbime odaklanıyorum. "Onu görmem gerek."

Keeley bir an için itiraz edecekmiş gibi görünüyor, sonra dudaklarını birbirine bastırıyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Beni takip edin."

Beni mutfağa götürürken kocasından yumuşak bir öpücük almak için duraklıyor, ben de onu takip ediyorum. "Evan?" Bas soruyor.

"Nereye gidiyorsun?" Griff seslenir.

Maxon da peşinden. "Ne yapıyorsun?"

Elimi kaldırıyorum ve onları sallıyorum. "Sanırım... Sıçrayacağım."

Arkamda kutlama yapıyorlar ve hemen kimin önce haklı olduğunu tartışmaya başlıyorlar. Umurumda değil. Keeley'yi pansiyonlarının arkasına, yakın zamanda süite dönüştürdükleri özel *ohana*'ya doğru takip ederken Nia'ya odaklanmış durumdayım.

Kumsal mavisi kapıya ulaşana kadar nemli şafak ve çiğli çimenler arasında sürünüyoruz. Keeley kapıyı çalıyor. "Nia?"

Bir dakika sonra gelinim uykulu bir esnemeyle açılıyor. Beni gördüğü anda yüzü kapanıyor. "Evan?"

"Seninle konuşmam gerek."

Yüzünde hoşuma gitmeyen bir şey belirliyor. "İçeri gel."

"Siz ikiniz iyi olacak mısınız?" Keeley soruyor, görünüşe göre bizi bırakmaya isteksiz.

Nia cevap vermiyor. Endişeleniyor. Bitirmek için geldiğimi mi? Yoksa bitirmek istiyor da bana nasıl söyleyeceğini mi bilmiyor?

Kardeşimin karısını kenara itip doğruca Nia'ya yönelirken, "İyi olacağız," diye teminat veriyorum. "İhtiyacın olursa beni ara-"

"Teşekkürler," diye teminat verdim Keeley'e. "Minnettarım. Bundan sonrasını ben hallederim."

Deniyorum. Avuçlarım terliyor. Boğazım düğümlenmeye başlıyor. Nia'nın banyo kapısında asılı duran gelinliğini görüyorum. Oda gölgeli olduğundan ve beyaz şekerleme koruyucu plastik torbasıyla örtüldüğünden ayrıntıları göremiyorum. Ama buraya gizlice bakmak için gelmedim. Sadece Nia'yla aramızdaki sorunları çözmek için buradayım.

Kapıyı kapattım ve ona döndüm.

Kalbi duracak gibi oldu. "Neyin var?"

Kahretsin. Nereden başlasam? Ne diyeceğim?

"I..."

Komodininin üzerinde duran bir dosya dikkatimi çekiyor. Evlilik öncesi anlaşma. "Bunu imzaladın mı?" diye sordum.

Evliliğimizin ilk on yılında benden boşanırsa, birlikteliğe getirdiğim tüm mal ve mülkler bana ait olacak. Çocuk nafakası dışında hiçbir şey almadan çekip gidecek. Eğer evliliğimizi herhangi bir zamanda bitirirsem, her şeyin yarısını alma hakkına sahip olacak. Anlaşma pratik. Avukatım bu konuda ısrar etti.

Şu anda bunu tatsız ve bölücü buluyorum.

Nia yutkunur, öfkelenir. "Yapacağımı söyledim ve yaptım. Bak, eğer tereddütlerin varsa-"

"Seninle evlenmek konusunda değil, hayır. Düşündüğün her şey hakkında mı? Evet. Birkaç konuyu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor.

şeyler. Birincisi, bu belge... Ben böyle hissetmiyorum."

Odanın öbür ucuna fırlayıp kâğıdı dosyasından çıkardığımda bana bakakaldı. Hızlı bir tarama, söz verdiği gibi imzaladığını ve tarih attığını gösteriyor.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Nia hemen cevap vermez. "Olmaması gerektiğini biliyorum." "Ama öyle."

"Kendinizi finansal olarak korumaya hakkınız var. Hatta korumalısın."

"Madem böyle düşünüyorsun, neden evlilik sözleşmesi yapmak seni üzüyor?"

Gölgeli odada kıpırdanıyor. "Kafamda, eğer bir gelecek inşa ediyorsak ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceksek, yeminlerimizi etmeden önce malların paylaşımı hakkında konuşmak çoktan vazgeçmişiz gibi geliyor."

Aynen öyle. "Senden asla boşanmayacağım. Ve hata yaptığımıza inanmıyorum."

O daha tek kelime edemedi evlilik öncesi evrakları elime alıp ikiye ayırıyorum. "Ne yapıyorsun?" Bana bön bön baktı.

Ona doğru sinsice yaklaşıyorum. Nia bir adım geri çekildi. Ben yaklaşıyorum. Kaşlarını çattı ve tekrar geri çekildi. Ona doğru hamle yapıyorum. Sırtı duvara çarptı. Gülümseyerek onu kafesliyorum.

"Seni mutlu etmeye çalışıyorum. Bir evliliğimiz olacak, iş ortaklığımız değil. Seninle birlikte olmak istiyorum. Ve sana güveniyorum, senin de bana güvenmeni umduğum gibi. Aramızda

ihtiyacımız olan tek kağıt parçası bizi yasal olarak karı koca ilan eden kağıt."

Nia göz kırpmıyor. "Sadece bir noktaya değinmek için finansal korumanızdan vazgeçmeye razı mısınız?" Elimle yasal belge parçalarını gösteriyorum. "Çoktan verdim. Senin için."

"Neden? Bunun için bir sürü zahmete girdin-"

"Avukatım evrakları hemen hazırlasın mı? Evet. Şimdi keşke zahmet etmeseydim diyorum." Yutkunuyorum. "Nia, muhtemelen nasıl hissettiğimi benden daha iyi biliyorsundur."

"Bilmiyorum."

"Tahmininiz yok mu?"

Dudağını ısırarak başka tarafa bakıyor. "Yanılmak istemiyorum." Yanılmasına imkan yok.

"Beni hala seviyor musun?"

Gözleri kapanıyor. "Nasıl duracağımı bilmiyorum."

Onun itirafı göğsümde bir şeylerin ters dönmesine neden oldu. Kalbim. O çılgın, lanetli, kontrol edilemez organ, uyuyan bir dev gibi yavaşça uyanıyor. Kulaklarımın arasında çılgınca gürlüyor, sağduyumdan çok daha yüksek sesle. Beynimi ele geçiriyor.

"Mantıksal olmayan bir şeyin nasıl çalıştığını anlamakta yavaşım. Bunu biliyorsun. Seni asla incitmek, hayatını mahvetmek ya da-"

"Yapmadın." Nia söylediklerim karşısında neredeyse şaşırılmış görünüyor. "Seninkini mahvettiğim için endişelendim."

Yüzünü avuçlarım. "Tatlım, hayır. Sen benim hayatımı *yarattın*. Sensiz hiçbir şey doğru olmazdı. Neden biliyor musun?" Başımı sallıyorum çünkü tahmin etmesini ya da tereddüt etmesini bekleyemem. "Çünkü ben de seni sevdiğimi düşünüyorum -hayır, biliyorum-."

Nefes alması durur. Gözleri yaşlarla doluyor. Parmakları boşuna arkasındaki duvarı kavramaya çalışıyor. "Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söylemek zorunda değilsin. Ne olursa olsun seninle evleneceğim."

"Hayır." Omuzlarını tutuyorum. "Sana sonunda anladığım şeyi söylüyorum. Muhtemelen uzun zaman önce anlamam gereken ama duygusal olarak uyduğum ve anlayamayacak kadar kopuk olduğum şeyi. Ben seni seviyorum. Seni seviyorum. Eğer tekrar söylememi istiyorsan-"

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür. Bir hıçkırık göğsünü sıkıyor. "Yapma." Kafam çok karıştı. "Sana nasıl hissettiğimi söylemeyeyim mi?"

"Yalan söyleme."

Sesi küçük ve kırık geliyor. Kalbim tekrar kasılıyor ve güm güm atıyor. Onun acısını sanki kendi acımmış gibi hissediyorum. Aynı anda hem rahatsız edici, hem korkunç, hem de şaşırtıcı.

"Asla," diye yemin ediyorum. "Haftalar önce bilmem gereken şeyi fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Sanırım sana ilk dokunduğumda aşık oldum. Sadece bilmiyordum."

Burnunu çekiyor ve sonunda gözlerini açıyor. Umut, keskin ve parlak, karanlık gözlerini aydınlatıyor. "Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?"

Daha sözünü bitirmeden başımı sallamaya başladım. "Yalancı olmadığımı biliyorsun, tıpkı kimsenin duygularını bağışlama konusunda iyi olmadığımı bildiğin gibi. Sonunda kalbimde ne olduğunu anladım. Ama bana hala inanmıyorsan, inanana kadar tekrar etmekten mutluluk duyarım. Tercihen ben senin içindeyken."

Sonunda gözyaşlarının arasından güler. "Seni çok seviyorum."

Yavaşça, başparmaklarımı yanaklarında gezdirerek kuruluyorum. "Biliyorum. Seni haftalarca endişe, merak ve belirsizlik içinde bıraktığım için kendimi hayal edilebilecek en kötü pislik gibi hissediyorum."

"Sorun yok. Zorlandığını biliyorum. Sadece düşündüm ki... Kapıyı açtığımda, bebek için hazır olmadığını ve bu yüzden benimle evlenemeyeceğini söylemeye geleceğinden endişelendim."

Hâlâ babalığa hazır olduğumdan tam olarak emin değilim. Ama Nia ve çocuğumuz bir paket anlaşma ve bunu çözmek için aylarım var.

Eğilip alnından ve burnunun ucundan öpüyorum, sonra aşağı kayarak dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Yeniden başlamaya ne dersin? Bugün birlikte hayatımızın başlangıcı ve ben

Bunu kutlamak için hayatımı, kalbimi ve geleceğimi değiştiren kadınla evlenmekten daha iyi bir yol düşünemiyorum."

"Bu bana söylediğın en tatlı şey olabilir." Yavaşça başını sallar. "Evet. Binlerce kez evet. Saat ikide mihrapta görüşürüz."

"Beni kovuyor musun?" Kaşlarını çatıttım.

"Ben hazırım. Hazırlanmam gereken bir düşün var."

"Kahretsin, seni yatağı götürüp seni ne kadar sevdiğimi göstereceğimi sanıyordum."

Şimdi Nia düpedüz kıkırdıyor ve bu kalbimi çok hafifletiyor. "Bunu düşün gecemize saklayın bayım."

Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Kendimi muzaffer hissediyorum, tıpkı boşuna gerçek boyutlarda bir Mars Keşif Aracı yaptığım ve onu yakındaki parkta dolaştırdığım zamanki gibi. Proje sinir bozucuydu ve çok fazla zaman ve beyin gücü gerektiriyordu. Ama bir kez başardığımda, başarı gerçekten ödüllendirici hissettirdi.

"Senin için bir sürü planım var, benim müstakbel Bayan Cook'um." Göz kırıyor. "Buna güveniyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Nihayet saat iki oldu. Ilık, esintili bir gün. Göz kamaştırıcı güneşli. Neşeli. Umutlu.

Koyu gri bir smokin giymiş olarak, Keeley ve Maxon'ın çimenlik alanındaki uzun, dikdörtgen kafesin önünde duruyorum ve kafesin birkaç metre ötesindeki Hawaii sahilini çerçeveliyorum. Akan beyaz perdelerle sarılmış ve yüzlerce beyaz tropik çiçekle süslenmiş gibi görünüyor. Aslında etrafımdaki her şey beyaz - sandalyelerin etrafındaki fiyonklar, kurdeleler, koridorun ortasındaki koşucu. Her şey tertemiz ve güzel. Klasik.

Keeley, Britta ve Harlow bu düğünleri iki haftadan kısa bir sürede bir araya getirerek harika bir iş çıkardılar. Becca ile olan düğünümden çok farklı. Bu, benimle kalbimi gerçekten tutan ilk kadın arasındaki birlikteliğin gerçek bir kutlaması.

Kulağa mantıksız gelse de umurumda değil. Bu inkar edilemez. Sebastian bunu kabullenmemi tavsiye etti. Öyle yapıyorum. O benim en iyi adamım. Neredeyse on yıldır arkadaşız ve görünüşe göre çok iyi tavsiyeler veriyor. O olmasaydı bugün burada olamazdım.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, Bas sırtımı sıvazlıyor. "Mutlu görünüyorsun."

Başımı salladım. "Belki de ilk defa. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama beni burlesk kulübüne götürüp neredeyse çıplak bir Nia gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Bas göz kırptıyor. "Manzarayı seveceğinden şüphelenmiştim."

"Gördüm. Ama ondan sonra onu bir kadın olarak görmeden edemedim. Buna ihtiyacım vardı." Tıpkı benim Nia'ya, onun açık kollarına ve kocaman kalbine ihtiyacım olduğu gibi.

Gülüyor. "Sen hiç..."

Bir şarkının bitiş tınıları tuzlu havada, dalgaların uzak seslerinin hemen üzerinde süzülüyor. Önceden kaydedilmiş bir parçada bir kadın hoparlörlerden özel erkeği ve onunla birkaç ön sevişme istediği hakkında vokal yapıyor. Umarım Nia da benim için böyle düşünüyordur. Umarım önümüzdeki elli yılı birlikte geçirir, çocuklarımızı büyütür ve iyi bir hayat kurarız. Onu ya da bebeği benden alacak korkunç bir şey olabileceğini düşünmeyi reddediyorum. Bugün olmaz, daha yeni yaşamaya başlamışken olmaz.

Maxon, Griff ve Noah son konuklarımıza sandalyelerine kadar eşlik ettikten sonra kendi yerlerine oturuyorlar. Koridorun benim tarafım Nia'ninkinden daha kalabalıktı. Öyle olsa bile kuzeni Annabelle'i kaçıramazdım.

-Üç avukat tarafından kuşatılmış güzel bir Afro-Amerikan kadın. Hepsine bağlı olduğuna inanmak zor. Bu alışılmadık bir ilişki ama onlar için işe yarıyor. Eric ve Kellan iyi çocuklar gibi görünüyorlar ama ben Tate'e gerçekten bağlandım. Eğer daha yakın yaşasalardı, bahse girerim onunla çok iyi arkadaş olurduk.

Sunağın bir tarafında, Keeley'nin parlak kıvılcak saçları güneşte parıldarken, bohem mavi elbisesi ayak bileklerine kadar uzanıyor. Elinde mikrofonla bana gülümsüyor. Britta ve Harlow arka tarafta, pitoresk pansiyonun açık kapısında durmuş, müzik sıralarını bekliyorlar.

Sonunda şarkı biter. Harlow kolunu kaldırır ve başparmağını kaldırır. Nia hazır. İşte bu kadar.

Bütün gün beklediğim an. Hatta haftalardır.

Gerçekten benimle evlenecek.

Başka bir şarkının açılış notaları başlıyor. Bir piyano yavaş, neredeyse düşünceli nota grupları çıkarıyor. Sonra Keeley, sevgilisinin kalbine sonsuza dek sahip olmakla ilgili yavaş bir baladla devreye giriyor. Daha fazla enstrüman katılıyor. Bir davul. Bir keman. Müzisyenler örtünün arkasında olmalı. Hala basit bir düzenleme. Aynı zamanda geniş kapsamlı ve romantik.

Nia, Lorenzo'nun kolunda bana doğru gelirken, şarkı kalbimdeki duyguyu yankılıyor. Gerçekten aşığım, gerçekten sırlısklamım. Ona ihtiyacım var. Bugün kendimi ona bağlıyor olabilirim ama onun bağlılığı beni özgür kıldı.

Yaklaşıyor ve sade bir kılıf elbise giyerek nefesimi kesiyor. Şeffaf askılar omuzlarına yapışıyor ve göğüslerinin üstünden ayak bileklerinin altına kadar onu örten dantelleri yansıtıyor. Başının üst kısmında beyaz çiçeklerden oluşan bir bant uzanıyor. Ondan yere kadar uzun bir tül sarkıyor.

Ve bana gülümsüyor. Yüz ifadesi açık, samimi ve neşe dolu. Benimle evleneceği için çok mutlu. Kalbim o kadar hafif hissediyor ki, sanki helyumla dolmuş da göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi.

Keeley şarkısını bitirdiğinde, Nia elinde beyaz bir buketle yanıma geliyor. Lorenzo gururlu bir babaninki kadar parlak bir gülümsemeyle onu bana teslim ediyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Ona iyi bak."

"Yapacağım," diye yemin ediyorum.

Sol tarafımda Guilia'nın sessizce burnunu çektiğini duyuyorum. Sağımda, üvey annem Diana da aynı şeyi yapıyor. Kardeşlerim ve eşleri gülümsüyor. Müstakbel eşim de bana "evet" demek için sabırsızlanıyormuş gibi bakıyor.

Lono töreni başlatıyor, gürültülü Hawaii gömleği esintide dalgalanıyor. Bana ellerini tutmamı söylediğinde Nia'nın elleri titriyor. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak yeminlerimizi ediyoruz. Sesi titriyor. Kalbim güm güm atıyor.

Son birkaç yıl gözümün önünden geçti. Onunla mülakat yaptığım gün, küçük ofisime kendinden emin bir şekilde başını eğerek ve mor bir takım elbise giyerek girmiş ve beni hayrete düşüren organize bir tarz sergilemişti. Becca'nın bir müşteriye kur yapabilmem için organize etmesini istediğim kurumsal bir etkinlikten çok bunaldığı ilk zamanı hatırlıyorum. Nia son dakikada devreye girerek ev sahibesi rolünü oynadı, kırmızı elbisesiyle şovu çaldı ve potansiyel müşterimin nefes nefese kalmasını sağladı. Bana banya yapmak için evime geldiği ve onu ilk kez sadece bir kadın olarak değil, arzuladığım güzel bir kadın olarak gördüğüm geceyi kesinlikle unutamam.

Sonunda, Lono gelinimi öpmemi söyledi. Kimsenin bana iki kez söylemesine gerek yok. Gülümseyerek eğiliyorum ve Nia'nın yüzünü avuçluyorum. "Artık benimsin, karıcığım." "Öp beni, kocacığım."

Sözleri Hawaii esintisinin üzerinde belli belirsiz ama net bir şekilde duyuluyor. Ve ben de onları içtenlikle kabul ediyorum, dudaklarımızın ilk buluşmasıyla yeminlerimizi mühürlüyor, birlikte hayatımızın başlangıcını işaret ediyorum.

Tanrım, Nia hamile olduğunu öğrendiğinden beri sevişmemiştik. Haberden sonra içine kapandı. Sonra zaman kalmadı. Tüm düğün hazırlıkları sonsuz görünüyordu. Ofisten iki haftalık iznim üç haftaya çıktı. Sanırım Lund'la ikinci Aralık toplantısını kaçırdım. Şu anda bilmiyorum. Umurumda da değil. Yirmi dokuz Aralık'a kadar bekleyebilir. Sorularım olursa onu ararım.

Benim için önemli olan tek şey -hayatımın geri kalanında gerçekten önemli olacak tek şey-

tutkuyla öptüğüm bu kadın ve onun taşıdığı çocuk.

Bas kıkırdayarak kulağıma usulca, "Hava almak için yukarı çık," diyor.

Onu görmezden geliyorum. Onun yerine dudaklarımı tekrar tekrar Nia'nınkilere bastırıyorum. Sonra... Siktir et, dilimi sokacağım. Onu çok özledim. Onu deli gibi seviyorum. Bunu bilmesini istiyorum. Herkesin ne düşündüğünü siktir et.

"Aman Tanrım... Bir oda bulun!" Harlow seyircilerden seslenir.

Herkes gülüyor, Nia bile. İsteksizce öpüşmeyi bitirip geri çekiliyorum.

Lono, "Artık bu evliliğin mihrapta gerçekleşmesine tanıklık edeceğimizden endişe etmediğime göre, sizi karı koca ilan ediyorum," diye şaka yapıyor. "Bay ve Bayan Evan Cook, millet!"

Misafirlerimizin hepsi kıkırdıyor. Nia heyecanlı mı yoksa utanmış mı olacağına karar verememiş gibi görünüyor. Benim karar vermek gibi bir sorunum yok. Ellerimizi birleştirip koridordan aşağıya doğru koşarken herkes bize beyaz yapraklar fırlatıyor.

Çimlerin uzak tarafında kurulan serin, gölgeli çadırın içinde baş başa birkaç değerli anımız var. Tek bir saniyeyi bile boşa harcamıyorum. Nia'yı kollarımın arasına alıp kendime doğru çekiyorum ve insanların yaklaştığını duyana kadar ağzını kendi ağzımla kapatıyorum.

İsteksizce, son bir öpücükle bitiriyorum, sonra geri çekiliyorum. "Seni özledim."

Yüzü yumuşar. "Ben de seni çok özledim. Bu sabahki ziyaretin benim için her şey demektir. Beni seviyorsun."

"İstiyorum."

En ışıltılı gülümseme onu aydınlatıyor. Bir erkek bana daha güzel bir gelin gösterebilir. Başarısız olur, bundan eminim.

"Ben de seni seviyorum. Ve harika bir düğün gecesi geçireceğiz." "Aynen öyle."

Toplu arkadaşlarımız ve ailemiz yaklaşırken o gülüyor. Tebrikler başlıyor. Önce Lorenzo ve Guilia bize ulaşıyor, koca adam kucak dolusu sarılıyor ve şamatalı kahkahalar atıyor. Guilia gözyaşlarını siliyor ve Nia'yı kendi kızı gibi sevgiyle kucaklıyor.

Diana bana alışılmadık bir şekilde sarıldı. "Senin adına çok mutluyum."

Dün gece geç saatlerde uçakla gelerek beni şaşırttı. Becca'nın cenazesinden beri onu görmemiştim ve Asya'daki sanatsal hac yolculuğundan ikinci kez evlendiğimi görmek için gelmesini beklemiyordum. "Gelmen benim için çok anlamlı."

"Bu kadını kendim görmeliydim. Ama Nia senin için mükemmel. Dün gece birkaç dakika konuştuk." Diana içtenlikle gülümsüyor. "Sana hem ayak uyduracak hem de meydan okuyacak kadar hırslı ve kıvılcımlı."

Koruyucu anneme göre Becca yapmamış. Haklı ama şimdi geçmişi konuşmanın sırası değil. "Bence Nia da mükemmel."

Diğerleri de katılır. Müzik başlar. İçkiler akar. Ardından yemek ve pasta gelir. Dans başlar. Nia'nın nasıl yapıldığını bile öğrendim. Sayılır. Aptal gibi görüldüğümünden eminim ama umurumda değil. Bu kelimenin tam anlamıyla bir kutlama.

Akşam çökerken Nia birkaç metre ötede Keeley, Britta, Harlow ve Annabelle ile hararetli bir şekilde konuşuyor, Eric, Kellan ve Tate de sanki onu gözlerinin önünden hiç ayırmıyorlarmış gibi kadınlarına doğru bakarak yanıma sokuluyorlar.

"New Orleans'tan buraya kadar geldiğiniz için teşekkürler, özellikle de bu kadar kısa sürede. Ailenin burada olmasının Nia'yı mutlu ettiğini biliyorum."

"Bizim için zevkti," diyor Eric. "Nia'nın düğümü attığını görebildiğimiz için mutluyuz."

Kellan başını sallar. "Doğrusu, Hawaii kaçamağı Belle'imizi de mutlu etti."

"Kesinlikle," diye katılıyor Tate. "Ona her zaman onu sevdiğimizi söylemenin yollarını arıyoruz. Ama bunun en iyi yolu penislerimizdir."

Neredeyse içkimi tükürecektim. Eric kış kış gülüyor. Kellan inliyor.

"Dostum..."

"Ne? Belle'e onu sevdiğimizi her zaman penislerimizle gösteririz. Bu tatilde de bunu spermlerimizle söylemeyi umuyoruz. Bir bebek sahibi olmaya çalışıyoruz."

Viskimi öksürmeden zar zor yutmayı başarıyorum. "O konuda iyi şanslar." "Cidden, Tate..."

Kellan arkadaşını pataklamaya hazır görünüyor. "Bunu bilmelerine gerek yoktu."

"Ben bir sorun görmüyorum." Tate bana doğru işaret ediyor. "Evan'ın bu gece Nia'ya onu ne kadar sevdiğini penisiyle göstereceğinden eminim. Belki spermiyle bile."

Tate'in etrafındaki insanlar onu utanç verici ya da sosyal açıdan beceriksiz biri olarak görebilir ama o açık sözlü, gerçekçi ve mantıklıdır.

"Kesinlikle," diye gülerek onu temin ediyorum.

Birkaç dakika içinde Tate ve ben kendimizi Edison'a karşı Tesla'nın, kimin daha iyi olduğu ve neden daha iyi olduğu üzerine hararetli bir tartışmanın içinde bulduk. Eric ve Kellan gözlerini kaçırırken, ben AC akımın DC'den her yönden üstün olduğunu ve Edison'un Tesla'ya karşı kindar bir pislik olduğunu savunuyorum. Sonra Nia yanıma geldi ve kolunu benimkine doladı.

Aynı anda Annabelle'in Eric ve Kellan'ın arasına girdiğini, sonra elini uzatıp Tate'in omzunu tuttuğunu ve onu yatıştırdığını görüyorum. "Merhaba bebeğim."

"Bir dakika Belle. Junior'a hatalı olduğu tüm nedenleri anlatıyorum."

Ben daha bir şey söyleyemeden Annabelle araya girdi. "Yani, odamıza gitmek istemiyorsun ve..." Önerisinin geri kalanını onun kulağına fısıldar.

Tate'in gözleri açılıyor. Kadın uzaklaştığında, Tate gerçekten kızarır. Ondan bambaşka bir elektrik yayılıyor.

"Evet, istiyorum. Ve evet, yapmalıyız. Hepinize iyi geceler." Kolunu Annabelle'e doluyor ve onu çekip götürmeye çalışıyor.

"Biz de aynısını yapalım," dedim karıma.

Annabelle sırtarak omzunun üzerinden Nia'ya seslenir: "Sanırım sen ve ben aynı koca mağazasından alışveriş yaptık."

Hepimiz gülüyoruz.

Eric ve Kellan onları takip ediyor. Kalabalık azalıyor. Ailemin çoğu çoktan ayrıldı, çünkü eşler hamileliklerinin sonuna yaklaştıkları için artık o kadar enerjileri yok gibi görünüyor.

Nia'yı kendime doğru çektim. "Bu kutlamayı özel yapalım. Ne dersin?"

Bana sinsi bir gülümseme gönderiyor. "Beni ne kadar sevdiğini penisinle mi göstereceksin?"

Onsuz geçen on iki uzun ve acılı geceden sonra mı? Şimdi nihayet karım olduğuna göre?

Nia'yı kollarımın arasına alıp göğsüme doğru kaldırıyorum ve dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Oh, evet.

Bütün gece."

"NEREYE GİDİYORUZ?" Birkaç dakika sonra Noah'nın yüksek performanslı spor arabalarından biriyle iki şeritli bir yolda hızla ilerlerken Nia soruyor.

Bir bavulum, iki şişe köpüklü elma şarabım ve bir sürü kirli düşüncem var. "Göreceksin."
Bana meraklı bir bakış gönderiyor. "Neyin peşindesin?"

"En az sekiz inç."

Bu onu kıkırdatıyor. "Demek istediğim, elinde ne var?"

"Elimdeki pantolonumun altında olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın." Göz kırpyorum. "Görmek ister misin?"

Kötü şakam karşısında gözlerini deviriyor. "Sen araba kullanırken bakarsam, muhtemelen yolun kenarında durmak zorunda kalırız. O zaman da gideceğimiz yere asla varamayız."

Nia'ya bakıyorum. Güzel bir gelindi, ama şimdi benim inanılmaz çekici karım. Onu tamamen kendime istiyorum.

"Maalesef haklısın. Korkarım şu anda üzerimde çok fazla nefes alırsan, her tarafını sararım."

"Tanrım, kulağa korkunç geliyor," diye alay

ediyor. "Kesinlikle korkunç, değil mi?"

"En kötüsü." Elini kalçamın üzerine bıraktı.

"Nia..."

"Öyle ki"-parmakları taşaklarımın üzerinde gezinene kadar avucunu bacağımın üzerinde gezdiriyor, sonra şaftımı avuçluyor-"ilgine nasıl dayanacağımı bulmak zor. *Uzun uzun* düşünmem gerekecek..." Birdenbire çok daralan smokin pantolonumun içinden boyumu okşarken inliyor.

"Ne hakkında?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Bu gece sana nasıl katlanacağım. Fikirlerim var..." "Ben de istiyorum."

"Anlat bana."

Parmaklarımı bileğine dolayarak elini sikimden uzaklaştırıyorum. Bu durumun kontrolünü elime almam gerekiyor yoksa romantik hedefimize, ben üzerine düşüp onu deli gibi becermeden önce varamayacağız. "Elbiseni kaldır, külotunu çıkar ve bana amını göster."

Nia bana bakakaldı. Arabadaki hava dağılmış gibi görünüyor. Sert nefes alıp vermesi dışında donup kalıyor ve bana bakıyor.

"Şimdi," diye ısrar ediyorum usulca. "Seni görmek istiyorum, karıcığım."

Gözlerini kapatıyor. "Emriniz beni bu kadar tahrik etmemeli."

Ama öyle ve ben şanslı bir orospu çocuğuyum. Elbisesini kalçalarının üstüne kadar çekip dantel kılıfın altına uzandığında kendimi daha da şanslı hissediyorum. Bir kayma ve kıpırdanmayla, taupe renkli minik bir tangayı tutarak yukarı çıkıyor.

Elimi uzattım. "Onu bana ver."

"Ne yapacaksın?" "Sende kalsın."

Titreyen bir nefes veriyor ve sıcak ipek parçasını elime tutuşturuyor.

Ceketimin cebine sokuyorum ve ona sabırsız bir bakış fırlatıyorum. "Teşekkür ederim. Ama henüz amını göremiyorum."

"Ya biri yanımıza yanaşırsa?"

"Kim? Bu yolda kimse yok ve eğer başka bir sürücü yaklaşırsa, bu benim sorunum olur. Ben hallederim. Bana amını göster, Nia. Şimdi."

"Çok talepkârsın."

"Bu senin hatan. Senden önce hiç böyle değildim."

Bu onu gülümsetiyor. Yüz ifadesi tereddütlü ve gergin. Ve tahrik olmuş. Çok güzel bir kadın ifadesi.

Sonra elbisesini kalçalarına doğru kaldırıyor. Keşke arabada daha fazla ışık olsaydı, ama çıplak kışının koltuğa dayandığını biliyorum. İnce kalçalarını birbirine bastırdığını görüyorum. Gülüyorum. Sanki bu ağrısını dindirecekmiş gibi... Dindirmeyeceğini zaten biliyorum çünkü karanlık iç mekanda bile seksinin ıslaklıkla parıldadığını görüyorum.

"Benim için kendine dokun."

Eğer yaparsam, kesinlikle bu arabadan çıkamayız. Ve karımı burada becermek, lojistik olarak nasıl yapacağımı bulsam bile, kesinlikle romantik olmaz, özellikle de karı koca olarak ilk seferimiz için. O daha iyisini hak ediyor.

"Böyle mi demek istiyorsun?" Nia kalçalarını beni kızdıracak kadar açıyor ve klitorisini ovmaya başlıyor. Parmaklarını amının üzerinde görünce direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

"Aynen böyle."

"Hmm. Nereye varacağımıza daha ne kadar var?" Dudaklarını yalıyor. "Kendimi boşaltmam için yeterli zaman var mı?"

Gösteriyi ne kadar istesem de, hayır.

Bileğini tekrar kavradım. "Karım olarak ilk orgazmın benim olacak, Nia. Kendini ıslak, ateşli ve hazır hale getirebilirsin ama o ilk çılgılığı ben senin üstündeyken, içindeyken, seni öperken ve bana ait olduğunu bildiğinden emin olurken atacaksın."

Belli belirsiz, kulağa kesinlikle evrimleşmemiş gibi geldiğimin farkındayım. Nia ile birlikte olmak kesinlikle seksle ilgili değil... ama onunla yatakta geçirdiğim her andan zevk alıyorum. Genel olarak konuşursak, onun kendi zevki hakkında özerk kararlar almasına karşı değilim. Ama bu gece değil. Şu andan itibaren güneş doğana kadar, o ve onun tüm orgazmları benim.

Nia titriyor. "Pekâlâ."

Yavaşça bileğini bırakıyorum. Parmakları tekrar kıvrımlarının arasına giriyor. Sırtının kamburlaşması, kalçalarının kalkması sadece bir saniye sürüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Talep ediyorum. "Seni."

"Ne yapıyorum ben?"

"Benimle sevişmek. Yavaşça. Dikkatlice. Her yerime dokunarak. Benden zevk alarak."

"Beni sevdiğini söylüyorsun."

Bunu ben de hayal edebiliyorum. "Bu gece bunu mu istiyorsun?"

Başı koltuğa yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Lütfen." "Neden?"

"Çünkü bu 'düğün gecesi' seksi mi?"

Başını sallıyor. "Çünkü bunu daha önce kimse yapmadı."

Gerçekten mi? Eğlenceli seks, yoğun seks, spontane seks, hatta biraz sapıkça seks yaptı. Ama hiç düşünceli, uzun süreli, anlamlı, birinin bedenine saygı duyduğu, kalbini ateşlediği ve ruhunu aynı anda tükettiği türden bir seks yapmadı mı?

Düşündüm de, ben de bilmiyorum.

"O zaman bunu önce birlikte paylaşalım."

Nia'nın bana verdiği gülümseme beni beklenti içinde bırakıyor ve ihtiyaçla sersemletiyor.

İki işkence dolu dakika sonra garaj yoluna girdim ve arabayı durdurdum. Tanrıya şükür başardık.

Karanlıkta gözlerini kırıştırıyor ve elini bacaklarının arasından yavaşça kaldırıyor, kendini tatmin etmenin verdiği sersemlikle kafası karışmış görünüyor. "Buraya daha önce de gelmiştik."

Başımı sallıyorum, anlamasını bekliyorum. "Anladık."

O her şeyi kavrarken ben arabadan inip kapısını açmak için koşuyorum.

"Henüz tahmin edemedin mi?" Sürprizimden memnun olmasını umarak neredeyse nefesimi tutuyorum. "Burası bana evlenme teklif ettiğin ev mi?" diye soruyor dışarı çıkarken.

"Öyle."

"Liste yığınınından seçtiğim ev mi? Şömineli olan mı?" Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Evet, öyle. Ve bizim evimiz."

Nefes nefese kalıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Ciddi misin?"

"Sen benimle evlenmeyi kabul ettikten bir gün sonra karşı tekliflerini kabul ettim. Evrakları bu sabah on birde imzaladım. Evli bir çift olarak ilk gecemizi burada geçirmenin uygun olacağını düşündüm, böylece anılar biriktirmeye başlayabiliriz."

Gülümsemesi beni neredeyse kör ediyor. "Bu mükemmel. Bana bir şömine almışsın! Çocukken hep bir tane isterdim."

Ve onun hiç olmadı. Bunu ona verebilecek adam olduğum için çok mutluyum. "Şimdi, hepsi senin."

Nia ciyaklıyor. Bunu anlatmanın başka yolu yok. Kollarını boynuma doluyor, heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve yüzümü öpücüklere boğuyor. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Yaşayacak bir yere ihtiyacımız vardı."

"Ama gördüğünüz tüm mülkler arasında en iyi yatırım olmamasına rağmen benim seçtiğimi seçtiniz."

"Ben yaptım."

"Sırf beni mutlu etmek için mantıklı olmayan bir yeri seçtin. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, Evan. Teşekkür ederim. Bayıldım buna!" Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum."

Cevabı umduğum gibiydi. "Rica ederim. İstedığın her şeyi istediğin gibi yeniden dekore edebilirsin. Üç hafta içinde burada kalıcı olarak yaşamaya başlayacağız, o zaman yeniden dekore edebilirsin ve-"

"Mükemmel bir çocuk odası hazırlamak için bolca zamanım olacak."

Gülümsemem azalıyor. Sözleri beni endişeyle sarsıyor. Korku. Yeni bir bebeği karşılamak ve ona bakmak için bir sürü eşya satın alacak ve kader karımı ve çocuğumu benden çaldığı için yine iptal edip iade etmek zorunda kalacak mıyım?

Böyle düşünemem. İki kez bu kadar talihsiz olamam. Nia iyi olacak. Bir bebeği olacak, bizim bebeğimiz.

-Ve onu birlikte büyüteceğiz. Başka bir olası geleceği kabul etmeyi reddediyorum.

Tekrar ciyaklıyor, elimi tutuyor ve beni kapıya doğru sürüklemeye çalışıyor. "Hadi içeri girelim." "Bir dakika."

Bagajdaki tüm eşyaları alıp ön verandaya çıktım. Harlow, sağ olsun, ana yatak odamızı mükemmel bir balayı süitine dönüştürmek için her şeyi ayarladı. Ona fazla bir talimat vermedim, sadece romantik ve saatler sürecek bir zevke elverişli hale getirmesini istedim. Bana göz kırptı ve halledeceğine dair güvence verdi.

Yanımda, Nia heyecanla kapıyı açıyor. O eşikten adımını atamadan, taşıdığım çantaları verandanın basamağına bırakıp gelinime uzanıyorum.

"İçeri giremezsin. Gelenek."

Onu kucağıma almaktan, göğsüme yaslamaktan ve eşikten geçirmekten büyük mutluluk duyuyorum. Bir kolunu boynuma doluyor ve bana sarılıyor. Yeni evinin etrafına bakmak yerine sadece beni görüyor. Gözlerinden parlayan sevgi beni neredeyse kör ediyor.

"Seni hemen şimdi öpmek istiyorum."

Gülümsemesi genişler. "Beni öpmekten daha fazlasını yapmanı istiyorum." "Benim için zevktir, Bayan Cook."

Bir saniye bile kaybetmeden onu yatak odasına doğru sürüklüyorum. Kapıda neredeyse duracaktım çünkü burayı tanıyamamıştım. Harlow devasa maun test yatağını tüllü beyaz perdelerle örtmeyi başarmış. Yeni beyaz yatak örtüleri ve mavinin sulu tonlarındaki yastıklar romantik bir hava katıyor. Mumlar etrafa yumuşak bir ışıltı yayıyor. İkinci bir bakışta hepsinin pille çalıştığı anlaşılıyor ama etkisi yine de pastoral. Havada vanilya, yasemin ve deniz tuzunun boğucu kokuları birbirine karışıyor. Tepedeki vantilatör tembelce sallanıyor, ama şömine karım için neşeyle çatırdıyor ve zıplıyor. Açık çift kapının dışında, verandayı ve havuzu çevreleyen alçak ışıkları, ardından ay ışığının altında görünen okyanusun ötesindeki kaymayı görüyorum.

Tüm bunları ve hayatımın geri kalanını Nia ile paylaşacağım.

Onu ayağa kaldırdım. "Burada bekle."

Yavaşça başını sallıyor, mekânı içine çekiyor. "Vay canına."

Aptalca sırtarak geri kalan eşyalarımızı almak için koşuyorum, sonra onları yatak odasına taşıyorum. Bavulu bir kenara iterek -Pazartesi gecesi Seattle'a dönene kadar kıyafete ihtiyacımız olmayacağını umuyorum- köpüklü elma şarabını boynundan tutup iki plastik bardağı buluyorum ve şişeyi açıyorum.

Mantar serbest kalıyor ve her birimize birkaç yudum dökmeden hemen önce taşan suyu bir bardağa doldurmayı başarıyorum. Bir tanesini ona uzatıp kaldırıyorum.

O da katılıyor. "Neye kadeh kaldırıyoruz? Bize mi?"

Başımı salladım. "Kelimelerle ya da duygularla aramın iyi olmadığını biliyorsun. Ve bugün kafamda o kadar çok şey dolaşıyor ki." Boğazımın tıkanmasından bahsetmiyorum bile. "Artık evlendiğimize ve birlikte yaşamaya başladığımıza göre, her şey çok büyük görünüyor. Hayır, keskin. Tam olarak o da değil. Daha çok yumuşak ama önemli gibi. Bunu kelimelere dökemiyorum..."

"Dokunaklı mı? Duygusal mı?"

Bunlar şimdiye kadar kelime dağarcığımda neredeyse hiç yer almayan kelimeler. Nia'dan önce anlamlarının akademik bir şekilde farkındaydım. "Evet. Demek istediğim de bu. Buraya gelmek için... ilginç bir yol izledik."

"İlginç derken, kadın olduğumu yıllarca fark etmemiş olmanı mı kastediyorsun?"

"Evet," diye utanarak itiraf ediyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum. "Bir dakika. BBB Revüsü'ndeki o geceden önce beni bir erkek olarak fark ettiğini mi söylüyorsun?"

Nia gözlerini devirir. "Evan, tabii ki. Ben profesyoneldim, kör değil. Özellikle de sen Becca'yla evliyken asla cazibeme göre hareket etmezdim. Ama... tüm o dikkatini ve ilgini bana yönelttiğinde nasıl biri olacağını hep merak etmişimdir." Sonra gülümsüyor. "Ayrıca, yeşil gözlerle bayılırım."

Bu beni güldürüyor. "Hayatımı altüst eden bu güzel kadın için enayinin tekiyim." Sonra ayılıyorum ve yanağını okşuyorum. "Sensiz bu kadar mutlu olabileceğimi hayal bile edemiyorum. Umarım birlikte elli muhteşem yıl geçiririz."

Kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Açgözlüyüm; daha fazlasını istiyorum."

Elli yıl daha yaşarsam, bunun beni Amerikalı erkeklerin ortalama yaşam süresinin ötesine taşıyacağını ve daha önce bilinmeyen tıbbi sorunlarım olup olmadığını ya da talihsiz bir olayın hayatımı kısa kesip kesmeyeceğini bilemeyeceğimizi belirtebilirim. Ama onun düşüncesi duygusal, mantıklı değil.

"Ben de daha fazlasını istiyorum," diye onu temin ediyorum. "Ama şu anda o elbiseyi çıkarmamı istiyorum."

Onu kendimden uzaklaştırırken smokin ceketimi çıkardım. Sonra, fermuarını indiriyorum. Odada sessiz, müstehcen bir tıslama.

"Burası çok güzel," diyor titreyerek. "Teşekkür ederim. Düğün gecemizi geçirmek için bundan daha mükemmel bir yer düşünemiyorum."

Elbise vücudundan katlanarak uzaklaşıyor, sırtının pürüzsüz genişliği mum ışığında parıldıyor. Elbiseyi kalçalarından aşağı indirirken, omuzlarına ve boynuna öpücükler konduruyorum. "Bu romantik atmosferden ve senden faydalanmak için sabırsızlanıyorum."

"Evan..." diye mırıldanıyor ben lobunu ısırırken. "Evet, karıcığım?"

Elimi ortasının etrafında dolaştırıyorum ve avucumu şimdilik düz olan karnının üzerine koyuyorum. Bu gece bebeği ya da neler olabileceğini düşünmüyorum. Bu ana, ona odaklandım.

Göğsünü kucaklamak için doğruluyorum, başı küçük bir iniltiyle göğsüme düştüğünde keyifleniyorum. "Benimle ol. Benimle kal. Sev beni."

Sözleri beni tarif edemeyeceğim bir şeyle dolduruyor. Doğruluk. Karmaşık bir denklemi ya da karmaşık bir iş ikilemini çözdüğümde doğru olmanın verdiği türden bir kesinlik değil. Basit değil. Somut değil. Sadece öyle. Bu doğruluk beynimden daha derin bir yerden geliyor. Mantığımdan daha yüksek sesle. Saf mutluluk. Beni tamamlayan kadınla birlikte olmam gereken yerde olduğuma dair doğrudan kalbimden gelen bir kesinlik.

Şimdiye kadar hep kafamı karıştıran bir başka kavram da buydu. Her insan kendi başına bir bireydir, o halde nasıl olur da kendilerini tamamlamak için başka birine ihtiyaç duyarlar? Belki de sonunda gerçek sevgiyi hissetmek bunu anlamama yardımcı oldu. Ama şu anda burada durduğum kadar eminim ki, Nia yanımda olmazsa dünyam bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

"Benim için zevk."

Sonra ne yapacağımızın farkında bile değilim. Kucaklaştıkça kıyafetlerimiz eriyip gidiyor. Her dokunuşta daha da yakınlaşıyoruz. Birdenbire büyük boy yatağımızın ortasındayız ve ben onu öperken Nia altımda, vücudunda hem fethedecek hem de tapacak yeni yerler arıyor. Görünüşte çelişkili olan bu dürtüler bana tuhaf gelmeli ama bu gece onları aynı anda hissetmek bir şekilde normal görünüyor.

Dudaklarımla boynunda, göğüslerinde, karnında geziniyorum. Dilimle kalçalarına, kalçalarına, amına tapıyorum. Çılgık atıp bana uzandığında, daha yakın olmak zorundayım. Onunla birlikte olmalıyım. Onun içinde olmalıyım.

Nia'nın bedeninin sıcaklık sıcaklığına girdiğimde, ağzımı onunkinin üzerine yerleştiriyorum ve ona bildiğim her şekilde sahip oluyorum. Kollarını, bacaklarını, kalbini bana açıyor. Bedenimin ve ruhumun derinliklerine batıyorum. Bu sadece et ve tutkunun buluşmasından daha fazlası. Yavaşça birlikte hareket ediyoruz. Şimdiye kadar bu tür telaşsız bir saygıyla seks yapmayı hiç denememiştim. Bir kadınla birleşmemin karşılıklı tatmin arayan iki bedenden daha fazlası olmasına hiç ihtiyaç duymadım.

Bu gece, Nia ile her şey farklı. Sevişiyoruz.

Derin ve sabit bir şekilde içine girerken, dudaklarımı meme ucuna dolamak için eğildim, boynuna doğru ilerledim ve sonra kulağına fısıldadım, "Sana asla doyamayacağım."

"Sen beni sevdiğin sürece ben de sevmeyeceğim."

Zevkimiz yükseliyor, parlak ve amansız. Sanki uzun sürmesi için uyguladığımız kısıtlama, aramızdaki alevin daha da yanmasına neden oluyor. Duygularımız, paylaştığımız arzuyu sadece bedenlerin birbirine sürtünmesinden daha büyüleyici bir şeye dönüştürüyor. Bu çarpıcı hisleri kendim deneyimlemeseydim, duyguların coşkuyu ne kadar artırabileceğine asla inanmazdım.

Soluk soluğa, dehşet verici, karşılıklı bir sona ulaştığımızda, kendimi doygun, memnun ve başka bir insana, hissedebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla sarılmış hissediyorum. Bu benim *karım*, bugünden itibaren sahip olacağım ve elimde tutacağım. Daha önce evlenmiş olabilirim ama ilk kez bunun ne anlama geldiğini gerçekten biliyorum. Nia'yı ömrümün sonuna kadar seveceğim, onurlandıracağım ve el üstünde tutacağım.

Nemli bedenini kendime doğru çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum. Memnuniyet dolu bir iç çekişle gözlerini kapatıyor ve beni yeniden gülümsetiyor. Eğer evlilik mutluluğu buysa, beni daha fazlası için kaydet.

ON ALTINCI BÖLÜM

Seattle, Washington 17

Aralık Pazar

Maui'deki yeni evimizde geçirdiğimiz birkaç güzel günün ardından Seattle'a dönmeden önce yeni doğum uzmanımızla kısa bir ziyaret gerçekleştirdik. Adaya bir daha ayak bastığımızda yeni sakinleri olacağız.

Ne yazık ki bu, önümüzdeki hafta içinde çatı katımı toparlamam gerektiği anlamına geliyor, özellikle de burayı satmaya karar verdiğimden beri. Noel'den sekiz gün önce evi satmak için iyi bir emlakçıyla anlaşmak pek kolay olmayabilir ama eski yüklerden kurtulmaya ve Nia ile yeni bir başlangıç yapmaya kararlıyım.

Becca'nın dolabının yarısını düzenlemeyi yeni bitirdim - nihayet. Nia'ya göre tüm kıyafetlerini ve ayakkabılarını bağışa ihtiyacı olan yerel bir kadın sığınma evine vereceğim. Becca'nın mücevherlerini saygın bir kuyumcuya verdim. Artık her şey kutularda olduğuna ve özenle düzenlenmiş gömlek ve takım elbiselerimin yanındaki boş raflara baktığıma göre, sanki göğsümden büyük bir yük kalkmış gibi daha hafif hissediyorum.

Son kutuları da fuayeye taşırken biri kapımı çalıyor. "Orada mısın, kardeşim? Yoksa gelinini becermekle mi meşgulsün?"

Bas. Maui'den döndüğümünden beri onu neredeyse hiç görmedim. İkimiz de çok meşguldük, yılsonu raporlarını hazırlıyor, güvenliğimizi çökertmek için tasarlanmış yeni bir kötü amaçlı yazılımla, özellikle ısrarcı bir bilgisayar korsanı ile ve yaklaşan taşınmalarımızla uğraşıyorduk. Şimdi uğramasına sevindim.

Kapıyı açtığımda onu çerçeveye yaslanmış buldum. "Hey, dostum. Ne yapıyorsun?"

Duvara yığıldığım kutulara bakıyor. "Aynı senin gibi, ıvır zıvırları ayıklıyorum ve neyi alıp neyi atacağıma karar vermeye çalışıyorum. Beş yıldır küçük evimde yaşıyorum. Ne kadar çok ıvır zıvır biriktirdiğimi fark etmemiştim."

"Gerçekten. Becca'nın dolabını zar zor açabildim ve tüm sabahımı aldı." Daha sessizleşiyor.

"Zor muydu?"

"Hayır." Anıların, suçluluk duygusunun -bir şeyin- beni rahatsız edeceğini düşündüm ama... hiçbir şey olmadı. "Yani onu sonsuza dek geride mi bırakıyorsun?"

"Vakit geldi." Aslında ötesinde, ama ikimizin de bildiği şeyi söylemiyorum.

Bas başını sallıyor, altın sarısı saçları pencerelerden giren güneşte parlıyor. "Aferin sana. Nia nerede?"

"Evini düzenliyor ve temizliyor. Ayrıca mobilyalarını da satması gerekiyor çünkü onları bizimle getiremiyor ve ev sahibi de istemiyor."

Ayrıca, ben hayatımın bir bölümünü başka bir kadınla kapatırken onun da burada benimle

uğraşmasını istemiyordum. Becca'ya son vedamı yalnız yapmam gerekiyordu.

"Anladım. Ee... evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyorum. "Harika."

"İkinizin bir bebeği olacağı gerçeğiyle uzlaştınız mı?"

Bu benim parlak neşe havuzumdaki tek karanlık nokta. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

Bunu her düşündüğümde şok ve inkâr beni hâlâ tokatlıyor. Bekleyen babalığı tekrar ne zaman ve nasıl kucaklayacağımı bilmiyorum. Düşüncesi bile beni korkutuyor.

"Oraya varacaksın. Sonunda mutlu olmana sevindim. Sen ve Nia hakkında içimde bir his vardı. Ama açıklaman ofisteki herkesi şok etti."

"Öyle oldu."

Hakkımızdaki fısıltılar Şükran Gün'ünden hemen önce başlamıştı, ancak çoğu kişi bunun asılsız bir söylenti olduğunu düşünüyordu - ta ki biz Maui'den evlenmiş olarak dönene kadar. Karşılıklı anlaşarak, düğümü atmadan önce ilişkimiz hakkında kamuya hiçbir şey söylememeye karar verdik. Dedikodu istemedik ve zaten bu kimseyi ilgilendirmezdi.

"Çalışanlar daha uzun süre sizin çalışanınız bile olmayabilir. Hala son ana kadar Lund'un anlaşmasını kabul etmeyi mi bekliyorsun?"

Ona ne evet ne de hayır anlamına gelen bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Planımız buydu. Ama şimdi... Bilmiyorum. Satış bir milyar dolar değerinde ve büyük bir kâr elde edeceğim. Sonra hayatımda istediğim her şeyi yapabilirim. Hepsini alacağım. Mesele şu ki, bunu düşündüğümde, hayatımda istediğim şeyi zaten yaptığımı fark ediyorum. Stratus'u seviyorum."

"Ne diyorsun sen?" "Belki

de ben satmıyorum."

Bas bana kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Omuz silkiyorum. En iyi arkadaşıma bundan bahsetmek konusunda isteksizdim ama benim için çalıştığı ve baş memurlarımdan biri olduğu için bilmesi gerekiyordu. "Yani zaten iş aramaya çıkmış olsaydın-"

"Tabii ki hayır. Bencilce nedenlerden dolayı Stratus'u tutacağını umuyordum. Mecbur kalana kadar başka bir iş aramaya başlamayacaktım. Ama kesinlikle Lund için çalışmayacağım. Pisliğin teki gibi görünüyor ve o oğlu..."

"Gözlerini karımdan alamayan dallama mı? Evet, o da başka bir şey. Lund'a ya da küçük çocuğuna istedikleri hiçbir şeyi vermek istemiyorum. Bu kindarlık ama ikisi de beni yanlış yönlendirdi."

"Peki ya biyolojik baban? Satmayı reddetmek ona yardımcı oluyor, en azından kaçık üvey kız kardeşine göre."

Bethany ya da Barclay için endişelenmiyorum. "Elden bir şey gelmez. Mükemmel bir çözüm yok. Ancak durum hakkında düşündükçe, sıfırdan kurduğum işi devretmenin zor olacağını görüyorum. Bu yıl yüzde yirmi pazar penetrasyonumuz var. Gelecek yıl, yirmi sekizi aşmamız bekleniyor. Önümüzdeki üç yıl içinde yüzde otuz dörde kadar çıkabiliriz. Bunun hesabını yaptığınızı biliyorum; bu sizin işiniz. Bu çok büyük bir getiri, özellikle de sermaye yatırımının büyük kısmını zaten yapmış olduğumuz için. Ve benim olanı elimde tutmakla bir pisliğin onu parçalamasına izin vermeyi düşündüğümde... Zaten çok param ve sağlam bir gelir akışım var. Onun milyar dolarına ihtiyacım yok."

Bu Bas'ı aylardır görmediğim kadar gülümsetti. Beni sırtımdan alkışlıyor. "Şu haline bak, mantığından başka bir şeyle düşünüyorsun."

O haklı; ben kalbimle düşünüyorum. "Neden olmasın? Bugünlerde benim için işe yarıyor gibi görünüyor." "Aynen öyle. Nia ne düşünüyor?"

"Bu sabah ona sordum. İŖten çok geleceğimize ve bebeğe odaklanmış görünüyor." "Yani... anlaŖmayı yapmanı mı istiyor?"

Omuz silktim. "Bunu hiç söylemedi. Ama ben öyle dŖnyorum. Bir keresinde bana ofiste bizim için bir Ŗeylerin deęiŖmesini istemediğini sylemiŖti. Zaten deęiŖti. İstesem bile bunların hiçbirini geri alamam. Bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum."

"Karar vermek için on iki günün m var?"

"Oldukça fazla. Hey, bira ister misin? Belki ben evdeki ofisimi dağıtırken bunu konuŖabiliriz."

"Elbette. Ben kendiminkiyle uęraŖmaya ara verirken senin ıvır zıvırını dzenlemeni izlemeyi çok isterim." Gülerek ikimize de birer pale ale getirdim ve bir tanesini ona doğru fırlattım. "Yani yardım etmeyecek misin?"

"Beni moral desteği olarak dŖn." Koridorda ilerlerken Ŗapkasını ıkartıyor. "Sonuçta arkadaşlar ne içindir?"

"Boğmak mı?"

Ben büyük masanın arkasına, aylardır neredeyse hiç kullanmadığım deri koltuğa yerleŖirken ikimiz de kıkırdıyoruz. Bunların hepsi satılabilir ya da baęıŖlanabilir çünkü Maui'deki evde mükemmel mobilyalara sahip harika bir ev ofis var.

Biramı yudumlarken, Becca'nın eŖyalarını koyduğu soldaki çekmeceleri açıyorum. "oğunlukla toparlandın mı?"

"Oraya gidiyorum. Noel'i Maui'de mi geçireceksin?"

Her Ŗey olup biterken tatilleri unutmuŖtum. Ailesinin oğu Doğu Yakası'nda yaŖadıęı için Bas da bazen bana katılıyor.

"Evet. Ayın yirmi n onun bazı arkadaşlarıyla bir partide geçireceğiz. Lorenzo ve Guilia ev sahipliği yapıyor. Sen de bize katılabilirsin."

"Aslında bu yıl annemin evine uçuyorum ama yine de teŖekkrler. Sonunda Nia'nın eski sevgilisiyle tanışabildin mi?"

DıŖlerimi sıkıyorum, sonra kendime Mateo'yla değil, kadınla birlikte olduğumu hatırlatıyorum. "Muhtemelen. Eğer onu görmezden gelirsem, o hıyarın bizi rahat bırakacağını umuyorum."

Evet, muhtemelen hsnkuruntu olacak ama ev sahibimin oğlunu, ben onunla evlenmeden önce karıma yaptığı bir Ŗey yüzünden dvemem. Gerçi bu beni dövmek istemekten alıkoymuyor.

Becca'nın masasında tuttuğu birkaç kâğıdı karıŖtırarak dikkatimi dağıtmaya alıŖıyorum. Bazıları yoga stüdyosuna üyelik faturaları. Parçalayıcı. Birkaç yıl önce katıldığı bir kitap kulübünün okuma nerileri. p. Ölümünden birkaç hafta önce ihtiyacımız olan mutfak lavabosunun tamir makbuzları. Bir sonraki sahibi için sakla. Sonra i kapağına kartvizit zımbalanmış bir dosya klasörü buldum. Bir kuaför. Birkaç potansiyel dadı. Bir ressam. Ayrıca kumaŖ örnekleri ve bir halı rneği buldum. Hepsi atılabilir. Birinci ekmece boŖ.

"İyi misin?" Bas sorar.

Yukarı baktım. Yüz ifadesi gergindi. Neredeyse... acı çekiyor. "İyiyim. Sen iyi misin?"

"Onun el yazısını bir kez daha görmek sizi rahatsız etmiyor mu? Biriktirdiği ve değer verdiği Ŗeyleri bir kenara atmak?"

Sorusu bana garip geldi. "Onlara ihtiyacım yok."

Nefesini üfleyerek geri çekiliyor ve Becca'nın dosya klasörüne not ettiği boya örneklerine ve ocuk odasına harika bir duvar resmi yapabilecek birine dair ipucuna bakıyor. "Evet, sanırım... Ben doęuŖtan duygusalım. Onun lm hâlâ çok sarsıcı."

"Bir süre bana da öyle geldi ama sonunda onu sevmediğimi kabul ettim. Onu ve suçluluk duygumu bir kenara bırakabildim."

Başını sallıyor. "Ve bu konuda sana yardım edecek başka birini buldun."

Becca'nın yokluğu Sebastian'ı neden şimdi etkiliyor? Yanlış anlıyor olmalıyım. Karımı unutmak için başka bir kadın bulması gerektiğini ima etmiyordur herhalde.

Kaşlarımı çatarak alışverişi kafamda evirip çeviriyorum ve bir sonraki çekmeceyi açıyorum. Becca'nın doğum belgesi ve evlilik cüzdanımız. Bunları her ihtimale karşı yasal amaçlar için bir kenara koydum. Daha fazla dosya klasörü, bazılarında romantik rüya tatilleri hakkında makaleler içeren dergiler işaretlenmiş. Kaşlarımı çattım. Becca idealist ya da hayalperest biri değildi. Evden ayrılmayı nadiren severdi. Tuhaf... Onları bir kenara koydum.

Onun altında birkaç defter buldum. İlk üçü boş. Hiç şaşırmadım. Becca sürekli not aldığı ve liste tuttuğu için stoklamıştı. OKB'si göz önüne alındığında, işlevini yerine getirmek için mutlak bir düzene ihtiyacı vardı. Onu anlıyor ve sık sık cesaretlendiriyordum. Şimdi Nia'nın rahat, daha doğal ve biraz da spontane organizasyon tarzını deneyimlediğim için bunu tercih ediyorum.

Dördüncü defter, en alttaki, dolu. İlk birkaç sayfayı taradım. Bir çeşit günlük. Günlük tuttuğunu hiç bilmiyordum.

İlk sayfada halsiz ve kafası karışık olduğunu yazmış. Bu kayıt neredeyse iki yıl öncesine ait. Bir diğerinde ise yanlış olduğunu bildiği şeylere direndiğinden bahsetmiş. Kaşlarımı çattım. Bu ne anlama geliyor?

"Ne oldu?" Bas sorar.

"Emin bile değilim. Bekle..."

Yazdıklarını biraz daha dikkatle okudum. Zaman geçtikçe, özellikle de onu çok sık gördüğü için "onu" fark edemediğini itiraf etti. O bahar onu düşünüyor, ne yaptığını, mutlu olup olmadığını ya da biriyle görüşüp görüşmediğini merak ediyordu. Yaz geldiğinde, onun hakkında fanteziler kuruyordu. Onu cinsel olarak istiyordu.

Tekrar okudum, tamamen şaşkına dönmüştüm. Yakınlaşmaya nadiren katlanabilen Becca, yalnız yatağında ona duyduğu arzuyla kıvrandığını yazmış. Beni kastetmediği çok açık.

Kim bu adam?

O sonbaharda, günlüğüne ona tutkulu ve ölümsüz bir aşkla bağlı olduğunu itiraf etti. Ondan nasıl ayrılacağını bilmiyordu. Ve onun nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu gizemli adamın kim olabileceğini anlamaya çalışırken düşüncelerim yarışıyor. Tüm düşünceler tek bir kişiye geri dönüyor.

Uyuşmuş parmaklarımla defteri yere bıraktım. "Sebastian, Becca'ya aşık mıydın?"

Sertleşti. "Neden?"

Soruya cevap vermediğini fark ettim.

"Yani, bu bir evet." Elimi saçlarımla arasında gezdiriyorum. "Vay anasını."

Birden nefes almak zorlaştı. Şok bana bunu yapar. Bir sersemliği taklit ediyor, sanki kör edici bir şeyi işlemek zorunda kaldığımda vücudumun yetenekleri beynim tarafından yutuluyormuş gibi.

Gözümün önündeki şeyi nasıl göremedim?

Neredeyse on yıllık en iyi arkadaşım geri çekilirken ellerini kaldırdı. "Ona hiç dokunmadım. Ona nasıl hissettiğimi hiç söylemedim. Ona hiçbir belirti vermedim... Sana çok saygı duyuyordum. Ama nasıl hissettiğime engel olamadım." Kaşlarını çattı. "Nasıl tahmin ettin?"

"Parçalar şimdi bir araya geldi. Bir keresinde evli bir kadını sevdiğini söylemiştin. Ve Becca'nın

günlüğü..." Gerçeğin onun için bir lanet mi yoksa bir teselli mi olacağını merak ederek sert bir nefes veriyorum.

"Bence o da seni seviyordu."

Sebastian sersemlemiş ve kalbi kırılmış görünüyor. "Bunu o mu söyledi?"

Dalgınca başımı sallıyorum. "Senden ismen bahsetmedi ama şimdi sözlerine bakınca çok açık görünüyor."

Belki de kızgın olmalıyım ya da ihanete uğramış hissetmeliyim. Çoğu insan öyle hisseder, değil mi? Ama yaşadığım şok beni hâlâ sersemletiyor ve şaşkınlığımı atlattıktan sonra bunun yerini alacak bir öfke göremiyorum. Bunun yerine, tüm durum trajik görünüyor.

Eğer bilseydim... Becca bana başka birini istediğine dair herhangi bir işaret verseydi... Ne yapardım emin değilim. Gitmesine izin verirdim diye düşünüyorum. Neden hiç konuşmadı? Madem Sebastian'a bu kadar aşıktı, neden geçen yıl tatilden hemen sonra bana gelip bebek istediğini söyledi?

"Böyle hisseden tek kişi ben değil miydim? Oh, Tanrım..." Dik durmak için desteğe ihtiyacı varmış gibi duvara yaslanırken sesi yıkılmış gibi çıkıyor.

Geriye dönüp baktığımda, Becca'nın cenazesinin olduğu gün de sesi bu kadar yıkılmış geliyordu. Kederinin benim için olduğunu sanmıştım. Ama kendisi içinmiş. Karşılıksız bir aşk olduğuna inandığı şeyi kaybettiği için.

"Dostum, bana inanmak zorundasın," diye yalvarıyor Bas. "Aramızda bir şey olmasına asla izin vermezdim. Asla."

Günlüğü tekrar elime aldığımda göğsüm sıkışıyor, avuçlarım terliyor. Cevaba ulaşana kadar sayfa sayfa tarıyorum. "Geçen kış Ashley ile çıkmaya Becca'dan uzaklaşmak için mi başladın?"

Yutkunuyor. "Evet. Denedim. Çok denedim... Onunla birlikte atladım, hiçbir güvenlik ağı olmadan. Geçen yılbaşı gecesi partinizde PDA'yı o kadar yoğun kullandım ki. Ona saçma bir şekilde aşık olmadığımı kendime mi yoksa Becca'ya mı kanıtlamak istedim bilmiyorum."

O yaptı. Aralarında bir sorun olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. "Becca bana iki gün sonra bebek istediğini söyledi."

Bas acınası bir şekilde inliyor ve ilk karımın Sebastian'la ilgili üzüntüsünü unutmak için bulduğu yöntemin bir bebek olduğundan şüpheleniyorum.

"Hamile olduğunu duyduğumda gülümsedim ve sizin için sevinmiş gibi yaptım. Ama içten içe ölüyordum. Onun ben olmasını istedim. Benim bebeğim olmasını. Allah kahretsin." Yumruğunu duvara vuruyor ve gözyaşlarına karşı dişlerini sıkıyor.

Onun için üzülüyorum. Becca'yı benim hiç sevmediğim bir şekilde sevdi. Hayatımın her gününün birbirlerini ne kadar istediklerine dair hiçbir fikrim olmadan geçirdim. Şok oldum, evet. Ama Nia'yı ne kadar sevdiğimi ve onun diğer cinsel partnerlerini bilmekten ne kadar nefret ettiğimi düşününce... Sebastian'ın sevdiği kadının, onu hiç sevmeyen en yakın arkadaşından hamile kaldığını öğrendiğinde ne kadar derin bir acı çektiğini tahmin edebiliyorum.

"Özür dilerim."

"Özür mü *diliyorsun*? Kalbimi hizada tutamayan pislik benim." İç çekiyor. "Ama sonunda bildiğin için çok rahatladım."

Garip bir şekilde, onun ıstırabını anlıyorum. Sonuçta, Nia'ya aşık olmak için yola çıkmadım. Bir anda oluverdi. Onlar için de öyle olduğunu varsayıyorum.

"Becca'nın nesini sevdin?"

Duraksıyor. "Her şeyini."

"Çok sessizdi."

"Bu da onu konuşmaya ikna etmenin bir yolunu bulmayı ilginç hale getirdi."

"OKB'liydi."

Kederini bir anlık gülümseme bölüyor. "Çok titizdi. Her şeyin düzenli ve tertipli olmasını isterdi. Beyninin çalışma şekli beni büyüledi. Onu çay yaparken izlemeye bayılırdım. Bir buçuk kaşık şeker. Ne eksik, ne fazla. Yaptığı her şeye o titiz konsantrasyonu getirirdi."

Benimle değil, ama bunun üzerinde durmuyorum. "O cinsel bir yaratık değildi."

Bas bakışlarını yere indiriyor ve yüzünde yeni bir suçluluk duygusu belirliyor. "Sanırım yanıyorsun. Emin değilim. Ama... ona söylediğim her şeyde yüzü kızarırdı. Geçen sonbahar, ona koridordaki dolaba paltomu astığımı söylediğimi hatırlıyorum ve yüzü pembeleşmişti. Bu yüzden onunla hiçbir şey konuşmadım, şakalar yaptım, sadece tepkisini görmek için. Bazen bana bakışının bir anlamı olduğunu düşünürdüm, ama sonra boğazını temizler, bana cık cık der ve çekip giderdi. O da sana asla ihanet etmedi."

Mantık bana özlem duyduklarını söylüyor ve duygularını asla tamamlamamış olmaları önemli değil. Bu hala bir ihanet. Ama öfke duyamıyorum, sadece pişmanlık duyuyorum. "Çok bencil davranmış olmalıyım. İkinizin de nasıl hissettiğini hiç görmedim."

Bundan nefret ediyorum.

Ağır bir iç çekişle Becca'nın günlüğünün yirminci Ocak tarihli bir sonraki sayfasını çeviriyorum. Sayfaya zımbalanmış, adını hiç duymadığım bir boşanma avukatının kartviziti. Kalbim duracak gibi oluyor.

"Ne?" Bas soruyor. "Betin benzin attı."

"Senin için beni terk etmeyi düşündü."

"Ne? Ben hiç cesaretlendirmedim-"

Elimi kaldırdım ve okumaya başladım. "'Bugün çok korkunç, harika bir şey oldu. Yoga stüdyosundan çıkarken bir adam bana yaklaştı. Önce endişelendim. Bu yabancı beni bekliyordu. Görünüşe göre, o ve oğlu Stratus'u satın almak istiyorlar. İnatçı kocam onların şartlarını kabul etmiyor, bu yüzden onu zorlamak için bir plan yapmışlar. Yardıma ihtiyaçları var...'"

"Lund?" Bas'ın sesi en az benim kadar telaşlı geliyor. "Becca o yılan yağı satıcısının seni bir şey yapmaya zorlayacağını nasıl düşündü? Ve neden bunu kabul etti?"

Taramaya devam ediyorum. Pasaj uzun ama yazdıklarının özünü anlamak birkaç saniyeden fazla sürmüyor.

Bu onu affedemeyeceğim bir ihanet. Asla. Asla.

"Benden boşanacaktı. Washington ortak mülkiyetin olduğu bir eyalet. Becca'yı satın almak için Stratus'u satmak zorunda kalacaktım. Lund'lar ellerinde parayla bekliyorlardı. Ve ona satış fiyatının yüzde on beşini nakit olarak vaat ettiler. Anlaşma bittiğinde, özgür olmak ve sonunda mutlu olmak için parası olacaktı. Senden onunla kaçmanı isteyecekti."

"Oh, Tanrım." Sanki ona yumruk atmışım gibi şaşırmış görünüyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim."

"Biliyorum." Becca'nın günlük kayıtları bunu açıkça ortaya koyuyor. Ama Becca planı gerçekleştirseydi Becca'nın onunla birlikte gidip gitmeyeceğini sormuyorum. Muhtemelen cevabı almak istemiyorum. Muhtemelen o da ne yapacağını düşünmek istemiyordur. "Görünüşe göre Lund'lar onu avukata yönlendirmiş." Sayfayı çeviriyorum, ellerimin titrediğini görünce afallıyorum. "Ertesi Pazartesi bu dolandırıcıyla tanışmış." Bir sayfa daha çeviriyorum. "Çarşamba günü bu işi yapmaya karar vermiş ve bana tebliğ etmek için evrakları hazırlıyorlarmış. Her şeyi ayın otuzundaki Pazartesi gününe ayarlamışlar."

Bas gözlerini kapatır. "Ama hafta sonu hamile olduğunu öğrendi. Bana söylemek için aradığın o Cumartesi öğleden sonrasını asla unutmayacağım. Çok heyecanlanmıştın. Senin için mutlu olmaya çalıştım. Ama bunun tabutumuza çakılan çivi olduğunu biliyordum."

Birkaç sayfa daha taradım. "O da bunu biliyordu. Bana hizmet etmeye niyetlendiği gün tüm işlemleri bıraktı. Ve kendi ifadesiyle, depresyona girdi."

Bundan sonra başka günlük kaydı yazmadı.

"Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum." Bas'ın sesi işkence görmüş gibi.

Gerçekten mi? Hiçbir şeyden şüphelenmedim. Kendi karıma o kadar az mı ilgi gösterdim ki onun kalp acısının boyutunu hiç fark etmedim?

Evet. Kendimi kör, aptal, kazık yemiş ve tamamen aldatılmış hissediyorum.

Ayrıca çok kızgınım. Evet, Becca'ya ne hissettiğini bana söyleyecek cesareti bulmak yerine susup beni gafil avlamayı planladığı için. Ama Lund'lara da entrikalar çevirip işime karıştıkları ve maddi çıkarları için hayatımı paramparça etmekten hiç çekinmedikleri için öfke içinde kaynıyorum.

"Ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim," diye devam ediyor Bas perişan bir halde. "Neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Ve çizgiyi aşamazdım..."

"Teşekkür ederim..." *Seninle mutluluğun arasına girdiğimde bana kızmamak. Arkadaşım olmak. Size pahalıya mal olsa bile sadık kalmak.*

Başını öne eğiyor. "Lütfen benden nefret etme."

"Yapamam. Boktan bir durumda elinden gelen her şeyi yaptın."

Bas'ın kafası kalktı. Sanki otomatik pilotta gibi, ayağa kalkıp masanın etrafında dönüyorum. Birden Bas'ı tanıdığım onca yıl boyunca ona hiç sarılmadığımı fark ettim. Geçmişte, erkeklerin bu dostça sevgi ifadelerinin hayranı değildim. Ama son yedi buçuk ayda her şey farklılaştı. Eşimi kaybettim, kardeşlerimle tanıştım, aşık oldum... Kafam değişti. Kalbim değişti.

Sebastian'ı karşıma alıp sırtına okkalı bir tokat atarak sözlerimi destekliyorum. O da aynısını yapıyor. Yutkunduğunu hissediyorum. İçinde tuttuğu hıçkırığı hissediyorum. Özlemini çektiği sevgiliye asla sahip olamayacağını bildiğim için onun adına üzülüyorum.

Kendini tutmayı başararak geri çekiliyor. "Teşekkürler... kardeşim."

"Kardeşim." Başımı salladım. "Umarım yeniden aşık olursun ve o senin istediğin ya da ihtiyaç duyduğun her şey olur. Umarım hayatınızın geri kalanında sizi son derece mutlu eder."

"Teşekkürler. Umarım bu da olur. Yalnız olmaktan çok sıkıldım."

"Biliyorum. Şimdi, bu kardeş festivalini terk etmemin bir sakıncası yoksa, Lund'ların kıcını tekmeleyeceğim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Nia'nın kulübesine giderken içim içimi yiyordu. Douglas Lund, Becca ile hayatımı paramparça ederken iki kere düşünmedi. Nia ile tekrar deneme şansı bulursa lanetleneyeğim.

Karımı arıyorum. Ona oraya gittiğimi söylemeliyim. Lund'ların pislik olduğunu bilmeli.

Cevap yok. Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar arıyorum. Hiçbir şey yok. Bu onun yapacağı bir şey değil. Buna izin vermemeye çalışıyorum ama endişe dişlerini gösterip içimi kemiriyor.

Lütfen, Tanrım, ona bir şey olmasına izin verme.

Belki de kafasını bir taşıma kutusuna sokmuştur. Ya da daha iyisi, duşta. Evet, ona ne olduğunu söyler söylemez çıplak, ıslak ve zevk almam için hazır olmasını istiyorum.

Evlendiğimiz dokuz gün içinde ona olan ihtiyacımın bu kadar artması çılgınca. Dün geceyi birbirimizin kollarına kilitlenerek, öpücük üstüne öpücük, dokunuş üstüne dokunuşla boğulduk. Onu tekrar istiyorum. Onu her zamankinden daha çok istiyorum. Onu hep isteyeceğim.

Ama o sadece kanımı ateşlemiyor. Ona hayranım, ona saygı duyuyorum. Garip bir şekilde, sadece yakınımda olması bile beni rahatlatıyor.

Hiç şüphe yok; Nia'ya umutsuzca, geri dönülmez bir şekilde aşığım.

Becca'nın ikiyüzlülüğünün boyutlarını öğrenmek, Nia ile olan ilişkimin ne kadar derin ve önemli olduğunu anlamama yardımcı oluyor. Doğru kadınla çok daha iyi bir yerdeyim.

Ve Sebastian... Onun için çok üzülüyorum.

Nia'nın mahallesinin dışındaki ana caddede ilerlerken, bir kafenin otoparkının köşesindeki küçük mavi pudrası gözüme çarpıyor. Burada ne işi var? Saat öğleden sonra iki. Belki acıkmıştır. Ama eğer oradaysa, neden telefonunu içeri götürmedi? Hızlı bir paket sipariş mi alıyor?

Kaşlarımı çatarak otoparka giriyorum ve kapının yanına park ediyorum. Restoranın renkli camlarından içeriye göremiyorum ama şimdi düşünüyorum da, karım buradan bir iki kez bahsetmişti. Ona göre şeftalili turta yapıyorlarmış ve karım da tatlılarını kesinlikle seviyor.

Küçük bir gülümsemeyle kapıya yöneliyorum. Ona sürpriz yapacağım, hatta belki bir şeyler sipariş edip günün olaylarını anlatırken onunla birlikte yiyeceğim. Belki biraz fikir sahibi olabilir. Durumu idare edemediğimden değil. Aslında iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Eski ben Bas'a köprüleri yakacak kadar kızgın olurdu. Mantık, karıma göz dikerek bana ihanet ettiğini söylerdi. Eski ben aşkı anlamazdı. Bu ben mi? Ben anlıyorum.

Ama kalbim o kadar da duygusal değil. Nia beni Lund'ları ezmekten vazgeçirmeye çalışabilir. Sebebini duymak istemiyorum. Onlara kesinlikle bir şey satmayacağım. Stratus'u mu istiyorlar? Onu benim soğuk, ölü ellerimden almak zorunda kalacaklar.

Kararımın bana bir milyar dolara mal olması umurumda değil. İşimi mega bir imparatorluğa dönüştürmek için mümkün olan her şeyi yapacağım. Dokunulmaz olacağım. Nia yanımda olacak, bana yardım edecek. Sebastian da öyle. Birlikte, ne Douglas'ın ne de onun

bok çuvalı oğlu, kurmak için çok çalıştığımız şirkete elini sürebilir. Stratus'u o kadar büyütebiliriz ki Jeff Bezos kadar zengin olurum. O zaman Lund'lar siktirip gidebilirler.

Cebimde telefonum çaldı. Nia'nın adının ekranımda belirmesini bekleyerek telefonu çıkarıyorum. Bana bu kafede olduğunu söyleyeceğini ve ona katılmamı isteyeceğini umuyorum.

Onun yerine, arayanın kimliği Bethany olduğunu gösteriyor.

Bu da ne demek oluyor? Stratus'un geleceğine karar verene kadar konuşacağımızı sanmıyordum.

Neredeyse cevap vermeyecektim ama Nia hâlâ içeride gibi görünüyor ve biyolojik üvey kardeşim olan buz kraliçesinin gitmesi için şu anda birkaç kelime söyleyebilirim. Ona istediğini vermek tatsız bir şey ama şu an için onun istekleri benimkilerle aynı doğrultuda, bu yüzden bu saçmalık kaçınılmaz.

"Lund'a satış yapmıyorum," diyorum herhangi bir giriş ya da selamlama yapmadan. "İstediğini alacaksın.

Tebrikler."

Kına yaktığını, hatta soğuk bir kahkaha attığını duymayı bekliyordum. Onun yerine hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Herkes haklıydı. *Sen haklıydın.*"

Bethany'nin sesi ıssız ve neredeyse anlaşılmaz geliyor. Neler oluyor? İlk tanıştığımızda beni yanlış anlamıştı... ama şimdi sesindeki acıya karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

"Ne hakkında?"

"Barclay. O..." Gürültülü, yürek parçalayan soluklarla ağlamayı bırakır. "Bana yalan söyledi. Bana söylediği neredeyse hiçbir şey doğru değildi."

Bu beni onun kadar şaşırtmadı ve onca insan arasından beni neden aradığını bilmiyorum. Ama garip bir şekilde, onun için üzülüyorum. "Ne oldu?"

"FBI bildiklerim hakkında beni sorgulamaya başladı. Barclay bana hakkındaki tüm suçlamaların bir yanlış anlaşılma olduğunu söylediğinde ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu. Polise bildiğim her şeyi anlattım. Ya da bildiğimi sandığım. Barclay'in başından beri bana ve diğer herkese yalan söylediğini kanıtlayan deliller göstermeye başladılar. O insanlardan çaldı. Hepsinden. Bazı durumlarda hayatlarının birikimini. Hem de hiç pişmanlık duymadan. Şok olmuştum. Ve kendim için cevaplar bulmam gerektiğini biliyordum."

Tekrar yıkılıyor, sarsıntılı, kekeleyerek aldığı nefesleri duymak neredeyse acı veriyor. "Ne yaptın sen?" Nazikçe soruyorum.

Merhamet geçmişte pek uyguladığım bir şey değildi. Ama şimdi istesem de istemesem de tavrımı yumuşatıyor. Dünyası paramparça oldu. Bu duyguyu bilirim.

Uzun bir an alıyor ama kendini toparlamayı başarıyor. "Tutuklanmadan hemen önce daireme bir kasa yerleştirdi. Linda'dan bir şeyler saklaması gerektiğini çünkü o kaltakla boşanmasının çirkinleştiğini söyledi. Haklı olduğundan hiç şüphem yoktu, bu yüzden hiç burnumu sokmadım. Bugüne kadar." Titreyen bir nefes verdi. "Umarım oturuyorsundur."

Değilim ama söyleyeceği şey muhtemelen onun dünyasını benimkinden çok daha fazla sarsmıştır. "Devam et."

"Barclay yıllar boyunca Lund'lar da dahil olmak üzere pek çok kişiden para çaldı."

Adamdan para *alıp* kızını hamile bırakmak mı? Vay canına, benim biyolojik babam tam bir şeftali.

"Stratus'u satın almak istiyorlar çünkü Barclay'in depolama bulut ağınızdaki gizli hesabına

erişmek istiyorlar" diye devam ediyor. "Hesabı kendi adına ya da e-posta adresine kaydettirmedi. Kaydetseydi federaller çoktan bulmuş olurdu. Giriş bilgilerini kasasında buldum ve eriştim. İsviçre banka hesap numaraları. Değerli metallerle takas ettiği müşteri fonlarının kayıtları ve

Denizaşırı kasalar... Her yerde, her şekilde, herkesten -karısından, IRS'den, dolandırdığı yatırımcılardan- sakladığı parası var. Tüm kanıtları kendim görmemiş olsaydım, yine de inanmazdım. Yapamam... Aman Tanrım. Müşterilere birbiri ardına yalanlar söylememe izin verdi. FBI'a. Eğer federaller bana inanmasaydı, hapse girebilirdim. Öz babam bana nasıl böyle ihanet edebilir?"

Tamamen hayal kırıklığına uğramış durumda. İçine çöküyor ve parçalanmamaya çalışıyor. "Özür dilerim."

"Yanıldığımı mı?" diye tükürüyor.

"Seni incittiği için. Onun bir pislik olduğunu bilerek büyüdüm. Bunu daha bugün fark ettin."

Barclay'in kayıtlarını inceleyebilme ve belki de paralarını kaybeden insanlara paralarının bir kısmını geri alabilmeleri için bir şans verebilme olanağına sahip olmam dışında, aramak için neden beni seçtiğinden hala emin değilim.

"Dosyalarını senin için kilitleyeceğim."

"Teşekkür ederim. Size giriş kimliğini ve davadaki FBI ajanının adını mesaj atacağım."

Benden babasını ihbar etmemi istiyor. Belki de bunu yapmaya ya da söylemeye cesaret edemiyordur.

Belki de hala çok sarsılıyordur. Sebep ne olursa olsun, onun korkunç ve cesur seçimine saygı duyuyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim," diye onu temin ediyorum.

"Bethany, sen doğru olanı yapıyorsun."

"Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Tüm hayatımı o adama adadım ve bir parçam hala ona sırtımı döndüğüme inanamıyorum. Ama inanmıyorum. O bana ihanet etti. Sadece her şeyi yoluna koymam gerekiyor." Titreyerek nefesini içine çekiyor. "Duyman gereken daha çok şey var."

Cidden mi? "Dinliyorum."

"Barclay 'şantaj defteri' adını verdiği bir defter tutuyordu. Herhangi biri ve herkes hakkında bildiği her kirli, gizli gerçeği, bilgiyi nereden duyduğuna ve nasıl doğruladığına dair ayrıntılarla birlikte yazardı." Tereddüt ediyor ve sesindeki gerginliği duyuyorum. "Bununla en çok zarar verebileceği insanların listesini yaptı."

Gerginlik midemi bulandırıyor. "Benim bilmem gereken neyi biliyorsun?" "Barclay ve Lund'un arkadaş olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Yıllarca öyleydiler... ta ki Barclay Amanda Lund'u hamile bırakana ve Douglas arkadaşının kendisinden neredeyse iki yüz milyon dolar çaldığını fark edene kadar."

Bu bilgi beni şok etti... ama etmedi. Barclay ve Douglas birbirlerine çok benziyorlar. Neden yüksek gelirli pislikler dost olmasın ki?

"Yani Lund, Stratus'u satın alacak, Barclay'in mali bilgilerini alacak, kayıplarını telafi edecek ve çalınan paranın geri kalanını alarak kendisi için bir vurgun mu yapacaktı?"

"Bu benim tahminim. Karşılığında neredeyse üç milyar dolar almak için bir milyar dolar harcamak zorunda kalsaydınız, bunu yapmaz mıydınız?"

"Yasaları çiğnemiyor ve insanlara zarar vermiyor olsaydım, kesinlikle. Siktir..." Lund'lar intikam ve açgözlülük için işimi ele geçirmeye ve yok etmeye istekliydiler. Keşke buna inanmakta güçlük çektiğimi söyleyebilseydim. Ama inanmıyorum.

"Henüz bitirmedim, Evan. Özür dilerim."

Lanet olsun, başka ne olabilir ki? "Devam et."

"Barclay, Douglas'ın dolabındaki bazı iskeletleri biliyordu. Aslında birçoğunu. Örneğin, yıllar önce Lund hizmetçisiyle ateşli bir ilişki yaşarken o da oradaydı. Barclay o zaman Douglas'ın karısına söylememiş, hatta hizmetçi hamile kaldığında bile. Douglas hizmetçiye ödeme yapmış ve

çocuğa maddi destek sağlamak için. Ancak Lund'un zor durumda kalması halinde bir gün yardımcı olabileceğini düşünen Barclay, Douglas'ın gayrimeşru kızının izini sürdü. Çift ırklı kızını. Kimi kastettiğimi biliyor olmalısınız."

Donup kaldım. Bethany haklı
olamaz. "Nia diyorsun..."

"Lund'un kızı, evet. Dünya küçük, değil mi? Şu anda size Nia'nın orijinal doğum belgesinin bir resmini gönderiyorum."

E-postamı açıyorum, Bethany'nin mesajını buluyorum ve ekini açıyorum. Söylediği her şey gerçeği yüzüme vuruyor. Eğer bu müthiş bir sahtekârlık değilse -ki üvey kardeşim neden zahmet etsin- Douglas Lund gerçekten de Nia'nın biyolojik babası.

Vay anasını.

İşte ciğerlerimdeki o zayıflatıcı kavrama geliyor. Dik duramıyorum.

Yutkunuyorum ve kafenin kenarına yaslanıyorum. "Nasıl..."

Şok beni konuşamaz hale bile getirdi.

"Bunu nasıl ele geçirdim? Lund, Nia doğduktan kısa bir süre sonra saklaması için Barclay'e verecek kadar aptaldı, belki de karısı bulmasın diye. Bilmiyorum. Tabii ki bir ay içinde Lund, Nia'nın annesine, doğum belgesinden kendi adının silinmesi için mahkemeye başvurması için para ödemiş. Bu yüzden Nia'nın kopyasında babası 'bilinmiyor' yazıyor."

"Barclay tüm bu bilgilere sahipse neden Lund'u şantajla tehdit etmedi?"

"Eminim öyledir. Ama bunca yıl sonra ve karısının ölümünden sonra Lund'un artık umursadığını sanmıyorum. O sadece parasını geri istedi."

Yani tüm bu bilgiler kasada kaldı. *Tanrım.* Bu, Lund'ların geçen ay bana son tekliflerini vermek için ofisime geldiklerinde Nia'yla neden bu kadar ilgilendiklerini açıklıyor. Belki de bu yüzden Stratus'u benden satın alırlarsa çalışanlarımı -özellikle de Nia'yı- yönetim kurulunda tutmakta ısrar ettiler.

"Bu ve intikam. Lund da bunu istiyordu. FBI'a ihbarı yapanın o olduğundan şüpheleniyorum. Barclay'in şu anda yargılanmayı beklemesinin sebebi o."

"Muhtemelen haklısın." Douglas Lund benim bok listemde olsa da, doğru bir şey yaptığı için ona kredi vermeliyim.

"Sence Nia'nın Lund'un biyolojik babası olduğuna dair bir fikri var mı?"

Bethany soruyor. "Karıma göre annesi onun kimliğini mezara kadar saklamış."

Ve DNA'sının yarısına katkıda bulunan adamın, kızıyla arasını düzeltmektense şirketimi satın almaya daha fazla önem verdiğini öğrendiğinde ne kadar yıkılacak?

"Emin misiniz? Barclay ile yaptığım son konuşmalardan birinde, Lund'un içeriden yardım almadan böyle dirençli bir satıcıdan şirket satın almak için asla birden fazla girişimde bulunmayacağını söyledi. Bilirsiniz işte, bir koz gibi."

O piçin önce Becca'yı bana karşı kullanmaya çalıştığından ve kader araya girmeseydi bunu başaracağından bahsetmiyorum. Öte yandan, Bethany haklı olabilir. Lund, Becca'nın ölümünden sonra da kârlı tekliflerine devam etti.

Bu pisliğin gerçekten içeriden ona yardım eden biri var mı? "Ne öneriyorsun?"

"Yeni evliliğiniz için sizi tebrik ederdim... ama sanırım düşmanınızla evlenmiş olabilirsiniz."

Biliyor musunuz, bu çok komik. Çocukluğumuzda insanlara güvenmemek için milyonlarca nedenimiz vardı.

Ama Şu iyimser halimize, inanmak isteyiŐimize ve başkalarına inancımızı veriŐimize bakın. Daha iyi ğreneceğimizi düşünürdünüz."

"Beni dinle," diye çıkıştım. "Nia, Lund'u zar zor tanıyor. Beni sırtımdan bıçaklamasına yardım etmez." "Böyle düşünmeye devam ediyorsun. Barclay'in bir hırsız, bir yalancı olduğunu söyleyen onca insana rağmen yaptım, ve bir orospu çocuğu. Onu severdim. Bana böyle ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim..." Acı bir kahkaha atıyor. "Önüne bak Evan. Babası Şirketini elinden almaya niyetli yeni bir karın var. Söyle bana, seni satmaya teşvik etti mi?"

İlk başta değil. Ve bunun bir önemi yok. Nia benim için en iyisini istiyor. Yıllardır benim yanımda. Beni seviyor. Bethany'nin yıkıcı sorularının kafamın içinde gezinmesine izin vermeyeceğim. "Bilgi için teşekkürler. Evliliğim kontrolüm altında."

"Senin yanında olması gereken insanlar tarafından ihanete uğramayacağını mı düşünüyorsun?" Hayır, yapabileceğimi biliyorum. Becca bunu kanıtladı. Ama Bethany Şu anda sadece kendi acısında boğuluyor.

Nia'yı benim tanıdığım gibi tanımıyor.

"Bana söylemek istediğin başka bir Şey var mı?" Umarım yoktur. Bir gün için yeterince bomba patlattım.

"İŞte bu kadar." Geri çekildi. "Umarım senin iyiliğin için Nia'yla her Şey umduğun ve olmasını istediğin gibi olur. Hayal kırıklığı çok kötüdür."

Bununla birlikte kulağıma gelen üç bip sesi aramayı sonlandırdığını söylüyor.

İç çekerek telefonu cebime koyuyorum. Nia'nın sadakatiyle ilgili önerileri beni kızdırıyor ama kötü bir durumda. Belki zaman geçtikten sonra ona tekrar ulaşırım. Belki diğer kardeŐlerimizle tanışmak ister ve hepimizin Barclay'in ellerinde acı çektiğimizi ama yine de mutlu olmayı başardığımızı görür. Sanırım biraz umuda ihtiyacı olacak.

Şu anda karımı görmem gerekiyor. Ona söyleyip söylememeye karar vermeliyim. Hayır, ne zaman. Biyolojik babası hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyor. Bu bilgiyi ondan saklayamam. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Onun için ne kadar önemli olacağını bilmiyorum. Ama buna o karar verecek. Tek yapabileceğim ona sarılmak ve destek olmak.

Sakinleştirici bir nefes alarak kafenin kapısını itip açıyorum ve etrafa bakıyorum. Mekân büyük ölçüde boştu. Bir komi öğle yemeğinin son kalabalığını temizliyor. Bir hostesin menüleri sildiğini görüyorum. Bir garson elinde bir sürahi kahveyle birkaç metre ötede el ele tutuŐmuş yaşlı bir çiftte doğru koŐturuyor. Günüm berbat geçiyor ama onların sevgisi beni yine de gülümsetiyor.

Ta ki uzak köşede Nia'yı görene kadar. Ve onun yalnız olmadığını fark ettim.

NIA, Şu erkek model özentisi Stephen Lund'la birlikte, atılmıŐ tabaklar ve yarısı boşalmıŐ buzlu çay bardaklarıyla dolu bir masanın yanında duruyor. Görünüşe göre sıcakık bir öğle yemeğini yeni bitirmiŐler.

Orospu çocuğu. Őehirde ne işi var? Nia ile ne yapıyor?

Sonra ona uzanıyor. Karım o ahmağın ona sarılmasına izin mi veriyor? Evet. Parmak uçlarında duruyor, kollarını ona dolamıŐ, jسته karşılık veriyor. Sanki arkadaŐıymıŐ gibi. Hayır, sanki kardeŐıymıŐ gibi ve o da bunu biliyor. Lund Junior kürek kemiklerinin arasına kardeşçe bir Şaplak

atıyor ve kulağına bir şeyler mırıldanıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Dehşet içimde ağırlaşıyor. Şüphe damarlarımda dolaşıyor.

Yaklaşıyorum ve odanın ortasındaki bir sütunun arkasına saklanıyorum. Bu bana yanlış geliyor. Belli belirsiz, Nia'ya güveniyorsam ona yaklaşıp bir açıklama istemem gerektiğinin farkındayım. Öte yandan, bu toplantıyla ilgili hiçbir şey iyi ya da doğru görünmüyor. Ne zamandan beri Stephen Lund ile arkadaş? Son karşılaştıklarında, neredeyse ondan uzaklaşmaya hevesli görünüyordu.

En azından öyle düşünmemi istedi.

Güvensizliğimi bastırıyorum. Ne hakkında konuştuklarından emin değilim. Belki de bunun benimle ya da Stratus'la bir ilgisi yoktur. Belki de bugünün bombaları ve Bethany'nin kafamdaki sesi benimle dalga geçiyordur. Belki de Nia beni arkamdan bıçaklamak için plan yapmıyordu.

Lund, "Bu işi başarabiliriz," diyor.

"Umarım haklısındır." Sesi gergin ama iyimser.

Elini güven verici bir şekilde sıkıyor. "Güveniyorum. Bunu çok düşündüm. En iyisi bu. Herkes için."

"Evan'ın bunu bu şekilde göreceğinden emin değilim."

"Ama bu *senin* için, *senin* geleceğin için. Bunu sakın unutma."

Başını sallıyor. Önce tereddütlü, sonra jesti hızlanıyor. "Haklısın. Bunu yapmazsam istediğim her şeye sahip olamam."

"Aynen öyle." Yanağına bir öpücük konduruyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. İyi bir ağabeyin yapması gerektiği gibi seninle konuşmaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Vedalaşıp odanın uzak tarafındaki kapıdan çıkıyorlar, beni hiç görmeden. Şaşkınlıkla gidişlerini izliyorum.

İnkâr sağduyu ile savaşıyor. Bu alışverişin tam olarak ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Her şey olabilir ve hemen bir sonuca varmamalıyım. Ama bunu yapmamak çok zor. Yeni karım, görüşmelerimizin ortasında Lund Junior ile buluşuyor. Ve onlar sadece kardeşler. Kim bilebilirdi ki? Oldukça da yakın görünüyorlar. Geleceğini düşünüyor ve ben hoşlanmasam bile harekete geçmeye hazır. Mantiken, bunun pek çok anlamı olabilir.

En bariz olanı, beni satmak için komplo kuruyor olmaları.

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak kapıya doğru hışım ile ilerliyorum, yemek dolu bir tepsi taşıyan bir garsonun altından geçip dışarı fırlıyorum. Nia ve arabası çoktan gitmişti.

Sikeyim.

Kendimi sedan arabama atıp kapıyı çarpıyorum ve park yerinden lastik yakarak çıkıyorum. Onu bulacağım ve bana yanıldığımı söylemesini isteyeceğim.

Haklı öfkem kaynama noktasının hemen altında kaynıyor. Onu bastırmaya çalışıyorum, kendime suçlamadan önce sorular sormam gerektiğini söylüyorum. Ama eğer şüphelendiğim şeyin peşindeyse? Beni sırtımdan bıçaklamaya nasıl cüret eder? Ona açıldım. Ona güvendim. Onu savundum. Kalbimi ona verdim.

Nia'nın kulübesine vardığımda, arabasının her zamanki yerine park ettiğini görüyorum. Güzel. Bunu konuşmamız gerek. Bunu özel olarak yapmayı tercih ederim.

Cebimde telefonum çalışıyor. Arabadan inerken telefonu çıkarıp ekrana bakıyorum. Nia bana bir mesaj göndermişti. Ne ironik bir zamanlama.

Eve gelebilir misin? Konuşmamız gereken bir şey var.

Telefonumu tekrar cebime koyup, onun evine doğru ilerliyorum. Evet, onun evine. Artık geçici evimiz değil. Birlikte bir evimiz yok, eğer bana ihanet etmeyi aklından bile geçirmeyecekse.

Becca'yı ihaneti için affedebilirdim çünkü ona ihtiyacı olanı vermemiştim. Onu hafife aldım. Ona bir isim ve bir ev verdim, daha fazlasını değil. Elbette, komplosu çarpık, soğuk ve baktandı. Ama bir açıdan anlıyorum.

Nia konusunda kafam çok karışık. O kadına ne vermedim ki? Benim adımları ve aşkımları aldı. Lanet olsun, ruhum onda. Bende ne yok biliyor musun? Evlilik sözleşmesi. Evet. Son dakikada beni bundan vazgeçirdi, sanki onu ne kadar sevdiğimi kanıtlamak ve düğün günümüzde gerçekten mutlu olabilmemiz için bunu yırtmak benim açımdan büyük bir romantik jestmiş gibi gösterdi.

Ve ben tam bir aptaldım. Tamamen kandım.

Elini tuttuğum, onu seveceğime, onurlandıracağıma ve besleyeceğime söz verdiğim ve ardından "Evet" dediğim son dokuz gündür gülüyor muydu?

Tanrım, bunların hiçbirisi mantıklı değil. Nia hiçbir zaman yalancı olmadı. Aksine, bana karşı hep açık sözlü olmuştur. Neden şimdi tüm bu kurnazlıklara ve yalanlara başlasın ki? Ve ne zamandır Lund Junior'ın kardeşi olduğunu biliyordu? Belki de bir önceki sorunun cevabı son sorunun cevabıyla örtüşüyordur. Artık bilmiyorum. Kafam çok karışık. Ve korkarım gerçeği sevmeyeceğim. Göğsümde kocaman bir delik var. Tüm şüphelerimin yanlış olduğuna dair içimi burkan korkunç bir umut var. Ama aklım bana olamayacağımı söylüyor.

Kapıya ulaştığımda, Nia'nın mutfak masasında dikildiğini görmek için iterek açıyorum. Taşınma kutuları bir duvara düzgünce yığılmıştı. Yorgun ama heyecanlı görünüyordu. Ve kesinlikle gergin.

"Çok hızlı oldu. Sana otuz saniye önce mesaj attım. Nasıl yaptın?"

"Lund Junior'la öğle yemeği için buluştuğunuz kafeden buraya gelmem uzun sürmedi.

Ve sanırım bazı komplo planları?" Dondu

kaldı. "Bizi gördün mü?"

"Oh, ben de seni duydum."

Bunun üzerine Nia başını eğiyor. "Ne duyduğunu

sanıyorsun?" Bana tavır mı yapacak? Ciddi mi lan bu? "O

pisliğin üvey kardeşin olduğunu inkâr mı edeceksin?" Nefes

nefese kaldı. "Nasıl öğrendin?"

"Benim de kendi yöntemlerim var tatlım," diye hırladım. "Ve gelecekle ilgili büyük planlarını duydum. Herkes için 'en iyisi' bu. Ben hariç. Hakkımı vermeliyim. Akıllı ve tedbirli olduğum işimi doğrudan hedef almadın. Hayır. Aptal olduğumu bildiğin yerden bana doğru kaydın. Duygularımı avladın."

"Sürünerek mi? Avlanmak mı?" Ellerini kalçalarına dayadı ve aniden sinirlenen bir kadın gibi bana baktı. "Ne planladığımı sanıyorsun?"

"Stratus'u altımdan satmak için. Bu aynı şarkı, Lund'lar için farklı mısra. Becca'yı benden boşanmaya ikna ettiklerini biliyor muydun, böylece ben de şirketi onlara satmak zorunda kalacaktım?" Nia'nın yüzünde şok ifadesi belirince alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Bunu bugün öğrendim. Parayı Sebastian'la kaçmak için istemiş. Çünkü ona aşıktı. Bunu da bugün öğrendim. Ama sen..." Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum. "Sanırım uzun zamandır kayıp olan ailenin beni kazıklamasına yardım etmeye ve bu süreçte para kazanmaya karar verdin. Seni kabul etsinler diye mi? Hayatın boyunca hiçbirinin senin yanında olmamasına aldırma. Ve seni sevdiğimi de boş ver. Hayır. Sanırım tek derdin onların iyiliğini kazanmaktı, böylece artık babasız üzgün bir kız olmayacaktın. Ve eğer beni birden fazla şekilde becerebilirsen, daha da iyi."

Ağzı açık kaldı. "Ciddi misin? Bütün bunlardan benim suçlu olduğumu mu düşünüyorsun? Kendini dinliyor musun?"

"Söylediğim hiçbir şeyi yalanlamadığımı fark ettim, Nia. En ufak bir mantık kırıntısı bile duymuyorum."

"Mantık mı? Unutma, peşimden geldin. Bana evlenme teklif ettin. Benimle evlenmek için ısrar ettin." Hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Senin karın olmayı seçtim. Senin bebeğini taşıyorum. Stratus'u senden almak için plan yapacağımı nasıl düşünürsün?"

"Arkamdan onunla yemek yiyordun."

"Öyle bir şey olmadı. Benimle konuşmak istediğini söyledi ve bunun satın alma ile ilgili olmadığına yemin etti. Dinlememek için bir neden göremedim. Belki sana yardımcı olacak bazı bilgiler bile edinebilirim diye düşündüm."

Uygun. "Ya da Lund'ların Becca'ya yapmak istedikleri anlaşmanın aynısını yap. Yüz elli milyon dolar ve tabii ki boşanmadan kalan mal varlığımın yarısı. Açgözlü ya da muhtaç olduğun için seni suçlayamam. Bunu göremeyecek kadar duygusal olduğum için kendimi suçluyorum. Siktir et. Bir daha asla."

Söyleyecek bir şey kalmamış gibi görünüyor. Ona bakmak acı veriyor. Yüzünün her açısını biliyorum. Vücudunun her kıvrımını yakından tanıyorum. Kalbini de aynı derecede iyi bildiğimi sanıyordum ve bu kadar acımasızca yanıldığının kanıtlanması göğsüme bıçak saplıyor ve ruhumu mahvediyor.

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"Eğer konuşmadan bu evden ayrılırsan, işimiz biter," diye uyarıyor. "Bu bana beni sevmediğini ve evlenmeye hazır olmadığını gösterir."

Beni tehdit ediyor... ama beni yalanlamıyor. Oh, bana iki kez düşünmemi sağlamak için tasarlanmış bazı retorik sorular sordu, ancak kararını gerçekten savunmadı. Çünkü savunamaz.

Boğazım düğümleniyor. Göğsüm sıkışıyor. Neden beni böyle kırmak zorundaydı?

"Tatlım, şeytanla anlaşma yaptığın anda işimiz bitmişti. Taşaklarımı kesmeni ve boşanırken değerinin yarısını sana vermem için beni Stratus'u satmaya zorlamayı engelleyemem. Kendimi koruyacak kadar akıllı değildim. Ama seni asla affetmeyeceğim gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacaksın."

Ben kapıyı çarparak çıkarken o da arkamdan seslenerek kapıyı açıyor. "Tamamen yanılmış olmakla yaşamak zorunda kalacaksın. Gerçeği mi istiyorsun? Al bakalım: Senin için çalışmaya başladığım andan beri seni seviyorum. Burlesk kulübündeki o gece sana evet dedim çünkü üç yıl boyunca özlem duyduktan sonra hayır dememin imkânı yoktu. Sana asla ihanet etmedim. Asla ihanet etmem. Stephen bir saat önce bana onun kız kardeşi olduğumu söyledi. Babasının isteklerine karşı gelerek beni aradı. Kulak misafiri olduğun şey, ikimizin birbirimizi aile olarak tanımaya niyetli olduğumuzu herkese bildirme planıydı. Bu yüzden mutlu olmayacağını düşünmüştüm. Ama şimdi benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü biliyorum, Evan? Git hadi. Ve çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme."

Nia söz konusu kapıyı kararlı bir şekilde çarpıyor ve kendini kulübenin içine kilitliyor.

Gözlerimi kırıştırtıyorum, bakıyorum, konuşmasını kafamda tekrar ediyorum. Öfkem kanamaya başlıyor. Bana doğruyu söylüyor olması, Lund Junior'ın sadece bir saat önce ona yaklaşmış olması mümkün mü? Bana ihanet etmekten bahsetmiyorlar mıydı? Her şeyi yanlış anlamış ve her konuda yanılmış olma ihtimalim var mı? Özellikle de onun hakkında?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Maui, Hawaii 24

Aralık Pazar

Lanet olsun, Seattle'da kalmalıydım. Soğukta somurtabilirdim. Ruh halime daha uygun olurdu. Bunun yerine tatil için cennete geldim ve orada evlenip Nia ile ilk kez karım olarak seviştim.

Nedense, hava güneşli ve yetmiş iki derece olduğu için mutsuzluğum daha şiddetli. Yoksa bu benim hayal gücüm ve nerede olursam olayım umutsuzluğa mı kapılıyorum? Evet, bu daha olası bir senaryo.

Nia olmadan iyi çalışamıyorum ve bu yemek yapamadığım, temizlik yapamadığım ya da kendi çamaşırlarımı yıkayamadığım için değil. Onun sayesinde kendime çok daha fazla yetmeyi öğrendim. Ama ayrıldığımızdan beri uyumak hiç mümkün değil. Konsantrasyon daha da gülünç. Sosyalleşmek tam bir fiyasko. Ve tatil neşesinin canı cehenneme. Maui'ye dün geldim ve Harlow ve Noah ile konuşacak enerjiyi zar zor toplayabildim. Onlarla kalıyorum çünkü saray gibi aşk yuvalarında bir sürü yatak odaları var ve ben Nia'yla hayatımızı birlikte geçirmek için aldığım evde uyuyamıyorum. Satmaya da kıyamıyorum. Anıları bırakmaya hazır değilim. Adaya iner inmez oraya gittim, yatağa oturdum ve sadece... hatırladım.

Asla geri dönmeyecek. Bundan çok şüpheleniyorum. Başıma gelen en iyi şeyi geri dönülmez bir şekilde mahvettiğim sonucuna varmak için bir haftam vardı.

O kafa karıştırıcı, berbat günde Nia'nın kulübesinden ayrıldıktan bir saat sonra, eşyalarımın verandasında olduğunu söylemek için mesaj attı. Yirmi dakika sonra gelen kutumda iki e-posta vardı. İlki hemen geçerli olacak bir istifa mektubuydu. İkincisi ise boşanmamız durumunda Stratus üzerindeki tüm hak iddialarını iptal ettiğini belirtiyordu.

Günün geri kalanını her şeyi düşünerek, mantıklı bir sonuç bulmak için gerçekleri sıralayarak geçirdim. Ama konu Nia olunca sağduyum artık düzgün çalışmıyor. Hiç çalıştığından da emin değilim. Stephen Lund'la konuşması onun bariz suçluluğunu kanıtlıyor gibiydi, ben de ona göre hareket ettim.

Ama kapıyı son kez çarparak aramıza girdiği anda içgüdülerim devreye girdi. Her şeyi ikinci kez düşünmeye başladım.

Nia, yıllardır benim paha biçilmez sağ kolum olan kadın, bana ihanet eder miydi? Ya da kendi çıkarı için beni Stratus'tan ayırmaya çalışır mı? Beni gerçekten aldatır mıydı? Sadece geleceğini aydınlatmak için üzerime tırmanmayı planlıyorsa beni mali yükümlülüklerimden kurtarmaya zahmet eder miydi?

Hayır.

O bundan daha zeki. Ayrıca daha dürüst.

Birkaç saat içinde bu gerçeğe ikna olmuştum ama uyuyakalmıştım. Ertesi sabah, her şeyi yüz yüze konuşmak için onu aramaya karar verdim. Elbette, başka bir sefil gece daha geçirmek

istemiyordum.

Becca'yla paylaştığım dairede bir önceki gibi tamamen kaybolmuş ve ezilmiş hissediyordum. Ama daha fazlası vardı. Tekrar Nia'nın yanında olmam gerekiyordu. Sadece o beni bütünleştirebilirdi.

Ama aradığımda numarasını kapattığını öğrendim.

İş için gelmemiştii. Aslında, masası çoktan boşaltılmıştı ve yaka kartı, randevuların, şifrelerin ve dosyaların bir listesiyle birlikte bilgisayarımın yanında duruyordu.

Ona yalvarmaya hazırlanarak kulübesine uğradığımda, kapıyı açmayı reddetti.

Ayrıldığımızdan beri her gün onunla iletişim kurmaya çalıştım. Cevap yok. Facebook mesajlarım cevapsız ve okunmamış, e-postalarım da öyle.

Sosyal medyasına göre Lund Junior ile vakit geçiriyor. Hatta birbirlerini kardeş olarak tanımışlar ve parkta birlikte poz vermişler. Fotoğraflarda onu gülümserken görüyorum ama mutlu görünmüyor.

Dağılıyorum.

Neden benimle konuşmuyor?

Çünkü onu korkunç şeylerle suçlayan bir pisliktim. Çünkü kalbimin sesini dinlemedim.

"İyi misin?"

Döndüğümde Harlow'un ev ofislerinin kapısında belirsiz bir şekilde durduğunu görüyorum. Bütün sabah buraya kapandım, işe odaklanmaya çalıştım... ama şu anda önüme çıkan pek bir şey yok. Noel arifesindeyiz ve ben zamanımı boşa harcıyorum. Hayır, saklanıyorum.

"Tabii. Nasılsın?" Elini karnının üzerinde görüyorum. "Bebek bu sabah hareketli mi?"

"Huzursuzlanıyor. Yeni bir şey değil." Omuz silkiyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi davranmanın bir anlamı yok. "Pek sayılmaz." Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

"Şey, bu çok kötü. Acıma partinde oyunbozanlık yapmaktan nefret ediyorum -tamam, hayır, etmiyorum- ama bunu anlamam gerekiyor. Sen ve Nia evlisiniz."

Evet, ama daha ne kadar sürecek?

"Bundan da öte, siz birbirinize aitsiniz. İkinizin bir bebeği olacak," diye devam ediyor. "Onunla işleri yoluna koymak için milyonlarca nedeniniz var."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Benimle konuşmuyor."

"Her ne yaptıysan berbat olmuş olmalı çünkü o kadın sana aşık." Gözlerimi kapatıyorum ama acıdan kaçış yok. "Öyleydi. Ve tamamen benim hatamdı."

Harlow iç geçirir. "Barclay Reed'in tüm çocuklarının ilişkiler söz konusu olduğunda güvensizliğe ve aptallığa karşı talihsiz bir genetik yatkınlığı var. Maxon Keeley'i hafife aldı ve neredeyse onu kaybediyordu. Griff Britta'yı bir kez elinden kaçırdı ve ikinci kez ona inanmakta neredeyse başarısız oluyordu. Peki ya ben? Noah benim sıcak-soğuk ruh hali değişimlerine ve bağlanma konusundaki ürkekliğime katlandığı için bir azizdir. Kardeşlerim ve ben hatalı olduğumuzu kabul etmeyi öğrendik. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, berbat bir şey ama bu beceri kuşkusuz faydalı çünkü bunu çok kullanmak zorunda kalıyoruz. Nia'ya üzgün olduğunu söyle. Dinleyecektir."

"Onu beni dolandırmak için evlenmekle suçladım. Yani muhtemelen değil. Ayrıca, denedim."

Harlow yüzünü buruşturur. "Vay canına, bu bir Reed için bile berbat bir alçaklık. Önünde eğileyim mi yoksa lanet kafamı mı sallayayım bilemiyorum. Ne aptal bir herifsin."

"Bana daha kötü denmesini hak ediyorum."

"Hımm... evet, ama belli ki perişan haldeyken sana yüklenecek değilim. Bu yüzden ona ulaşmanın bir yolunu bulmalısın, her zamanki ezik çiçekler ve zavallı yalvarmaların ötesinde."

"Evet, ama beni affetmesi için onu ne ikna edecek? Beynimi zorladım. Hiçbir şey bulamadım."

"Öğrendiğim bir şey var - ki biz Reed çocukları da bunu öğrendik - o da eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğudur. Eğer onu çok kötü bir şeyle suçladıysanız, artık daha iyi bildiğinizi ona göstermeniz gerekir. Ona inandığını kanıtlamalısın."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

Harlow omuz silkiyor. "Onun yerinde olsaydım, anlamlı bir şey isterdim. Ve fedakârca. Gerçek anlamda bir özür sunağında ona taşaklarını sunman gerektiğini söylemiyorum... ama mecazi olarak? Kesinlikle."

Bunu yapmaya istekli olurdum, ama içimde bir yerlerde birilerine karşı nasıl bu kadar savunmasız olabileceğimi gerçekten bilip bilmediğimi soran bir endişe var. "Üzgün olduğumu söylediğimde bana inanamaz mı? Çok mutsuz olduğumu ve onu geri kazanmak için her şeyi yapabileceğimi anlayamaz mı?"

"Bunların herhangi biri onu yaptığın hatanın ciddiyetini anladığına ve gelecekte başka bir buharlı kütleye dalmayacağına nasıl ikna edecek?"

Anladım. Eğer Nia beni kirli, el altından iş çevirmekle suçlasaydı, özellikle de beni dinlemeden, zayıf bir özür duymak istemezdim. Kelimeler kolaydır. İnsanlar bunları her gün söyler. Şaklabanlık yaparlar. Cazibe yaparlar. Yalan söylerler.

Nia'ya sadece hatalı olduğumu değil, ona her konuda güvendiğimi de söyleyecek bir jeste ihtiyacım var. Belki o zaman beni dinler. Belki de dinlemez. Ama doğru özrü hazırlar ve tüm kalbimle ona iletirsem, en azından onu geri kazanmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilirim.

"İyice düşünün. Bu aceleyle getirilecek bir karar değil. Oh... Burada bekle." Harlow merdivenlerden aşağı koşuyor, sonra oflaya puflaya yukarı çıkıyor ve bana bir USB bellek uzatıyor. "İşte Keeley'den bazı müzikal ilhamlar. Kulağa klişe gelebilir ama birinin ilerlemesine yardımcı olacak doğru şarkıları biliyor gibi görünüyor. Bir dinleyin. Belki size de ilham verirler."

Bu muhtemelen normalde asla dinlemeyeceğim bir aşk şarkıları koleksiyonu, ama yapacak daha iyi bir şeyim ya da başka bir taktik deneyerek kaybedecek bir şeyim yok.

"Teşekkürler," diyorum Harlow'a. "Burada takılacağım ve şuna bir bakacağım."

Duraklıyor ve başını sallıyor. "Daha fazla konuşmak istersen ben buradayım. Baskı falan yok ama bundan sonra yapacağın şey tüm geleceğini belirleyebilir."

Bunun farkındayım. "Elbette. Hiç baskı yok."

"Kendinize en ikna edici, en az aptalca hareketin ne olduğunu sorun. Sonra da onu yap."

En az aptalca hareketlerden bahsetmişken... "Gitmeden önce, Barclay'in özgür bir adam olarak geçirdiği günlere muhtemelen son verdiğimi bilmelisin."

Bana kara bir kaş kaldırıyor. "Anlat. Kimsenin talihsizliğinden hoşlanmam ama yaptığı onca şeyden sonra dibe vurmayı hak ediyor."

Bethany ile olan bağlantımı kardeşlerime zaten açıkladığım için bu kadar önsöz yazmama gerek yok. "Barclay'in bilgilerini Stratus'un platformunda buldum ve FBI'a teslim ettim. Bu onun ve kayıp para arasında ihtiyaç duydukları doğrudan bağlantı. Parayı sakladığı yer göz önüne alındığında federaller paranın tamamına el koyamayacaklar. Ama bir kısmına. Umarım kurbanlarına yardımcı olur."

Ve bu Douglas Lund'u hepsini kendine almaktan kurtaracak. Yani kazan-kazan.

"Aferin sana. Bethany'ye söyledin mi?"

Başımı salladım. "Bu sabah erken saatlerde onu aradım." "O nasıl?"

Harlow'a verebileceğim tek cevap omuz silkmek. "Kendinizi aniden ve tamamen yalnız bulduğunuzda beklenebileceği kadar iyi."

Çok iyi bildiğim bir şey.

"Ve bugün tatil." Kız kardeşim elini bana uzattı. "Telefonunu ver."

Elimi cebime atıp cihazı çıkarıyorum. "Tamam, ama benim için Nia'yı arayamazsın. Zaten yeni numarasını da bilmiyorum."

Bana kaşlarını çattı. "Yapmayacaktım. Bu ikinizin arasında. Ama Bethany'nin şu anda birine ihtiyacı var ve Barclay'in çocuklarından oluşan bu topluluğun daha fazla östrojene ihtiyacı olduğu kesin. Sen, Maxon ve Griff'in arasında testosteron bulutu boğuluyor. Hiçbirimizle tanışmak istemediğini söylediğini biliyorum... ama tatildegiz. Büyüklük yapıp ihtiyacı olduğunda ona yardım etmeye hazırım."

"Bence bunu takdir edecektir. Bugün olmasa bile eninde sonunda."

Telefonumun kilidini açıp Harlow'a veriyorum. Aramayı hoparlöre aldı. Bethany ikinci çalışta cevap verdi.

"Selam, Evan. Tüm kanıtları federallere gönderdiğin için tekrar teşekkürler. Bunun yapılması gerekiyordu." "Aslında ben Harlow, küçük kız kardeşin. Evan'ın telefonunu dolandırdım. Seninle konuşmak istiyorum." "Ne hakkında?" Bethany'nin sesi aniden temkinli çıkmaya başladı.

"Bak, sana yeni bir şey söylemek istemiyorum. Babamın saçmalıklarına kandın. Kendini kötü hissetme. Sen ilk değilsin." Harlow duraklar. "Tatili kiminle geçiriyorsun?"

"Hiç kimse. Ben... Barclay'in ilişkiler hakkındaki görüşlerini biliyorsun." "Oh, biliyorum. Daha önce hiç bu kadar alaycı, romantik olmayan bir sosyopatla tanışmamıştım."

"Doğru. Ben zaten tam bir işkoliktim, yani başka bir bağlantım yok." Harlow'un yüzünde sempati ifadesi belirir. "Maui'ye gel. Bugün."

"Ne? Araya giremem-"

"Zorla girmiyorsun. Seni davet ediyorum. Evet de. Barclay'in asilce becerdiği Reed çocuklarının küçük ama seçkin kulübüne katılabilirsin. Hikâyelerimizi paylaşır, şarkılar söyleriz. Eğlenceli olur."

"Ciddi misin?"

"Öyle, Bethany. Bu klanla sadece altı ay önce tanıştım ama harika ve misafirperverler. Bana güvenin, neler yaşadığınızı anlıyorlar."

"Gel," der Harlow tekrar. "Ciddiyim. Tatili yalnız geçirme."

"Um... oraya nasıl gideceğim? Noel yarın ve benim uçak biletim yok. Parasını ödeyecek bir işim de yok. Ve federaller Barclay'in yarattığı bu karmaşadaki payım çözülene kadar hesaplarımı dondurdu."

"Ben hallederim," dedim ona. "Eşyalarını toplamaya başla, birkaç saat içinde sana detayları göndereceğim."

Çok sessizleşiyor ve hala hatta olduğunu biliyorum çünkü nefes alışını ve bastırmaya çalıştığı burnunu çekme sesini duyuyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten, her şey için minnettarım."

"Rica ederim," diyorum nazikçe. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattık ve Harlow gülümsedi. "Bu iyi bir şey olacak. Noah'ya akşam yemeği için bir tane daha beklemesini söyleyeceğim. Sen de gidip karını nasıl geri getireceğini bul, olur mu?"

Yanağıma bir öpücük kondurarak yanımdan ayrılırken Diana Tokyo'dan bana mesaj atarak Mutlu Noeller diliyor. Ona birkaç gün önce katıldığı evliliğin şimdiden paramparça olduğunu söyleyecek ne yüreğim ne de cesaretim var. Bunun yerine, iyi Noel dileklerimi iletiyorum, Amerika'ya döndüğünde tekrar bir araya geleceğimize söz veriyorum ve su şişeme bakıyorum.

Hüzünlü düşüncelerimden sıyrılıyorum ve Bethany için bir charter uçuşu bulana kadar telefon

ediyorum. Onu bu gece Maui'ye götürmek bana epey pahalıya mal olacak ama onun gerçekten ailesi olacak insanlarla tanışması gerekiyor - tabii izin verirse.

Ama artık bu görev yapılacaklar listemden çıktı ve kendi lanet hayatımı nasıl düzelteceğimi bulmam gerekiyor.

İç çekerek gürültü önleyici kulaklıklarımı takıyorum ve Keeley'nin benim için hazırladığı USB belleği takıyorum.

İlk şarkının girişinin tanıdık gelmemesine şaşırmadım. Etrafı araştırıyorum ve Maxon'ın karısının taşınabilir depolama cihazına bir şarkı listesi eklediğini keşfediyorum, böylece onu başlatıyorum.

Natalie Imbruglia'dan "Goodbye" ilk sırada. Adını hiç duymadım. Güzel bir ses. Melodinin kendisi yavaş ve hüzünlü ve kadın vokalist melankolik ıssızlığı mükemmel bir şekilde aktarmayı başarıyor. Her seviyede yankı uyandırıyor çünkü ben de hissediyorum. Her günün aynı olduğunu ve hepsinin birleştiğini hissettiğini söylediğinde, bunu tamamen anlıyorum. Nia'sız sadece bir hafta geçti ve ben bu hiç bitmeyen halsizlikten kurtulamıyorum. Oh, ve şarkıcının insanların ona iyi olacağını ve her şeyin daha iyi olacağını söylediğini mırıldandığı yüksek notası? Kalp kırıcı bir saçmalık. O da bunu biliyor, tıpkı benim gibi.

Bu şarkı, Nia'ya ne kadar üzgün olduğumu söylemenin bir yolunu bulamazsam hayatımın geri kalanında bu şekilde hissedeceğimden emin olmamı sağlıyor.

Sırada, basit bir piyano-davul ikilisinin eşlik ettiği bir başka balad var. Sade ve açılış dizesi arabanın park edilmesi ve bavulların toplanmasıyla ilgili olduğunda, bunun acıtacağını biliyorum. Sara Bareilles, sevgilisinin sahip olduğu ve ihtiyaç duyduğu tek şey olduğunu, özlemini çektiği kişinin solumak için öldürebileceği havanın ta kendisi olduğunu söylemeye başladığında boğuluyorum. Ben de Nia için aynen böyle hissediyorum.

Kahretsin, bu şarkı kalbe bir balta gibi.

Birden masanın üzerine ıslak bir şey damladı. Aşağı baktım. Bir damla daha gördüm. Sonra ıslaklığın benden geldiğini fark ettim.

Ağlıyorum.

Annemin öldüğü beş yaşımdan beri bunu yapmamıştım. Gariptir ki Becca için hiç böyle yas tutmadığımı yeni fark ettim. Kaybolmuştum, evet. Ama o gittiği için varlığımda bir boşluk hissetmedim. Bunu Nia için hissediyorum. Her sabah, her gece. Her an. Evet, burada olmak acı veriyor. Ve umarım tekrar nefes alırım.

Ama bunu sadece karımla yapabilirim.

Bir sonraki şarkı bir öncekinden hemen sonra başlıyor. Kısa bir müzikal aradan sonra başka bir kadın şarkı söylemeye başlıyor, neredeyse aşktan düştüklerini, ancak tekrar aşık olabileceklerini gözlemleyerek sızlanıyor. Bunun gerçekleşmesi için ne yapabilirim ya da neyi değiştirebilirim? Güzel soru. Bilmek isterim.

İşte bir gözyaşı saldırısı daha geliyor. Erkekçe değiller. Mantıklı değiller. Ama yine de onları durduramıyorum.

Kahretsin, Keeley'i suçlamak istiyorum. Bektan bir durumu incelemede kuşkusuz etkili olan kız baladlarını seviyor. Ama aynı zamanda kalbim kıcımdan sökülüyormuş gibi hissediyorum. Bu hiç rahat değil.

Plumb'dan "Fall Back In" devam ediyor. Evet, eskiden Nia ve benim için her şey çok kolaydı. Onu karanlıkta bulabilirdim. Onu gözlerim bağlı, kulaklık takmış, ellerim arkamda bağlı bulabilirdim. Onunlayken rahatlık, huzur ve doğruluk hissi vardı. Bunların hepsi gitti.

Gerçekten, ağzımı açıp onu beni incitmeye çalışmakla suçlarken aklımdan ne geçiyordu? Benim de onu inciteceğimi mi? Artık bilmiyorum bile.

Şarkıda da belirtildiği gibi aramızda kesinlikle bir şeyler var ve eğer bunu bir kenara atarsam

çok pişman olurum. Zaten pişmanım.

Gözlerimi kapatıyorum. Bu hüzünlü saçmalığı nasıl durdurabilirim?

Şarkı bittiğinde kulaklarıma bir rock melodisi çarpıyor. Bir gitar, uçup gittiğini söyleyen bir adamın çakıllı sesine eşlik ediyor. Daughtry. Yıllardır dinlememiş olmama rağmen bu şarkıyı hatırlıyorum. Evet, o zamanlar her şey mantıklı görünüyordu. Becca'nın ihaneti. Bethany'nin bombası. Sonra Nia'nın arkadan bıçaklaması. Sonunda hiçbiri mantıklı gelmedi. Sevgilisine yeniden başlamaları için yalvarıyor, çok fazla zaman harcadıklarına yemin ediyor. Hepsine amin.

Garip bir şekilde, bu marş bana umut veriyor.

Listedeki son şarkı Lifehouse'dan. Dinliyorum, sözlerin içime işlemesine izin veriyorum, nakarat yüzüme tokat gibi çarpmadan önce yumuşak melodiye başımı sallıyorum. Bu ilişkiyi düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Neyin tehlikede olduğundan hiç şüphem yok, tıpkı onu tamamen hayal kırıklığına uğrattığımı bildiğim gibi. Bundan daha kötüsünü yaptım ama yine de bu sözlerle ilişki kuruyorum. Şarkıcı, eğer ona bir şans verirse, onları bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söyleyerek yalvarıyor. Harika bir yalvarışta daha bulunuyor: Her şeyden önce birbirlerine tutunmalarını istiyor. Yeniden başlamalarını.

Bunu ben de istiyorum. Hem de çok. Ve aniden, tüm bu şarkılar kafamda birbirine karışıyor ve bir mesaj oluşturuyor. Gözyaşları dökülürken fikirler dönüp duruyordu. Şimdi yüzümü siliyorum ve ayağa kalkıyorum. Nia'yı geri kazanmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Acımasız bir gülümsemeyle telefonumu elime aldım ve tüm geleceğimi bir özür üzerine kumar oynamaya başladım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Seattle, Washington 28

Aralık Perşembe

Bugün o gün. Nia ile son şansım.

Dün gece geç saatlerde Seattle'a vardığımda emlakçımdan bir sesli mesaj aldım. Çatı katım için bir teklif almış. Talep edilen fiyat, tamamı nakit. İki hafta içinde teslim almak istiyorlar. Hızlı bir telefon görüşmesinin ardından anlaşma yapıldı. Ondan sonra, uyku beni terk edene kadar birkaç saat uyudum. Sanki içimdeki her şey yatakta yatmanın şu anda zamanımı verimsiz bir şekilde harcamak olduğu gerçeğine uyandı. Elbette, toparlamam gereken bir evim var.

Daha da önemlisi, geri kazanmam gereken bir karım var.

Yine de kalkmak berbat. Beş günden kısa bir süre içinde üç zaman dilimini iki kez geçtikten sonra jet-lag oldum. Güneşin doğmasına daha saatler var ama bugün her şeyi doğru yaparsam hayatımın geri kalanında Nia'nın yanında uyuyabilirim.

Ve eğer çuvallarsam, mahvolurum.

Düşünceleri bir kenara itip dişlerimi fırçalıyorum ve işe koyuluyorum. Ona hak ettiği özrü dilemeli ve onu ne kadar çok sevdiğimi göstermeliyim. Bu benim tek umudum.

Sessizlik içinde, mutfaktaki düzeneğimi kuruyorum. Muşamba, şövale, boyalar ve boyamaya çalıştığım lekenin bulunduğu tuval... tam bir ay önce miydi?

Evet. Çoğunlukla harika anılarla dolu otuz günüm var. Ama durumum çok değişti. Şimdi her şey canımı yakıyor, özellikle de Nia'yı nasıl geri kazanacağımı bulamazsam bir daha asla birlikte bir anı yaşayamayacağımızı düşündüğümde.

Hayır. Sikeyim hayır. Hatalar yaptım, hem de çok büyük hatalar. Onlardan ders alıyorum. Ama *biz* bir hata değiliz. Hikâyemiz bu şekilde sona eremez, hele ki ben bu kadını yaratmama yardım eden kadına hâlâ bu kadar aşıkken.

O.

Fırçamı tuvale doğru kaldırmaya çalıştığımda, sessizlik kafamdaki düşünceleri boğmak için çok yumuşak kalıyor.

Şüpheler beni bunaltmak için hücum ediyor. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var. Gürültüye ihtiyacım var. Keeley'nin doğru bir fikri var gibi görünüyor. Müzik.

Telefonumu elime alıp şarkı seçimlerim arasında geziniyorum. Kendim için çok fazla şarkı indirmiyorum ama yıllar boyunca teknik olarak zorlanan Diana için indirdim. Bunlar çoğunlukla gençken onunla arabada dinlediğim eski şarkılar. Bir şarkı gözüme çarptı.

Bu mükemmel.

Şarkıyı tekrar açarak, yetmişli yılların sevimsiz introsunun kulaklarımda ve beynimde yuvarlanmasına izin verdim. "If", unutulmaz bir kadınla kusurlu bir aşkı paylaşan bir adamdan epik romantik bir övgü. Sesi -bunu söylemenin başka bir yolu yok- umutsuzca özlem dolu. Eğer bir

resim binlerce kelimeyi resmediyorsa, neden onu resmedemediğini soruyor.

İlginç bir nokta.

Nia'yı gördüğüm gibi resmedeceğim. Bizi gördüğüm gibi. Olmamız gereken bizi.

İlham bana hücum ediyor. Fırçamı elime alıyorum ve tuvalin üzerinde yolunu bulmasına izin veriyorum. Kafamdakileri nasıl resmedeceğimi hâlâ bilmiyorum, tıpkı Nia'yla bir gün ne olacağımızı bilmediğim gibi. Sevgi dolu eşler mi yoksa acı dolu eski sevgililer mi? Biz her zaman ruh ikizi olacağız, bunu biliyorum.

Bu kavrama daha önce hiç inanmamıştım; bana hiç mantıklı gelmemiştir. Bir kişinin kaderinin tek bir kişi olması fikri birçok açıdan mantıksız geliyordu. Sadece bunun lojistiği bile akla yatkın değil. Sonuçta, yaklaşık sekiz milyar insanın yaşadığı bir gezegende o tekil mükemmel insanı bulma ihtimali nedir? Ama şimdi kaderin, büyümemize yardımcı olmak için herkesi doğru zamanda doğru insanlarla doğru yola soktuğundan şüpheleniyorum. Bize daha iyi insanlar olmayı öğretmek için. Ruh eşini kucaklamak ve ona değer vermek her bireyin kendi elindedir.

Bunu yeterince yapmadım ve şimdi yapmalıyım yoksa sefil bir piç kurusu olacağım.

Şarkı devam ederken, adam bir erkek aynı anda iki yerde olabilseydi, onunla birlikte olurdu dediğinde buna katılmamak mümkün değil. İzin verseydi şu anda Nia'nın yanında olurdum. Ve ondan sonraki her gün.

Önümüzün geri kalanı için.

Resmimin şekillenmesi saatler alıyor. Bu resmin ne olması gerektiğini anladığımda, fırçamı tuval üzerinde yeterince hızlı kaydıramıyorum. İyi tarafı ne? Merkezdeyim. Ne yapmam ve söylemem gerektiğini çok net görüyorum. Nia'yı geri kazanamayabilirim, ama ruhumdan akan her şeyi aktarırsam, en azından bize her şeyimi verdiğimi bileceğim.

Ve ölümcül hatamı düzeltmek için önümde boş on yıllar olacak: mantığıma çok fazla güvenmek ve kalbimi yeterince dinlememek.

Sonunda bitirdiğimde omzum ağrıyor. O kadar yorgunum ki başım pamukla dolmuş gibi hissediyorum. Gözlerim pırıl pırıl. Ama arkama yaslanıp yaptığım işi incelerken yüzümde bir gülümseme belirliyor. Tekrar ayaktayım ve hazırım ama Nia sayesinde değiştim. Yeniden doğdum. Onu sevdiğim için daha iyiyim.

Bundan sonra ne olursa olsun, bunun için ona her zaman minnettar olacağım.

Tuvali bırakıp birkaç saatliğine yatağıma geri dönüyorum. Öğlen uyandığımda, her şey yerli yerine oturana kadar insanları aramaya, iyilik istemeye ve hatta yabancılara yalvarmaya başlıyorum.

Nihayet, kiraladığım teslimat kamyonu Nia'nın kulübesinin önüne yanaştığında akşam oluyor. Arabasının burada olduğunu ve ışıkların yandığını görünce rahatladım.

"Her şeyi aldın mı dostum?" diye soruyor şoför, onun için getirdiğim, düz kahverengi kâğıda sarılı, hantal dikdörtgen paketi kaldırırken.

"Evet. Seninle gelmeme izin verdiğin için teşekkürler... adın neydi?" "Garth.

Sorun değil."

"İşte sana söz verdiğim beş yüz dolar." Cebimden parayı çıkardım. "Umarım bu yüzden işini kaybetmezsin."

"Hayır. Vardiyamın sonuna geldim ve rotamdan yarım mil bile sapmadım. Soran olursa, yanlış yöne saptığımı söylerim." Paraya bir göz attı. "Ama... özgeçmişime bakarsanız sizde kalabilir."

"Özgeçmişin mi?"

"Kim olduğunuzu biliyorum Bay Cook. Ve hayatımın geri kalanında teslimat kamyonu

kullanmak istemiyorum. Ben bir yazılımcıyım. Kendi kendime öğrendim ama çok iyiyim. Eskiden eğlence olsun diye sistemlere girerdim.

olabilir. Yani bir hacker gibi düşünebiliyorum. Oldukça karmaşık virüsler de yazdım. Ama onları hiç kimsenin üzerine salmadım."

Bana yarım düzine yıl önceki halimi hatırlatıyor. Normalde, önemli bir iş deneyimi olmayan hiç kimseye bakmam, ama içgüdülerim bana değerli birini kaçırmış olacağımı söylüyor.

"Parayı al ve özgeçmişini bana e-posta ile gönder, Garth. En kısa zamanda bir göz atacağım." Sırtarak bana bir kalem uzattı ve ben de zarfın arkasına kişisel e-posta adresimi yazdım.

Para destesini eline sıkıştırdığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Teşekkürler! Ve hey, umarım bu kız seni içeri alır. Ondan gerçekten hoşlanıyor gibisin. Planını ilk duyduğumda - kim olduğunu bilmeden önce

-Bir hatuna bu kadar takıldığına göre deli bir piç olduğunu düşünüyordum..."

"O buna değer."

İçki içmesi bile yasal olmayan Garth henüz anlamıyor.

Kamyondan inerken el sallayarak "Elbette. İyi şanslar," dedi. "İrtibatta olacağım. Geri gelip seni arabana götürmemi istemediğine emin misin?"

"Yolun iki blok aşağısına park ettim ama teşekkürler."

Ona başımı sallarken, paketi yüzümün önüne koyuyorum ve Nia'nın yürüyüşüne çıkıyorum. Eğer pencereden dışarı bakıyorsa, dev bir teslimattan başka bir şey görmeyecektir. Kahverengi bir üniforma giyerken karıma beni sonsuza dek terk etmemesi için yalvaracağımı hiç düşünmemiştim. Ama bunun için gerekiyorsa, yaparım.

Zilini çaldığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Aramızdaki kapıyı açtığında bir çentik daha atıyor. Onu göremiyorum ama hissediyorum, kokusunu alıyorum. Eve dönmek gibi. Sanki kalbim karanlık bir uykudan uyanıyor. Onu kollarıma almamak için kendimi zor tutuyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor. "Bu benim için mi?" "Evet. Bende daha fazlası da var."

Sesimi boğuyorum.

"Tamam. Biraz büyük. Fuayeye koymak ister misin?"

"Tabii."

Karşılıklı anlaşmayla, artık Nia'nın kulübesinde olduğum için, Garth'ın bir lastik gıcirtısıyla uzaklaştığını duyuyorum.

"Ortağın sensiz mi gidiyor?"

Nefesimi tutup paketi indiriyorum, ayaklarımın dibine koyup yüzümü ortaya çıkarıyorum.

Aç gözlerle her ayrıntıyı inceliyorum. Nia'nın yüzü çıplak ve gece için pijamalarını giymiş bile. Biraz yorgun görünüyor ama yine de o kadar güzel ki söyleyecek kelime bulamıyorum. Dizlerim neredeyse bükülüyor. Keskin, acı tatlı bir ıstırapla doluyorum.

"Hayır, tatlım. Olmam gereken yerdeyim."

Bana bakakaldı, tamamen sersemlemiş görünüyordu. "Evan... Burada ne yapıyorsun?" "Senden özür diliyorum. Bizim için savaşıyorum."

Yüzü kapanmadan önce kelimeleri zar zor çıkarıyor. Ağzını açıyor. Bundan iyi bir şey çıkmayacak.

Geri alamayacağımız bir şey söylemeden önce sözünü kesmek zorundayım.

"Sizi çirkin şeylerle suçlamam için iyi bir neden gösteremeyen tam bir pislik olduğumu kabul etmeden önce lütfen beni koymayın. Sadece elimden geldiğince açıklamaya çalışmak istiyorum."

Nia dudağını ısıırıyor ve bakıyor. Samimiyetimi ölçerken dayanılmaz dakikalar boyunca

hiçbir şey söylemiyor. Sonunda iç geçirdi. "On beş dakika. Sabah erkenden uçmam gerekiyor."
Bu kalbimi durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Evan, neden burada kalayım ki? Bir işim yok ve kira gelirim olmadığı için çok pahalı. Ve dürüst olmak gerekirse, anılar... çok fazla. Ben aslen Georgia'lıyım, o yüzden belki eve uçup bir bakarım diye düşündüm-"

"Douglas Lund sizi işe almıyor ya da size yardım etmiyor ya da..." Ne de olsa onun babası. Ve şimdi gerçek ortaya çıktığına göre, neden yapmasın ki?

"Hayır. Stephen beni kardeşi olarak tanıdığı için mutlu. Douglas..." Omuz silkiyor. "Konuştuk. Neler olacağını göreceğiz. Yirmi beş yılını benim varlığımı inkâr ederek geçirdi. Hizmetçisini becerdiğini ya da etnik bir kızı olduğunu çatılara çıkıp haykırmaya hevesli olduğunu sanmıyorum."

"O zaman o bir dangalak. Ama ben de öyleydim. Sana o korkunç suçlamaları asla yöneltmemeliydim. Tek savunmam, Becca'nın benden boşanma planları yaptığını ve Sebastian'la birlikte olabilmek için beni Stratus'u satmaya zorladığını birkaç dakika önce öğrenmiş olmamdı."

"Bunu sen söyledin. O da işin içinde miydi?"

"Hiçbir fikri yoktu," diye onu temin ediyorum. "Ama Becca'yla gerçekten denedikten sonra bile beni sırtımdan bıçaklamaya ve başka biriyle bir hayat şansı için beni satmaya istekli olduğunu bilmek şok ediciydi. Ben onu sevmiyordum, o da beni sevmiyordu."

"Anlıyorum. Beni eve kadar takip ettiğinde kötü bir ruh halindeydin. Ama-"

"Hepsi bu kadar değil. Bethany beni aradığında tam anlamıyla kafenin önünde duruyordum. O günün erken saatlerinde Douglas Lund'un baban olduğunu anlamıştı. Beni Stratus'tan atmak için benimle evlendiğini aklıma soktu. Ona gerçekten inanmadım. Ne de olsa seni tanıımıyordu. Ve Barclay Reed onun tüm hayallerini yıkmıştı, bu yüzden kırılındı. Ama sonra... Stephen'la planınızın işe yaraması ve bunun benim dışımdaki herkes için en iyisi olması hakkında konuşurken kulak misafiri oldum. O bunun senin geleceğin için olduğunu savundu, sen de bunu yapmazsan istediğin her şeye sahip olamayacağını kabul ettin. Bir anda düşüncelerim karanlık yerlere gitti."

"Lund'lar tarafından kabul edilmek için seni satmaya hazır olduğumu düşündün." Kaşlarını çatı. "Seninle birlikte kurduğumuz aile yerine onları tercih edeceğimi mi?"

Sesinin tonu bunun saçma olduğunu söylüyor.

İrkildim. "O senin baban ve ben senin-"

"Ben daha doğmadan beni terk eden bir adam için seni otobüsün altına mı atayım?"

İçimi çekerek başımı sallıyorum. "Kavgamızdan kısa bir süre sonra aptallık ettiğimi anladım. Ama şu ana kadar ne kadar aptal olduğumu fark etmemiştim. Bilgin olsun, Stephen'la başka ne konuştuğunuzu hayal bile edemezdin."

"Douglas," diye cevaplıyor. "Stephen babasının gayrimeşru kızını yıllardır biliyordu ve Stratus'un lobisinde karşılaştığımızda kız kardeşini tanımak istedi. Sen ve ben düğünden sonra Maui'den döndüğümüzde, tebriklerini sunmak için bana ulaştı ve beni görmesi gerektiğini söyledi. O açıklayana kadar temkinliydim. Biraz konuştuktan sonra aile olmak istediğimize karar verdik. Böylece babamıza birlikte yaklaşmak ve beni kabul edip etmeyeceğini görmek için bir plan yaptık." Omuz silkiyor. "Ama hayır. Sadece beni personel olarak tutmak istediğini söyledi çünkü bu senin zincirini koparıyor gibiydi. Kavga ettiğimiz o gün, Stephen ve benim hazırladığımız planı müzakereler yüzünden beğenmeyeceğini düşünmüştüm. Ve Douglas'ı hiç sevmediğin için."

"Şimdi ondan daha da az hoşlanıyorum," diye homurdanıyorum. "İkimizin de aynı yerde olması ne tuhaf; ikisi de bizi tanımak istemeyen zengin, güçlü adamların babaları. Benim Barclay'e ihtiyacım yok, senin de Douglas'a ihtiyacın yok."

"Bilmiyorum." Başını sallıyor. "Eğer gelirse, tamam. Dinlerim. Gelmezse, Stephen'da bir kardeşim var. O gerçekten harika biri."

"Açıkladığın için teşekkürler." Endişe içimi kemiriyor olsa da ellerini tutuyorum. "Onun hayatında olması sana mutluluk ya da huzur veriyorsa, ne mutlu bana. Sen her şeyi hak ediyorsun. Ben sana bunu vermedim, bu yüzden durumu düzeltmem gerekiyor. Bunu çok düşündüm, Nia. Sensiz sefil bir Noel geçirdim."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Yüz ifadesi bensiz de berbat bir tatil geçirdiğini söylüyor. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmiyor.

"Senden ayrıldığım gün en çok çöpe attığım şey güvendi. Senden en çok aldığım şey sesindi. O yüzden bunları sana geri vermek için buradayım. Beni asla satmayacağını biliyorum ve şimdi bunu sana kanıtlamam gerekiyor."

Nia ellerini birbirine kavuşturur. "Emin misin? Bana yönelttiğin suçlamalardan-"

"Korkunç ve adaletsizdi. Ve bu dünyada ikinci bir şansın pek olmadığını biliyorum. Bu yüzden eğer bana bir şans vermek istemiyorsan, bunu anlarım. Ama sormak zorundayım."

"O korkunç şeyleri öylece söyleyip yapamazsınız, sonra da peri tozu gibi etrafa birkaç özür kelimesi serpiştirirsiniz ve puf. Tüm iyilik ve güven geri gelir." Başını sallıyor. "Ben öyle çalışmıyorum."

"Biliyorum. Harlow kelimelerin kolay olduğuna dikkat çekti. Sen daha fazlasını hak ediyorsun. O yüzden... kollarını kaldırır mısın, avuçlarını benim için yukarı kaldırır mısın?"

Sessizce yapıyor ve evlilik yüzüğünü takmadığını görmek beni öldürüyor. "Ne yapıyorsun?"

Avucuna üç zarf bıraktım. "Karar vermen için her şeyi senin ellerine bırakıyorum. İlk olarak, sana boşanma evraklarını verdim. Teknik olarak, sana hizmet etmesi için birini tutmam gerektiğini biliyorum ama seninle konuşmadan, özür dilemeden ve açıklama yapmadan bunu yapamazdım. Temelli ayrılmak istediğim şey değil; bunu bilmeni istiyorum. Tıpkı seni sevdiğimi bilmeni istediğim gibi. Zeki, şımarık ve seksisin. Sadık, komik ve harikasin. Ve bana kim olduğumu gösterdin. Ama benden kurtulmak istiyorsan, sana bunun yollarını gösterdim. Bu belgede, oğlumuzun veya kızımızın tam velayetine sahipsin, ancak beni tanımak isterse buradayım. Ayrıca Stratus hariç mal varlığımın yarısını da sana veriyorum."

Gözleri yaşarır. "Evan-"

"Bitirmeme izin verin. İkinci zarfta Stratus'un yüzde yüz mülkiyetini size devreden bir belge var. Ben imzaladım bile. Sen de aynısını yapıp notere onaylattığında, tüm şirket senin olacak; istediğin gibi elinde tutacak ya da satacaksın."

Nia'nın çenesi düşer. "Bir milyar dolar değerinde." Başımı salladım.

"Yetişkin hayatını onu inşa ederek geçirdin." Tekrar başımı salladım.

"Onu veremezsin. Bu mantıklı değil."

"Öyle değil." Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki zar zor nefes alabiliyorum. "Ama umurumda değil. Sensiz hiçbir şeyin benim için anlamı yok."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor, sonra yanaklarından aşağı dökülüyor. "Evan..."

Tanrım, ben de kaybedeceğim. Gözlerim yanıyor, boğazım daralıyor. Kendimi tutuyorum. Onun için kendimi bir arada tutmalıyım.

"Üçüncü zarf Seattle'dan Maui'ye bir uçak bileti. Eğer beni affedebilirsen ve tekrar denemek istersen, orada olacağım. Pazar günü kalkıyor. Uçaktan indiğini görürsem, senin de beni hâlâ sevdiğini anlayacağım. Ve yeni yılı ve yeni geleceğimizi birlikte karşılamak istediğini. Yoksa yutkunurum.

-"O zaman muhtemelen seni bir daha göremem. Her iki durumda da, bu senin için." Paketi öne doğru ittim. "Temizlik için çatı katına geldiğin akşam bana yatağımın altındaki tuvallerin Becca'ya ait olup olmadığını sormuştun." Başımı sallıyorum. "Onlar benimdi. O öldüğünden beri resim yapamıyordum. Sen sadece yeniden çalışmamı sağlamakla kalmadın, bana hissetmeyi de öğrettin. Bizi nasıl gördüğümü, sonsuzluğumuzu nasıl gördüğümü bilmeni istiyorum. Kafamda, biz hep böyle olacağız."

"Aman Tanrım." Teklifime uzanıyor, gözyaşları şimdi yüzünden kristal yollar halinde akıyor.

Cesaretimi toplayıp parmaklarımı onunkilere doladım. "Ben gidene kadar açmayı bekle. Lütfen. Sonra sana bıraktığım her şeye bak. Yeni yıl arifesinde seni görmeyi umuyorum çünkü sen benim her şeyimsin. Ama eğer göremezsem..." Eğilip onu son bir kez usulca öpüyorum, dudaklarımız birbirine yapışıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Ona bir daha asla bu kadar yakın olamayacağımı bildiğim için geri çekilmek beni öldürüyor. "O zaman anlıyorum. Ve seni her zaman seveceğim."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Nia

Evan'ın aramızda kapattığı kapıya göz kırpyorum, sonra elimdeki zarflara bakıyorum.

O ne yaptı? Nefes alamıyorum. Kalbim acıyor. Titriyorum.

Ama bana ne söylediğini bilmek zorundayım.

Yutkunarak üstteki zarfı karıştırdım. Bahsettiği uçak bileti bu. Onu yanımdaki salon masasına bırakıp bir sonraki belge setine uzanıyorum. Stratus'un tüm mülkiyetini ve kontrolünü bana veren belgeler. Onları taradım.

Oh, Tanrım.

Bu gerçeküstü. Bu çılgınlık.

"Evan... neden?"

Ama nedenini biliyorum. Bana güvendiğini gösteriyor. Mümkün olan en güçlü şekilde, onu biyolojik babama satacağıma inanmadığını söylüyor. Ve bunu tek kelime etmeden yapıyor.

Bunu imzalayamam. Bu adamın eserini ondan alamam. Onu o doğurdu, yıllarca yaşadı ve nefes aldı. Kendi babamın bir gün beni tanımasını ne kadar istesem de, Evan'ın kanını, terini ve gözyaşlarını satıp parayı cebe indirerek onun sevgisini asla satın alamam. Eğer Stratus'un fiyatı buysa Douglas'ın sevgisini de istemem.

Bana hayat veren adama ya da geleceğime söz verdiğim adama sadakat arasında bir seçim yapmam gerekirse, gerçekten başka seçeneğim yok.

Evan'ı çok özlüyorum. Noel berbattı. Sabahı Lorenzo ve Guilia ile geçirdim. Mateo elini kalçama atarak bana "teselli" verdi. Karnına dirsek attım ve onu tersledim. Akşam Stephen beni aldı. Fotoğraflarımızı paylaştık ve çocukluk hikâyelerimizi anlattık. Şarap teklifini reddettiğimde hamile olduğumu anladı. Sonra bana Evan'la aramızda neyin yanlış gittiğini sordu. Üzgün, yalnız ve kalbi kırık bir şekilde kollarında ağladım ve anlattım. Bana sarılırken Evan'ın pes etmeyeceğine söz verdi. Evan'ın beni sevdiğine yemin etti.

Kardeşim haklıydı. Bunu o zaman bile biliyordum... ama sevgi yeterli mi? Güven olmadan ne işe yarar? Evan her zaman onun yardımcısı ve şampiyonu olacağıma inanmazsa -her zaman onu seçeceğime- nasıl birlikte kalabiliriz?

Beni ne kadar sevdiğini, mantığının tüm kırıntılarını bir kenara atarak ve sadece üzgün olduğunu söylemek için geleceğini feda ederek kanıtlamasını hiç beklemiyordum. Bunu bitirip gitme kararımı yeniden düşünmemi sağlıyor.

İçinde boşanma evrakları olduğunu bildiğim son zarfı açmak istemiyorum. Bir yılan gibi bakıyorum, beni ısırmasından korkuyorum. Bu belgeleri tutmanın bile verdiği kalp ağrısı damarlarımı zehir gibi yakıyor, beni mahvediyor.

Nefes nefese, kapalı zarfı salondaki masanın üzerine fırlatıyorum. Açmayacağım. İçindekileri okumak istemiyorum. Belgelere dokunmak bile istemiyorum.

Şimdi önümde özgür olma fırsatı varken boşanmak istemiyorum. Bu beni nereye götürür?

Evan vahşi ve korkunç suçlamalarıyla beni incitti; bunu inkâr edemem. Ama onu bir daha asla görememek, kucağıma alamamak, bebeğimizin sevincini ya da yarınlarımızı onunla paylaşamamak?

Gözlerimi kapatırken nefesim titriyor. Bu ihtimalle yüzleşmeye hazır değilim. İşimden istifa ettim ve öfkeyle numaramı değiştirdim. Masamı temizledim ve kapımı açmayı reddettim çünkü onu affetmeye hazır değildim. Tatillerde uzak durdum çünkü biliyordum ki ona bir kez bakarsam... Onu dayanamayacak kadar çok seviyorum.

Ve şimdi öfkemden geriye kalan her şey gitti. Yerine yedi yüz kiloluk bir keder oturmuş, göğsümü eziyor.

Karar vermeniz için her şeyi sizin ellerinize bırakıyorum. Ama nasıl bir karar vermeliyim?

Aramızdaki şeyler mükemmel değil... ama ben mükemmel istemiyorum. İtişip kakışmamızı istiyorum. Akıl ve kalp hakkındaki aptalca tartışmalarımızı istiyorum. Ona süpürmeyi öğretmek istiyorum. Bana kuantum fiziğini göstermesini istiyorum. Kanepeye kıvrılıp en sevdiğim saçma filmlerden bazılarını anlamaya çalışmasını izlemek istiyorum. Onunla birlikte yaşlanmak istiyorum.

İçten özrü sırasında dökülmeye başlayan gözyaşları iç burkan bir hıçkırığa dönüşüyor. Destek için duvara tutunuyorum ama yine de beni tutmazsa parçalanacakmışım gibi hissediyorum.

Evan James Cook'a ilk kez, elinde özgeçmişim, ucuz kiralık masasının üzerinden bana bakıp iş deneyimim ya da beş yıl sonra kendimi nerede gördüğümle ilgili sıkıcı sorular sormadığında aşık oldum. Bunun yerine, bir şeyi o kadar çok istediğim bir zamanı sorarak cesaretimi test etti. Daha sonra merak duygumu sorguladı ve beni en son inekleştiren şeyi bilmek istedi. Ekip çalışması, sahiplenme ve organizasyonel etki hakkında sorular sordu. Sadece sevimli bir asistan aramıyordu; beyni olan birini istiyordu. Ve kendisinin de çok ilginç bir beyni vardı.

Oh, onun için çalıştığım yıllar boyunca ara sıra çıktım, zaten evli olmayan birine aşık olmaya çalıştım.

Tamamen, bütünüyle, gülünç bir şekilde başarısız oldum. Evan James Cook'a hâlâ aşığım.

Onu alabilirsin.

Kafamın içindeki ses doğrudan kalbimden geliyor. Dürtüsel. Ama mantıklı olmalıyım, geleceğimi düşünmeliyim. Bu adamla birlikte olabilir miyim? Her zaman güven ve duygularla mücadele edebilir. Mensa bulmacalarını çözmekte duygularını paylaşmaktan daha iyi olacaktır. Birlikte yaşaması asla kolay bir adam olmayacak. Ama onu çok seviyorum ve beni sevdiğini sadece söylemekle kalmayıp *göstermek* için o kadar yol kat etti ki.

Onunla yaşamayı nasıl seçmem?

Duvara yaslanırken başım dönüyor ve bunu iyice düşünene kadar onu geri arama dürtüsüne direniyorum.

Alnımı serin alçıpana dayayıp ağlamamaya çalışırken dizim bir şeye çarpıyor. Evan'ın yanında getirdiği paket olduğunu fark edene kadar sessizlikte irkilerek nefesim kesiliyor. Yaptığı resim.

Görmem lazım.

Bir elimle kâğıdı yırtıp koparıırken kalp atışlarım hızlı ve sert bir şekilde göğsüme çarpıyor. Diğer elimle de antredeki ilginç avizeyi açıyorum. Ortalık aydınlandığında kendimi tuvalin arkasına bakarken buluyorum.

Nefesimi tuttum, onu geri çevirdim.

Yumuşak gri bir arka plan üzerinde bir erkek ve bir kadın karşılıklı oturmuş, ellerini kavuşturmuş, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, bacakları birbirine dolanmış. Renkleri yok, yaşları yok, gözlerindeki bağlılık dışında tanımlayıcı hiçbir özellikleri yok. Onlar ruh eşi. Eşittirler.

Şekilleri birlikte mükemmel bir kalp oluşturuyor.

Bu manzara soğukkanlılığımı ve direncimi yok ediyor. Birden ayakta duramıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp çifte bakıyorum.

Hayatımızın geri kalanında biz -Evan ve ben- olabiliriz.

Tek yapmam gereken onu istediğimi, ona güvendiğimi ve onu sevdiğimi söylemek.

Onsuz bir hayatı seçersem yarınlarım önümde beliriyor. Georgia'ya gidebilir, yeni bir iş bulabilir, her şeye yeniden başlayabilir, Evan'ın yarısı kadar adam olacak biriyle tanışmayı umabilir ve muhtemelen tüm günüm boyunca mutsuz olabilirim. Ya da...

Elimi titreyen göğsüme bastırarak hıçkırıklarımı yutuyorum, bana verdiği tüm kağıtları topluyorum ve kapıma doğru koşuyorum. Ayaklarımın çıplak olması, üzerimde pijama olması, komşularımdan herhangi birinin beni aptal yerine koyarken görebilecek olması umurumda değil.

Önemli olan tek şey Evan'a ulaşmak.

Vücudum titriyor, kalbim gümbür gümbür atarken yürüyüş yolundan aşağı koşuyor ve caddeye bakıyorum. Uzakta onun tanıdık halini görüyorum, yavaşça uzaklaşırken geniş omuzları çökmüş. Arabasına ulaşıyor ve fob'a basıyor. Kayıtsız bir çekişle kapıyı açıyor, sonra duraklıyor, kolunu kapı çerçevesine dayıyor. Alnını kapıya dayıyor ve tereddüt ediyor, sanki arabaya binip uzaklaşmaya cesaret edemiyormuş gibi.

Kalbim yerinden fırlayacak.

"Evan!" Peşinden koşuyorum, tüm enerjimle bağıriyorum ve Tanrı'ya çok geç kalmadığım için dua ediyorum. "Evan!"

Sarsılıyor, bakışlarını bana doğru çevirmeden önce kafasını kaldırıyor. Temkinli bir şekilde arabanın etrafında yarım düzine adım atıyor, kaldırırma tırmanıyor ve sonra bana doğru belirsiz bir koşuya başlıyor. "Nia?"

Yaklaştıkça ciğerlerim yanıyor, gözlerim doluyor ve kalbim patlayacakmış gibi oluyor. Ama pes etmeyi reddediyorum. Bu adamdan asla vazgeçmeyeceğim. "Evan..." Sesim titriyor, feryat ediyorum.

Yalvarışımı duymuş olmalı, çünkü aniden bana doğru koşmaya başladı. "Nia!"

Yaklaştıkça gözyaşlarım daha çok dökülüyor. Ona yeterince hızlı ulaşamıyorum. Onsuz bir an daha yaşayamam. O benim arkadaşım, ortağım ve kocam olmazsa bir bütün olamam.

Sonunda, neredeyse dokunma mesafesine geldik. Doğruca ona doğru fırladım. Kollarını açtı. Birbirimize çarpıyoruz. Beni kaldırıyor, ben de ona sarılıyorum. Dudaklarımız uzun, ıslak, gözyaşı dolu bir öpücük için buluştu.

Ayrı geçen son on bir günün yaptığı gibi beni yıkmak yerine, bu kucaklaşma beni yeniden bir

araya getiriyor, acıyı iyileştiriyor, 6fkeyi, suçlamayı ve umutsuzluğu temizliyor. şimdi sadece Evan var. Ve asla bırakmak istemiyorum.

Ağzını serbest bıraktığında, yakındaki sokak lambasının halesi altında yüzümü arıyor. "Tatlım?"

Kollarından sıyrılıp ayağa kalkıyorum ve hâlâ elimde tuttuğum belgeleri karıştırırken sinirlerime hakim olamıyorum. Stratus'un mülkiyetini bana veren anlaşılmaya rastladım. Ve onu ikiye böldüm. Sonra tekrar ikiye. Konfetileri yüzüne fırlatana kadar işlemi tekrarladım.

"O da neydi?"

"Şirketini bana vermiyorsun. Stratus'u istemiyorum. Kesinlikle altından satmak istemiyorum. Douglas Lund'a da satmayacaksın. Stratus *sensin*. Şirketin sensiz bir kalbi yok. O sana ait."

Evan başını sallar. "Sen uzun zamandır onun kalbi oldun. Ben sadece beyniydim."

Ağlayarak başımı sallıyorum. "Aptal olma. Bugünkü haline sen getirdin. Sensiz asla düzgün çalışmayacak. Ben de öyle." Bununla birlikte, boşanma kağıtlarının olduğu zarfı alıyorum, iki elimle birer ucunu tutuyorum ve en tatmin edici yırtılma sesini duyana kadar güçlü bir şekilde çekiştiriyorum. "Yani sen de benden boşanmıyorsun. Asla."

Dondu kaldı. "Beni hala istiyor musun?"

"Seni hep istedim. Seni istememezlilik edemem. İstememem gerekirken seni istedim. İmkansızken seni sevdim. Seni sevmemezlilik edemem. Tekrar denemeyeceğim."

Elini yanağıma götürürken eli titriyor. "Seni çok seviyorum, Nia Cook."

Uçak biletini göğsüme bastırırken orantısız bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Maui'ye uçak bileti bende kalacak."

Yüzüne alaycı bir gülümseme yayılır. "Güzel. Senin yanındaki koltuk benim. Eğer o uçağa binersen, en azından bir umut kırıntısı olduğunu ve önümüzdeki altı saati beni geri alman için seni ikna ederek geçirebileceğimi düşündüm."

Onun çılgın, sinsi, biraz da zekice taktiğine gülmek zorundayım. "Beni hiçbir şeye ikna etmek zorunda değilsin. Her zaman seninle olmak istiyorum."

Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Beni affediyor musun?" Başımı salladım. "Bu bok geride kaldı."

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdi ve beni kendine çekti. "Tanrıya şükür." "Hadi ama. Seni geri alacağımı bilmen gerekirdi..."

"Ben yapmadım. Umuyordum."

Tsking, ona şüpheci bir bakış attım. "Daha iyisini bilmeyecek kadar zekisin."

"Sana kadar kalbim hakkında hiçbir şey bilmiyordum." Ellerini karnıma yerleştirirken dudaklarını benimkilerin üzerine koyuyor. "Evlendiğimiz gün, benimle elli yıldan fazlasını istediğini söylemiştin. Ben de bunu istiyorum. Tıpkı seninle bir çocuktan daha fazlasını istediğim gibi."

Eriyip bitiyorum. "Baba olmaya hazır mısınız? Artık korkmuyor musun?"

"Hayır, hâlâ çok korkuyorum. Bir bebeğin ani kaybından sonra nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Bunu gün be gün atlatıyorum. Ama ne olursa olsun, bununla birlikte başa çıkacağız. Eğer sen ve senin sevgin varsa, ihtiyacım olan her şeye sahibim."

"Biliyorsun."

Yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor. "Her şey bir eş için kişisel bir ilan vermeye niyetlendiğim için başladı. Şimdi geri dönüp metni yeniden yazabilseydim şöyle yazardım: 'Aptal, sol beyinli girişimci eş, sevgili ve ruh ikizi arıyor. İdeal aday gösterişli, zeki, düzenli,

eğitlimli, çekici ve burnumun dibinde, ama bunu göremeyecek kadar körüm. Çocuklar ve romantizm şart. Mizah duygusu kesinlikle evet. Lütfen benimle Hawaii'ye taşın."

Gözyaşlarımın arasından kıkırdıyorum. "Eğer bana şimdi soruyorsan, cevabım evet. Milyon kere evet. Ve yapmak istediğim ilk şey senin güzel tablonu yatak odamıza asmak. Bunun için teşekkür ederim. Beni tahmin ettiğinden çok daha fazla etkiledi."

"Benim için bir zevkti. Her fırça darbesinde seni düşündüm ve hayal ettim..."

Cümlesini tamamlayamayacak kadar tıkanmış görünüyor. "Evan?"

"Sana tekrar dokunduğumu hayal ettim."

"Hayal etme." Elini sıkıyorum. "Beni eve götür ve benimle seviş. Beni asla bırakma." "Asla."

Yeminini bir öpücükle mühürledi.

Son

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? [BURAYA](#) tıklayın.

Ayrıca 2019'un başlarında Shayla Black'ten gelecek olan bir sonraki More Than Words romanı MORE THAN TEMPT YOU'yu da bekleyin!

